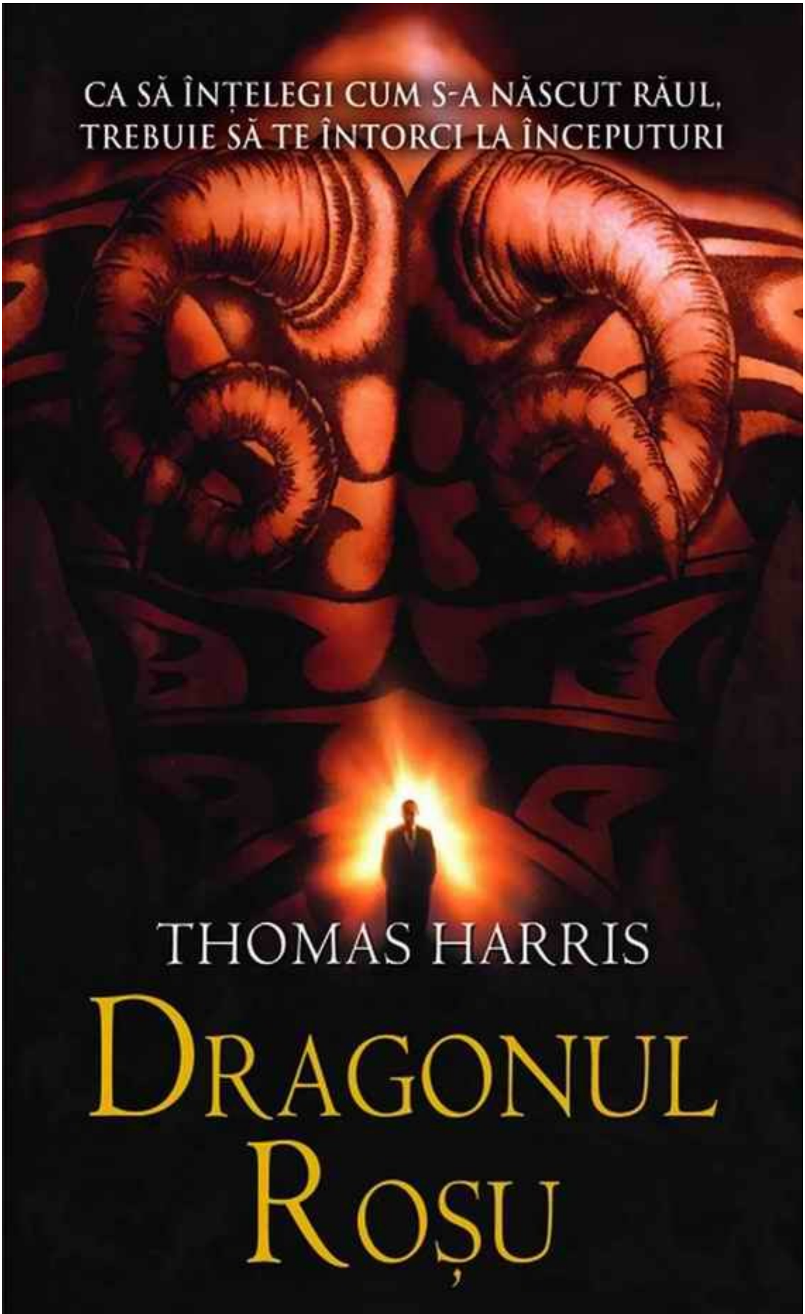

CA SĂ ÎNȚELEGI CUM S-A NĂSCUT RĂUL,
TREBUIE SĂ TE ÎNTORCI LA ÎNCEPUTURI
THOMAS HARRIS
DRAGONUL
ROȘU

Thomas Harris
Dragonul Roşu

Thomas Harris
Red Dragon
G.P. Putnams, Dell Publishing, 1981

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
HARRIS, THOMAS
Dragonul Roşu/Thomas Harris;
Trad: Alfred Neagu. – Bucureşti: Lider, 2003
ISBN: 973-8117-82-8

Versiune ebook: 2.0

1

Will Graham îl invită pe Crawford să ia loc la masa de picnic, între casă şi ocean, şi îi oferi un pahar de ceai cu gheaţă.

Jack Crawford privea casa veche din lemn cu străluciri de sare sub cerul limpede.

— Trebuia să fi discutat la Marathon cînd ieşeai de la serviciu, spuse el. Nu cred că vrei să vorbim aici despre ce s-a întîmplat.

— Nu vreau să discut nicăieri despre asta, Jack. Tu eşti cel care trebuie să vorbească, aşa că hai să începem. Numai să nu îmi arăţi fotografii. Dacă ai adus fotografii, mai bine le laşi în servietă – Molly şi Willy se întorc imediat.

— Ce ai aflat?

— Ce s-a scris în *Miami Herald* şi în *Times*, spuse Graham. Două familii au fost ucise în propriile case, la un interval de o lună. Birmingham şi Atlanta. Circumstanţele sînt asemănătoare.

— Nu asemănătoare. Identice.

— Cîte mărturii există pînă acum?

— Optzeci şi şase pînă astăzi după-amiază, cînd am telefonat acolo, răspunse Crawford. Aiureli. Nici unul nu cunoştea detaliile. Ucigaşul sparge oglinzile şi foloseşte cioburile. Nici unul nu ştia asta.

— Ce altceva ai ascuns presei?

— Că e blond, dreptaci, foarte puternic şi are măsura patruzeci şi trei la pantofi. Ştie să facă nod marinăresc. Amprentele sînt ca şi inexistente.

— Ai spus asta în public.

— Nu îi prea plac încuietorile, spuse Crawford. Ultima dată a folosit un diamant şi o ventuză ca să intre în casă. Are grupa de sînge AB pozitiv.

— A fost rănit?

— Nu, din cîte ştim noi. I-am făcut determinarea din spermă şi salivă. Secreţiile lui conţin antigeni AB 0.

Crawford privi marea calmă.

— Will, vreau să te întreb ceva. Ai citit în ziare. Despre a doua crimă s-a vorbit o grămadă la televizor. Ţi-a trecut prin cap să mă suni?

— Nu.

— De ce nu?

— Detaliile în legătură cu prima crimă din Birmingham erau irelevante. Putea să fi fost vorba despre orice – răzbunare, o rudă.

— Dar după a doua sigur ţi-ai dat seama.

— Mda. Un psihopat. Nu te-am sunat pentru că nu am vrut. Ştiu pe cine ai desemnat să se ocupe de caz. Ai cel mai bun laborator. Îl ai pe Heimlich de la Harvard, pe Bloom de la Universitatea Chicago...

— Şi te am pe tine care n-ai ceva mai bun de făcut decît să repari motoare de barcă.

— Nu cred că îţi pot fi de vreun folos, Jack. Chestiile astea nu mă mai preocupă.

— Chiar aşa? Doar tu i-ai prins pe ultimii doi...

— Cum i-am prins? Folosind aceleaşi metode ca şi tine şi toţi ceilalţi.

— Asta e doar o jumătate de adevăr, Will. E vorba de felul în care gîndeşti.

— Cred că s-au vehiculat o mulţime de baliverne despre felul meu de a gîndi.

— Ai făcut nişte corelaţii pe care nu le-ai explicat niciodată.

— Dovezile erau la îndemîna tuturor, spuse Graham.

— Desigur. Aşa a fost. O groază de dovezi... după aceea. Înainte de a găsi zgarda aceea au fost atît de puţine indicii încît nici nu puteam stabili cauza probabilă a morţii ca să facem o percheziţie.

— Ai toţi oamenii de care ai nevoie, Jack. Nu cred că aş reprezenta un atu. Am venit aici ca să scap de toate astea.

— Ştiu. Ai fost rănit data trecută. Acum pari în regulă.

— Da, sînt teafăr. Nu e vorba despre loviturile de cuţit. Doar şi tu ai fost înjunghiat.

— Da, dar nu aşa.

— Nu e vorba de asta. Pur şi simplu m-am hotărît să mă opresc. Nu pot să dau nici o explicaţie.

— Dacă nu mai suporţi să vezi ororile, să ştii că te înţeleg cum nu se poate mai bine.

— Nu. Cu văzutul merge, deşi nu mă încîntă în mod deosebit. Pînă la urmă ajungi să nu-ţi mai pese cînd îi vezi morţi. La spital, la interviuri – acolo e cel mai rău. Trebuie să te detaşezi şi să continui să gîndeşti. Nu cred că aş mai fi în stare în clipa de faţă. Aş putea să privesc, dar nu aş mai reuşi să gîndesc.

— Ăştia sînt toţi morţi, Will, spuse Crawford cu toată blîndeţea de care era în stare.

Jack Crawford auzea ritmul şi sintaxa propriului discurs în vocea lui Graham. Îl mai auzise procedînd aşa şi cu alţii. În conversaţiile aprinse, Graham aborda adesea tiparele de vorbire ale interlocutorului. La început Crawford crezuse că o face intenţionat, că este un fel de şmecherie menită a menţine ritmul alert al discuţiei.

Mai tîrziu, Crawford şi-a dat seama că era un act involuntar, că uneori făcea eforturi să se oprească şi nu reuşea.

Crawford scoase cu două degete din buzunarul de la jachetă două fotografii pe care le aruncă pe masă cu faţa în sus.

— Toţi sînt morţi, spuse el.

Graham îl privi fix preţ de cîteva clipe înainte de a se uita la fotografii.

Erau doar instantanee: o femeie, urmată de trei copii şi o raţă, ducea coşul de picnic pe malul unui lac. O familie cu un tort în faţă.

După jumătate de minut lăsă din nou fotografiile pe masă. Le aranjă una peste alta cu degetul şi se uită în depărtare, către plajă, unde băiatul căuta ceva în nisip. Femeia stătea şi îl privea, cu o mînă în şold, iar valurile înspumate de la mal îi încolăceau gleznele. Se aplecă într-o parte ca să îşi dea părul ud de pe umeri.

Graham, ignorîndu-şi oaspetele, îi privi pe Molly şi pe băiat cam la fel de mult cît privise şi fotografiile.

Crawford era mulţumit. Reuşea însă de minune să îşi ascundă satisfacţia cu aceeaşi măiestrie cu care alesese şi locul acestei discuţii. Credea că o să-i meargă cu Graham. Să se aşeze puţin lucrurile.

Trei cîini remarcabil de urîţi apărură lîngă ei şi se întinseră pe jos lîngă masă.

— Doamne, spuse Crawford.

— În ciuda aparenţelor, să ştii că aparţin rasei canine, explică Graham. Oamenii vin aici şi lasă puii de izbelişte. Pe ăia drăgălaşi reuşesc să-i dau, dar restul rămîn şi cresc mari aşa cum îi vezi.

— Sînt cam grăsani.

— Molly are o slăbiciune pentru cîinii vagabonzi.

— Am impresia că duci o viaţă liniştită aici, Will. Cu Molly şi puştiul. Cîţi ani are?

— Unsprezece.

— Arată bine. O să fie mai înalt decît tine.

Graham dădu din cap aprobator.

— Şi taică-său era. Sînt fericit aici. Ştiu asta.

— Voiam s-o aduc pe Phyllis să vadă Florida. Să iau o bucată de pămînt cînd oi ieşi la pensie. Să nu mai duc o viaţă de dinozaur. Ea zice că toţi prietenii ei sînt în Arlington.

— Voiam să-i mulţumesc pentru cărţile pe care mi le-a adus la spital, dar nu am apucat. Mulţumeşte-i tu din partea mea.

— O să-i spun.

Două păsări mici, viu colorate se aşezară pe masă în speranţa de a găsi nişte dulceaţă. Crawford le privi cum ţopăie pînă îşi luară zborul.

— Will, se pare că individul ăsta acţionează în concordanţă cu fazele lunii. Pe membrii familiei Jacobi i-a măcelărit la Birmingham sîmbătă noaptea, pe 28 iunie, cînd era lună plină. Familia Leeds din Atlanta a fost omorîtă acum două nopţi, pe 26 iulie. Asta înseamnă cu o zi înainte de împlinirea unui ciclu lunar. Dacă avem noroc, poate dispunem de ceva mai mult de trei săptămîni înainte să treacă din nou la treabă. Nu cred că ţi-ai dori să stai aici şi

să citeşti despre următoarea crimă în *Miami Herald*. La dracu', n-oi fi eu papa, nu-ţi zic ce ar trebui să faci, ci te întreb doar dacă eşti de acord cu raţionamentul meu, Will.

— Da.

— Sînt de părere că avem mai multe şanse să-l prindem repede dacă eşti dispus să ne ajuţi. La dracu', Will, urcă în şa şi dă-ne o mîna de ajutor. Du-te la Atlanta şi la Birmingham şi aruncă o privire, apoi vino la Washington. Doar nu te angajăm cu normă întreagă.

Graham nu răspunse.

Crawford aşteptă cît se sparseră cinci valuri de mal. Apoi se ridică în picioare şi îşi aruncă haina pe umăr.

— Hai să stăm de vorbă după cină.

— Rămîi la noi la masă.

Crawford dădu din cap.

— O să vin mai tîrziu. Probabil că am primit nişte mesaje la Holiday Inn şi oricum va trebui să dau o mulţime de telefoane. Transmite-i lui Molly că îi mulţumesc pentru invitaţie.

Maşina închiriată a lui Crawford stîrni un nor de praf fin ce se aşeză peste tufişurile de pe marginea drumului acoperit de scoici.

Graham se întoarse la masă. Se temea că aşa îi vor rămîne în memorie ultimele clipe petrecute la Sugarloaf Key – cuburi de gheaţă care se topesc în două pahare de ceai, şi şerveţele de hîrtie care flutură răscolite de briză pe masa din lemn roşiatic, şi Molly şi Willy undeva, departe, pe plajă.

Apus la Sugarloaf, bîtlani şi un soare roşu din ce în ce mai mare.

Will Graham şi Molly Poster Graham şedeau pe un buştean decolorat, cu chipurile luminate în portocaliul apusului şi cu spatele scăldat în umbre violete. Ea îi luă mîna într-a ei.

— Crawford a trecut să mă vadă la magazin înainte de a veni aici, spuse Molly. M-a rugat să-i arăt drumul către casă. Am încercat să te sun. Ar trebui să răspunzi şi tu la

telefon din cînd în cînd. I-am văzut maşina cînd am ajuns acasă şi am plecat pe plajă.

— Ce te-a mai întrebat?

— Ce faci.

— Şi ce i-ai răspuns?

— I-am spus că faci bine şi că ar trebui să te lase naibii în pace. Ce vrea de la tine?

— Să studiez dovezile. Sînt specialist legist, Molly. Doar mi-ai văzut diploma.

— Ţi-am văzut diploma cînd ai cîrpit tapetul de pe tavan cu ea, atunci am văzut-o.

Încălecă buşteanul ca să-l privească în faţă.

— Dacă îţi lipseşte cealaltă viaţă, ceea ce făceai mai demult... cred că ar fi bine să-mi spui. Nu discuţi niciodată despre asta. Acum eşti deschis, şi calm, şi uşurat... îmi place foarte mult.

— Ne simţim bine, nu-i aşa?

Ea închise brusc ochii, după care îi redeschise, indicîndu-i lui Graham că ar fi trebuit să spună ceva mai potrivit. Înainte de a putea să-şi repare greşeala, Molly continuă:

— Gîndeşte-te că data trecută cînd ai lucrat pentru Crawford lucrurile au luat o întorsătură urîtă pentru tine. Are la dispoziţie o mulţime de oameni – probabil toate agenţiile guvernamentale – de ce naiba nu ne lasă în pace?

— Nu ţi-a spus Crawford? El a fost supraveghetorul meu în acele două dăţi cînd am plecat de la Academia FBI ca să mă întorc la munca de teren. Cele două cazuri au fost singurele de acest fel pe care le-a investigat şi Jack lucrează de ceva timp, nu glumă. Acum are un caz nou. Foarte rar dai peste tipul ăsta de psihopat. Ştie că am... experienţă.

— Da, într-adevăr, răspunse Molly.

Graham avea cămaşa descheiată. Prin crăpătură i se vedea cicatricea şerpuitoare de pe abdomen, care pornea din partea dreaptă, de sub coaste, şi ajungea pînă la şoldul stîng.

I-o făcuse doctorul Hannibal Lecter cu ajutorul unui

cuţit de tăiat linoleum. Se întîmplase cu un an înainte că Molly să îl cunoască pe Graham şi mai că îl trimisese pe lumea cealaltă. Doctorul Lecter, căruia ziarele de scandal îi atribuiseră titlul onorific de „Hannibal Canibalul”, era al doilea psihopat prins de Graham.

Cînd în cele din urmă fusese externat din spital, Graham şi-a dat demisia din Biroul Federal de Investigaţii, a plecat din Washington şi şi-a găsit o slujbă de mecanic la şantierul naval de la Marathon, în Florida Keys. Era o meserie pe care o ştia de mic. Dormea într-o rulotă la şantier înainte de apariţia lui Molly şi a căsuţei sale dărăpănate din Sugarloaf Key.

Încalecă şi el buşteanul şi îi strînse mîinile lui Molly. Ea îşi vîrî picioarele sub ale lui.

— O să-ţi spun pe şleau, Molly. Crawford e convins că monştrii mă atrag ca un magnet. E un fel de superstiţie a lui.

— Tu ce crezi?

Graham privi către trei pelicani ce zburau în şir de-a curmezişul întinderii de nisip.

— Molly, un psihopat deştept – mai ales un sadic – este greu de prins din mai multe motive. În primul rînd, mobilul crimei este nedetectabil. Deci nu se poate merge pe firul ăsta. Şi în marea majoritate a cazurilor informatorii nu te ajută cu nimic. Vezi tu, îndărătul majorităţii arestărilor e mai mult turnătorie decît muncă de detectiv. Dar în cazurile de genul ăsta nu *există* informatori. Nu ne putem da seamă nici măcar dacă *el* ştie că este autorul. Ca urmare, se pleacă exclusiv de la dovezi şi se extrapolează. Se încearcă reconstruirea tiparelor lui de gîndire.

— Şi urmărirea şi prinderea lui, spuse Molly. Mi-e teamă că dacă îi iei urmă acestui maniac, sau ce naiba o fi – mi-e teamă că îţi va face ce ţi-a făcut şi ultimul. Asta e. Asta mă înspăimîntă.

— Nu va vedea şi nu va cunoaşte numele meu, Molly. Poliţia va trebui să-i dea de urmă şi să-l prindă, nu eu. Crawford nu vrea decît o altă perspectivă asupra cazului.

Ea privi soarele roşu ce-şi întindea lumină peste

mare. Norii cirus străluceau undeva sus, deasupra apei.

Lui Graham îi plăcea la nebunie felul în care întorcea ea capul, lăsîndu-l în felul cel mai natural să-i vadă profilul aproape perfect. Vedea cum sîngele îi pulsează la gît şi îşi aminti deodată gustul sărat al pielii ei. Înghiţi în sec şi spuse:

— Ce mama dracului să fac?

— Cred că te-ai hotărît deja. Dacă rămîi aici şi vor avea loc mai multe crime, probabil că vei ajunge să urăşti acest loc. *High Noon* şi toate aiurelile de genul ăsta. Dacă-i aşa, nu mi-ai cere părerea.

— Şi dacă ţi-aş cere părerea, ce ai spune?

— Să rămîi aici cu mine. Cu mine. Cu mine. Cu mine. Şi cu Willy. Dacă aş şti că ajung la un rezultat, l-aş pune pe el în faţă. Însă trebuie să-mi şterg lacrimile şi să flutur batista. Dacă se întîmplă ceva rău, o să am satisfacţia că ai făcut ceea ce trebuia să faci. Sentiment care nu o să dureze mai mult decît onorurile militare de la înmormîntare. După care o să mă întorc acasă şi o să trag pătura doar pe o parte a patului.

— Nu am de gînd să fac pe eroul.

— S-o crezi tu. Sînt egoistă, nu?

— Nu-mi pasă.

— Nici mie. Aici e bine şi frumos. Toate porcăriile care ţi s-au întîmplat înainte ar trebui să te ducă la concluzia asta. Preţuieşte ce ai bun în viaţă.

El aprobă cu o mişcare a capului.

— Nu vreau să pierd asta pentru nimic în lume, spuse ea.

— Nu. N-o să pierdem nimic.

Începu să se lase întunericul şi planeta Jupiter deveni vizibilă undeva jos, în sud-vestul firmamentului.

Se întoarseră spre casă în lumina crescîndă a lunii în al treilea pătrar. În depărtare, pe întinsul de nisip rămas după reflux, plevuşca se zbătea să supravieţuiască.

Crawford se întoarse după cină. Îşi scosese haina şi cravata şi îşi suflecase mînecile pentru a avea un aer mai

degajat. Molly găsea respingătoare antebraţele lui groase şi albe. I se părea că arată ca o detestabilă maimuţă inteligentă. Îl servi cu o cafea pe verandă sub ventilator şi se aşeză lîngă el în timp ce Graham şi Willy dădeau căţeilor de mîncare. Ea tăcea. Moliile se zbăteau şi se izbeau de plasele de la uşă şi de geamuri.

— Arată bine, Molly, spuse Crawford. Amîndoi arătaţi bine – supli şi bronzaţi.

— Ai de gînd să-l iei cu tine orice aş spune, nu-i aşa?

— Da. Trebuie. Trebuie s-o fac. Dar îţi jur că nu-l voi expune nici unui pericol. S-a schimbat. Vă prinde bine căsnicia.

— E din ce în ce mai bine. Nu mai visează atît de des acum. La un moment dat, cîinii începuseră să-l obsedeze. Acum are doar grijă de ei; nu-i mai pomeneşte tot timpul. Eşti prietenul lui, Jack. De ce nu poţi să-l laşi în pace?

— Are neşansa de a fi cel mai bun. Nu gîndeşte că toţi ceilalţi. Activităţile de rutină nu l-au caracterizat niciodată.

— Crede că vrei să examineze dovezile.

— Ăsta este adevărul. Are cel mai bun nas. Şi încă ceva pe deasupra: imaginaţie, intuiţie, mă rog. Nu îi prea place latura asta.

— Nici ţie nu ţi-ar plăcea dacă ai avea darul lui. Promite-mi ceva, Jack. Promite-mi că nu îl vei lăsa să se apropie prea tare de... Nu va fi în stare să se apere într-o luptă corp la corp.

— Nu va fi nici o luptă. Asta pot să-ţi promit.

După ce Graham termină de hrănit căţeii, Molly îl ajută să-şi facă bagajele.

2

Will Graham trecu încet cu maşina prin dreptul casei în care familia Leeds îşi trăise viaţa şi îşi găsise sfîrşitul. Ferestrele erau întunecate. Nu ardea decît un felinar de grădină. Parcă maşina la două străzi distanţă şi se întoarse pe jos în noaptea caldă, ducînd într-o cutie de carton raportul detectivilor de la poliţia din Atlanta.

Graham insistase să vină de unul singur. Orice prezenţă în plus i-ar fi distras atenţia – era motivul pe care i-l dăduse lui Crawford. Motivul real şi intim era însă cu totul altul: nu ştia cum va reacţiona. Nu dorea ca fiecare mişcare să-i fie studiată şi supravegheată.

La morgă nu avusese probleme.

Casa din cărămidă cu două etaje era retrasă de la stradă, pe un teren împădurit. Graham zăbovi în umbra copacilor, privind-o. Încerca să-şi păstreze calmul interior. În mintea lui, un pendul de argint se balansă în întuneric. Aşteptă pînă cînd pendulul se linişti.

Pe lîngă casă trecură cîţiva vecini, aruncînd priviri furişe şi grăbind pasul. O casă în care a avut loc o crimă este o amintire urîtă pentru vecini, precum chipul cuiva care i-a trădat. Doar copiii şi trecătorii se holbează la ea.

Jaluzelele erau ridicate. Graham se bucură. Însemna că nici o rudă nu intrase în casă. Rudele coboară întotdeauna jaluzelele.

Ocoli încet casa fără să aprindă lanterna. Se opri de două ori, încercînd să surprindă zgomote suspecte. Poliţia din Atlanta ştia că se află acolo, vecinii însă nu. Exista pericolul să devină agresivi. Să tragă cu arma.

Cu ajutorul unei oglinzi retrovizoare reuşi să vadă prin toată casa, pînă la felinarul din curtea din faţă, a cărui lumină se zărea printre piesele de mobilier. Mirosul de iasomie plutea greu în aer. Veranda cu şipci de lemn se întindea aproape pe toată lungimea părţii din spate a casei. Pe uşa de la verandă era sigiliul poliţiei din Atlanta. Graham desfăcu sigiliul şi intră.

Uşa ce dădea din verandă în bucătărie era acoperită cu scînduri în locul din care poliţia scosese geamul. O deschise la lumina lanternei cu ajutorul cheii primite de la poliţie. Voia să aprindă luminile. Voia să-şi pună insigna strălucitoare şi să facă nişte zgomote oficiale pentru a se justifica faţă de casa încremenită în care muriseră cinci persoane. Nu făcu nimic din toate acestea. Intră în bucătăria întunecată şi se aşeză la masă.

Două lumini de veghe de pe blatul multifuncţional străluceau albăstrii în întuneric. Mirosea a lac de mobilă şi a mere.

Termostatul păcăni, declanşînd aparatul de aer condiţionat. Graham tresări la auzul zgomotului şi simţi un fior pe spinare. Dar era vulpoi bătrîn. Se descurca. Îi era frică, dar nimic nu îl împiedica să continue.

Vedea şi auzea mai bine cînd îl încerca frica; nu putea vorbi la fel de concis şi uneori devenea nepoliticos. Aici oricum nu avea cu cine să vorbească şi nici pe cine să jignească.

Nebunia intrase în casă pe uşa aceea în bucătăria asta, deplasîndu-se pe două picioare măsura patruzeci şi trei. Aşa cum stătea în întuneric, Graham adulmeca nebunia cum adulmecă un copoi mirosul unei haine.

Graham studiase mai toată ziua raportul detectivilor de la Omucideri din Atlanta, pînă pe seară. Îşi aminti că lumina de pe hota de deasupra aragazului era aprinsă la venirea poliţiştilor. O aprinse.

Două texte înrămate erau atîrnate pe peretele de lîngă aragaz. Unul spunea: „Pupatul nu durează, gătitul da”. Celălalt era: „Întotdeauna le place prietenilor să stea mai curînd în bucătărie, să audă cum bate inima casei, să se relaxeze în murmurul ei”.

Graham îşi privi ceasul. Douăzeci şi trei treizeci. Potrivit medicului legist, moartea se instalase între orele douăzeci şi trei şi unu.

Mai întîi era intrarea. Se gîndi la ea...

Nebunul a ridicat cîrligul de la uşa exterioară cu plasă. A stat în întunericul de pe verandă şi a scos ceva din

buzunar. O ventuză, poate partea de jos a unei ascuţitori din acelea care se lipesc pe birou.

Ghemuit în partea inferioară de lemn a uşii de la bucătărie, nebunul a ridicat capul pentru a privi înăuntru. A scos limba şi a lins ventuza, a apăsat-o pe sticlă şi a răsucit mînerul ca să se lipească mai bine. O rolă de tăiat sticlă de dimensiuni mici era ataşată cu o sfoară de ventuză pentru ca să poată tăia un cerc.

Scîrţiitul slab al rolei şi un brînci puternic ca să spargă sticla. O mînă pentru a împinge, cealaltă pentru a ţine ventuza. Sticlă nu trebuia să cadă. Partea de geam tăiată are o formă ovoidală pentru că sfoara s-a înfăşurat în jurul ventuzei în timp ce tăia. Un zgomot ascuţit în timp ce trage afară partea desprinsă. Nu îi pasă că lasă salivă AB pe sticlă.

Mîna băgată în mănuşa strîmta se strecoară prin gaură, găseşte încuietoarea. Uşa se deschide fără zgomot. A ajuns înăuntru. În lumina lămpii de pe hotă îşi poate vedea silueta în această bucătărie stranie. În casă e o răcoare plăcută.

Will Graham mînca două batoane Di-Gel. Foşnetul ambalajului de celofan îl enervă cînd îl îndesă în buzunar. Se plimbă prin sufragerie, ţinînd din obişnuinţă lumina lanternei la distanţă de el. Deşi studiase planul casei, făcu o mişcare greşită înainte de a găsi scările. Nu scîrţîiau.

Acum stătea în uşa dormitorului părinţilor. Distingea vag formele fără ajutorul lanternei. Un ceas digital de pe noptieră proiecta ora pe tavan şi o lumină portocalie de veghe ardea în dreptul băii deasupra bordurii din partea de jos a peretelui. Mirosul coclit de sînge era puternic.

Ochii obişnuiţi cu întunericul pot vedea foarte bine. Nebunul îşi dă seama unde stau doamna Leeds şi domnul Leeds. Avea suficientă lumină pentru a traversa camera, a-l înşfăca pe domnul Leeds de păr şi a-i tăia beregata. Şi după aceea? Înapoi la întrerupător, salutări adresate doamnei Leeds şi împuşcătura care a lăsat-o neputincioasă?

Graham aprinse lumina şi petele de sînge de pe pereţi, de pe saltele şi podea începură să strige la el. Însuşi

aerul părea mînjit cu ţipete. Tresări la zgomotul din camera amuţită, plină de pete închise la culoare, aproape uscate.

Graham se aşeză pe podea pînă cînd în mintea lui se făcu linişte. Linişte, să fie linişte.

Numărul şi varietatea petelor de sînge îi uimiseră pe detectivii de la poliţia din Atlanta încă de la început, cînd încercaseră să reconstituie crima. Toate victimele fuseseră găsite în paturile lor, hăcuite, fapt care nu se potrivea deloc cu locul unde erau petele.

Mai întîi s-a presupus că Charles Leeds fusese atacat în dormitorul fiicei sale şi corpul îi fusese tîrît în dormitorul familiei. O examinare mai atentă a dispunerii petelor de sînge i-a făcut să se răzgîndească.

Mişcările exacte ale criminalului prin cameră nu fuseseră încă determinate.

Acum, avînd de partea lui informaţiile obţinute în urma autopsiei şi a rapoartelor de laborator, Will Graham începea să-şi facă o idee despre felul în care avusese loc crima.

Intrusul tăiase beregata lui Charles Leeds în timp ce acesta dormea lîngă soţia lui, se întorsese către întrerupătorul de pe perete şi aprinsese lumina – pe buton fuseseră găsite fire de păr şi sebum provenind din capul domnului Leeds, lăsate de o mănuşă fină. O împuşcase pe doamna Leeds cînd se ridicase în capul oaselor, apoi se dusese către camerele copiilor.

Leeds se ridicase aşa cum era cu gîtul tăiat şi încercase să îşi apere copiii, împroşcînd cantităţi enorme de sînge în încercarea de a opune rezistenţă. Fusese împins, apoi căzuse şi murise alături de fiica sa în camera ei.

Unul din cei doi băieţi fusese împuşcat în pat. Celălalt fusese găsit tot în pat, dar avea ghemotoace de praf în păr. Poliţia a presupus că fusese tras de sub pat pentru a fi executat.

După ce muriseră toţi, poate cu excepţia doamnei Leeds, a urmat scena cu spartul oglinzilor, alesul cioburilor şi tratamentul aplicat doamnei Leeds.

Graham avea copii complete ale tuturor procedurilor

de autopsie în cutia pe care o purta cu el. O găsi pe cea referitoare la doamna Leeds. Glonţul intrase prin dreapta buricului şi se oprise în zona lombară a coloanei vertebrale, dar cauza morţii era strangularea.

Creşterea nivelului de serotonină şi histamină liberă în rana provocată de împuşcătură indica faptul că mai trăise cel puţin cinci minute după ce fusese împuşcată. Nivelul de histamină era mult mai ridicat decît cel de serotonină, aşa că nu trăise mai mult de cincisprezece minute. Majoritatea celorlalte răni fuseseră provocate probabil, dar nu foarte sigur, post-mortem.

În cazul în care celelalte răni erau postume, ce făcuse ucigaşul în intervalul de timp în care doamna Leeds îşi aştepta moartea? se întrebă Graham. Se luptase cu Leeds şi îi omorîse pe ceilalţi, da, dar timpul necesar acestor acţiuni nu avea cum să fie mai mare de un minut. Spărsese oglinzile. Şi altceva?

Detectivii din Atlanta lucraseră meticulos. Măsuraseră şi fotografiaseră absolut tot, aspiraseră şi împărţiseră suprafaţa în careuri de căutare, luaseră sifoanele de la chiuvete şi cadă. Totuşi, Graham porni propria cercetare.

Din fotografiile poliţiei şi contururile desenate pe saltele, Graham putea vedea locul exact în care fusese găsit fiecare cadavru. Dovezile – urme de nitrat pe aşternuturi în cazul plăgilor împuşcate – indicau faptul că fuseseră găsite în poziţii asemănătoare cu cele din momentul morţii.

Dar abundenţa petelor de sînge şi urmele mate lăsate prin alunecare pe covorul din hol rămîneau inexplicabile. Unul dintre detectivi concepuse o teorie potrivit căreia victimele ar fi încercat să se tîrască, îndepărtîndu-se de asasin. Graham nu era de aceeaşi părere – era clar că ucigaşul îi mutase după ce muriseră şi îi pusese înapoi aşa cum erau cînd îi omorîse.

La fel de clar era ceea ce îi făcuse doamnei Leeds. Copiii fuseseră omorîţi printr-o singură împuşcătură în cap. Charles Leeds murise din cauza hemoragiei şi a sîngelui aspirat în plămîni. Singurul indiciu suplimentar era un semn

superficial pe piept ca urmare a faptului că fusese legat, cel mai probabil post-mortem. Ce făcuse cu ei după ce muriseră?

Graham luă din cutie fotografiile făcute de poliţie, rapoartele de laborator cu privire la petele organice şi de sînge individuale, precum şi diagramele standard de comparaţie a traiectoriilor picăturilor de sînge.

Cercetă în amănunt camerele de sus, încercînd să potrivească rănile cu petele de sînge, încercînd să o ia de la coadă la cap. Pe planul la scară al dormitorului familiei trecu toate petele folosind diagramele de comparaţie pentru a estima direcţia şi viteza sîngelui curs, sperînd că va afla astfel poziţiile cadavrelor în diverse momente.

Într-un colţ al dormitorului, pe perete, erau trei pete de sînge cu traiectorie ascendentă. Pe covor, chiar sub ele – alte trei pete, mai puţin pregnante. Peretele de deasupra tăbliei patului din partea în care dormea Charles Leeds era şi el pătat, iar bordurile împroşcate cu sînge. Schiţa lui Graham începea să semene cu un desen din puncte ce se realizează unind liniile, dar fără numerele care să indice direcţia corectă. Privi schiţa, privi camera, apoi iarăşi schiţa pînă începu să-l doară capul.

Se întoarse în baie şi luă ultimele două aspirine, bînd apă de la chiuvetă din palma făcută căuş. Se stropi cu apă pe faţă şi se şterse cu mîneca de la cămaşă. Apa curse pe podea. Uitase că poliţia scosese toate sifoanele. În rest, baia nu părea răvăşită, cu excepţia oglinzii sparte şi a prafului roşu folosit la prelevarea amprentelor, numit Sîngele Dragonului. Periuţe de dinţi, cremă de faţă, maşină de ras, toate erau la locul lor.

Baia arăta ca şi cum familia ar fi folosit-o încă. Ciorapii doamnei Leeds erau întinşi pe grilajul pentru prosoape unde îi lăsase la uscat. Graham văzu că unul dintre ciorapi era cîrpit, pentru economie. Infimele economii domestice ale doamnei Leeds îl mişcau cum nu se poate mai mult; şi Molly făcea la fel.

Graham ieşi pe un geam ce dădea pe acoperişul verandei şi se aşeză pe ţiglele rugoase. Îşi adună genunchii

la piept, simţind cămaşa umedă lipindu-i-se de spate, şi fornăi ca să alunge mirosul măcelului.

Luminile Atlantei aruncau umbre roşiatice pe cerul nopţii şi stelele abia se distingeau. În Florida Keys, cerul era limpede. Privea stelele căzătoare împreună cu Molly şi Willy, ascultînd fîşîitul în privinţa căruia căzuseră de acord că este făcut de o stea căzătoare. Ploaia de meteoriţi Delta Aquarid era la intensitatea maximă, iar Willy nu se dusese la culcare special pentru evenimentul acela.

Tresări şi fornăi iar. Nu voia să se gîndească acum la Molly. Era pe cît de lipsit de gust, pe atît de deconcertant.

Graham avea probleme mari cu gustul. Adesea gîndurile lui nu aveau gust. Nu existau delimitări în mintea lui. Ceea ce vedea şi afla se reflecta asupra tuturor informaţiilor acumulate anterior. Unele dintre combinaţiile astfel obţinute erau chiar insuportabile. Dar nu le putea anticipa, bloca sau reprima. Valorile asimilate de el, cum ar fi decenţa şi respectul, se tîrau în urmă-i, şocate de asociaţiile pe care le făcea, înspăimîntate de visele pe care le avea şi îngrozite de faptul că, în mintea lui, ceea ce iubea nu era la adăpost. Asociaţiile se formau cu viteza luminii. Judecăţile de valoare se tîrau ca melcul. Nu reuşeau să ţină pasul şi nici să-i direcţioneze gîndirea.

Îşi considera propria mentalitate grotescă, dar folositoare, ca un scaun făcut din coarne de cerb. Nu putea să schimbe nimic.

Graham stinse luminile în casa familiei Leeds şi ieşi prin bucătărie. La capătul îndepărtat al verandei din spate, în lumina lanternei se iviră o bicicletă şi un coş de rafie pentru cîine. În curtea din spate văzu o cuşcă şi un bol pentru mîncarea cîinelui lîngă trepte.

Toate dovezile indicau că familia Leeds fusese luată prin surprindere în timp de dormea.

Ţinînd lanterna între bărbie şi piept, scrise o notă: *Jack – unde era cîinele?*

Graham se întoarse cu maşina la hotel. Trebuia să se concentreze, deşi traficul era redus la patru şi jumătate dimineaţa. Încă îl mai durea capul şi căută o farmacie cu

program non-stop.

Găsi una pe strada Peachtree. Un poliţist îmbrăcat neglijent dormea lîngă uşă. Un farmacist cu halatul suficient de murdar pentru a-i evidenţia mătreaţa de pe umeri îi vîndu aspirină. Lumina din farmacie era orbitoare. Lui Graham nu-i plăceau farmaciştii tineri. Îşi dădeau foarte mare importanţă. Erau adesea îngîmfaţi, şi bănuia că acasă erau dezagreabili.

— Altceva? întrebă farmacistul, cu degetele ridicate deasupra tastaturii de la casă. Altceva?

Biroul FBI din Atlanta îi rezervase o cameră la un hotel absurd din apropierea noului Centru Peachtree. Avea lifturi de sticlă în formă de sămînţă de susai, semn că se afla într-un oraş adevărat.

Graham urcă împreună cu doi participanţi la o conferinţă, care purtau ecusoane cu numele lor şi cuvîntul „Salut!”. Se ţineau de balustradă şi priveau în jos, în hol, în timp ce urcau.

— Ia te uită acolo, la recepţie – uite-o pe Wilma şi pe ceilalţi, spuse cel mai solid. Să mă ia dracu’ dacă nu m-aş bucura un pic de bunătatea aia!

— Să i-o trag pînă i-ar da borşu' pe nas, spuse celălalt.

Frică şi dezgust. Supărare pe frică.

— Ia zi, de ce are femeia picioare?

— De ce?

— Să nu lase dîre ca melcu'.

Uşile ascensorului se deschiseră.

— Aici e? Aici e, spuse cel mai solid.

Se izbi de peretele interior înainte de a ieşi din lift.

— Orbul călăuzind orbii, spuse celălalt.

Graham îşi puse cutia de carton în dulapul din cameră. Apoi o mută într-un sertar unde nu avea cum să o vadă. Văzuse destui morţi cu ochii holbaţi. Voia să o sune pe Molly, dar era prea devreme.

La opt dimineaţa urma să aibă loc o întrunire la cartierul general al poliţiei din Atlanta. Nu prea avea ce să le comunice.

Va încerca să doarmă. Mintea lui era ca un stup, iar argumentele zumzăitoare se luptau unul cu altul undeva la intrare. Era amorţit şi gol pe dinăuntru, bău două degete de whisky din paharul de la baie înainte să se întindă. Întunericul îl apăsa prea tare. Aprinse lumina în baie şi se băgă înapoi în pat. Îşi închipui că Molly e în baie şi se piaptănă.

Auzea fragmente din raportul de autopsie răsunînd cu vocea lui, deşi nu le citise niciodată cu voce tare: „... fecalele erau formate... urme de talc pe gamba dreaptă. Fractura peretelui orbital median din cauza inserţiei unui ciob de oglindă...”.

Graham încercă să se gîndească la plaja de la Sugarloaf Key, să audă valurile. Îşi imagină masa de lucru şi ce meşterea împreună cu Willy. Fredonă „Whisky River” şi începu să îşi cînte în minte „Black Mountain Rag” de la un capăt la altul. Muzica lui Molly. Partea de chitară solo a lui Doc Watson îi reuşea, dar pierdea invariabil melodia cînd se oprea vioara. Molly se străduise să îl înveţe dansuri ţărăneşti în curtea din spate... şi în cele din urmă adormi.

Se trezi după o oră, înţepenit şi transpirat, privind conturul pernei de lîngă el în lumina ce venea dinspre baie. Lîngă el zăcea doamna Leeds, muşcată şi mutilată, cu cioburi de oglindă înfipte în ochi şi cu dîre de sînge prelingîndu-i-se pe tîmple ca nişte braţe de ochelari. Nu putea întoarce capul să se uite la ea. Ţipete dureroase îi răsunau în creier. Reuşi cu greu să-şi ducă mîna într-acolo şi atinse ţesătura uscată.

Se simţi deodată uşurat. Se ridică, inima bătîndu-i nebuneşte, şi trase pe el un tricou uscat. Îl aruncă pe cel ud în cadă. Nu se putea muta în partea uscată a patului. Întinse un prosop pe partea unde transpirase şi se aşeză pe el, sprijinindu-se de tăblie, cu un pahar de tărie în mîna. Dădu pe gît o treime din conţinut.

Încerca cu disperare să se agaţe de un gînd, orice fel de gînd. Farmacia de unde cumpărase aspirină, de exemplu; poate fiindcă fusese singura lui experienţă din ziua aceea fără nici o legătură cu moartea.

Îşi amintea vechile farmacii care aveau ţîşnitori cu sifon. În adolescenţă, i se părea că în farmaciile vechi domneşte un aer de clandestinitate din pricina prezervativelor pe care voiai să le cumperi, fie că îţi trebuiau fie nu. Pe rafturi erau anumite chestii la care nu aveai voie să te uiţi prea insistent.

În farmacia de unde cumpărase aspirină, contraceptivele cu ambalaje ilustrate se aflau într-o cutie transparentă în spatele casei de marcat. Înrămate ca o operă de artă.

Prefera farmaciile din copilărie. Graham se apropia de patruzeci de ani şi începea să simtă o strîngere de inimă pentru vremurile trecute.

Se gîndi la Smoot. Bătrînul Smoot servea sifon şi lucra ca gestionar în farmacia din oraş cînd Graham era copil. Smoot, care bea în timpul serviciului, uita să scoată din vitrină marfa decolorată şi topită de soare. Cînd Smoot a uitat să scoată din priză filtrul de cafea, au fost chemaţi pompierii. Smoot dădea copiilor îngheţată la cornet pe datorie.

Scandalul cel mai mare s-a iscat atunci cînd a comandat cincizeci de păpuşi Kewpie de la un vînzător ambulant în perioada în care proprietarul farmaciei era în concediu. Cînd acesta a revenit, l-a concediat pe Smoot timp de o săptămînă. Apoi a organizat o vînzare cu reducere a păpuşilor. Cincizeci de Kewpie erau aranjate în vitrină în semicerc în aşa fel încît oricine trecea prin faţa farmaciei avea impresia că este privit fix.

Aveau ochi mari, de culoarea albăstrelei. Imaginea era şocantă. Graham le privise îndelung. Ştia că sînt doar nişte păpuşi, dar simţea că atenţia lor se concentrează asupra lui. Aşa de multe îl priveau. Şi alţii se opreau să se uite la ele. Păpuşi de gips, toate cu acelaşi moţ stupid în frunte, şi totuşi privirea lor îi dădea fiori.

Graham începu să se relaxeze în pat. Păpuşi Kewpie cu ochii holbaţi. Luă un pahar de tărie, începu să răsufle greu şi îl strînse la piept. Aprinse veioza pe pipăite şi luă cutia sertarului de la dulap. Scoase rapoartele de autopsie

ale celor trei copii ai familiei Leeds şi schiţele dormitorului matrimonial. Le întinse pe pat.

Aici erau petele cu direcţie ascendentă din colţ, iar aici corespondentele lor de pe covor. Dimensiunile celor trei copii. Frate, soră, frate mai mare. Corespunde. Corespunde. Corespunde.

Fuseseră aşezaţi în şir, sprijiniţi de peretele din faţa patului. Spectatori. Spectatori fără viaţă. Şi Leeds. Legat de tăblie cu o funie peste piept. Aranjat să pară că şade în pat în capul oaselor. Urmele lăsate în carne de funie şi petele de sînge de deasupra tăbliei.

La ce se uitau? La nimic; erau morţi cu toţii. Dar aveau ochii deschişi. Priveau un spectacol în care nebunul şi cadavrul doamnei Leeds, în pat lîngă domnul Leeds, jucau rolurile principale. Spectatori. Nebunul le privea feţele.

Graham se întrebă dacă aprinsese o lumînare. Lumina tremurîndă ar fi făcut ca expresiile de pe chipurile morţilor să fie şi mai intense. Nu s-a găsit nici o lumînare. Poate îi trece prin cap data viitoare...

Această primă conexiune stabilită între mintea lui şi cea a criminalului îi provocă o senzaţie de durere acută. Graham muşcă cearşaful, ducînd mai departe raţionamentul.

De ce i-ai mutat încă o dată? De ce nu i-ai lăsat aşa cum erau? se întrebă Graham. *Cred că îmi ascunzi ceva. Ţi-e ruşine de ceva. Sau e un detaliu pe care nu vrei să mi-l împărtăşeşti?*

Le-ai deschis ochii?

Doamna Leeds era foarte drăguţă, nu-i aşa? Ai aprins lumina după ce i-ai tăiat gîtul lui Leeds, pentru ca ea să-l vadă zvîrcolindu-se, nu-i aşa? Te scotea din minţi că trebuia să porţi mănuşi cînd o atingeai, nu-i aşa?

Avea talc pe picior.

În baie nu era talc.

Parcă vocea altcuiva rostise ultimele două observaţii.

Ţi-ai scos mănuşile, nu-i aşa? Pudra de talc s-a împrăştiat cînd ţi-ai scos o mănuşă de cauciuc ca să o

atingi, NU-I AŞA, DEMENTULE? Ai atins-o cu mîinile goale, după care ţi-ai pus iar mănuşile şi ai şters amprentele. Dar LE-AI DESCHIS OCHII cînd erai cu mîinile goale?

Jack Crawford răspunse după ce sună telefonul a cincea oară. I se mai întîmplase de multe ori să răspundă la telefon în toiul nopţii şi se dezmetici repede.

— Jack, Will la telefon.

— Da, Will.

— Price mai e la Amprente Latente?

— Mda. Nu prea mai iese pe altundeva. Lucrează la baza de date.

— Cred că ar trebui să vină la Atlanta.

— De ce? Doar tu ai spus că tipul de aici ştie meserie.

— *Ştie*, dar nu la fel de bine ca Price.

— Ce vrei să facă? Unde să caute?

— Să se uite la unghiile de la mîinile şi picioarele doamnei Leeds. Sînt date cu lac, suprafaţa e netedă. Şi la corneele celorlalţi. Cred că şi-a scos mănuşile, Jack.

— Sfinte Doamne, Price va trebui să-şi mute fundul încoace cu viteză supersonică. Înmormîntarea e în după-amiaza asta.

3

— Cred că a simţit nevoia să o atingă, spuse Graham în loc de salut.

Crawford îi dădu o Cola de la automatul din holul sediului poliţiei din Atlanta. Era opt fără zece dimineaţa.

— Păi sigur, a dus-o dintr-o parte în alta, spuse Crawford. La încheieturi şi pe partea interioară a genunchilor are semne care atestă faptul că a fost strînsă. Dar toate amprentele găsite provin de la mănuşi neporoase. Stai liniştit, Price a venit. Un ticălos bătrîn şi morocănos. Acum e în drum spre compania de pompe funebre. Cei de la morgă au eliberat cadavrele noaptea trecută, dar cei de la pompe funebre nu au făcut încă nimic. Arăţi ca dracu'. N-ai dormit deloc?

— O oră. Cred că a simţit nevoia să o atingă cu mîinile.

— Sper din tot sufletul să ai dreptate, dar laboratorul din Atlanta se jură că nenorocitul a purtat tot timpul mănuşi chirurgicale, spuse Crawford. Pe cioburile de oglindă s-au găsit amprente difuze. Deget arătător pe spatele ciobului înfipt în vulve, deget mare pe faţa ciobului. Amprentă mînjita.

— L-a lustruit după ce l-a înfipt, probabil ca să-şi vadă faţa de şobolan în el, spuse Graham.

— Ciobul din gură era plin de sînge. La fel şi alea din ochi. Nu şi-a scos mănuşile.

— Doamna Leeds arăta foarte bine, spuse Graham. Ai văzut pozele de familie, nu? Şi eu aş fi fost tentat să o ating dacă mi s-ar fi ivit o ocazie intimă. Tu nu?

— *Intimă?* întrebă Crawford nereuşind să-şi ascundă dezgustul.

Începu să caute mărunţiş prin buzunare.

— Intimă – erau doar ei doi. Toţi ceilalţi erau morţi. Putea să le deschidă sau să le închidă ochii după bunul plac.

— În orice fel, spuse Crawford. Pe pielea ei nu s-au găsit amprente. Nimic. Doar o urmă de palmă pe gît.

— Raportul nu pomenea de prelevarea amprentelor de pe unghii.

— Bănuiesc că unghiile erau mînjite cînd au luat mostre din locurile unde şi le înfipsese în palme. Pe el nu l-a zgîriat.

— Avea picioare frumoase, spuse Graham.

— Îhî. Hai să mergem sus, spuse Crawford. Oamenii încep să vină.

Jimmy Price avea un echipament considerabil – două valize grele, plus aparatul de fotografiat şi trepiedul. Intră zgomotos la compania de pompe funebre Lombard din Atlanta. Era un bătrînel fragil, iar drumul infernal cu taxiul de la aeroport, în perioada cu trafic de vîrf a dimineţii, nu contribuise la bună lui dispoziţie.

Un tînăr excesiv de amabil, cu părul coafat, îl conduse într-un birou decorat în culoarea piersicii şi crem. Biroul era gol, cu excepţia unei sculpturi numite *Mîini împreunate întru rugăciune*.

Price examină vîrfurile degetelor mîinilor împreunate cînd îşi făcu apariţia însuşi domnul Lombard. Acesta verifică acreditările lui Price cu maximă atenţie.

— Biroul sau agenţia din Atlanta, sau cum s-o numi, m-a sunat să anunţe venirea dumneavoastră, domnule Price. Dar noaptea trecută am fost nevoiţi să chemăm poliţia că să trimitem la plimbare un individ nesuferit care încerca să facă fotografii pentru *National Tattler*, aşa că am devenit precaut. Sînt sigur că înţelegeţi. Domnule Price, cadavrele nu ne-au fost trimise decît la ora unu dimineaţa, iar înmormîntarea este la cinci după-amiaza. Nu avem cum să o amînăm.

— N-o să dureze prea mult, spuse Price. Am nevoie de un asistent inteligent, dacă aveţi vreunul. Aţi atins cadavrele, domnule Lombard?

— Nu.

— Aflaţi cine a făcut-o. Va trebui să le luăm amprente tuturor.

La şedinţa de dimineaţă a poliţiştilor se discuta în principal despre dinţi.

Inspectorul-şef al poliţiei din Atlanta, R. J. (Buddy) Springfield, un bărbat îndesat, în cămaşă, stătea în dreptul uşii cu dr. Dominic Princi privindu-i pe cei douăzeci şi cinci de detectivi intrînd în sală.

— În regulă, băieţi, să vă văd că rînjiţi cu gura pînă la urechi, spuse Springfield. Arătaţi-i dinţii doctorului Princi. Da, da, hai să-i vedem pe toţi. Doamne, Sparks, aia e limba ta sau ai înghiţit o veveriţă? Mişcaţi, mişcaţi.

Pe tabla din sala de şedinţe era agăţat un panou cu un maxilar şi o mandibulă care îi aminti lui Graham de dinţii falşi din magazinele cu articole de carnaval. El şi Crawford îşi luaseră locurile înainte ca restul detectivilor să intre şi să se aşeze în bănci ca de şcoală.

Comisarul Siguranţei Publice din Atlanta, Gilbert Lewis, şi purtătorul lui de cuvînt stăteau separat, pe scaune pliante. Lewis trebuia să participe la o conferinţă de presă peste o oră.

Springfield începu:

— În regulă. Hai să terminăm cu rahaturile. Dacă v-aţi pus la curent în dimineaţa asta, aţi aflat probabil că nu am progresat deloc. Interviurile din casă în casă vor continua pe o rază de încă două străzi de la locul crimei. Cei de la Departamentul de cercetări şi informaţii ne-au împrumutat doi funcţionari care să ne ajute să pieptănăm rezervările la avion şi închirierile de maşini din Birmingham şi Atlanta. Aeroporturile şi hotelurile vor fi verificate din nou astăzi. Da, *astăzi*. Vom vorbi cu toate cameristele şi cu cei de la recepţie. Undeva tot a trebuit să se cureţe şi probabil că a lăsat o mizerie de nedescris. Dacă găsiţi pe cineva care a curăţat aşa ceva, daţi-i afară pe cei din cameră, sigilaţi-o şi duceţi-vă la spălătorie în pas alergător. De data asta avem să vă arătăm ceva. Doctore Princi?

Dr. Dominic Princi, expertul legist din Fulton, se îndreptă către tablă şi rămase în picioare lîngă planşa cu dinţii. Avea în mînă un mulaj.

— Domnilor, aşa arată dantura suspectului. Cei de la

Smithsonian din Washington au reconstituit-o după amprentele dentare găsite pe doamna Leeds şi după o amprentă dentară clară de pe o bucată de brînză din frigiderul familiei Leeds, spuse Princi. După cum vedeţi, are incisivi laterali încălecaţi – dinţii de aici şi de aici.

Princi arătă către mulajul pe care îl ţinea în mînă, apoi către desen.

— Dinţii sînt aliniaţi strîmb şi din incisivul central lipseşte un colţ. Celălalt incisiv are un şanţ, aici. Arată ca „V-ul croitorului”, crestătură formată cînd tai o aţă.

— Ticălos cu dinţi strîmbi, mormăi cineva.

— Doc, cum puteţi şti că muşcătura din brînză a fost făcută de criminal? întrebă un poliţist înalt din primul rînd.

Nu suporta să i se adreseze cineva cu Doc, dar se abţinu.

— Mostrele de salivă de pe brînză şi de pe rănile prin muşcătură aparţin aceleiaşi persoane. Au aceeaşi grupă sanguină, spuse, care nu se potriveşte cu a nici uneia dintre victime.

— Bine, doctore, spuse Springfield. O să trecem pe la toţi poze ale dinţilor.

— Ce-ar fi să le dăm presei spre difuzare? întrebă Simpkins, purtătorul de cuvînt. O chestie de genul „cine a mai văzut dinţii ăştia”.

— Nu am nimic împotrivă, replică Springfield. Ce părere aveţi, domnule comisar?

Lewis aprobă din cap.

Simpkins nu terminase.

— Doctore Princi, presa va întreba de ce v-au trebuit patru zile să obţineţi mulajul. Şi de ce a trebuit făcut la Washington.

Agentul special Crawford studie vîrful pixului.

Princi roşi, dar vocea lui rămase calmă:

— Muşcăturile în carne se distorsionează cînd un cadavru este mişcat din locul unde a fost găsit, domnule Simpson.

— Simpkins.

— Fie, Simpkins. Nu am fi putut să facem

reconstituirea numai pornind de la muşcăturile de pe corpul victimelor. Brînza a fost foarte importantă. Brînza este oarecum solidă, dar greu de amprentat. Trebuie dată mai întîi cu ulei pentru a împiedica infiltrarea umezelii în mediul de turnare. De obicei nu există decît o singură şansă. Institutul Smithsonian a mai făcut-o pentru FBI. Sînt mult mai bine echipaţi pentru reconstituiri. Au un articulator anatomic şi dispun de posibilitatea de a reproduce înclinaţia exactă a dinţilor.

— Ar fi corect să spunem că întîrzierea a fost provocată de laboratorul FBI şi nu de voi?

Princi îşi ieşi din fire.

— Domnule Simpkins, cel mai corect ar fi să spunem că un anchetator federal, agentul special Crawford, a găsit bucata de brînză în frigider acum două zile – după ce oamenii dumitale cercetaseră zona. A comandat expertiza de laborator la cererea mea. Ar fi corect să spunem că mă bucur nespus că muşcătura nu a fostă lăsată de unul din voi.

Comisarul Lewis interveni cu o voce tunătoare:

— Nimeni nu vă pune la îndoială raţionamentele, doctore Princi. Simpkins, ultimul lucru pe care îl dorim e să facem cu FBI-ul un concurs de genul cine urinează mai cu boltă. Hai să trecem la treabă.

— Toţi vrem acelaşi lucru, spuse Springfield. Jack, băieţii tăi mai au ceva de adăugat?

Crawford luă cuvîntul. Feţele înşirate dinaintea lui nu păreau prea prietenoase. Trebuia să facă ceva.

— Vreau doar să lămuresc nişte treburi, şefu'. Mai demult, rivalitatea dintre forţele locale şi cele federale era notorie, ceea ce nu făcea decît să favorizeze infractorii. Fiecare parte, federală sau locală, se ascundea de cealaltă. Acum Biroul nu mai face o astfel de politică, şi nici eu. Nu dau doi bani pe lauri. Nici anchetatorul Graham. El este cel care şade acolo, în spate, dacă sunteţi curioşi. Dacă persoana care a înfăptuit crimele astea odioase e călcată de o maşină de gunoi, mi s-ar părea la fel de eficient – fiindcă îl scoate din circuit. Cred că şi voi sunteţi de aceeaşi

părere.

Crawford privi chipurile detectivilor, sperînd că se produsese o îmbunătăţire. Sperînd că nu le vor ascunde dovezi. Comisarul Lewis i se adresă:

— Anchetatorul Graham a mai lucrat la cazuri asemănătoare?

— Da, domnule.

— Domnule Graham, aveţi ceva de adăugat, vreo sugestie?

Crawford ridică sprîncenele uitîndu-se în direcţia lui Graham.

— Veniţi în faţă, sugeră Springfield.

Graham îşi dorea să i se fi oferit ocazia de a discuta cu Springfield în particular. Nu voia să meargă în faţă. Totuşi o făcu.

Ridat şi ars de soare, nu prea arăta a anchetator federal. Springfield gîndi că arată mai degrabă a zugrav care îşi pusese costum pentru înfăţişarea de la tribunal.

Detectivii se foiau pe scaune.

Cînd Graham se întoarse cu faţa spre ei, ochii albaştri şi reci contrastară şocant cu pielea bronzată.

— Doar două lucruri am să vă spun. Nu trebuie să pornim de la ideea că a fost internat la un ospiciu sau că are cazier pentru infracţiuni sexuale. Este foarte probabil să nu aibă nici un fel de cazier. Dacă totuşi are, cred că se înscrie mai degrabă la intrări prin efracţie decît la delict sexual minor. Este posibil să mai fi muşcat persoane – bătăi în baruri sau abuz de minori. Informaţii utile nu putem obţine decît de la personalul de la urgenţe şi asistenţii sociali. Trebuie verificată orice muşcătură urîtă pe care şi-o amintesc, indiferent de cine a fost muşcat sau cum povesteşte că s-a întîmplat. Atîta am avut de spus.

Detectivul înalt din primul rînd ridică mîna şi vorbi în acelaşi timp:

— Pînă acum a muşcat doar femei, nu-i aşa?

— Deocamdată atît ştim. Muşcă mult. Şase urme urîte pe doamna Leeds, opt pe doamna Jacobi. Mult peste medie.

— Ce înseamnă media?

— Într-o crimă sexuală, trei. Îi place să muşte.

— Femei.

— În majoritatea cazurilor de agresiune sexuală, urma de muşcătură are un punct livid în centru. Buzele aspiră ca o ventuză. Ei bine, în cazul ăsta nu. Am văzut în raportul doctorului Princi şi în cel de la morgă. Pentru el, muşcatul poate să reprezinte o modalitate de luptă şi în aceeaşi măsură un comportament sexual.

— Nu e cine ştie ce, zise detectivul.

— Dar merită verificat, răspunse Graham. Orice muşcătură merită verificată. De obicei oamenii mint cu privire la circumstanţele muşcăturii. Părinţii unui copil muşcat susţin că a fost muşcat de un animal şi îi fac vaccinul antirabic ca să acopere vreun nebun din familie – aţi văzut toţi asemenea cazuri. Merită să întrebăm la spitale cine s-a prezentat pentru vaccin antirabic. Asta e tot.

Muşchii încordaţi ai lui Graham tremurau de oboseală cînd se aşeză.

— Merită să întrebăm şi vom întreba, admise Springfield. Brigada de siguranţă lucrează în cartier mîna în mînă cu cei de la Incendieri. Aflaţi ce e cu cîinele. O să găsiţi noutăţile şi poza în dosar. Aflaţi dacă a fost văzut vreun străin cu cîinele. Cei de la Moravuri şi Narcotice, pieptănaţi speluncile şi barurile de homosexuali după ce vă terminaţi treaba pe ziua de azi. Marcus şi Whitman – capetele sus la înmormîntare. Aţi vorbit cu rude sau prieteni ai defuncţilor să vă acopere? Bine. Fotograful? În regulă. Duceţi caietul de la înmormîntare la Departamentul de cercetări şi informaţii. Îl au deja pe cel de la Birmingham. Restul îndatoririlor le aveţi pe hîrtie. La treabă!

— Încă ceva, interveni comisarul Lewis.

Detectivii se aşezară la loc.

— Am auzit că unii ofiţeri de aici l-au poreclit pe criminal Zîna Măseluţă. Nu mă interesează cum îl porecliţi atîta vreme cît rămîne între voi. E normal să-i daţi un nume. Faceţi bine şi ţineţi-vă gura în public. Sună al dracului de ciudat. Şi nici nu folosiţi acest nume în rapoartele interne.

Asta-i tot.

Crawford şi Graham îl urmară pe Springfield în biroul lui. Şeful detectivilor le servi o cafea în timp ce Crawford îşi lua mesajele de la centrală.

— N-am apucat să stăm de vorbă ieri, îi spuse Springfield lui Graham. A fost ca la nebuni aici. Will e numele tău mic, nu? Băieţii ţi-au dat tot ce le-ai cerut?

— Da, n-am ce să le reproşez.

— N-avem absolut nimic de care să ne agăţăm şi sîntem conştienţi de asta, spuse Springfield. Am developat o poză cu urmele de pantofi din stratul de flori. Se plimba pe lîngă tufişuri, aşa că nu am reuşit să ne dăm seamă decît de numărul de la pantofi, poate înălţimea. Urma piciorului stîng e mai adîncă. Poate căra ceva cu el. Apă de ploaie. Totuşi, acum cîţiva ani am prins un spărgător după urma pantofilor. Princi şi-a dat seama că avea Parkinson. De data asta n-avem noroc.

— Ai o echipă bună, spuse Graham.

— Da. Dar nu e tocmai domeniul nostru de zi cu zi. Spune-mi, voi lucraţi împreună tot timpul – tu, Jack şi doctorul Bloom – sau vă întîlniţi doar în situaţii ca asta?

— Doar în situaţii ca asta.

— O echipă de grei. Comisarul mi-a spus că tu l-ai prins pe Lecter acum trei ani.

— Eram cu poliţia din Maryland, răspunse Graham. Ei l-au arestat.

Springfield era mărginit, dar în nici un caz prost. Vedea că Graham nu e în apele lui. Se foi pe scaun şi luă cîteva însemnări.

— Ai întrebat despre cîine. Uite foaia. Noaptea trecută, un veterinar de aici l-a sunat pe fratele lui Leeds. Cîinele e la el. Leeds şi băiatul mai mare i-l aduseseră în ziua în care au fost omorîţi. Avea o plagă abdominală. Veterinarul l-a operat şi acum e bine. Mai întîi a crezut că fusese împuşcat, dar nu a găsit glonţul. Crede că a fost înjunghiat cu un obiect ascuţit, asemănător cu un spărgător de gheaţă sau o sulă. Îi întrebăm pe vecini dacă au văzut pe cineva cu cîinele şi telefonăm la alte cabinete veterinare

să verificăm dacă au mai fost cazuri de animale mutilate.

— Cîinele purta zgardă cu numele Leeds?

— Nu.

— Familia Jacobi din Birmingham avea cîine? întrebă Graham.

— Trebuie să aflăm, spuse Springfield.

Formă un număr de interior.

— Locotenentul Flatt este legătura noastră la Birmingham... Da, Flatt. Jacobi aveau cîine? Aha... aha. Stai o secundă.

Acoperi receptorul cu mîna.

— N-aveau cîine. Au găsit o tăviţă cu nisip în baia de jos, cu excremente de pisică. N-au găsit pisica. Vecinii sînt alertaţi.

— Roagă-i pe cei de la Birmingham să caute prin curte şi în spatele corpurilor secundare de clădire, spuse Graham. Este posibil ca pisica să fi fost îngropată de copiii care au găsit-o prea tîrziu ca să o mai ducă la veterinar. Ştii cum fac pisicile. Se ascund ca să moară. Cîinii vin să moară acasă. Întreabă-i dacă avea zgardă.

— Spune-le că le trimitem un dispozitiv de detecţie a gazului metan de la cadavru dacă au nevoie, spuse Crawford. E mult mai bine decît să se apuce să sape prin toată curtea.

Springfield transmise informaţiile. Telefonul sună de îndată ce îl închise. Era pentru Jack Crawford. Jimmy Price suna de la Pompe Funebre. Crawford ridică receptorul derivaţiei.

— Jack, am o amprentă parţială care e probabil de la police şi un fragment de palmă.

— Jimmy, eşti lumina vieţii mele.

— Ştiu. Aia parţială are formă ovală, dar e ştearsă. Să văd ce pot face cînd mă întorc. Este de pe ochiul stîng al copilului cel mai mare. N-am mai făcut aşa ceva niciodată. N-aş fi văzut-o niciodată, dar se evidenţia lîngă plaga împuşcată.

— Poţi să o identifici?

— E cam greu. Dacă e pe lista cu amprente, poate.

Dar ştii cum e. Amprenta palmei provine de pe unghia de la degetul mare de la picior al doamnei Leeds. Avem noroc dacă obţinem şase puncte din ea. Martori au fost asistentul şi Lombard. E notar. Am fotografii *în situ*. E bine?

— Cum rămîne cu amprentele celor de la pompe funebre?

— I-am tras în tuş pe Lombard şi cioclii lui. Amprente foarte clare în locurile unde au declarat că o atinseseră şi în alte locuri. Acum mă înjură şi se spală pe mîini. Lasă-mă să plec acasă, Jack. Vreau să mă ocup de ele în camera mea obscură. Cine ştie ce aveţi în apa de acolo, broaşte ţestoase – sau alte minuni. Într-o oră iau avionul spre Washington şi îţi trimit amprentele prin fax după prînz.

Crawford tăcu o clipă.

— Bine, Jimmy, dar grăbeşte-te. Trimite copii şi la poliţia şi birourile FBI din Atlanta şi Birmingham.

— S-a făcut. Acum să lămurim ceva.

Crawford dădu ochii peste cap.

— O să-mi ceri o grămadă de bani, nu?

— Corect.

— Jimmy băiete, eşti cam lacom.

Graham privea pe fereastră în timp ce Crawford le povesti despre amprente.

— E mană cerească, spuse Springfield.

Faţa lui Graham era imobilă, ca a unui condamnat pe viaţă, gîndi Springfield.

Îl urmări cu privirea pe Graham pînă cînd ieşi din cameră.

Conferinţa de presă a comisarului de la Siguranţă Publică era pe terminate cînd Graham şi Crawford ieşeau din biroul lui Springfield. Reporterii de la presa scrisă se grăbeau să ajungă la telefoane. Cei de la televiziuni făceau „colaje” stînd în faţa camerelor de luat vederi, punînd întrebările cele mai interesante pe care le auziseră la conferinţă şi întinzînd microfoanele către un interlocutor imaginar, al cărui răspuns avea să fie decupat mai tîrziu din filmul făcut în sală.

Crawford şi Graham o porniseră în jos pe scări cînd un bărbat scund le tăie calea şi îi fotografie. Îşi iţi faţa din spatele aparatului de fotografiat.

— Will Graham! exclamă. Îţi mai aduci aminte de mine – Freddy Lounds? M-am ocupat de cazul Lecter pentru *Tattler*. Eu am scris cartea.

— Îmi amintesc, răspunse Graham.

Continuă să coboare împreună cu Crawford, Lounds mergînd pe lîngă ei, puţin înainte.

— Cînd te-au chemat, Will? Ce noutăţi ai?

— Nu vorbesc cu tine, Lounds.

— Cum e în comparaţie cu Lecter? Le face...?

— Lounds, se răsti Graham, vizibil enervat, făcîndu-l pe Crawford să se bage între ei. Lounds, tu scrii numai rahaturi şi *The National Tattler* e bun de şters la fund. Ţine-te departe de mine.

Crawford îl prinse de braţ pe Graham.

— Cară-te, Lounds. Will, hai să luăm micul dejun. Vino, Will.

Dădură colţul cu paşi repezi.

— Îmi pare rău, Jack. Dar nu-l înghit pe nenorocitul ăsta. Cînd eram în spital, a venit la mine şi...

— Ştiu, spuse Crawford. I-am făcut eu vînt, nu că ar mai fi contat.

Crawford îşi aminti fotografia din *The National Tattler*, apărută la sfîrşitul cazului Lecter. Lounds intrase în rezervă în timp ce Graham dormea. Trăsese cearşaful cu care era acoperit şi-i fotografiase burtă cu drenul temporar pentru anus contra naturii înfipt acolo. În ziar imaginea apăruse cenzurată, cu un pătrat negru acoperind părţile intime ale lui Graham. Titlul pozei era „Poliţaiul cu maţe jucăuşe”.

Localul era curat şi luminos. Lui Graham îi tremurau mîinile şi vărsă cafea pe farfurioară.

Observă că fumul de la ţigara lui Crawford îi deranjează pe cei de la masa alăturată. Mîncau în linişte. Dezaprobarea lor plutea în aer ca fumul de ţigară.

Două femei, probabil mamă şi fiică, se certau la masa de lîngă uşă. Vorbeau în şoaptă, furia le urîţea chipurile.

Graham simţea încordarea lor atingîndu-i gîtul şi faţa.

Crawford se plîngea că trebuie să se ducă la Washington a doua zi dimineaţa ca să depună mărturie într-un proces. Se temea că va fi reţinut acolo cîteva zile. Îşi aprinse altă ţigară, privind peste flacăra brichetei mîinile şi culoarea lui Graham.

— Cei din Atlanta şi Birmingham pot verifica amprentele din baza lor de date cu a celor condamnaţi pentru agresiuni sexuale, spuse Crawford. Şi noi putem face acelaşi lucru. Price a găsit o amprentă din dosarele mai vechi. O să o introducă în FINDER – am făcut mari progrese cu aparatul ăsta de cînd ai plecat.

FINDER, cititorul şi procesorul automatizat de amprente al FBI-ului, putea să identifice o amprentă nouă cu una dintr-un caz fără legătură.

— Cînd punem mîna pe el, amprenta şi dinţii vor fi suficiente să-l băgăm la răcoare, spuse Crawford. În primul rînd trebuie să ne gîndim ce *ar putea* fi el. Trebuie să mergem din aproape în aproape. Să zicem că am arestat un suspect bun. Intri şi îl vezi. Ce nu te surprinde la el?

— Nu ştiu, Jack. La dracu', pentru mine nu are faţă. Putem să pierdem o grămadă de timp căutînd suspecţi pe care i-am inventat. Ai vorbit cu Bloom?

— La telefon, noaptea trecută. Bloom nu crede că are tendinţe de suicid. Heimlich la fel. Bloom a stat aici numai cîteva ore în prima zi, dar el şi Heimlich au tot dosarul. Săptămîna asta Bloom se ocupă de examenul de doctorat. Îţi transmite salutări. Ai numărul lui de la Chicago?

— Îl am.

Lui Graham îi plăcea de Alan Bloom, un bărbat scund cu ochi trişti, un psihiatru legist foarte bun – poate cel mai bun. Aprecia faptul că dr. Bloom nu manifestase niciodată faţă de el un interes profesional, spre deosebire de alţi psihiatri.

— Bloom spune că Zîna Măseluţă ar putea să comunice cu noi. Să ne trimită un bilet, spuse Crawford.

— Pe un perete de dormitor.

— Bloom presupune că e desfigurat sau că el se

crede desfigurat. Mi-a spus să nu mă bazez totuşi pe asta. „N-o să mă apuc să vă pun pe urmele unei marionete inventate de mine, Jack”, mi-a spus el. „Ne-ar distrage şi ar risipi inutil eforturile depuse.” Zice că l-au învăţat să vorbească aşa la facultate.

— Are dreptate, spuse Graham.

— Poţi spune tu ceva despre el, altfel nu ai fi descoperit amprenta.

— Dovada era pe peretele ăla nenorocit, Jack. Nu-mi atribui ceea ce nu-mi aparţine. Şi nu-ţi face speranţe prea mari, să fim înţeleşi.

— Las' că-l prindem noi. Ştii că o să-l prindem, nu-i aşa?

— Ştiu. Într-un fel sau altul.

— Ce înseamnă într-un fel?

— O să găsim dovezi pe care le-am trecut cu vederea.

— Şi ce înseamnă *altul?*

— O să o tot facă pînă într-o noapte cînd soţul o să audă zgomot la intrare şi o să-şi ia puşca din debara.

— Alte posibilităţi nu există?

— Chiar crezi că l-aş recunoaşte într-o mulţime? Mă confunzi cu Ezio Pinza. Zîna Măseluţă o să meargă mai departe pînă deschidem noi ochii sau pînă dă norocul peste noi. Nu se va opri.

— De ce?

— Fiindcă îi place la nebunie.

— Aha, deci ştii cîte ceva despre el.

Graham nu scoase o vorbă pînă ajunseră pe trotuar.

— Aşteaptă următoarea lună plină, zise, apoi spune-mi cît de mult ştiu despre el.

Graham se întoarse la hotel şi dormi două ore şi jumătate. Se trezi la prînz, făcu un duş şi comandă o cană de cafea şi un sandviş. Era timpul să studieze îndeaproape dosarul Jacobi de la Birmingham. Îşi spălă ochelarii de citit cu apă şi săpun de la hotel şi se aşeză cu dosarul lîngă fereastră. În primele minute ridica privirea la auzul fiecărui sunet, la paşii de pe culoar, la zgomotul înfundat al uşii de la lift. Apoi se dedică întru totul citirii dosarului.

Chelnerul cu tava ciocăni la uşă şi aşteptă. Ciocăni şi aşteptă. În cele din urmă lăsă prînzul pe podea, în faţa uşii, şi semnă el nota de plată.

4

Hoyt Lewis, cititor de contoare angajat al Companiei de Electricitate Georgia, îşi parcă duba pe alee sub un copac stufos şi deschise pachetul cu mîncare fără nici o plăcere. Acum, că şi-l făcea singur, nu mai era nici o distracţie. Fără bileţele, fără batoane de ciocolată surpriză.

Nu terminase jumătate din sandviş cînd o voce care îi ţipă în ureche îl făcu să tresară:

— Aşa deci, am consumat curent de o mie de dolari luna asta, nu?

Lewis se întoarse şi văzu că în faţa geamului dubei apăruse faţa congestionată a lui H. G. Parsons. Parsons purta bermude şi ţinea în mînă o mătură de grădină.

— Nu am înţeles ce aţi spus.

— O să susţii că am folosit curent electric în valoare de o mie de dolari luna asta. Acum m-ai auzit?

— Nu ştiu cît curent aţi folosit fiindcă nu v-am citit contorul încă, domnule Parsons. Cînd îl voi citi, voi scrie totul pe factură.

Parsons avea întotdeauna ceva de comentat cu privire la factura pentru curent electric. Se plînsese companiei de electricitate că îl încarcă.

— Îmi calculez exact cît curent folosesc, să ştii, spuse Parsons. Mă duc la Protecţia Consumatorului şi fac scandal.

— Vreţi să citim împreună contorul? Hai să mergem chiar acum şi...

— Ştiu cum se citeşte un contor. Poate ai şti şi tu dacă ţi-ai da osteneala.

— Staţi liniştit un minut, domnule Parsons, spuse Lewis coborînd din dubă. La dracu', staţi liniştit o clipă. Anul trecut aţi pus un magnet pe contor. Soţia dumneavoastră mi-a spus că sunteţi în spital, aşa că am plecat fără să comentez. Iarna trecută, cînd aţi turnat melasă în el, v-am făcut o sesizare. Aţi plătit totuşi daunele.

— Factură a explodat după ce ai început să montezi dumneata toate firele alea. Ţi-am spus pînă am răguşit:

ceva în casa aia îmi fură curent. Ai angajat un electrician să verifice? Nu, ai sunat la sediu şi ai început să te plîngi că-ţi fac scandal. M-am cam săturat de tine.

Lewis se albise de mînie.

— O să dau eu de capăt afacerii ăsteia, spuse Parsons retrăgîndu-se pe alee către curte. Te verifică, domnule Lewis. Am văzut pe altcineva citind pe ruta ta, spuse el peste gard. Peste puţin timp o să munceşti şi tu ca toţi ceilalţi.

Lewis porni duba şi înaintă pe alee. Trebuia să găsească alt loc ca să-şi termine prînzul. Îi părea rău. Umbra pomului fusese vreme de mulţi ani un loc bun de masă.

Era chiar în spatele casei lui Charles Leeds.

La şaptesprezece treizeci Hoyt Lewis ajunse cu propria maşină la barul Cloud Nine Lounge, unde bău cîteva pahare de whisky cu bere ca să se deconecteze.

Cînd îşi sună fosta soţie, nu găsi ceva mai bun de spus decît „Îmi pare rău că nu îmi mai faci tu pacheţelul”.

— Ar fi trebuit să te gîndeşti mai înainte la treaba asta dacă erai mai isteţ, replică ea şi îi închise telefonul.

Jucă o partidă dubioasă de cărţi cu nişte instalatori şi un dispecer de la Georgia Power şi privi pe deasupra mulţimii. Să-i ia dracu' pe funcţionarii de la liniile aeriene care începuseră să vină la Cloud Nine. Toţi aveau aceeaşi mustăcioară şi purtau inel pe degetul mic. Nu va dura mult pînă cînd vor corecta engleză ce se vorbea la Cloud Nine şi vor ţintui normele de limbaj întocmai ca pe o tablă de aruncat la ţintă cu săgeţi. În zilele noastre nu se mai poate bizui omul pe nimic.

— Salut, Hoyt. Te fac cu o bere.

Era supraveghetorul lui, Billy Meeks.

— Billy, trebuie să stau de vorbă cu tine.

— Ce s-a întîmplat?

— Îl ştii pe nenorocitul ăla bătrîn de Parsons care tot dă telefoane?

— M-a sunat chiar săptămîna trecută, spuse Meeks.

Ce-i cu el?

— A zis că un tip citeşte înaintea mea contoarele, ca şi cum îşi închipuie cineva că nu-mi fac datoria cum trebuie. Sper că tu nu crezi că trag chiulul de la muncă, nu?

— În nici un caz.

— Sper din tot sufletul să nu crezi asta. Vreau să zic, dacă aş fi pe lista neagră a cuiva, mi-ar plăcea să vină să mi-o spună în faţă.

— Dacă erai pe lista mea neagră, crezi că nu ţi-aş fi spus?

— Mi-ai fi spus.

— Bine atunci. Dacă ţi-ar verifica cineva traseul, aş fi primul care ar afla. Directorii tăi sînt întotdeauna la curent cu asemenea situaţii. Nimeni nu te verifică. Nu pune preţ pe spusele lui Parsons, e doar bătrîn şi senil. M-a sunat săptămîna trecută şi mi-a spus: „Felicitări că l-aţi deşteptat pe Hoyt Lewis ăla”. Nu i-am dat nici o atenţie.

— Ce mi-aş mai dori să punem justiţia pe urmele lui în legătură cu contorul, spuse Lewis. Mă aranjasem bine pe alee, sub un copac, şi încercam să mănînc şi eu din pachet cînd individul a sărit pe mine. I-ar trebui nişte şuturi în fiind.

— Şi eu mă aşezam acolo cînd aveam traseul ăla, spuse Meeks. Mamă-mamă, ce mai femeie era doamna Leeds – deşi n-ar trebui să vorbesc aşa despre ea acum, că e dusă. Am văzut-o o dată în costum de baie. Era trasă prin inel. Îmi pare rău pentru ei. Era o doamnă tare drăguţă.

— Au prins pe cineva?

— Aşi!

— Păcat că s-a luat de Leeds cînd bătrînu' Parsons era la o aruncătură de băţ. N-ar fi făcut mare pagubă, spuse Lewis.

— Fii atent la mine. Mie nu-mi place ca nevastă-mea să stea în curte în costum de baie. Ea zice „Prostuţule, cine o să mă vadă?” I-am spus că nu ştii niciodată ce dement ar putea sări gardul cu scula scoasă din pantaloni. Poliţia a vorbit cu tine? Te-au întrebat dacă ai văzut pe cineva?

— Da, cred că i-au întrebat pe toţi care au traseu în zonă. Poştaşi, toată lumea. Dar pînă azi eu am lucrat toată

săptămîna în Laurelwood, de partea cealaltă a aleii Betty Jane, spuse Lewis scrijelind cu degetul eticheta sticlei de bere. Zici că Parsons te-a sunat săptămîna trecută?

— Mda.

— Atunci înseamnă că a văzut pe cineva care îi citea contorul. N-ar fi sunat dacă nu era pe bune. Mi-ai spus că nu aţi trimis pe nimeni. Pe mine oricum n-avea cum să mă fi văzut.

— Poate verificau ceva ăia de la telefoane.

— Poate.

— Dar nu avem stîlpi comuni în zonă.

— Zici să sun la poliţie?

— N-ar strica, aprecie Meeks.

— Dimpotrivă. Ar fi bine că tîmpitul de Parsons să tragă o sperietură. O să facă în pantaloni cînd o vedea maşinile de poliţie la poarta lui.

5

Graham se întoarse pe seară în casa familiei Leeds. Intră pe uşa din faţă şi încercă să nu se uite la dezastrul lăsat de criminal. Pînă acum văzuse numai imagini de după – dosare, locul crimei, carne. Ştia destul de multe despre cum muriseră. Acum voia să afle cum trăiseră.

Începu un studiu meticulos. În garaj era o barcă bună de schi nautic, bine folosită şi bine întreţinută, şi o dubă. Crose de golf şi o motocicletă sport. Sculele electrice erau aproape nefolosite. Jucării pentru adulţi.

Graham luă o crosă din sacul de golf. Sacul emană un miros de piele cînd îl sprijini de perete. Lucrurile lui Charles Leeds.

Graham îl urmări pe Charles Leeds prin casă. Pe pereţii camerei de studiu atîrnau imagini de vînătoare. Colecţia „Marile cărţi ale lumii” trona pe unul din rafturile bibliotecii. Anuarele Universităţii Sewanee. H. Allen Smith, şi Perelman, şi Max Shulman pe alte rafturi. Kurt Vonnegut şi Evelyn Waugh. *Beat to Quarters* de C. S. Forrester era deschisă pe o masă.

În dulapul din camera de studiu era o puşcă pentru trageri în discuri de argilă, un aparat foto Nikon, o cameră de luat vederi Bolex Super Eight şi un proiector.

Graham, care nu avea aproape nimic în afara echipamentului minim necesar de pescuit, a unui Volkswagen la mîna a treia şi a două lăzi de Montrachet, simţi o vagă animozitate faţă de jucăriile pentru adulţi şi se întrebă de ce.

Cine era Leeds? Un avocat de succes specializat în impozite, fost jucător de fotbal la Sewanee, un om căruia îi plăcuseră călătoriile şi distracţia, un bărbat care se ridicase cu beregata tăiată să-şi apere copiii.

Graham îl urmă prin casă cu un ciudat simţămînt de obligaţie. Faptul că se interesa despre el era un fel de a-i cere permisiunea să afle mai multe şi despre soţia lui.

Graham era convins că ea îl atrăsese pe monstru ca

un greiere care îşi caută moartea în faţa unui fluture cu ochii roşii.

Apoi doamna Leeds.

Avea un budoar mic la etaj. Graham reuşi să ajungă acolo fără să se uite în dormitor. Încăperea era galbenă şi părea intactă, cu excepţia oglinzii sparte de deasupra mesei de toaletă. În faţa dulapului, pe podea, era o pereche de mocasini L. L. Bean, care arătau de parcă doamna Leeds abia îi descălţase. Cămaşa de noapte părea aruncată pe cuier, iar dulapul trăda vaga dezordine a unei femei care trebuie să facă ordine în multe alte dulapuri.

Jurnalul doamnei Leeds se afla într-o cutie învelită în catifea mov, pe masa de toaletă. Cheia era lipită cu bandă adezivă de capac, laolaltă cu eticheta aplicată de poliţie.

Graham se aşeză pe un scaun alb, şubred, şi deschise jurnalul la întîmplare.

23 decembrie, marţi. Acasă la mama. Copiii dorm încă. Cînd mama a închis veranda cu panouri de sticlă, nu mi-a plăcut deloc cum arăta casa, dar pînă la urmă e plăcut să stau aici, la căldură, privind zăpada de afară. Cîte sărbători de Crăciun va mai fi împreună cu nepoţii? Multe, sper.

Drumul de la Atlanta a fost greu, a nins după Raleigh. Am mers foarte încet. Oricum, obosisem pregătindu-i pe toţi de drum. După ce am ieşit din Chapel Hill, Charlie a oprit maşina şi a coborît. A rupt nişte ţurţuri de pe o creangă ca să-mi facă un martini. S-a întors la maşină, făcînd paşi mari prin zăpadă cu picioarele lui lungi. Avea zăpadă în păr şi pe gene şi mi-am adus aminte că îl iubesc. De parcă s-a rupt ceva în mine, învăluindu-mă cu căldură.

Sper că îi e bună haină de ploaie. Dacă mi-a luat inelul ăla făţos, m-a dat gata. Pot să-i dau lui Madelyn un şut în fundul ăla mare cu celulită, e mult mai frumos decît inelul ei. Patru diamante ridicol de mari, de culoarea gheţii murdare. Ţurţurele e atît de transparent. O rază de soare a intrat pe geamul maşinii şi din locul unde era rupt ţurţurele s-a ridicat în sus, formînd o mică prismă. O pată de roşu şi

verde pe mînă cu care ţineam paharul. Simţeam culorile pe piele.

M-a întrebat ce vreau de Crăciun şi eu m-am aplecat la urechea lui şi i-am şoptit: scula ta mare, cît de adînc poţi să o bagi.

I s-a înroşit pata de chelie din creştet. Întotdeauna se teme să nu audă copiii. Bărbaţii nu au încredere în şoapte.

Pagina era pătată cu scrumul de ţigară al unui poliţist.

Graham citi mai departe, în lumina din ce în ce mai palidă, despre amigdalectomia fetiţei şi spaima pe care o trăsese cînd îşi găsise un mic nodul mamar. (*Dumnezeule, copiii sînt atît de mici.*).

Trei pagini mai departe se dovedi că nodulul era un chist benign care a fost extirpat.

Dr. Janovich m-a externat în după-amiaza asta. Am plecat de la spital şi ne-am dus la iaz. Nu mai fuseserăm de mult acolo. Niciodată n-avem timp. Charlie pusese la rece două sticle de şampanie şi le-am băut şi am hrănit raţele pe cînd apunea soarele. Un timp a stat cu spatele la mine, la marginea apei. Cred că a plîns.

Susan mi-a spus că se temea să nu venim de la spital cu încă un frăţior. Acasă!

Graham auzi telefonul sunînd în dormitor. Se auzi un declic, apoi zumzăitul robotului telefonic. „Bună ziua, sînt Valerie Leeds. Pentru moment nu pot să răspund la telefon. Lăsaţi numele şi numărul de telefon şi vă sunăm noi. Mulţumesc.“.

Graham mai că se aştepta să audă vocea lui Crawford după bip, dar nu se auzi decît tonul. Cel care sunase închisese.

Îi auzise vocea; voia să o şi vadă. Coborî în camera de studiu.

În buzunar avea o rolă de film Super Eight, care îi aparţinuse lui Charles Leeds. Cu trei săptămîni înainte de a

fi ucis, Leeds lăsase filmul la developat. Nu venise să-l ridice. Poliţia a găsit chitanţa în portofelul lui Leeds şi a luat filmul de la atelierul de developare. Detectivii se uitaseră la filmul de familie şi la instantanee developate în aceeaşi perioadă, negăsind nimic interesant.

Graham voia să-i vadă pe membrii familiei Leeds în viaţă. La poliţie, detectivii îi oferiseră proiectorul lor. Voia să vadă imaginile în casă. L-au lăsat cu greu, fără tragere de inimă, să ia filmul din depozit.

Graham instală ecranul şi proiectorul în camera de studiu şi se aşeză în fotoliul impozant de piele al domnului Leeds ca să vadă filmul. Simţi ceva cleios pe braţul fotoliului – amprentele lipicioase ale unui copil încleiate cu scame. Mîna lui Graham mirosea a bomboane.

Era un filmuleţ plăcut, fără sonor, realizat cu mai multă imaginaţie decît majoritatea. Începea cu un căţel, un terier scoţian gri, care dormea pe covorul din camera de studiu. Păru puţin deranjat de prezenţa aparatului de filmat şi înălţă capul. Apoi adormi la loc. O tăietură grosolană pînă la imaginea cu cîinele care dormea încă. Apoi terierul ciuli urechile. Se ridică şi lătră, iar aparatul de filmat îl urmări în bucătărie cînd fugi spre uşă, unde se opri, în expectativă, şi începu să dea din coada boantă.

Graham îşi muşcă buza de jos. Şi el aştepta. În film, uşa se deschise şi apăru doamna Leeds venind de la cumpărături cu o sacoşă în mîna. Clipi şi rîse surprinsă, atingîndu-şi părul ciufulit cu mîna liberă. Buzele i se mişcau cînd ieşi din cadru, iar copiii intrară în spatele ei, ducînd fiecare cîte o sacoşă mai mică. Fata avea şase ani, băieţii opt şi zece.

Băiatul mai mic, probabil expert în filmele de familie, se instală în faţa camerei, arătă spre urechi şi începu să şi le mişte. Camera era poziţionată destul de sus. Leeds avea un metru optzeci şi şapte, după cum reieşea din raportul de la morgă.

Graham presupuse că partea aceea a filmului fusese făcută la începutul primăverii. Copiii purtau hanorace şi doamna Leeds era palidă. La morgă era bronzată bine şi cu

urme de la costumul de baie.

Urmau cîteva scene scurte cu băieţii care jucau ping-pong în pivniţă şi cu fata, Susan, care împacheta un cadou în camera ei, scoţînd limba de concentrată ce era. Îşi atinse părul cu mîinile grăsuţe, gest asemănător cu cel al mamei în bucătărie.

În scena următoare, Susan făcea baie, ghemuită ca o broscuţă în bulele de spumă. Purta o cască de duş prea mare. Unghiul de filmare era mai jos şi imaginea mai neclară, evident opera unui frate. Scena se termina cu ea ţipînd fără sunet către cameră şi acoperindu-şi pieptul de fetiţă de şase ani, cînd casca îi alunecă pe ochi.

Ca să nu rămînă mai prejos, domnul Leeds o surprinsese pe doamna Leeds la duş. Perdeaua de la cadă căpăta diverse forme, aşa cum se întîmpla cu cortina la spectacolele de teatru puse în scenă de şcolari. Braţul doamnei Leeds apăru de după perdea. Ţinea în mînă un burete mare. Scena se încheia cu un val de clăbuci care obtura camera.

Filmul se termina cu Norman Vincent Peale vorbind la televizor şi cu o remarcă dezaprobatoare la adresa domnului Leeds care sforăia în fotoliul pe care şedea Graham acum.

Graham privi fix pătratul gol de lumină de pe ecran. Familia Leeds îi era simpatică. Îi părea rău că fusese la morgă. Se gîndi că şi nebunul care îi căsăpise îi plăcea. Dar mai puţin decît acum, cînd erau morţi.

Graham îşi simţea capul greu şi sec. Înotă în piscina hotelului pînă îl lăsară picioarele şi ieşi din apă gîndindu-se la două lucruri deodată – un martini Tanqueray şi gustul gurii lui Molly.

Îşi prepară singur cocteilul şi o sună pe Molly.

— Bună, dulceaţă!

— Bună, iubitule. Unde eşti?

— Într-un hotel nenorocit din Atlanta.

— Ai făcut vreun progres?

— Nici unul notabil. Mă simt singur.

— Şi eu.

— Excitat.

— Şi eu.

— Vorbeşte-mi despre tine.

— Ei bine, astăzi m-am cam certat cu doamna Holper. Voia să înapoieze la magazin o rochie cu o pată uriaşă de whisky pe fund. Evident, o purtase la petrecerea Jaycee.

— Şi *tu* ce i-ai spus?

— I-am spus că eu nu i-am vîndut-o aşa.

— Şi ce-a spus *ea?*

— Că nu avusese niciodată probleme să înapoieze o rochie, şi că de aia cumpără de la mine şi nu din altă parte.

— *Tu* ce i-ai răspuns?

— I-am spus că sînt supărată din cauză că Will vorbeşte la telefon ca un măgar.

— Înţeleg.

— Willy e bine. Acoperă nişte ouă de ţestoasă pe care le-au dezgropat cîinii. Spune-mi ce faci.

— Citesc rapoarte. Mănînc semipreparate.

— Şi te gîndeşti mult, bănuiesc.

— Mda.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu pot să mă agăţ de nimic, Molly. Nu avem suficiente informaţii. De fapt, sînt foarte multe informaţii, dar nu am realizat destul cu ele.

— Rămîi mai mult la Atlanta? Nu că te-aş presa să te întorci acasă, doar mă întreb...

— Nu ştiu. Încă vreo cîteva zile cel puţin. Mi-e dor de tine.

— Vrei să vorbim despre sex?

— N-aş rezista. Mai bine n-am face-o.

— Ce să facem?

— Să vorbim despre sex.

— Bine. Atunci sper că nu te deranjează că mă gîndesc la sex.

— Absolut deloc.

— Ne-am pricopsit cu un cîine nou.

— La dracu'.

— Arată ca o corcitură între un basset şi un pechinez.

— Încîntător.

— Are testicule mari.

— Asta m-ar deranja cel mai puţin.

— Aproape şi le tîrăşte pe pămînt. Trebuie să le contracte cînd fuge.

— N-are cum.

— Ba da. Nu ştii *tu* cum.

— Ba ştiu.

— Poţi?

— Eram sigur că o să mă întrebi.

— Şi?

— Dacă vrei neapărat să ştii, am făcut-o o dată.

— Cînd?

— În tinereţe. A trebuit să sar iute un gard de sîrmă ghimpată.

— De ce?

— Duceam un pepene pe care nu-l cultivasem eu.

— Fugeai? De cine?

— O cunoştinţă. Un nenorocit. Alertat de lătratul cîinilor, a ţîşnit din casă în izmene, fluturînd o puşcă de calibru mic. Din fericire, s-a împiedicat de un vrej de fasole neagră şi mi-a lăsat un avans considerabil.

— A tras în tine?

— La vremea respectivă am crezut că da. Încă nu m-am lămurit de unde veneau zgomotele.

— Ai sărit gardul?

— Cu uşurinţă.

— O minte de infractor încă de la vîrsta aia...

— Nu am minte de infractor.

— Desigur. Mă gîndeam să zugrăvesc bucătăria. Ce culoare ai vrea? Will? Ce culoare ai vrea? Mai eşti la telefon?

— Mda, da, galben.

— Galbenul nu mi se potriveşte. O să par palidă la micul dejun.

— Bine, atunci albastru.

— Albastrul e rece.

— La dracu', zugrăveşte-o în culoarea rahatului de copil... cum oi vrea tu. Nu, uite, o să ajung acasă în curînd şi vom merge la magazinul de vopsele. Vom cumpăra nişte vopsea şi ce mai trebuie, bine? Şi poate nişte scule noi.

— Da, da, haide. Nu ştiu ce mi-a venit să vorbesc despre asta. Te iubesc şi mi-e dor de tine şi faci ceea ce trebuie. E greu şi pentru tine, ştiu. Sînt aici şi voi fi aici oricînd ai să vii acasă, sau mă voi întîlni cu tine oriunde, oricînd. Asta o să fac.

— Draga mea Molly. Draga mea Molly. Du-te la culcare.

— Bine.

— Noapte bună.

Graham se întinse cu mîinile sub ceafă şi îşi aminti cum lua cina cu Molly. Crabi şi Sancerre, briza sărată amestecîndu-se cu vinul.

Unul din defectele lui era să se lege de conversaţii, şi începu să o facă. Se răţoise la ea după o remarcă inofensivă despre „mintea lui de infractor”. Ce prostie!

Interesul lui Molly pentru el i se părea în mare parte inexplicabil.

Sună la poliţie şi lăsă vorbă pentru Springfield că vrea să-i ajute la munca de cercetare. Altceva nici nu era de făcut.

Ginul îl ajută să adoarmă.

6

Pe biroul lui Buddy Springfield se aflau transcrierile tuturor telefoanelor primite în legătură cu cazul Leeds. Marţi dimineaţa, la şapte, cînd Springfield ajunse la birou, numărul lor crescuse la treizeci şi şase. Cea de deasupra avea un semn roşu.

Scria că poliţia din Birmingham găsise o pisică îngropată într-o cutie de pantofi în spatele garajului familiei Jacobi. Pisica avea o floare între lăbuţe şi era înfăşurată într-un prosop de vase. Numele pisicii era scris stîngaci de o mîna de copil. Nu avea zgardă. Capacul era legat cu sfoară.

Medicul din Birmingham spusese că pisica murise prin strangulare. Îi răsese blana şi nu găsise nici o rană.

Springfield se bătu peste dinţi cu braţul ochelarilor.

Găsiseră pămînt afînat şi începuseră să sape. Nu avuseseră nevoie de nici un detector de metan. Graham avusese dreptate.

Şeful detectivilor îşi umezi degetul mare şi începu să frunzărească şi celelalte bilete. Majoritatea conţineau informaţii despre maşini suspecte văzute în vecinătate săptămîna trecută, descrieri vagi în care nu se menţiona decît tipul sau culoarea autovehiculului. Patru apelanţi anonimi spuseseră locuitorilor din Atlanta: „O să vă măcelăresc ca pe Leeds”.

Informaţiile lui Hoyt Lewis erau la mijlocul teancului.

Springfield îl sună pe şeful turei de noapte.

— Cum e cu cititorul ăla de contoare şi cu Parsons? Numărul patruzeci şi opt.

— Noaptea trecută am sunat la companiile de utilităţi publice, Şefu', ca să vedem dacă au trimis pe cineva în zonă, spuse şeful de tură. O să ne sune în dimineaţa asta, să ne dea un răspuns.

— Ba să ne sune acum, spuse Springfield. Verifică la salubritate, urbanism, permisele de construcţie pe toată aleea şi sună-mă în maşină.

Formă numărul lui Will Graham.

— Will? Ne vedem în faţa hotelului tău în zece minute. O să facem o plimbare.

La opt fără un sfert dimineaţa, Springfield parcă aproape de capătul aleii. El şi Graham mergeau unul lîngă altul, în adînciturile lăsate de roţi în pietriş. Soarele era deja puternic.

— Ar trebui să-ţi iei o pălărie, spuse Springfield.

Pălăria lui de păi era trasă pe ochi.

Gardul de sîrmă din spatele proprietăţii familiei Leeds era acoperit de iederă. Se opriră în faţa contorului de electricitate de pe stîlp.

— Dacă a venit pe aici, a văzut toată partea din spate a casei, spuse Springfield.

În numai cinci zile, proprietatea începuse să arate neglijată. Gazonul era inegal şi buruienile începuseră să se iţească peste vîrfurile ierbii. În curte căzuseră cîteva crengi mici. Graham vru să le ridice. Casa părea adormită, veranda cu şipci de lemn era dungată şi împestriţată de umbrele lungi de dimineaţă ale copacilor. Stînd cu Springfield pe alee, Graham îşi aminti cum deschisese uşa verandei. Curios, dar reconstituirea felului în care intrase criminalul în casă nu îi venea în minte acum, la lumina zilei. Văzu un leagăn mişcîndu-se uşor împins de vînt.

— Ăla pare să fie Parsons, spuse Springfield.

H. G. Parsons ieşise devreme din casă şi plivea un strat de flori din curtea din spate, la două case mai jos. Springfield şi Graham se duseră la poarta din spate şi se opriră în dreptul tomberoanelor. Capacele erau legate cu lanţuri de gard.

Springfield măsură cu o ruletă înălţimea contorului de electricitate.

Luase notiţe despre toţi vecinii familiei Leeds şi aflase că Parsons se pensionase mai devreme de la oficiul poştal, la cererea superiorului său. Superiorul declarase că Parsons era „din ce în ce mai zăpăcit”.

În notiţele lui Springfield erau şi bîrfe. Vecinii spuneau că soţia lui Parsons stă mai mult cu sora ei în Macon şi că fiul lui nu îi mai telefona deloc.

— Domnule Parsons, domnule Parsons! strigă Springfield.

Parsons sprijini unealta de grădinărie de peretele casei şi veni la gard. Purta sandale şi şosete albe, pătate în vîrf de pămînt şi iarbă. Avea o faţă rozalie şi strălucitoare.

Arterioscleroză, gîndi Graham. Ia pilule.

— Da?

— Domnule Parsons, putem sta de vorbă un minut? Sperăm să ne puteţi ajuta, spuse Springfield.

— Sunteţi de la electricitate?

— Nu. Sînt Buddy Springfield de la poliţie.

— A, deci e în legătură cu crima. Soţia mea şi cu mine eram în Macon, după cum i-am declarat ofiţerului...

— Ştiu, domnule Parsons. Voiam să vă întrebăm despre contor. Cumva...

— Dacă... ăla de cititor de contor a spus vreo aiureală despre mine, e un...

— Nu, nu. Domnule Parsons, aţi văzut săptămîna trecută un străin care vă citea contorul?

— Nu.

— Sunteţi sigur? Cred că i-aţi spus lui Hoyt Lewis că v-a citit altcineva contorul.

— I-am spus. Era şi timpul. Nu mă las cu una, cu două, iar Protecţia Consumatorului va primi o sesizare de la mine.

— Da, domnule, sînt sigur că totul se va rezolva. Pe cine aţi văzut că vă citea contorul?

— Nu era un străin, era cineva de la Georgia Power.

— Cum aţi aflat?

— Păi arăta ca un cititor de contoare.

— Cu ce era îmbrăcat?

— Cu ce sînt îmbrăcaţi toţi. Cu o salopetă maro şi o şapcă.

— I-ai văzut faţa?

— Nu-mi amintesc. Mă uitam pe geamul de la bucătărie şi l-am văzut. Am vrut să vorbesc cu el, dar trebuia să pun halatul pe mine şi cînd am ieşit plecase deja.

— Avea o dubă?

— Nu-mi amintesc. Ce se întîmpla? Ce vreţi să ştiţi?

— Îi verificăm pe toţi cei care au fost văzuţi în vecinătate săptămîna trecută. Este foarte important. Domnule Parsons, încercaţi să vă amintiţi.

— Deci are legătură cu crima. N-aţi arestat încă pe nimeni, nu-i aşa?

— Nu.

— Am supravegheat strada azi-noapte şi au trecut *cincisprezece minute* pînă să văd o maşină a poliţiei. Oribil ce s-a întîmplat familiei Leeds. Nevastă-mea îşi ieşise din fire. Mă întreb cine o să cumpere casa. Am văzut nişte negri care se uitau ieri la ea. Ştiţi, de cîteva ori a trebuit să mă plîng domnului şi doamnei Leeds despre poznele copiilor, dar erau copii buni. Bineînţeles, nu a vrut să facă nimic din ce i-am sugerat în legătură cu peluza. Ministerul Agriculturii are nişte pliante excelente despre cum pot fi ţinute sub control buruienile. Pînă la urmă i le-am pus în cutia poştală. Să fiu sincer, cînd le-a tăiat cu maşina de tuns iarbă a rezultat un miros sufocant.

— Domnule Parsons, mai exact, cînd l-aţi văzut pe acest individ pe alee? întrebă Springfield.

— Nu sînt sigur, încercam să mă gîndesc.

— Vă amintiţi în ce parte a zilei? Dimineaţa? La prînz? După-amiaza?

— Cunosc părţile zilei, nu e nevoie să mi le reamintiţi. Poate după-amiază. Nu-mi amintesc.

Springfield se scărpină pe ceafă.

— Scuzaţi-mă, domnule Parsons, dar trebuie să mă lămuresc. Am putea merge în bucătărie să ne arătaţi de unde l-aţi văzut?

— Arătaţi-mi legitimaţiile. Amîndoi.

În casă era linişte, suprafeţe lucitoare şi aer mort. Curat. Curat. Ordinea disperată a unui cuplu de bătrîni care îşi dau seama că viaţa lor devine confuză.

Graham îşi dorea să fi rămas afară. Era sigur că în sertare erau tacîmuri de argint lustruite, cu urme de ou între dinţii furculiţelor.

Opreşte-te şi hai să scoatem untul din boşorog.

De la fereastra de deasupra chiuvetei se vedea foarte bine curtea din spate.

— Iată. Sunteţi mulţumiţi? întrebă Parsons. Se poate vedea foarte bine de aici. Nu am vorbit cu el. Nu-mi amintesc cum arată. Dacă nu mai aveţi şi alte întrebări, m-aş bucura să mă întorc la treburile mele.

Graham deschise gura pentru prima dată:

— Aţi spus că v-aţi dus să vă îmbrăcaţi cu halatul şi cînd v-aţi întors plecase deja. Aşadar, eraţi dezbrăcat?

— În plină după-amiază? Nu vă simţeaţi bine, domnule Parsons?

— E treaba mea ce fac la mine în casă. Pot să mă îmbrac şi în costum de cangur dacă am chef. De ce nu căutaţi asasinul? Probabil pentru că aici e răcoare.

— Înţeleg că v-aţi pensionat, domnule Parsons, deci nu vă pasă dacă vă îmbrăcaţi sau nu. Petreceţi mult timp dezbrăcat?

Venele de la tîmplele lui Parsons deveniseră proeminente.

— Faptul că sînt pensionat nu înseamnă că stau dezbrăcat toată ziua. Mi se făcuse cald şi am intrat în casă şi am făcut un duş. Lucrăm. Gunoiam. Îmi făcusem treaba pe o zi pînă după-amiază, ceea ce este oricum mai mult decît veţi face voi astăzi.

— Ce făceaţi?

— Gunoiam.

— În ce zi aţi gunoit?

— Vineri. Vinerea trecută. Mi-au adus compostul dimineaţa, mult de tot... şi după-masă l-am aşezat. Întrebaţi la Centrul de Grădinărit cît de mult a fost.

— Vi s-a făcut cald şi aţi intrat şi aţi făcut un duş. În bucătărie ce căutaţi?

— Îmi făceam un ceai cu gheaţă.

— Şi aţi luat nişte gheaţă? Frigiderul e departe de fereastră. Parsons privi dinspre fereastră spre frigider, pierdut şi derutat. Avea ochii goi, că ai unui peşte în piaţă la sfîrşitul zilei. Apoi se iluminară triumfător. Se duse la dulapul de lîngă chiuvetă.

— Chiar aici eram, luam nişte îndulcitor cînd l-am văzut. Asta-i tot. Asta-i tot. Sper că aţi terminat.

— Cred că l-a văzut pe Hoyt Lewis, spuse Graham.

— Şi eu, răspunse Springfield.

— *Nu* era Hoyt Lewis. *Nu* era.

Ochii lui Parsons lăcrimau.

— De unde ştiţi? întrebă Springfield. Poate că era Hoyt Lewis şi *v-aţi gîndit* că...

— Lewis e bronzat. Are părul slinos şi perciuni, vorbi precipitat Parsons, bălmăjind cuvintele. Aşa mi-am dat seama. Sigur nu era Hoyt Lewis. Ăsta era mai palid şi avea părul blond. S-a întors să scrie şi aşa i-am văzut culoarea părului. Blond. Tuns drept la spate.

Springfield rămase absolut nemişcat şi, cînd începu să vorbească, vocea lui sună la fel de sceptic:

— Şi faţa?

— Nu ştiu. Poate avea mustaţă.

— Ca Lewis?

— Lewis n-are mustaţă.

— Oh, spuse Springfield. Contorul îi venea la nivelul ochilor sau privea în sus?

— Cred că la nivelul ochilor.

— L-aţi recunoaşte dacă l-aţi mai vedea?

— Nu.

— Ce vîrstă avea?

— Nu prea bătrîn. Nu ştiu.

— Aţi văzut cîinele familiei Leeds pe lîngă el?

— Nu.

— Uitaţi, domnule Parsons, îmi dau seama că m-am înşelat, spuse Springfield. Ne-aţi fost de mare ajutor. Dacă nu vă deranjează, o să trimit un grafician la dumneavoastră şi dacă îl lăsaţi să se aşeze la masa din bucătărie, poate reuşeşte să-şi facă o idee despre cum arăta individul. Sigur nu era Lewis.

— Nu vreau să-mi apară numele în ziare.

— N-o să apară.

Parsons îi conduse afară.

— Aţi făcut o treabă minunată cu grădina asta,

domnule Parsons, spuse Springfield. Ar trebui să vă aducă un premiu.

Parsons nu răspunse. Faţa îi era roşie şi chinuită, ochii umezi. Stătea acolo în şortul lălîu şi în sandale şi se holba la ei. Cînd plecară din curte, înşfacă săpăliga şi începu să sape cu furie, hăcuind orbeşte printre flori, împrăştiind compost pe iarbă.

Springfield verifică prin radioul din maşină. Nici una dintre companiile de utilităţi publice sau agenţiile locale nu trimisese un om pe alee în preziua crimei. Springfield raportă descrierea oferită de Parsons şi dădu instrucţiuni pentru grafician.

— Spune-i să deseneze întîi stîlpul şi contorul şi să pornească de acolo. Trebuie să-l facă pe martor să se relaxeze.

— Graficianului nostru nu-i prea place să facă vizite la domiciliu, ripostă şeful detectivilor strecurîndu-şi abil Fordul prin trafic. Îi place să-l vadă secretarele cum lucrează, cu martorul aplecat într-o parte, apoi în cealaltă, privind peste umăr. O secţie de poliţie nu e locul potrivit să interoghezi o persoană pe care nu vrei să o sperii. De îndată ce vom obţine portretul, vom trimite oamenii cu el din uşă în uşă. Will, cred că avem o pistă. Slabă, dar totuşi există. L-am speriat pe boşorog şi a vorbit pînă la urmă. Acum hai să ne punem pe treabă.

— Dacă individul cu contorul este cel pe care îl căutăm, sînt cele mai bune informaţii de pînă acum, spuse Graham.

Îi era silă de el însuşi.

— Corect. Înseamnă că nu-şi alege victimele la întîmplare. Are planul gata făcut. A stat în oraş peste noapte. Ştie ce urmează a doua zi. Ştie ce face. Fixează locul, omoară animalul de companie, apoi familia. Ce drac de plan o mai fi şi ăsta? Springfield făcu o pauză. Asta ţine deja de domeniul tău, nu?

— Da. Dacă nu al meu, al cui? Cred că e al meu.

— Ştiu că te-ai mai întîlnit cu aşa ceva. Nu te-ai simţit

prea bine cînd te-am întrebat ieri de Lecter, dar vreau să vorbim despre asta.

— Bine.

— A omorît nouă oameni per total, nu?

— Nouă despre care ştim. Alţi doi n-au murit.

— Ce s-a întîmplat cu ei?

— Unul este conectat la un aparat de respiraţie artificială în Baltimore. Celălalt este în Denver, într-un spital particular de boli psihice.

— Ce l-a determinat să omoare, ce fel de nebunie?

Graham privi pe geamul maşinii la oamenii de pe trotuar. Vocea lui era detaşată, ca şi cum ar fi dictat o scrisoare:

— A făcut-o pentru că i-a plăcut. Încă îi mai place. Doctorul Lecter nu e nebun, nu se încadrează în tiparele clasice ale nebuniei. A făcut nişte lucruri oribile pentru că îi plăcea. Dar se poate comporta perfect normal cînd vrea.

— De ce au spus psihologii că suferă?

— Ei zic că e sociopat fiindcă habar n-au în ce categorie să-l încadreze. Are unele caracteristici de sociopat. Nu are remuşcări şi nu se simte vinovat. Şi are primul şi cel mai rău semn dintre toate – sadism faţă de animale cînd era copil.

Springfield se încruntă.

— Dar nu are nici unul din restul semnelor, spuse Graham. Nu era un vagabond, nu avusese nici un fel de ciocniri cu legea. Nu era superficial şi nu obţinea satisfacţii din nimicuri, ca majoritatea sociopaţilor. Nu este lipsit de sensibilitate. Nu au nici un nume pentru el. Pe electroencefalogramele ce i s-au făcut apar nişte tipare ciudate, dar nici după astea nu au putut spune mare lucru.

— Tu cum l-ai denumi? întrebă Springfield.

Graham ezită.

— În sinea ta, cum l-ai denumi?

— Monstru. Mă gîndesc la el ca la chestiile alea demne de milă care se nasc în spitale din cînd în cînd. Îl hrănesc, îl ţin la cald, dar nu îl conectează la aparate şi moare. Aşa e şi mintea lui Lecter, dar pe dinafară pare

normal şi nimeni nu-şi dă seama.

— Nişte prieteni de-ai mei din asociaţia şefului sînt din Baltimore. I-am întrebat cum l-ai descoperit pe Lecter. Mi-au zis că nu ştiu. Cum ai făcut-o? Care a fost primul semn, prima bănuială pe care ai avut-o?

— A fost o coincidenţă, spuse Graham. A şasea victimă a fost ucisă în propriul atelier. Erau unelte de tîmplărie peste tot şi echipament de vînătoare. Era legat de o scîndură pe care atîrnau uneltele, şi era sfîşiat de-a binelea, tăiat şi înjunghiat, cu săgeţi înfipte în diverse părţi ale corpului. Rănile mi-au amintit de ceva. Nu ştiam de ce anume.

— Şi ai trecut la următoarele.

— Da. Lecter era foarte nerăbdător – următoarele trei crime le-a comis în decurs de nouă zile. Dar a şasea victimă avea două cicatrice vechi pe pulpă. Legistul a cerut informaţii de la spitalele din zonă şi a aflat că se prăbuşise dintr-un copac mai demult, cînd vîna cu arcul, şi i se înfipsese o săgeată în picior. Medicul care l-a înregistrat era un chirurg rezident, Lecter îl tratase primul – era de gardă la urgenţe. Numele lui apărea pe fişa de internare. Trecuse mult de la accident, dar m-am gîndit că poate Lecter îşi aminteşte dacă era ceva suspect cu rană de săgeată, aşa că m-am dus la cabinetul lui să-l întreb. Ne agăţam de orice informaţie. În perioada aceea se apucase de psihiatrie. Avea un cabinet frumos. Antichităţi. Mi-a spus că nu-şi aminteşte prea multe despre rana de săgeată, că victima fusese adusă la spital de unul dintre tovarăşii de vînătoare şi asta era tot. Ceva m-a deranjat. Ori ceva ce spusese Lecter, ori ceva în cabinet. Crawford şi cu mine am început verificările. Lecter nu avea cazier. Voiam să intru singur în biroul lui, dar nu am obţinut mandat de percheziţie. Nu aveam dovezi. Aşa că i-am făcut o nouă vizită.

Era duminică, dădea consultaţii duminica. Clădirea era goală, cu excepţia cîtorva pacienţi în sala de aşteptare. M-a primit imediat. Vorbeam şi el făcea eforturi politicoase să mă ajute, iar eu m-am uitat la nişte cărţi vechi de medicină de pe un raft, chiar deasupra lui. Atunci mi-am

dat seama că el este. Cînd l-am privit din nou, probabil că expresia mea se schimbase, nu ştiu. Ştiam şi *el ştia* că ştiu. Îmi scăpa însă motivul. Nu aveam încredere. A trebuit să-mi dau seama de unul singur.

Aşa că am bîiguit ceva şi am ieşit în hol, unde era un telefon public. Nu voiam să-l stîrnesc pînă nu primeam ajutoare. Vorbeam cu centrala poliţiei cînd a apărut în spatele meu pe o uşă de serviciu, în ciorapi. Nu l-am auzit venind. I-am simţit răsuflarea, apoi... apoi a urmat restul.

— Totuşi, cum ţi-ai dat seama?

— Cred că o săptămînă mai tîrziu, în spital, mi-am dat seama în cele din urmă. Era *Omul Rănit -* o ilustraţie folosită în multe dintre cărţile vechi de medicină de genul celor pe care le avea Lecter. Înfăţişează mai multe tipuri de răni produse în luptă, toate într-o singură imagine. O văzusem într-un curs de expertiză ţinut de un medic legist la Universitatea George Washington. Cea de-a şasea victimă şi rănile ei se potriveau întocmai cu *Omul Rănit*.

— *Omul Rănit*, zici? Asta a fost tot?

— Ei bine, da. A fost pură coincidenţă. Puteam să n-o văd niciodată. Noroc chior.

— Chiar noroc.

— Dacă nu mă crezi, de ce dracu' mă mai întrebi?

— N-am auzit ce ai spus.

— Bine. Oricum n-am vrut să sune aşa. Dar e adevărul adevărat.

— Bine, zise Springfield. Bine. Îţi mulţumesc că mi-ai spus. Am nevoie să aflu chestii din astea.

Descrierea oferită de Parsons despre omul de pe alee şi informaţiile despre cîine şi pisică erau posibile indicaţii referitoare la metodele criminalului: era probabil că îşi pîndea victimele dîndu-se drept cititor de contor, apoi le omora animalele de companie înainte de a le omorî pe ele.

Problema imediată cu care se confrunta poliţia era dacă să facă sau nu publice informaţiile.

În momentul în care publicul era pus în gardă, poliţia ar putea să prindă de veste cîte ceva cu privire la

următoarea lui lovitură, dar era la fel de probabil că şi criminalul să afle ce afla toată lumea. Îşi putea schimba tabieturile.

Poliţiştii erau de părere că puţinele informaţii ar trebui să rămînă secrete, cu excepţia unui raport special adresat medicilor veterinari şi adăposturilor de animale din sud-est, prin care să li se ceară să aducă imediat la cunoştinţa poliţiei orice act de mutilare a animalelor de companie.

Ceea ce însemna că publicul rămînea neavertizat. Era o problemă de ordin moral. Poliţia nu se simţea la largul ei în acest caz.

L-au consultat pe dr. Alan Bloom din Chicago. Dr. Bloom a spus că dacă ucigaşul citea relatarea în ziar, îşi va schimba metodele de a găsi victimele. Dr. Bloom se îndoia că bărbatul va înceta să omoare animalele de companie, indiferent de risc. Psihiatrul le-a spus poliţiştilor că nu trebuie să se bazeze pe cele douăzeci şi cinci de zile pe care le mai aveau la dispoziţie – perioada pînă la următoarea lună plină din 25 august.

În dimineaţa de 31 iulie, la trei ore după ce Parsons oferise descrierea graficianului, într-o conferinţă telefonică între poliţia din Atlanta şi Birmingham şi Crawford din Washington s-a luat o hotărîre: să se trimită raportul către veterinari, să se pună întrebări în cartier, arătîndu-le vecinilor portretul-robot, pentru ca apoi, după trei zile, să se furnizeze informaţiile reprezentanţilor mass-media.

În cele trei zile, Graham şi detectivii din Atlanta au bătut trotuarele arătîndu-le portretul celor care locuiau în vecinătatea casei familiei Leeds. Portretul era de fapt doar sugestia unui chip, dar sperau să găsească pe cineva care să-l îmbunătăţească.

Copia lui Graham avea deja marginile moi din cauza transpiraţiei din palme. Nu puţine au fost cazurile cînd oamenii au refuzat să răspundă la uşă. Noaptea se întindea în pat, cu pudră calmantă presărată pe eczema ce îi apăruse din cauza căldurii şi cu mintea gonind nebuneşte. Încerca să ajungă la senzaţia care precede ideea. Fără nici

un rezultat.

Între timp au avut loc patru răniri accidentale şi un deces în Atlanta. Oamenii trăgeau în rudele care veneau acasă noaptea tîrziu. Telefoanele de ameninţare s-au înmulţit, ca şi informaţiile nefolositoare oferite poliţiei. Disperarea se răspîndea ca gripă.

Crawford se întoarse de la Washington la sfîrşitul celei de-a treia zi şi intră la Graham cînd acesta încerca să-şi scoată şosetele ude din picioare.

— E greu?

— Ia un portret dimineaţa şi o să vezi, răspunse Graham.

— Nu, o să se dea la ştiri în seara asta. Ai umblat toată ziua?

— Nu pot merge cu maşina prin curţile oamenilor.

— Mi-am închipuit eu că n-o să iasă nimic din schiţa asta, spuse Crawford.

— Şi ce mama dracu' voiai să fac?

— Să dai tot ce ai mai bun în tine, răspunse Crawford dînd să plece. De ceva timp munca e ca un drog pentru mine, mai ales de cînd m-am lăsat de băut. Cred că şi pentru tine.

Graham era mînios. Crawford avea dreptate.

Din fire, Graham era tentat să tergiverseze lucrurile şi o ştia. În liceu reuşise să compenseze acest defect prin viteza cu care îşi rezolvă problemele; dar acum nu mai era la liceu.

Mai era ceva ce putea face, şi ştia asta de cîteva zile. Putea să aştepte pînă îl va îmboldi disperarea în ultimele zile de dinaintea lunii pline. Sau putea să se mişte acum, cînd încă mai putea fi de folos cuiva.

Avea nevoie de o părere. Un punct de vedere straniu pe care simţea nevoia să-l împărtăşească; o dispoziţie la care trebuia să revină după anii petrecuţi în Florida Keys.

Motivele îi păcăneau în cap precum roţile dinţate ale unui trenuleţ din parcurile de distracţii ce se caţără spre primul plonjon abrupt şi, în culmea emoţiei, nedîndu-şi seama că se ţine cu mîinile de burtă, Graham spuse cu

voce tare:

— Trebuie să-l văd pe Lecter.

7

Dr. Frederick Chilton, şeful personalului de la spitalul de boli psihice pentru infractori din Chesapeake, ocoli biroul ca să-i strîngă mîna lui Will Graham.

— Doctorul Bloom m-a căutat ieri, domnule Graham – sau să vă spun domnule doctor Graham?

— Nu sînt medic.

— Am fost încîntat să iau din nou contact cu doctorul Bloom. Ne cunoaştem *de ani* de zile. Luaţi un loc.

— Apreciem ajutorul pe care ni-l acordaţi, doctore Chilton.

— Sincer să fiu, uneori mă simt mai mult secretara lui Lecter decît medicul lui, spuse Chilton. Însuşi volumul corespondenţei lui este o pacoste. Cred că unor cercetători li se pare şic să corespondeze cu el – am văzut unele dintre scrisorile lui *înrămate* la anumite catedre de psihologie – şi într-o perioadă am avut impresia că fiecare candidat la doctorat în psihologie voia să se consulte cu el. Dar îmi face o reală plăcere să colaborez cu *dumneavoastră*, desigur, şi cu doctorul Bloom.

— Trebuie să-l văd pe Lecter într-un cadru cît de poate de restrîns, spuse Graham. E posibil să mai trec să-l văd sau să-l caut la telefon după ce stau de vorbă cu el azi.

Chilton dădu din cap.

— Pentru început, trebuie să vă spun că doctorul Lecter va sta în camera lui. Este singurul loc unde nu este imobilizat. Unul dintre pereţii camerei lui este o barieră dublă care se deschide spre hol. O să pun un scaun acolo şi un paravan, dacă doriţi. Trebuie să vă rog să nu-i daţi nici un obiect în afară de hîrtie fără agrafe şi capse. Fără spirale de metal, pixuri sau creioane. Are creioanele lui cu vîrf moale.

— Va trebui să-i arăt nişte materiale care să-l stimuleze, spuse Graham.

— Puteţi să-i arătaţi şi luna de pe cer dacă e pe hîrtie moale. Să-i daţi documentele prin tava glisantă de mîncare.

Nu-i daţi nimic printre bare şi nu acceptaţi nimic de la el. Hîrtiile vi le va înapoia tot prin tava de mîncare. Trebuie să insist. Doctorul Bloom şi domnul Crawford m-au asigurat că veţi coopera în această privinţă.

— Voi coopera, îl asigură Graham ridicîndu-se.

— Ştiu că sunteţi nerăbdător să discutaţi cu el, domnule Graham, dar mai întîi aş dori să vă spun ceva. Vă va interesa, fără îndoială. Ar părea un gest gratuit să vă pun în gardă tocmai pe *dumneavoastră* cu privire la Lecter. Este foarte şiret. După ce a fost adus aici, un an s-a comportat exemplar şi a lăsat impresia că este dispus să coopereze la terapie. Ca rezultat – acestea se întîmplau sub conducerea vechiului administrator – paza nu a mai fost atît de severă.

În după-amiaza zilei de 8 iulie 1976 a început să se plîngă de dureri în zona toracică. În sala de consultaţii i s-au scos legăturile pentru a i se face o electrocardiogramă. Unul dintre paznici a plecat din încăpere ca să fumeze, iar celălalt s-a întors preţ de o secundă. Asistenta a fost foarte rapidă şi puternică. A reuşit să-şi salveze un ochi. Poate vi se va părea curios.

Chilton scoase o rolă EKG dintr-un sertar şi o desfăcu pe birou. Urmări linia fluctuantă cu arătătorul.

— Uitaţi, acum stă întins pe masa de consultaţie. Pulsul şaptezeci şi doi. Aici o înşfacă de cap pe asistentă şi o trage spre el. Pulsul şaptezeci şi doi. Aici este ţintuit de paznic. Nu a opus rezistenţă, deşi paznicul i-a dislocat un umăr. Aţi observat că pulsul nu s-a ridicat peste optzeci şi cinci niciodată, nici măcar atunci cînd a smuls limba asistentei.

Chilton nu putea citi nimic pe chipul lui Graham. Se lăsă pe spate în scaun şi îşi sprijini bărbia cu degetele. Avea mîinile uscate şi pielea lucioasă.

— Ştiţi, cînd a fost prins Lecter am crezut că vom avea ocazia unică de a studia un sociopat get-beget, spuse Chilton. Nu prea mai prinzi din ăştia în came şi oase. Lecter este atît de lucid, atît de atent; are pregătire psihiatrică... şi este un ucigaş în serie. Părea că vrea să coopereze şi am

crezut că prin el vom putea studia această aberaţie a minţii umane. Credeam că vom fi un fel de Beaumont care studiază digestia prin deschizătura din stomacul Sfîntului Martin. După cum s-a dovedit, nu cred că ştim mai mult acum decît în ziua în care a fost internat la noi. Aţi mai vorbit cu Lecter în ultima vreme?

— Nu. L-am văzut doar cînd... L-am văzut mai mult la tribunal. Doctorul Bloom mi-a arătat articolele lui din publicaţiile de specialitate, spuse Graham.

— *Vă* cunoaşte foarte bine. Se gîndeşte mult la dumneavoastră.

— Aţi făcut şedinţe cu el?

— Da. Douăsprezece. E impenetrabil. Prea sofisticat la teste ca să reţinem ceva. Edwards, Fabre, chiar şi doctorul Bloom şi-au încercat norocul. Am notiţele lor. A fost o enigmă şi pentru ei. Desigur, e imposibil să spunem ce anume vrea să ascundă şi cît de mult înţelege de fapt. A, de cînd a fost internat a scris nişte articole strălucite pentru *Jurnalul american de psihiatrie* şi *Arhivele generale*. Dar tratează despre probleme pe care el nu le are. Cred că îi este teamă că dacă le „rezolvă”, nu va mai interesa pe nimeni şi va rămîne într-un salon oarecare de spital tot restul vieţii.

Chilton făcu o pauză. Se antrenase să-şi urmărească pacienţii la interviuri cu vederea periferică. Credea că pe Graham îl poate privi astfel nestingherit.

— Toată lumea de aici este de părere că singurul om care a demonstrat o înţelegere practică a lui Hannibal Lecter sunteţi dumneavoastră, domnule Graham. Puteţi să-mi spuneţi cîte ceva despre el?

— Nu.

— Unii dintre membrii personalului sînt curioşi: cînd aţi văzut crimele comise de Lecter, „stilul” lor, ca să spun aşa, aţi reuşit cumva să-i reconstituiţi fanteziile? Şi acest lucru v-a ajutat să-l identificaţi?

Graham nu răspunse.

— Avem dureros de puţine materiale în acest domeniu. Există doar un articol în *Jurnalul de anomalii*

psihologice. V-ar deranja dacă aţi sta de vorbă cu personalul – nu, nu de data asta – doctorul Bloom mi-a spus foarte clar. Trebuie să vă lăsăm în pace. Poate data viitoare.

Dr. Chilton văzuse multe atitudini ostile la viaţa lui. Acum putea să mai adauge una.

Graham se ridică.

— Mulţumesc, doctore. Acum vreau să-l văd pe Lecter.

Uşa de oţel din aripa de maximă securitate se închise în urma lui Graham. Auzi zăvorul alunecînd la loc.

Graham ştia că Lecter doarme pînă aproape de prînz. Privi de-a lungul coridorului. Din unghiul în care se afla nu putea vedea în celula lui, dar putea spune că lumina era slabă.

Graham voia să-l vadă pe Lecter dormind. Voia să aibă timp să-şi ia inima în dinţi. Dacă simţea nebunia lui Lecter în capul lui, trebuia să o aducă sub control cît mai repede. Ca o deversare de substanţe nocive.

Pentru a acoperi zgomotul paşilor lui, se luă după un infirmier care ducea un cărucior cu lenjerie de pat. Este foarte greu să-l iei prin surprindere pe doctorul Lecter.

Graham se opri la mijlocul coridorului. Bare de oţel acopereau întreaga parte frontală a celulei. În spatele barelor, la o distanţă mai mare de un braţ, se întindea o plasă de plastic din tavan pînă jos şi dintr-un perete în altul. Printre bare, Graham zări o masă şi un scaun fixate în podea. Pe masă erau teancuri de cărţi cu coperte de hîrtie şi scrisori. Se apropie de bare, puse mîna pe ele, luă mîna de pe ele.

Dr. Hannibal Lecter dormea în patul de metal, cu capul ridicat pe o pernă sprijinită de perete. Pe piept era deschis *Le grand dictionnaire de cuisine* al lui Alexandre Dumas.

Graham privea fix printre bare cam de cinci secunde cînd Lecter deschise ochii şi spuse:

— E acelaşi after-shave oribil cu care te-ai dat şi

înainte de a veni la tribunal.

— Îl tot primesc de Crăciun.

Ochii doctorului Lecter sînt căprui şi reflectă roşiatic lumina în puncte minuscule. Graham simţi cum i se ridică pe ceafă fiecare fir de păr. Îşi duse mîinile într-acolo.

— Da, de Crăciun. Ai primit felicitarea?

— Da. Mulţumesc.

Felicitarea de Crăciun din partea lui Lecter îi fusese înmînată de către laboratorul criminalistic al FBI din Washington. O dusese în curtea din spate, o arsese şi se spălase pe mîini înainte de a o atinge pe Molly.

Lecter se ridică şi se apropie de masă. E un bărbat scund şi suplu. Foarte ordonat.

— De ce nu iei loc, Will? Cred că sînt nişte scaune pliante pe coridor, în direcţia aceea. Sau cel puţin aşa mi se pare mie după zgomot.

— Infirmierul îmi aduce unul.

Lecter rămase în picioare pînă cînd Graham se aşeză pe scaun în coridor.

— Şi ce mai face ofiţerul Stewart? întrebă el.

— Stewart e bine.

Ofiţerul Stewart îşi dăduse demisia din poliţie după ce văzuse pivniţa lui Lecter. Acum era proprietarul unui motel. Graham nu-i spuse. Ştia că lui Stewart nu i-ar face nici o plăcere să primească scrisori de la Lecter.

— Ce păcat că problemele lui de ordin emoţional au afectat ce avea el mai bun. Mi se părea un tînăr ofiţer foarte promiţător. Ţi se întîmpla să ai probleme, Will?

— Nu.

— Sigur că nu.

Graham avea impresia că privirea lui Lecter îi sfredeleşte ţeasta. Atenţia cu care se concentra asupra lui era aproape fizică.

— Mă bucur că ai venit. Cît timp a trecut de atunci, trei ani? Cei care mă vizitează sînt profesionişti. Nişte psihiatri de doi bani şi aşa-zişi *doctori* în psihologie veniţi de la coada vacii. Nulităţi care încearcă să-şi păstreze catedra cu articole în publicaţii de specialitate.

— Doctorul Bloom mi-a arătat articolul tău despre dependenţa chirurgicală, apărut în *Jurnalul de psihiatrie clinică*.

— Şi?

— Foarte interesant chiar şi pentru un laic.

— Laic... laic – laic. Un termen interesant, spuse Lecter. Atîţia oameni educaţi, atîţia experţi în burse guvernamentale. Şi tu spui despre tine că eşti un laic. Dar tu m-ai prins, nu-i aşa, Will? Ştii cum ai făcut-o?

— Sînt sigur că ai citit stenograma. Totul e acolo.

— Ba nu. Ştii cum ai făcut-o?

— Scrie în stenogramă. Ce mai contează acum?

— Pentru *mine* nu contează, Will.

— Vreau să mă ajuţi, doctore Lecter.

— Da, aşa m-am gîndit şi eu.

— E vorba de Atlanta şi Birmingham.

— Da.

— Ai citit despre ele, sînt sigur.

— Am citit ziarele. Nu pot să decupez articolele. Nu mă lasă cu foarfecă. Uneori mă ameninţă că-mi iau cărţile. N-aş vrea să creadă că iar mă bîntuie idei sadice.

Rîse. Dr. Lecter are dinţi mici şi albi.

— Vrei să ştii cum îi alege, nu?

— Mă gîndeam că ai vreo idee. Vreau să-mi spui ce sînt ei.

— De ce tocmai eu?

Graham anticipase întrebarea. Un motiv de genul „pentru a opri crimele în serie” nu ar fi fost tocmai potrivit pentru unul ca Lecter.

— Sînt nişte chestii de care tu nu dispui, cum ar fi materiale de cercetare, chiar fragmente de film. O să vorbesc cu şeful de personal.

— Chilton. Probabil te-ai întîlnit cu el înainte să vii la mine. Îngrozitor, nu-i aşa? Spune-mi adevărul, încearcă să intre în mintea ta cu aceeaşi disperare cu care un adolescent vrea să dea chiloţii jos unei pipiţe. Te-a privit cu coada ochiului. *Te-ai prins*, nu-i aşa? Poate îţi vine greu să crezi, dar a încercat să-mi dea *mie* un Test de Percepţie

Tematică. Ha. Iartă-mă, uit că nu te numeri printre aleşi. E o imagine cu o femeie întinsă pe un pat şi un bărbat în fundal. Se aşteptau să evit o interpretare sexuală. Am rîs. A bombănit şi a spus tuturor că evit închisoarea folosindu-mă de sindromul Ganser – o chestie plicticoasă, nu intru în detalii.

— Ai avea acces la cinemateca Asociaţiei Medicale Americane.

— Nu cred că mi-ai aduce lucrurile de care am nevoie.

— Pune-mă la încercare.

— Şi aşa am multe de citit.

— O să primeşti dosarul cazului. Mai am şi alt motiv.

— Spune, te rog.

— M-am gîndit că poate eşti curios să afli dacă eşti mai deştept decît cel pe care îl caut.

— Atunci, printr-un raţionament logic, tu te crezi mai deştept decît mine pentru că m-ai prins.

— Nu. Ştiu că nu sînt mai deştept decît tine.

— Atunci cum de m-ai prins, Will?

— Ai avut nişte dezavantaje.

— Ce dezavantaje?

— Pasiunea. Şi faptul că îţi lipseşte o doagă.

— Eşti foarte bronzat, Will.

Graham nu răspunse.

— Ai mîinile bătucite. Nu mai arată ca mîini de poliţist. Loţiunea aia de ras n-ar alege-o decît un copil. Are un vapor pe etichetă, nu?

Dr. Lecter nu îşi ţine aproape niciodată capul drept. Îl înclină cînd pune o întrebare, ca şi cum ar înfileta un şurub al curiozităţii în fruntea interlocutorului. După un moment de linişte, Lecter spuse:

— Să nu crezi că mă convingi făcînd apel la vanitatea mea intelectuală.

— Nici nu cred că o să te conving. O să o faci sau nu. Oricum, doctorul Bloom lucrează la acelaşi caz, şi el e cel mai...

— Ai dosarul cu tine?

— Da.

— Şi poze?
— Da.
— Dă-mi-le şi poate mă răzgîndesc.
— Nu.
— Visezi mult, Will?
— La revedere, doctore Lecter.
— Încă nu m-ai ameninţat că o să-mi iei cărţile.
Graham se îndepărtă.
— Bine, dă-mi dosarul. O să-ţi comunic părerea mea.
Graham fu nevoit să împacheteze strîns dosarul mult prescurtat ca să intre prin tava de mîncare. Lecter îl trase de partea cealaltă.
— Sus e un rezumat. Poţi să-l citeşti acum, spuse Graham.
— Te deranjează dacă îmi laşi o oră la dispoziţie?
Graham aşteptă pe o canapea de muşama obosită din holul deprimant. Infirmierii veneau să-şi bea cafeaua. Nu vorbi cu ei. Îşi concentră privirea asupra unor obiecte mici din încăpere şi se bucura că nu îi joacă în faţa ochilor. Se duse de două ori la toaletă. Era amorţit.
Paznicul îi deschise din nou uşa către aripa de maximă securitate.
Lecter stătea la masă, îngîndurat. Graham ştia că îşi petrecuse o bună parte din oră privind fotografiile.
— E un băieţaş foarte timid, Will. Mi-ar plăcea să-l cunosc... Ai luat în calcul posibilitatea că ar putea fi desfigurat? Sau să creadă că e desfigurat?
— Oglinzile.
— Da. Observi că a spart toate oglinzile din case, nu doar cîte îi trebuia ca să ia cioburile pe care le voia. Nu înfige cioburile ca să provoace răni, ci ca să se privească. În ochii lor, doamna Jacobi şi... Care era celălalt nume?
— Doamna Leeds.
— Da.
— E interesant, spuse Graham.
— Nu e „interesant”. Te-ai mai gîndit la asta.
— Mi-a trecut prin cap, ce-i drept.
— Ai venit aici să te uiţi la mine. Să-ţi aduci aminte de

vremurile bune, să simţi vechile mirosuri, nu? De ce nu te miroşi pe tine?

— Am nevoie de părerea ta.

— Nu am nici o părere în momentul de faţă.

— Cînd o să ai, fă-mi plăcerea şi comunică-mi-o.

— Pot să păstrez dosarul?

— Nu m-am hotărît încă, răspunse Graham.

— De ce nu apare descrierea împrejurimilor? Sînt vederi frontale ale caselor, planurile etajelor, diagrame ale camerelor în care s-au petrecut crimele, dar nimic altceva. Cum sînt curţile?

— Curţile sînt în spatele caselor şi sînt mari, împrejmuite şi cu garduri vii. De ce?

— Pentru că, dragul meu Will, dacă acest pelerin simte o relaţie specială cu luna, poate îi place să iasă afară şi să o privească. Înainte să-şi facă toaleta, înţelegi. Ai văzut sînge în lumina lunii, Will? Pare destul de negru. Desigur, îşi păstrează strălucirea inconfundabilă. Să zicem că dacă ar fi în pielea goală, pentru o asemenea chestie ar fi mai indicat să iasă afară. Doar trebuie să respectăm vecinii, nu?

— Crezi că îşi alege victimele în funcţie de curte?

— Da, sigur. Şi la fel de sigur vor mai fi multe victime. Lasă-mă să păstrez dosarul, Will. O să-l studiez. Cînd mai primeşti şi alte informaţii, aş vrea să le văd. Poţi să mă suni. Cînd primesc un telefon de la avocat, ceea ce se întîmpla foarte rar, îmi aduc telefonul aici. Mai demult îl comutau pe interfon, dar asculta toată lumea. Îmi dai numărul tău de acasă?

— Nu.

— Ştii cum m-ai prins, Will?

— La revedere, doctore Lecter. Poţi să-mi laşi mesaje la numărul de pe dosar.

Graham porni spre ieşire.

— Ştii cum m-ai prins?

Graham ieşise din raza lui vizuală şi mergea din ce în ce mai repede spre uşa de oţel.

— M-ai prins pentru că *sîntem identici*, fu ultimul

lucru pe care Graham îl auzi înainte ca uşa să se închidă în urma lui.

Era toropit şi se temea că îi va trece toropeală. Umblînd cu capul în jos, vorbind de unul singur, îşi auzea sîngele zvîcnind ca un fîlfîit de aripi în van. Drumul pînă afară părea scurt. Nu era decît o clădire: nu existau decît cinci etaje între Lecter şi lumea de afară. Avea senzaţia absurdă că Lecter plecase o dată cu el. Se opri după ce ieşi, asigurîndu-se că este singur.

Dintr-o maşină de peste drum, cu obiectivul lung sprijinit pe bord, Freddy Lounds obţinu un profil bun al lui Graham în pragul clădirii deasupra căruia era gravat „Spitalul de boli psihice pentru infractori din Chesapeake”.

Aşa cum s-a văzut ulterior, *Tattler* a decupat imaginea, lăsînd doar chipul lui Graham şi cuvintele „boli psihice”.

8

Dr. Hannibal Lecter se întinse pe patul de fier, în lumina slabă pe care i-o lăsaseră după plecarea lui Graham. Trecură mai multe ore.

O vreme îi rămaseră semne: ţesătura feţei de pernă pe mîinile duse la ceafă, simţi aşternutul moale care îi atingea obrazul.

Apoi simţi mirosuri şi îşi lăsă mintea să se joace în voie cu ele. Unele erau reale, altele nu. Turnaseră Clorox în canalizare; spermă. În capătul coridorului serveau chili; costume kaki scorţoase de transpiraţie. Graham nu voia să-i dea numărul de telefon de acasă; mirosul verde-amărui de scaiete şi buruieni tăiate.

Lecter se ridică. E posibil ca omul să fi fost politicos. Gîndurile lui aveau mirosul încins de alamă al unui ceas electric.

Lecter clipi de cîteva ori şi ridică din sprîncene. Aprinse luminile şi îi scrise un bilet lui Chilton, cerîndu-i să telefoneze avocatului.

Prin lege Lecter avea dreptul de a vorbi în particular cu avocatul şi nu abuzase de acest drept. Cum Chilton nu-l lăsa niciodată să meargă la telefon, i se aducea telefonul.

Doi paznici îl aduseră, desfăşurînd un cablu lung de la priza din biroul lor. Unul dintre paznici avea cheile. Celălalt ţinea un spray paralizant.

— Du-te în fundul celulei, doctore Lecter. Cu faţa la perete. Dacă te întorci sau vii către bare înainte să auzi că s-a închis zăvorul, îţi bag un jet direct în faţă. S-a înţeles?

— Da, cum să nu, zise Lecter. Vă sînt profund îndatorat că mi-aţi adus telefonul.

Trebui să-şi întindă degetele prin plasă de nailon ca să poată forma numărul. De la Informaţiile din Chicago primi numerele catedrei de psihiatrie a Universităţii Chicago şi numărul de la birou al lui Alan Bloom. Sună la centrala catedrei de psihiatrie.

— Aş vrea să vorbesc cu doctorul Alan Bloom.

— Nu ştiu dacă a venit astăzi, dar vă fac legătura.

— O secundă vă rog, ar trebui să ştiu cum o cheamă pe secretara lui şi mi-ar fi ruşine să spun că i-am uitat numele.

— Linda King. Un moment.

— Mulţumesc.

Telefonul sună de opt ori pînă răspunse cineva.

— Biroul Lindei King.

— Bună, Linda?

— Linda nu vine sîmbăta la serviciu.

Dr. Lecter contase pe asta.

— Ai putea să mă ajuţi într-o problemă. Mă numesc Bob Greer şi sînt de la Editura Blaine şi Edwards. Doctorul Bloom m-a rugat să-i expediez un exemplar din cartea lui Overholser, *Psihiatrul şi legea*, lui Will Graham şi Linda trebuia să-mi trimită adresa şi numărul de telefon, dar cred că a uitat.

— Eu nu sînt decît asistentă, pe Linda o găsiţi luni.

— Trebuie să prind curierul rapid peste cinci minute şi n-aş vrea să-l deranjez acasă pe doctorul Bloom şi nici s-o bag pe Linda în încurcătură. E chiar în carnetul ei rotativ de pe birou sau cam aşa ceva. O să dau acatiste dacă îmi spui adresa.

— Nu are carnet rotativ.

— O agendă din ăia care se deschide automat la litera pe care o apeşi.

— Da.

— Fii drăguţă şi deschide-o. N-o să-ţi mai răpesc mult timp.

— Cum îl cheamă?

— Graham. Will Graham.

— Bine, numărul lui de acasă este 305 JL5-7002.

— Îmi trebuie adresa, altfel nu pot trimite coletul.

— Adresa de acasă nu figurează.

— Dar ce figurează?

— Biroul Federal de Investigaţii, la intersecţia Tenth şi Pennsylvania, Washington, D.C. Oh, şi căsuţa poştală 3680, Marathon, Florida.

— E minunat, eşti o bomboană.

— Cu plăcere.

Lecter se simţea mult mai bine. Se gîndi că ar putea să-i dea un telefon la un moment dat sau, dacă nu se purta frumos cu el, să-i trimită de la un spital o pungă pentru anus contra naturii, de dragul vremuri lor bune.

9

La o mie de kilometri spre sud-vest, în cafeneaua de la Laboratoarele de Film Gateway din St. Louis, Francis Dolarhyde aştepta un hamburger. Antreurile din tăvile ţinute la cald nu arătau prea bine. Stătea în spatele casei de marcat şi sorbea cafea dintr-un pahar de carton.

O tînără roşcată, îmbrăcată în halat de laborator intră în cafenea şi studie automatul de bomboane. Privi de cîteva ori ceafa lui Francis Dolarhyde, după care ţuguie buzele şi se hotărî să intre în vorbă cu el.

— Domnule D.?

Dolarhyde se întoarse. Purta întotdeauna ochelari cu lentile roşii cînd ieşea din camera obscură. Ea fixă cu privirea partea ochelarilor care se sprijinea de nas.

— Vrei să stai puţin cu mine? Trebuie să-ţi spun ceva.

— Ce poţi să-mi spui, Eileen?

— Că îmi pare rău. Bob era beat şi se prostea. N-a vrut să spună nimic anume. Hai, vino să stai cu mine. Doar un minut. Vrei?

— Mmmm-hmm.

Dolarhyde nu spunea niciodată „sigur”, pentru că pronunţa greu consoana siflantă *s*.

Se aşezară. Ea răsucea în mînă un şervet.

— Toată lumea se simţea bine la petrecere şi ne-am bucurat că ai venit, spuse ea. Ne-am bucurat sincer şi ne-a făcut plăcere. Ştii cum e Bob, imită voci tot timpul – ar trebui să facă o emisiune la radio. A imitat cîteva accente cînd a spus bancuri, ştii, poate să vorbească exact ca un negru. Cînd a imitat cealaltă voce, n-a vrut să te facă să te simţi prost. Era prea beat ca să-şi dea seama cine mai era acolo.

— Toţi rîdeau şi după aceea... n-au mai rîs.

Dolarhyde nu spunea niciodată „s-au oprit” din cauza consoanei *s*.

— Atunci şi-a dat seama Bob ce făcuse.

— Dar a continuat.

— Ştiu, spuse ea, reuşind să privească direct de la şervet la ochelarii lui. Şi i-am reproşat lucrul ăsta. Mi-a răspuns că nu o făcuse intenţionat şi că nu a vrut decît să continue gluma. Ai văzut cum roşise.

— M-a invitat la... la un duet cu el.

— Te-a îmbrăţişat şi a încercat să te ia de umăr. Voia să rîzi şi tu, domnule D.

— Am rîs, Eileen.

— Bob se simte ca ultimul om.

— Nu vreau asta. Transmite-i din partea mea. Iar situaţia de la uzină nu va fi altfel. Doamne, dacă aş avea talent ca Bob, aş vrea... aş face bancuri tot timpul.

Era la fel de dureros pentru el să pronunţe şi cuvîntul „să”.

— Ne vom întîlni cu toţii în scurt timp şi îşi va da seama că mi-a trecut.

— Bine, domnule D. Să ştii că, dincolo de purtarea lui de măscărici, e un tip pe cinste.

— Pariez. Chiar tandru, presupun.

Vocea lui Dolarhyde suna neclar. Întotdeauna cînd stătea jos vorbea cu mîna strînsa pumn la gură.

— Poftim?

— Cred că vă potriviţi, Eileen.

— Şi eu cred, chiar cred. Nu bea decît la sfîrşit de săptămînă. Abia începe şi el să se relaxeze, că îl şi sună nevastă-sa. Se strîmbă cînd vorbesc cu ea, dar îmi dau seama că îl tulbură. O femeie ştie lucrurile astea.

Îl bătu pe Francis Dolarhyde pe dosul mîinii şi, în ciuda ochelarilor, văzu că atingerea îl mişcase.

— Ia-o uşor, domnule D. Mă bucur că am avut această discuţie.

— Şi eu, Eileen.

Dolarhyde o privi plecînd. Pe partea interioară a genunchiului avea o urmă de muşcătură. Se gîndi, corect de altfel, că Eileen nu îl apreciază. De fapt, nimeni nu-l aprecia.

În camera obscură şi mare era răcoare şi mirosea a substanţe chimice. Francis Dolarhyde verifică revelatorul

din cuva A. Sute de metri de filme de familie, din toate părţile ţării, treceau prin cuvă în fiecare oră. Temperatura şi prospeţimea substanţelor erau vitale. Aceasta era responsabilitatea lui, împreună cu celelalte operaţiuni necesare pînă la ieşirea filmului din uscător. De multe ori pe zi lua mostre de film din cuvă şi le studia cadru cu cadru. Era linişte în camera obscură. Dolarhyde le impusese asistenţilor să păstreze tăcerea şi comunica cu ei mai mult prin gesturi.

Cînd se termină schimbul de seară, rămînea singur în camera obscură să developeze, să usuce şi să lipească filme personale.

Dolarhyde ajunse acasă pe la zece seara. Locuia singur într-o casă mare lăsată de bunici. Casa se află la capătul unei alei cu pietriş care trece drept printr-o livadă de meri, la nord de St. Charles, Missouri, de cealaltă parte a rîului Missouri din St. Louis. Proprietarul absent al livezii o lăsase în paragină. Copaci morţi, contorsionaţi îşi aveau locul printre cei verzi. Acum, la sfîrşitul lunii iulie, mirosul de mere putrede persista în livadă. Ziua erau multe albine. Cel mai apropiat vecin era la o distanţă de şapte sute de metri.

Francis Dolarhyde îşi inspecta proprietatea de fiecare dată cînd ajungea acasă; cu cîţiva ani înainte avusese loc o tentativă de spargere. Aprinse lumina în toate camerele şi privi înjur. Unui musafir nu i-ar trece prin cap că locuieşte singur. Hainele bunicii erau încă în dulapuri, periile bunicii la oglindă cu fire de păr în ele; proteză bunicii într-un pahar pe noptieră. Apa se evaporase demult. Bunica lui murise de zece ani.

(Cel de la pompe funebre îl întrebase: „Domnule Dolarhyde, n-aţi vrea să îmi aduceţi proteza bunicii dumneavoastră?” El răspunsese: „Închideţi capacul şi lăsaţi-mă în pace”.).

Satisfăcut să constate că nu mai era nimeni în casă, Dolarhyde urcă la etaj, făcu un duş şi se spălă pe cap.

Se îmbrăcă într-un chimonou din material sintetic

care părea de mătase. Se întinse pe patul îngust în care dormise de cînd era copil. Uscătorul de păr al bunicii era cu cască şi furtun. Îşi puse casca şi, în timp ce îşi uscă părul, frunzări o revistă de modă. Ura şi brutalitatea din unele fotografii erau evidente.

Începu să se excite. Mişcă braţul veiozei ca să lumineze o ilustraţie de pe perete, la piciorul patului. Era *Marele Dragon Roşu şi Femeia Înveşmîntată cu Soare* de William Blake.

Imaginea îl uluise din prima clipă. Nu mai văzuse niciodată ceva care să se apropie atît de mult de gîndirea lui grafică. Credea că Blake i se vîrîse în ureche şi văzuse Dragonul Roşu. Săptămîni în şir, Francis Dolarhyde se temuse că gîndurile i-ar putea iradia prin urechi, devenind vizibile în camera obscură şi voalînd filmul. Îşi pusese dopuri de vată în urechi. Apoi, temîndu-se că bumbacul este prea inflamabil, încercase vata minerală. Urechile îi sîngerau. În cele din urmă tăiase bucăţi mici dintr-o pînză de azbest ce acoperea scîndura de călcat, le rulase şi şi le băgase în urechi.

Multă vreme nu avusese lîngă el decît Dragonul Roşu. Acum avea şi altceva. Simţi începutul unei erecţii.

Voise să o facă încet, dar era prea nerăbdător.

Dolarhyde trase draperiile grele de la ferestrele din salonul de jos. Instală ecranul şi proiectorul. Bunicul adusese în salon un fotoliu reglabil, în ciuda obiecţiilor bunicii. (Bunica pusese o broderie pe tetieră.) Acum Dolarhyde era fericit. Se instalase foarte confortabil. Puse un prosop peste braţul fotoliului.

Stinse lumina. Aşa cum stătea pe spate în camera întunecoasă, ar fi putut fi oriunde. Pe tavan era o lampă rotativă care arunca luminiţe colorate pe pereţi, pe podea, pe pielea lui. Putea să fie într-o navă spaţială, într-o capsulă de sticlă printre stele. Cînd închise ochii, îşi imagină că simte punctele de lumină mişcîndu-se de-a lungul corpului său, iar cînd îi deschise din nou, că ar putea fi luminile oraşelor de deasupra sau de dedesubtul lui. Nu mai exista jos şi sus. Lampa se rotea mai repede pe măsură ce se

încălzea, iar punctele mişunau pe el, se revărsau peste mobilă în şiroaie, cădeau pe pereţi în jos ca ploile de meteoriţi. Putea să fie o cometă care plonjează prin Constelaţia Crabului.

Un singur loc se afla la adăpost de lumină. Pusese o bucată de carton lîngă aparat, carton care arunca o umbră asupra ecranului.

Cîndva, în viitor, avea să fumeze mai întîi nişte marijuana pentru a spori efectul, dar acum nu avea nevoie de aşa ceva.

Apăsă butonul de pornire cu degetul mare. Pe ecran apăru un dreptunghi alb, apoi gri şi dungat în timp ce partea neînregistrată de film trecea prin spatele lentilelor, apoi apăru Scotty, ciulind urechile şi fugind la uşa din bucătărie, dînd din coada boantă. O tăietură şi Scotty fugind pe lîngă bordură, întorcîndu-se într-o parte să muşte.

Acum intră doamna Leeds în bucătărie, cu sacoşa de cumpărături. Rîde şi îşi atinge părul. Copiii intră după ea.

O tăietură şi o secvenţă prost luminată în dormitorul de sus al lui Dolarhyde. Stă gol în faţa reproducerii tabloului *Marele Dragon Roşu şi Femeia Înveşmîntată cu Soare*. Poartă „ochelarii de luptă”, din aceia folosiţi de jucătorii de hochei. Are o erecţie pe care o îmbunătăţeşte cu mîna.

Focalizarea se pierde cînd se apropie de camera de filmat cu mişcări stilizate, întinzînd mîna să modifice focalizarea în timp ce faţa lui umple ecranul. Imaginea tremură şi devine brusc clară la un prim-plan al gurii lui, cu buza de sus desfigurată ridicată peste gingii, cu limba scoasă printre dinţi şi un ochi care se roteşte. Gura umple ecranul, buzele tremurînde sînt retrase peste dinţii ascuţiţi şi gingii şi întuneric cînd gura lui înghite obiectivul.

Dificultatea din partea următoare era evidentă.

O imagine instabilă într-o lumină aspră de reflector devine un pat şi Charles Leeds se zvîrcoleşte, doamna Leeds se ridică, acoperindu-şi ochii, întorcîndu-se către Leeds şi atingîndu-l cu mîinile, rostogolindu-se la marginea patului, cu picioarele încolăcite în cearşafuri, încercînd să se ridice. Apoi camera se smuceşte către tavan cu mişcări

haotice, după care imaginea redevine stabilă, doamna Leeds la loc pe saltea, o pată închisă la culoare pe cămaşa de noapte, din ce în ce mai mare, şi Leeds cu mîinile la beregată şi ochii măriţi sălbatic.

Ecranul se goli timp de cinci cadre, apoi fîşîitul unei lipituri.

Camera era stabilă acum, pe un trepied. Toţi sînt morţi. Aranjaţi. Doi copii sprijiniţi de peretele din faţa patului, unul în colţul opus camerei. Domnul şi doamna Leeds în pat, acoperiţi. Domnul Leeds sprijinit de tăblie, cearşaful acoperind frînghia din jurul pieptului şi capul căzut într-o parte.

Francis Dolarhyde apare în cadru din stînga, cu mişcările stilizate ale unei dansatoare din Bali. Plin de sînge şi gol, doar cu ochelari şi mănuşi, ţopăie şi se strîmba printre morţi. Merge spre partea patului unde zace doamna Leeds, apucă cearşaful, îl smulge de pe pat şi îl ridică mîndru, cu un gest foarte teatral.

Acum, stînd la pîndă în salonul bunicilor, Dolarhyde era lac de sudoare. Limba groasă îi ieşea întruna din gură, cicatricea de pe buza superioară era udă şi strălucitoare şi el gemea în timp ce se masturba.

Chiar în momentul culminant constată cu regret că în secvenţa următoare din film îşi pierduse graţia mişcărilor, rîmînd porceşte cu fundul întors neglijent spre cameră. Fără pauze dramatice, fără senzaţie de ritm sau climax, doar frenezie bestială.

Oricum era minunat. Era minunat să urmărească filmul. Dar nu la fel de minunat ca acţiunile în sine.

Două greşeli majore, credea Francis Dolarhyde, erau că în film nu se vedeau momentele în care muriseră membrii familiei Leeds şi că el nu rămăsese la înălţime pînă în final. Părea că îşi pierduse standardul. Dragonul Roşu nu ar fi făcut aşa ceva.

Bine. Avea multe filme de făcut şi spera că, pe măsură ce căpăta experienţă, va putea să păstreze o distanţă estetică chiar şi în momentele cele mai intime.

Trebuia să triumfe. Era munca lui de o viaţă, un lucru

minunat. Va dăinui în veci.

Dar nu trebuie să lenevească. Trebuie să-şi aleagă colegii de platou. Copiase deja o serie de filme de la picnicurile de familie din 4 Iulie. La sfîrşitul verii era întotdeauna un mare aflux la procesare, pentru că soseau filmele de vacanţă. Ziua Recunoştinţei va prilejui un alt val de filme.

Familiile îi trimiteau cereri în fiecare zi.

10

Avionul de la Washington la Birmingham era pe jumătate gol. Graham se aşeză la geam, lîngă un loc gol.

Refuză sandvişul vechi oferit de stewardesă şi puse dosarul Jacobi pe măsuţa extensibilă. La început erau enumerate asemănările dintre familiile Leeds şi Jacobi.

Ambele cupluri se apropiau de patruzeci de ani, ambele aveau copii – doi băieţi şi o fată. Edward Jacobi mai avea un fiu, dintr-o căsătorie anterioară, care era la colegiu cînd avusese loc crima.

Ambii părinţi din fiecare familie aveau educaţie universitară şi ambele familii locuiau în case cu două etaje, în cartiere liniştite. Atît doamna Leeds, cît şi doamna Jacobi fuseseră femei frumoase. Familiile aveau cam aceleaşi cărţi de credit şi abonamente la revistele în vogă.

Aici se terminau asemănările. Charles Leeds era avocat, în timp ce Edward Jacobi era inginer şi metalurgist. Cei din Atlanta erau prezbiterieni, Jacobi erau catolici. Familia Leeds locuise totdeauna în Atlanta, iar Jacobi se mutaseră în Birmingham de trei luni, transferaţi de la Detroit.

Sintagma „la întîmplare” îl tortura pe Graham ca picătura chinezească. „A selectat victimele la întîmplare”, „fără motiv” – ziarele foloseau aceşti termeni pe care poliţia îşi dorea să nu fi fost inventaţi vreodată. „La întîmplare” nu e un termen prea fericit. Criminalii în serie nu îşi aleg victimele la întîmplare.

Bărbatul care îi omorîse pe cei din familiile Leeds şi pe Jacobi văzuse la ei ceva ce-l atrăsese. Poate îi cunoştea bine – spera Graham – poate nu îi cunoştea deloc. Dar Graham era sigur că ucigaşul îi văzuse înainte de a-i omorî. Îi alesese pentru că aveau ceva ce-l atrăgea, în special femeile. Ce anume?

Şi modul de operare fusese diferit.

Edward Jacobi fusese împuşcat în timp ce cobora pe scări cu o lanternă – probabil fiind trezit de un zgomot.

Doamna Jacobi şi copiii fuseseră împuşcaţi în cap, doamna Leeds în abdomen. Armă fusese aceeaşi în ambele cazuri: un pistol automat de 9 mm. În interiorul rănilor s-au găsit urme de vată minerală de la un amortizor artizanal. Pe cartuşe nu erau amprente.

Numai Charles Leeds fusese atacat cu cuţitul. Dr. Princi crede că este un cuţit cu lamă subţire şi foarte ascuţit, probabil un cuţit de filetat.

Metodele de intrare erau de asemenea diferite: o uşă crăpată în cazul Jacobi, o rolă de tăiat sticlă la Leeds.

În fotografiile de la locul crimei din Birmingham nu se vedea atît de mult sînge ca la Leeds, dar pe pereţii din dormitor erau pete de sînge la jumătate de metru deasupra podelei. Deci la Birmingham criminalul aranjase victimele ca pe nişte spectatori. Poliţia din Birmingham căutase amprente pe cadavre, inclusiv pe unghii, dar nu găsise nimic. Chiar dacă se exhumau cadavrele, după o lună de vară în Birmingham era imposibil să se mai găsească amprente de tipul celei de pe ochiul unuia din copiii familiei Leeds.

În ambele locuri se găsiseră aceleaşi fire de păr blond, aceeaşi salivă, aceeaşi spermă.

Graham sprijini de scaunul din faţa lui fotografiile cu cele două familii zîmbind şi le privi îndelung în liniştea din avion.

Ce anume îl atrăsese pe criminal la ei? Graham voia să creadă că exista un factor comun pe care îl va descoperi curînd.

Altfel va fi nevoit să intre în mai multe case şi să vadă ce i-a lăsat Zîna Măseluţă.

Graham primi informaţii de la biroul FBI din Birmingham şi sună la poliţie din aeroport. Maşina pe care o închiriase scuipa apă prin duzele de la aerul condiţionat direct pe mîini şi pe braţele lui.

Prima lui oprire fu la biroul agenţiei imobiliare Geehan Realty de pe Dennison Avenue.

Geehan, înalt şi chel, străbătu iute covorul turcoaz ca

să-l întîmpine pe Graham. Zîmbetul îi pieri cînd văzu legitimaţia şi Graham îl rugă să-i dea cheile de la casa familiei Jacobi.

— O să fie poliţişti în uniformă azi acolo? întrebă cu mîna la frunte.

— Nu ştiu, răspunse Graham.

— Sper să nu. Am două vizionări după-amiază. E o casă bună. Joia trecută au venit unii din Duluth, un cuplu de pensionari bogaţi, hotărîţi să-şi ia casă în Sun Belt. Tocmai vorbeam despre ipotecă – şi-ar fi permis o *a treia*, cînd a apărut o maşină de poliţie şi s-au dat jos curcanii. Cei doi le-au pus o serie de întrebări şi au primit răspunsuri edificatoare. Ofiţerii n-au omis nici cel mai mic detaliu, cine şi unde fusese găsit. Apoi, la revedere, Geehan, ne pare rău că v-aţi deranjat. Am încercat să le spun cît de bine o renovasem, dar n-au ascultat. Au plecat, tîrînd picioarele slăbănoage pe pietriş, urcîndu-se în sedanul de Ville cu care veniseră.

— În afară de cupluri, a mai întrebat cineva de casă?

— Nu pe mine. Avem mai mulţi agenţi. Poliţia nu ne-a lăsat să zugrăvim pînă la un moment dat şi săptămîna trecută abia am terminat interiorul. Două straturi de latex de interior, trei în locurile alea. Mai avem de lucrat la exterior. O să arate minunat.

— Cum poţi să o vinzi înainte de verificare?

— Nu pot să *închei contract* pînă la verificare, dar asta nu înseamnă că nu poate fi gata. Clienţii se pot muta în baza unui precontract. Trebuie să fac ceva. Un partener al meu se ocupă de hîrtii şi dobînda aia creşte zi şi noapte în timp ce dumneavoastră dormiţi liniştit.

— Cine este executorul domnului Jacobi?

— Byron Metcalf, de la Metcalf şi Barnes. Cît credeţi că rămîneţi?

— Nu ştiu. Pînă termin.

— Lăsaţi cheia în cutia poştală. Nu e nevoie să mai treceţi pe aici.

Graham avea senzaţia că păşeşte pe o pistă moartă

pe cînd se apropia de casa familiei Jacobi. Se afla pe un lot de teren trecut recent în intravilan. Opri o dată la marginea autostrăzii să cerceteze harta înainte de a găsi o rută secundară asfaltată.

Trecuse mai mult de o lună de cînd fuseseră omorîţi. Ce făcea el atunci? Punea două motoare diesel într-o carenă Rybovich de douăzeci de metri, semnalizîndu-i lui Ariaga din cabina macaralei să lase braţul cu încă un centimetru. Molly venise în după-amiaza aceea şi el şi Molly şi Ariaga stătuseră sub prelata ce acoperea carena bărcii pe jumătate terminată şi mîncaseră creveţii mari aduşi de Molly şi băuseră bere Dos Equis. Ariaga le explicase cea mai bună metodă de curăţat crustacee, desenînd o elice cu degetul în rumeguşul de pe punte, iar razele de soare, răsfrînte în apă, se reflectau jucăuşe pe burţile pescăruşilor ce zburau în cerc.

Un jet de apă din aerul condiţionat atinse cămaşa lui Graham şi îl readuse la Birmingham, unde nu erau creveţi şi nici pescăruşi. Conducea, iar prin dreapta lui se perindau păşuni şi zone împădurite, cu capre şi cai la păscut. În stînga apăru Stonebridge, un vechi cartier rezidenţial cu cîteva case elegante şi altele opulente, ale unor oameni bogaţi.

Văzu panoul agenţiei imobiliare cu o sută de metri înainte de a ajunge la reşedinţa Jacobi, singură pe partea dreaptă a drumului. Răşina copacilor de pecan de pe marginea aleii făcuse pietrişul lipicios şi se izbea de aripile maşinii. Un tîmplar căţărat pe o scară monta obloane. O femeie ridică mîna către Graham cînd el dădu un ocol casei.

Curtea interioară pavată era umbrită de un stejar mare. Noaptea, stejarul oprea şi lumina ce venea din curtea laterală. Pe aici intrase Zîna Măseluţă, pe uşile glisante. Uşile fuseseră înlocuite cu unele noi, cu ramele de aluminiu încă strălucitoare şi cu eticheta producătorului. Acum, în faţa uşilor glisante fusese instalat un grilaj din fier forjat. Şi uşa de la pivniţă era nouă – din oţel şi securizată, cu zăvoare. Piesele componente ale unei căzi de baie aşteptau ambalate pe pavaj.

Graham intră. Podele goale şi aer mort. Paşii lui răsunau prin casa nemobilată.

Oglinzile noi din baie nu reflectaseră niciodată imaginea familiei Jacobi şi nici a criminalului. Pe fiecare dintre ele era o pată albă, locul etichetei cu preţul. În colţul dormitorului matrimonial era o folie de protecţie. Graham se aşeză pe ea pînă cînd soarele se mută pe podea cu încă o scîndură.

Nu mai era nimic.

Dacă ar fi venit imediat după primele crime, familia Leeds ar fi rămas în viaţă? se întrebă Graham. Încercă greutatea acestei poveri.

Ea nu dispăru nici după ce ieşi din casă, sub cerul liber.

Graham stătea la umbra unui pecan, cu umerii aduşi, cu mîinile în buzunare, şi privea aleea lungă care dădea în strada principală.

Cum intrase Zîna Măseluţă în casa familiei Jacobi? Trebuise să vină cu maşina. Unde parcase? Aleea cu pietriş însemna prea mult zgomot pentru o vizită la miez de noapte, se gîndi Graham. Poliţia era de altă părere.

Merse pe alee pînă la stradă. Drumul asfaltat era mărginit de şanţuri cît vedeai cu ochii. Ar fi fost posibil să treci peste şanţ cu maşina şi să o ascunzi în tufişuri pe partea pe care era casa familiei Jacobi, dacă pămîntul ar fi fost uscat şi tare.

Peste drum de casa familiei Jacobi era singura plăcuţă indicatoare spre Stonebridge, care avertiza că zona era păzită de patrule de poliţie. O maşină necunoscută ar fi fost observată acolo. Ca şi un bărbat care s-ar plimba noaptea tîrziu. Exclusă parcarea în Stonebridge.

Graham se întoarse în casă şi constată cu surprindere că telefonul funcţiona. Sună la Biroul Meteo şi află că în preziua crimei plouase abundent. Deci şanţurile erau pline. Zîna Măseluţă nu îşi ascunsese maşina în tufişurile de pe marginea drumului.

Un cal de pe păşunea de lîngă curte păşi pe lîngă Graham cînd el se îndreptă spre partea din spate a

proprietăţii, de-a lungul gardului vopsit în alb. Îi dădu calului o bomboană şi se despărţi de el la colţ. O luă pe lîngă gardul din spatele anexelor.

Se opri cînd văzu adîncitura în care copiii îngropaseră pisica. Cînd el şi Springfield se gîndiseră la anexe, la secţia de poliţie din Atlanta, şi le imaginaseră albe. De fapt, erau verde închis.

Copiii înveliseră pisica într-un prosop de vase şi o îngropaseră într-o cutie de pantofi cu o floare între lăbuţe.

Graham puse braţul pe gard şi îşi sprijini capul de braţ.

Înmormîntarea unei pisici, ritual solemn al copilăriei. Părinţii întorcîndu-se în casă, jenîndu-se să se roage. Copiii se uită unul la altul, descoperă durerea sfîşietoare pe care o încerci la pierderea cuiva drag. Fata coboară capul în piept, băieţii la fel, lîngă lopata mai mare decît ei. După aceea urmează o discuţie dacă pisica e sau nu în rai cu Iisus şi Dumnezeu, şi copiii nu mai ţipă o vreme.

Soarele îl ardea pe ceafă, cînd Graham avu o străfulgerare: pe cît era de sigur că Zîna Măseluţă omorîse pisica, pe atît era de clar că îi privise pe copii cum o îngroapă. Trebuia să vadă neapărat.

Nu făcuse două drumuri, unul ca să omoare pisica şi altul să îi omoare pe ei. Poliţia nu găsise pe nimeni care să fi vorbit cu Jacobi la prînz, cu aproximativ zece ore înainte de a fi omorîţi.

Cum venise Zîna Măseluţă şi unde stătuse la pîndă?

Dincolo de gardul din spate începeau tufişurile care se întindeau, la înălţimea capului, cam treizeci de metri pînă la copaci. Graham scoase harta mototolită din buzunar şi o desfăşură pe gard. Văzu o întindere continuă de pădure lată de trei sute de metri în dreptul proprietăţii Jacobi, care continua în ambele direcţii. În spatele pădurii, la sud, era un drum paralel cu cel din faţa casei familiei Jacobi.

Graham se întoarse pe autostradă, măsurînd distanţa pe kilometrajul maşinii sale. Merse spre sud şi o luă pe drumul pe care îl văzuse pe hartă. Măsurînd din nou, conduse încet pînă cînd kilometrajul îi indică cum că se află

în spatele casei familiei Jacobi, dincolo de pădure.

Aici drumul se termina la un cartier de locuinţe sociale, atît de nou încît nici nu se afla pe hartă. Opri în parcare. Majoritatea maşinilor erau vechi şi rablagite. Două erau pe butuci.

Copii de culoare jucau baschet direct pe pămînt, aruncînd la un singur coş fără plasă. Graham se sprijini de aripă şi privi jocul cîteva clipe.

Ar fi vrut să-şi scoată haina, dar ştia că arma 44 Special şi aparatul plat de fotografiat de la curea vor atrage atenţia. Totdeauna simţea un fel de jenă cînd oamenii se uitau la pistolul lui.

În echipa cu tricouri erau opt jucători. Cei cu bustul gol erau unsprezece şi jucau toţi grămadă. Arbitrajul se făcea prin strigăte în cor.

Un puşti din cei dezbrăcaţi, căzut pe teren, se ridică şi goni ca din puşcă spre casă. Se întoarse înarmat cu o prăjitură şi reintră în echipă.

Ţipetele şi salturile mingii îl făcură pe Graham să se simtă mai bine.

Acestor copii le erau de ajuns o minge şi un coş. Îl izbi din nou cît de multe *lucruri* avea familia Leeds, şi Jacobi, conform raportului poliţiei din Birmingham care eliminase furtul ca motiv al crimei: bărci şi echipament sportiv, aparate de filmat, arme şi undiţe. Alt aspect comun celor două familii.

O dată cu imaginea lor în viaţă veni şi imaginea de după. Şi Graham nu mai putu să se uite la meciul de baschet. Trase aer în piept şi porni către pădurea întunecată de peste drum...

Tufişurile, dese la marginea pădurii de pini, se răreau cînd Graham ajunse în umbra copacilor şi merse degajat pe acele de pin. Aerul era cald şi liniştit. Gaiţele din copacii din faţă îi anunţau sosirea.

Pămîntul era în pantă lină pînă la o albie de rîu secată, unde creşteau cîţiva stejari, iar urmele de ratoni şi şoareci de cîmp erau imprimate în argila roşie. În albie se vedeau şi cîteva urme de om, cîteva de copil. Adînci şi

rotunjite, toate erau lăsate cu multe ploi în urmă.

După albie, pămîntul se ridica din nou, nisipos, adăpostind ferigile de la baza pinilor. Graham urcă pînă văzu lumină printre copacii de la marginea pădurii. Printre trunchiuri se vedea etajul superior al casei familiei Jacobi.

Apoi iar tufişuri de un stat de om pînă la poarta din spate a casei. Graham îşi croi drum şi se opri la gard, privind în curte.

Zîna Măseluţă ar fi putut să parcheze în cartierul sărac şi să vină prin pădure pînă la tufişurile din spatele casei. Ar fi putut să ademenească pisica în tufişuri şi să o strîngă de gît, apoi cu corpul inert într-o mînă tîrîndu-se pe genunchi şi pe braţul liber pînă la gard. Graham văzu pisica în aer, fără să se întoarcă pentru a cădea în picioare, prăbuşindu-se pe spate cu un zgomot sec.

Zîna Măseluţă făcuse toate astea în plină zi – copiii nu ar fi avut cum să găsească şi nici cum să îngroape pisica noaptea.

Sperase ca ei să o găsească. Aşteptase tot restul zilei în tufişuri? La gard putea fi zărit printre zăbrele. Ca să vadă curtea şi mai din spate, ar fi trebuit să stea cu faţa la ferestre şi direct în soare. Sigur se întorsese la copaci. Aşa făcu şi Graham.

Poliţiştii din Birmingham nu erau proşti. Se vedea că inspectaseră tufişurile. Dar asta fusese înainte ca pisica să fie găsită. Căutau indicii, obiecte scăpate pe jos, urme – nu un unghi prielnic.

Înaintă cîţiva metri şi începu să cerceteze atent terenul, mergînd înainte şi înapoi. Mai întîi porţiunea ridicată de unde se vedea curtea, apoi lizieră.

Trecuse mai bine de o oră de căutare cînd o sclipire îi atrase privirea. O pierdu, o regăsi. Era inelul de la o cutie de suc, pe jumătate îngropat în frunzele de sub un stejar, unul din puţinii care creşteau printre pini.

Îl zări de la doi metri şi nu se apropie preţ de cinci minute, scrutînd terenul din jurul copacului. Se aplecă şi îndepărtă frunzele îndreptîndu-se către copac, deplasîndu-se cu mare grijă pe poteca pe care şi-o croise, de teamă să

nu distrugă vreo urmă. Dădu încet la o parte franzele din jurul trunchiului. Pe pătura de frunze de anul trecut nu era nici o urmă de picior.

Lîngă inelul de aluminiu găsi un cotor de măr mîncat de furnici. Păsările mîncaseră seminţele. Studie terenul încă zece minute. În cele din urmă se aşeză pe jos, întinse picioarele care îl dureau şi se sprijini cu spatele de copac.

Un roi de ţînţari zbura într-un con de lumină. O rîmă se tîra pe partea interioară a unei frunze.

Pe creanga de deasupra capului lui Graham era o urmă de noroi roşiatic lăsat de o cizmă.

Graham îşi atîrnă haina de o ramură şi începu să se caţăre cu grijă pe partea cealaltă a copacului, uitîndu-se atent la crengile de deasupra urmei de noroi. La zece metri înălţime privi în jur. La nici două sute de metri se zărea casa familiei Jacobi. De la înălţime arăta altfel. Culoarea acoperişului domina peisajul. Se vedea foarte bine curtea din spate şi terenul dindărătul anexelor. De la această distanţă, un binoclu decent reda cu uşurinţă expresia unei feţe.

Auzi zgomot de trafic în depărtare, lătratul unui cîine. Zgomotul de ferăstrău al unui greier acoperi toate celelalte sunete.

Chiar deasupra lui, o creangă groasă se unea cu trunchiul în unghi drept cu casa. Se ridică pînă putu să vadă şi se aplecă peste trunchi să privească. Chiar aproape de obraz văzu cutia de suc înfundată între trunchi şi creangă.

— Extaz, şopti Graham. Da, Doamne, da. Haide, cutie.

Putea totuşi să fi fost lăsată de un copil.

Se urcă şi mai sus pe partea lui şi se întoarse cînd putu să vadă creanga de sus.

De pe partea ei superioară fusese desprinsă o bucată de coajă de mărimea unei cărţi de joc. În centrul dreptunghiului verde, Graham văzu un semn scrijelit pînă la miezul alb:

Fusese crestată curat şi îngrijit cu un cuţit foarte ascuţit. Nu era mîna unui copil.

Graham fotografie semnul, potrivind atent timpii de expunere.

Priveliştea de pe creanga mare era bună. Fusese chiar îmbunătăţită: o ramură fusese tăiată de pe creanga de sus. Fibrele lemnului erau presate şi capătul uşor teşit.

Graham căută cu privirea ramura tăiată. Dacă ar fi fost pe jos, ar fi văzut-o. Da, acolo mai jos, între frunzele verzi, se zăreau frunze uscate.

Laboratorul va analiza ambele capete pentru a măsura unghiul de tăiere. Ceea ce însemna că trebuia să se întoarcă cu un ferăstrău. Făcu mai multe fotografii ale ciotului rămas. Mormăi în sinea lui:

Cred că după ce ai omorît pisica şi ai aruncat-o în curte, domnule, te-ai urcat aici şi ai aşteptat. Cred că ai privit copiii şi ţi-ai petrecut timpul fluierînd şi visînd. La căderea nopţii i-ai văzut trecînd prin dreptul ferestrelor luminate şi ai pîndit pînă s-au lăsat storurile, şi ai văzut cum se sting luminile una cîte una. După un timp ai coborît şi ai intrat peste ei. Nu-i aşa? N-ar fi deloc greu să cobori cu o lanternă şi la lumina strălucitoare a lunii.

Pentru Graham, urcatul în copac fusese obositor. Băgă un băţ în deschizătura cutiei de suc, o ridică uşor şi coborî, ţinînd băţul în dinţi cînd era nevoit să se folosească de ambele mîini.

Ajuns înapoi la locuinţele sociale, Graham observă că cineva scrisese „Levon e cap sec” în praful de pe maşina lui. Înălţimea la care se afla scrisul dovedea că pînă şi cei mai tineri rezidenţi erau într-un stadiu avansat de alfabetizare.

Se întrebă dacă scriseseră ceva şi pe maşina Zînei

Măseluţă.

Graham privi cîteva minute şirurile de ferestre. Cam o sută de apartamente. Era posibil ca oamenii să-şi amintească dacă văzuseră un străin alb în parcare tîrziu în noapte. Deşi trecuse o lună, merita să încerce. Pentru a întreba toţi locatarii într-un timp scurt avea însă nevoie de ajutorul poliţiei din Birmingham.

Se luptă cu tentaţia de a trimite cutia de suc direct lui Jimmy Price la Washington. Trebuia să ceară întăriri de la poliţia locală. Şi era bine să le dea lor ce găsise. Prelevarea amprentelor de pe cutie nu prezenta nici o dificultate. Căutarea amprentelor lăsate de o mînă plină de transpiraţie acidă era cu totul altceva. Price putea să facă treaba asta după intervenţia laboratorului poliţiei, atîta vreme cît vor manevra cutia cu mănuşi. Mai bine s-o dea la poliţie. Ştia că departamentul de documentare al FBI se va năpusti asupra dovezii ca o mangustă turbată. Nimic nu se pierde, se fac fotografii pentru toată lumea.

Sună la poliţia din Birmingham, la Omucideri, din casa familiei Jacobi. Detectivii sosiră exact în momentul în care Geehan, agentul imobiliar, îşi poftea înăuntru potenţialii clienţi.

11

Eileen citea un articol din *National Tattler*, intitulat „Mizerie în pîinea dumneavoastră!”, cînd Francis Dolarhyde intră în cafenea. Ea mîncase doar umplutură din sandvişul cu ton.

Din spatele ochelarilor roşii, ochii lui Dolarhyde scanară prima pagină a ziarului. Pe lîngă „Mizerie în pîinea dumneavoastră!” mai existau şi alte titluri: „Elvis trăieşte! – Imagini în exclusivitate”, „Descoperire extraordinară pentru bolnavii de cancer!” şi titlul principal „Hannibal Canibalul ajută oamenii legii – poliţiştii se consultă cu monstrul în legătură cu crimele «Zînei Măseluţă»”.

Rămase la fereastră, absent, amestecînd în cafea pînă cînd Eileen se ridică. Aruncă mîncarea care mai rămăsese pe tavă şi se pregăti să arunce şi ziarul. Dolarhyde o atinse pe umăr.

— Pot să citesc şi eu ziarul?

— Singur, domnule D. Îl iau doar pentru horoscop.

Francis Dolarhyde îl citi în birou cu uşa închisă.

Freddy Lounds avea două articole în pagina de mijloc. Articolul principal era o reconstituire alertă a asasinării familiilor Jacobi şi Leeds. Fiindcă poliţia nu dezvăluise prea multe detalii, Lounds apelase la propria imaginaţie pentru detaliile morbide.

Dolarhyde le găsi banale.

Articolul de pe margine era mai interesant:

Monstrul dement consultat în legătură cu crimele
de poliţistul pe care a încercat să-l omoare

de

Freddy Lounds

CHESAPEAKE, M.D. – Vînătorii de oameni ai FBI, căutîndu-l pe Zîna Măseluţă, ucigaşul psihopat a două familii din Birmingham şi Atlanta, au cerut ajutorul celui mai

sălbatic asasin aflat în detenţie.

Dr. Hannibal Lecter, ale cărui fapte indescriptibile au fost redate în paginile acestui ziar cu trei ani în urmă, a fost consultat săptămîna aceasta de către super detectivul William (Will) Graham, în celula de maximă securitate unde se află închis criminalul.

Graham a fost la un pas de moarte în urma rănilor de cuţit provocate de Lecter după ce l-a demascat.

Deşi s-a pensionat înainte de limita de vîrstă, a fost chemat acum să conducă vînătoarea.

Ce s-a petrecut la această stranie întîlnire? Cum s-a simţit Graham după aceea?

Fiecare cojoc îşi găseşte acul, a declarat un important membru al FBI.

Se referea la Lecter, cunoscut sub numele de „Hannibal Canibalul”, care este psihiatru şi criminal?

SAU SE REFEREA LA GRAHAM?

Tattler a aflat că Graham, fost instructor de judiciară la Academia FBI din Quantico, a fost internat cu mulţi ani în urmă, într-un spital de boli psihice timp de patru săptămîni...

Oficialii federali au refuzat să spună de ce au atribuit unei persoane instabile psihic rolul principal al anchetei.

Natura problemelor mentale ale lui Graham nu a fost dezvăluită, dar un fost angajat al spitalului a denumit-o drept „depresie profundă”.

Garmon Evans, fost asistent la Spitalul Naval Bethesda, a declarat că Graham a fost internat la secţia de psihiatrie la scurt timp după ce l-a omorît pe Garrett Jacob Hobbs, „Uliul vrăbiilor din Minnesota”. Graham l-a împuşcat mortal pe Hobbs în 1975, curmînd regimul de teroare pe care acesta îl instaurase în oraş de opt luni.

Evans a declarat că Graham era retras şi a refuzat să mănînce şi să vorbească în timpul primelor săptămîni de internare.

Graham nu a fost niciodată agent FBI. Observatorii experimentaţi sînt de părere că acest fapt se datorează testelor psihice extrem de dure la care sînt supuşi toţi

angajaţii biroului, concepute special pentru a delecta instabilitatea.

Surse federale au declarat doar că Graham a lucrat la laboratorul de criminalistică al FBI şi a predat la Academia FBI după o carieră de excepţie pe teren, unde a lucrat ca „anchetator special”.

Tattler a aflat că, înainte de a fi solicitat de FBI, Graham a lucrat la brigada Omucideri a poliţiei din New Orleans, post pe care l-a părăsit pentru a participa la cursuri postuniversitare de ştiinţă judiciară la Universitatea George Washington.

Unul dintre ofiţerii care au lucrat cu Graham la New Orleans a declarat: „O fi el pensionat, dar federalii vor să-l ţină aproape. Ca şi cum ai avea un şarpe boa sub casă, pe care nu-l vezi aproape deloc, dar ştii că e acolo şi mănîncă rozătoarele”.

Dr. Lecter este condamnat la închisoare pe viaţă. Dacă va fi declarat vreodată sănătos psihic, va trebui să fie judecat în nouă capete de acuzare pentru crime deosebit de grave.

Avocatul lui Lecter spune că ucigaşul îşi petrece timpul scriind articole instructive în jurnalele ştiinţifice şi „dialoghează permanent” prin corespondenţă cu psihiatri de renume.

Dolarhyde îşi întrerupse lectura şi privi cele două fotografii de deasupra articolului. Într-una apărea Lecter lipit de o maşină a poliţiei, iar cealaltă era o fotografie a lui Will Graham, făcută de Freddy Lounds la poarta Spitalului de boli psihice din Chesapeake. O fotografie minusculă a lui Lounds însoţea fiecare articol.

Dolarhyde privi mult timp fotografiile. Îşi plimbă încet arătătorul peste ele, înainte şi înapoi, cu o atingere extrem de sensibilă la calitatea hîrtiei. Se murdări de cerneală pe buricul degetului. Îl umezi cu limba şi se şterse cu un şerveţel de hîrtie. Apoi decupă articolul şi îl băgă în buzunar.

În drum spre casă, Dolarhyde cumpără hîrtie igienică pentru toalete ecologice, care se dizolvă repede, şi picături pentru nas.

Se simţea bine, în ciuda alergiei la polen, ca majoritatea persoanelor supuse intervenţiei chirurgicale de rinoplastie, Dolarhyde nu avea păr în nas şi suferea de alergie. Infecţiile respiratorii nu făceau excepţie.

Deşi nu putu să se mişte din loc timp de zece minute din cauza unui camion pe podul peste rîul Missouri către St. Charles, rămase calm. Duba lui neagră avea covor pe jos, era răcoroasă şi liniştită. La casetofon se auzea Muzica Apelor de Händel.

Bătea tactul pe volan şi îşi atingea uşor nasul.

Alături se aflau două femei într-o maşină decapotabilă. Purtau şorturi şi bluze legate în talie. Păreau obosite şi plictisite să privească la soarele care asfinţea. Femeia de pe locul din dreapta îşi sprijinea capul de tetieră şi ridicase picioarele pe bord. Pe mijlocul gol îi apăruseră două cute din cauza poziţiei. Francis Dolarhyde văzu o urmă de muşcătură pe partea interioară a coapsei. Ea îi surprinse privirea, se ridică şi încrucişa picioarele. Zări expresia ei dezgustată.

Spuse ceva femeii de la volan. Amîndouă priveau drept înainte. Ştia că vorbeau despre el. Era *atît* de fericit că nu se înfuria. Puţine lucruri îl mai înfuriau. Ştia că era un semn de demnitate.

Muzica era foarte plăcută.

Maşinile din faţa lui Dolarhyde începură să se mişte. Şirul de lîngă el era încă aglomerat. De-abia aştepta să ajungă acasă. Bătu tactul pe volan şi cu cealaltă mînă coborî geamul.

Tuşi şi scuipă o bilă de flegmă verde în poala femeii de la volan, chiar sub buric. Înjurăturile ei ascuţite acopereau muzica lui Händel cînd Dolarhyde demară.

Registrul masiv al lui Dolarhyde avea cel puţin o sută de ani. Era foarte greu, legat în piele şi cu colţuri de alamă. Îşi avea locul pe o măsuţă din dulapul încuiat de la capătul

scărilor. Din momentul în care îl văzuse la licitaţia de lichidare a unei companii tipografice din St. Louis, Dolarhyde ştiuse că va fi al lui.

Acum, îmbăiat şi îmbrăcat în chimonou, deschise dulapul şi îl scoase. După ce puse cartea chiar sub pictura cu Marele Dragon Roşu, se aşeză şi o deschise. Mirosul de hîrtie veche îi umplu nările.

Pe prima pagină, cu litere mari pe care la subliniase chiar el, tronau cuvintele din Revelaţii: „Şi acolo s-a pogorît un mare dragon roşu...”.

Primul obiect din carte era singurul pus neglijent. Între două pagini, neataşată de nimic, era o poză îngălbenită a lui Dolarhyde copil, împreună cu bunica lui, pe treptele unei case mari. El se ţine de fusta bunicii. Ea stă dreaptă, cu braţele încrucişate.

Dolarhyde trecu peste ea. O ignoră de parcă fusese lăsată acolo din greşeală.

În registru erau multe articole decupate, cele mai vechi relatînd dispariţia unor bătrîne din St. Louis şi Toledo. Paginile dintre decupaje erau acoperite de scrisul lui Dolarhyde – cerneală neagră şi un scris îngrijit, regulat, asemănător cu scrisul lui William Blake.

Legate de cotor, fîşii de scalp îşi şerpuiau cozile de păr, aidoma unor comete presate în jurnalul Demiurgului.

Erau şi articole despre familia Jacobi, plus diapozitive şi filme, în buzunare de hîrtie lipite de foi.

La fel şi cele despre familia Leeds, cu filmul alături.

Termenul „Zîna Măseluţă” nu apăruse înainte de Atlanta. Numele era tăiat din toate articolele despre cazul Leeds.

Acum Dolarhyde făcu acelaşi lucru şi cu articolul din *Tattler*, anulînd de mai multe ori „Zîna Măseluţă” cu un marker roşu.

Întoarse o pagină nouă din registru şi tăie marginile articolului ca să se potrivească cu pagina. Să pună şi poza lui Graham? Cuvintele „boli psihice”, gravate în piatră deasupra capului lui Graham, îl jigneau. Detesta vederea unor asemenea locuri. Pentru moment lăsă deoparte chipul

lui Graham.

Dar Lecter... Lecter. Nu era o poză prea bună a doctorului. Dolarhyde avea una mai bună, pe care o scoase dintr-o cutie din dulap. Fusese publicată la internarea lui Lecter şi evidenţia ochii pătrunzători. Dar tot nu era bine. În mintea lui, orice reproducere a imaginii lui Lecter trebuia să semene cu un portret tenebros de prinţ renascentist. Pentru că Lecter, singurul dintre toţi, ar avea sensibilitatea şi experienţa pentru a înţelege gloria şi măreţia Devenirii lui Dolarhyde.

Francis Dolarhyde avea impresia că Lecter cunoaşte irealitatea persoanelor ce mor ca să îţi facă transformarea mai uşoară – înţelegea că nu sînt făcute din carne, ci din lumină, şi aer, şi culoare, şi sunete repezi care se sfîrşesc cînd îi schimbi. Ca baloanele de culoare explodînd. Că sînt mai importante pentru schimbare, mai importante decît vieţile de care se agaţă implorînd milă.

Dolarhyde ducea cu sine ţipete aşa cum un sculptor duce praful din piatra dăltuită.

Lecter putea să înţeleagă că sîngele şi respiraţia erau singurele elemente ce trebuia transformate pentru a servi drept combustibil Iluminării lui. Materia se transformă în energie.

I-ar fi plăcut să-l cunoască pe Lecter, să-i împărtăşească viziunile şi să trăiască amîndoi bucuria lor, să fie recunoscut de el precum Ioan Botezătorul îl recunoscuse pe Cel care a venit după el, să i se aşeze deasupra precum Dragonul stătea pe 666 în seria Revelaţiilor lui Blake şi să îl filmeze cum moare şi se contopeşte cu puterea Dragonului.

Dolarhyde îşi puse o pereche nouă de mănuşi de cauciuc şi se duse la birou. Desfăcu sulul de hîrtie igienică pe care îl cumpărase şi aruncă primul strat. Trase un şir de şapte bucăţi şi îl rupse.

Îi scrise o scrisoare lui Lecter, desenînd atent literele cu mîna stîngă.

Discursul unei persoane nu este niciodată relevant în privinţa scrisului ei; nu ştii niciodată. Discursul lui

Dolarhyde era întrerupt şi molfăit din pricina handicapurilor reale şi imaginare, iar diferenţa dintre scrisul şi discursul lui era uluitoare. Dar cele mai importante lucruri şi le exprima tot prin vorbe.

Voia ca Lecter să-i răspundă. Avea nevoie de o reacţie personală înainte de a-i comunica chestiunile cele mai importante.

Cum putea face asta? Frunzări toate articolele cu Lecter, le reciti pe toate.

Apoi îi veni o idee simplă şi continuă să scrie.

Scrisoarea părea prea neîncrezătoare şi timidă cînd o reciti. O semnase „Un admirator înfocat”.

Se gîndi la semnătură cîteva minute. „Admirator înfocat”, într-adevăr. Ridică bărbia într-un gest suprem ce vădea un moment de glorie.

Băgă degetul mare în gură, îşi scoase proteza şi o puse pe registru.

Placa de sus era neobişnuită. Dinţii erau normali, drepţi şi albi, dar partea rozalie de acryl avea o formă distorsionată, făcută special pentru a se potrivi cu fisurile şi bonturile de pe gingiile lui. Ataşat de placă era un dispozitiv de plastic moale cu un obturator în vîrf, care îl ajută să-şi închidă palatul moale cînd vorbea.

Luă o cutie mică din birou. Înăuntru era o altă proteză. Dinţii strîmbi erau pătaţi şi emanau un miros vag.

Erau identici cu proteza bunicii din paharul de jos.

Nările lui Dolarhyde fremătară în contact cu mirosul. Rînji, îşi puse proteza şi o umezi cu limba.

Împături scrisoarea chiar pe semnătură şi muşcă zdravăn din ea. Cînd deschise iar scrisoarea, semnătura era înconjurată de amprenta ovală a muşcăturii; timbrul lui sec, o ştanţă pătată cu sînge vechi.

12

La ora cinci, avocatul Byron Metcalf îşi scoase cravata, îşi turnă ceva de băut şi întinse picioarele pe birou.

— Sigur nu vreţi?

— Altă dată.

Graham, care îşi smulgea scaieţii de pe manşete, era bucuros că încăperea avea aer condiţionat.

— Nu eram foarte apropiat de familia Jacobi, spuse Metcalf. Nu se aflau în oraş decît de trei luni. Am fost de cîteva ori cu soţia la ei să bem ceva. Ed Jacobi a venit la mine pentru întocmirea unui nou testament la puţin timp după ce s-a mutat în oraş. Aşa l-am cunoscut.

— Dar sunteţi executorul lui.

— Da. Soţia lui era prima trecută ca executor, apoi eu în cazul decesului sau incapacitării ei. El are un frate în Philadelphia, dar nu cred că erau prea apropiaţi.

— Aţi fost procuror-şef adjunct.

— Da, din 1968 pînă în '72. Am candidat pentru procuror-şef în '72. Am fost aproape, dar nu am luat examenul. Acum nu îmi pare rău.

— Cum vi se pare ce s-a petrecut aici, domnule Metcalf?

— Primul lucru la care m-am gîndit a fost Joseph Yablonski, liderul de sindicat.

Graham dădu din cap.

— Crimă cu motiv, putere în cazul respectiv, deghizată să pară atacul unui dement. Am luat la puricat toate documentele lui Ed Jacobi, împreună cu Jerry Estridge de la Procuratură. Nimic. Nimeni nu avea de cîştigat de pe urma morţii lui Ed Jacobi. Avea un salariu mare şi drepturi de proprietate intelectuală asupra unor patente, dar cheltuia banii la fel de repede cum îi primea. Totul îi revenea soţiei, cu puţin teren în California pentru copii şi urmaşii lor. Avea un fond special pentru fiul care a supravieţuit. Suficient cît să-l mai ţină trei ani la facultate. Dar sînt sigur că peste trei ani va rămîne tot în anul întîi.

— Niles Jacobi.

— Da. Îi făcea probleme mari lui Ed. Trăia cu mama lui în California. A făcut puşcărie pentru furt. Cred că maică-sa e o ciudată. Ed s-a dus să-l vadă anul trecut. L-a adus la Birmingham şi l-a înscris la şcoală la Bardwell Community College. A încercat să-l ţină mai mult acasă, dar se luă de ceilalţi copii şi era neplăcut pentru toată lumea. Doamna Jacobi a suportat un timp, dar pînă la urmă au decis să-l trimită la cămin.

— Unde era?

— În noaptea de 28 iunie? întrebă Metcalf cu ochii pe jumătate închişi. Da, poliţia s-a întrebat asta. Şi eu. A fost la un film, apoi s-a întors la cămin. E verificat. În plus, are grupa 0. Domnule Graham, trebuie să-mi iau soţia cu maşina peste jumătate de oră. Putem discuta mîine dacă doriţi. Spuneţi-mi cum vă pot fi de folos.

— Aş vrea să văd obiectele personale ale familiei Jacobi. Jurnale, poze, orice.

— Nu există prea multe – majoritatea au fost distruse într-un incendiu în Detroit înainte ca ei să se mute aici. Nimic suspect – Ed suda ceva în pivniţă şi au sărit nişte scîntei într-o găleată de vopsea. Casa a luat foc. Există totuşi nişte scrisori personale. Le am în seif, împreună cu mici obiecte de valoare. Nu-mi amintesc să fie vreun jurnal. Celelalte sînt la depozit. Poate că Niles are nişte poze, dar mă îndoiesc. Ştiţi ce, mîine la nouă şi jumătate sînt la tribunal, dar putem aranja să mergem la bancă să vă uitaţi prin lucruri şi eu vin să vă iau după aceea.

— Perfect, spuse Graham. Mai e ceva. Mi-ar fi de folos copiile tuturor documentelor în legătură cu autentificarea testamentului: plîngeri, contestaţii, corespondenţă. Tot tacîmul.

— Cei de la Procuratură din Atlanta mi le-au cerut deja. Le compară cu actele familiei Leeds, spuse Metcalf.

— Aş dori totuşi, să am copiile mele.

— În regulă, copii pentru dumneavoastră. Nu credeţi că e vorba de bani, nu-i aşa?

— Nu. Sper doar să apară acelaşi nume ca şi la

Atlanta.

— Şi eu.

Căminul studenţesc de la Bardwell Community College era alcătuit din patru clădiri dispuse în jurul unui patrulater de pe pămînt bătătorit. Se auzea muzică de peste tot cînd ajunse Graham...

Pe deasupra curţii răcneau unele la altele seturi de boxe. Kiss versus *Uvertura 1812*. Un balon cu apă se arcui în aer şi ateriză la trei metri de Graham.

Se feri îndărătul unei sfori cu rufe puse la uscat şi călcă pe o bicicletă pentru a ajunge în sufrageria apartamentului în care Niles Jacobi locuia cu chirie împreună cu un coleg. Uşa de la dormitorul lui Jacobi era crăpată şi prin spaţiul gol răbufneau acordurile unei melodii. Graham bătu la uşă.

Nici un răspuns.

Deschise uşa. Un băiat înalt, cu faţa pătată pufăia dintr-o narghilea. O fată în salopetă de jeans era întinsă pe celălalt pat.

Capul tînărului se întoarse spre Graham. Încerca din răsputeri să se dezmeticească.

— Îl caut pe Niles Jacobi.

Băiatul părea cam năucit. Graham închise aparatul de radio.

— Îl caut pe Niles Jacobi.

— Nu fac nimic rău, e doar nişte buruiană pentru astm. Nimic altceva. N-ai învăţat să baţi la uşă?

— Unde e Niles Jacobi?

— Să mă ia dracu' dacă ştiu. Ce treabă ai cu el?

Graham îi arătă insigna.

— Încercă să-ţi aminteşti.

— O, la naiba, spuse fata.

— De la narcotice, fir-ar să fie. Nu merită, hai să stăm de vorbă puţin, omule.

— Hai. Să-mi spui unde e Jacobi.

— Cred că pot să aflu eu, zise fata.

Graham o aşteptă cît ea întrebă prin celelalte camere.

După fiecare bătaie în uşă, se auzea imediat apa trasă la toaletă.

În cameră erau puţine semne ale prezenţei lui Niles Jacobi – o fotografie a familiei Jacobi pe o comodă. Graham ridică un pahar cu gheaţă topită de pe ea şi şterse inelul de apă cu manşeta...

Fata se întoarse.

— Încearcă la *Şarpele cu Năbădăi*, spuse.

Şarpele cu Năbădăi era un bar chiar la stradă, cu vitrine vopsite în verde închis. Maşinile parcate în faţă erau o combinaţie ciudată, de la cabine de camioane la maşini mici, o decapotabilă lila, vechituri Dodge şi Chevrolet cu suspensiile ridicate pe spate şi patru Harley Davidson complet echipate.

Un aparat de aer condiţionat, montat deasupra uşii, picura constant.

Graham se feri de picături şi intră.

Barul era plin şi mirosea a dezinfectant şi mahorcă stătută. Tipa solidă care servea la bar se întinse peste capetele clienţilor ca să-i dea lui Graham Cola pe care o ceruse. Era singura femeie din local.

Niles Jacobi, înalt şi foarte subţire, era la tonomat. Punea monede în aparat, dar bărbatul de lîngă el apăsa pe butoane.

Jacobi arăta ca un şcolar pierdut, spre deosebire de bărbatul de lîngă el.

Amicul lui Jacobi era o arătare stranie, cu un cap de copil pe un corp musculos. Purta un tricou şi jeanşi care se albiseră pe conturul lucrurilor din buzunare. Muşchii braţelor erau proeminenţi şi avea mîini urîte, ca două lopeţi. Un tatuaj profesionist pe antebraţul stîng proclama: „Născut pentru a regula”, iar tatuajul artizanal de pe mîna cealaltă, făcut în închisoare, era „Randy” (Libidinosul). Părul tuns chilug la închisoare îi crescuse aiurea. În timp ce apăsa pe un buton al tonomatului, Graham văzu un petic ras pe braţul lui.

Simţi un junghi în stomac.

Îi urmă pe Niles Jacobi şi pe „Randy” prin mulţime, pînă la capătul încăperii. Graham se opri la doi paşi de masa lor.

— Niles, mă numesc Will Graham. Trebuie să vorbesc cu tine cîteva minute.

Randy privi în sus cu un zîmbet fals. Unul dintre incisivii lui era un dinte mare.

— Te cunosc de undeva?

— Nu, Niles. Vreau să vorbesc cu tine.

Niles ridică întrebător dintr-o sprînceană. Graham se întrebă ce păţise cît stătuse la puşcărie.

— Noi discutam ceva între noi. Cară-te, spuse Randy.

Graham privi gînditor la masa de muşchi din faţa lui, la leucoplastul de la încheietura braţului, la peticul ras pe care Randy încercase lama cuţitului. Obicei de cuţitar.

Îmi e frică de Randy. Atac sau mă retrag.

— M-ai auzit? repetă Randy. Cară-te.

Graham îşi desfăcu haina şi puse insigna pe masă.

— Stai blînd, Randy. Dacă încerci să te ridici, o să ai două burice în loc de unul.

— Îmi pare rău, să trăiţi!

Sinceritate instantanee de deţinut.

— Randy, vreau să faci ceva pentru mine. Vreau să bagi mîna în buzunarul stîng de la pantaloni. Cu două degete. O să găseşti un cuţit cu lama de zece centimetri. Pune-l pe masă... mulţumesc.

Graham băgă cuţitul în buzunar. Era unsuros.

— Acum, în celălalt buzunar ai portofelul. Scoate-l. Ai donat sînge azi, nu?

— Şi ce dacă?

— Dă-mi chitanţa pe care ai primit-o, cea pe care trebuie s-o arăţi data viitoare la banca de sînge. Întinde-o pe masă.

Grupa 0. Îl tăie şi pe Randy de pe listă.

— De cînd ai ieşit de la puşcărie?

— Trei săptămîni.

— Cine este ofiţerul care te supraveghează?

— N-am ieşit cu supraveghere.

— Asta-i probabil o minciună.

Graham voia să-l stîrnească pe Randy. Putea să-l aresteze pentru că purta un cuţit mai lung decît cele acceptate prin lege. Prezenţa într-un local unde se vînd băuturi alcoolice era o violare a condiţiilor de eliberare sub supraveghere. Graham ştia că este mînios pe Randy pentru că se temuse de el.

— Randy.

— Da.

— Ieşi afară.

— Nu ştiu ce aş putea să vă spun. Nu l-am cunoscut prea bine pe tata, spuse Niles Jacobi în timp ce Graham îl ducea cu maşina la şcoală. A părăsit-o pe mama cînd eu aveam trei ani şi după aceea nu l-am mai văzut – mama n-a acceptat.

— A venit să te vadă primăvara trecută.

— Da.

— La închisoarea Chino.

— Văd că ştiţi.

— Vreau doar să lămuresc lucrurile. Ce s-a întîmplat?

— Păi, venise la vorbitor, încordat şi încercînd să nu privească în jur – mulţi oameni cred că închisoarea e un fel de grădină zoologică. Mama îl făcuse cu ou şi cu oţet, dar nu arăta prea rău. Era doar un bărbat care stătea acolo într-o haină sport de bună calitate.

— Ce ţi-a spus?

— Mă aşteptam să-mi facă scandal sau să se simtă vinovat, de obicei aşa se întîmpla la vorbitor. Nu m-a întrebat decît dacă vreau să merg la şcoală. Mi-a spus că încercă să obţină custodia mea dacă vreau să merg la şcoală. Şi să încerc să fiu de treabă. „Trebuie să te ajuţi pe tine în primul rînd. Dacă faci asta, te înscriu la şcoală” şi chestii de-astea…

— În cît timp ai ieşit?

— Două săptămîni.

— Niles, ai vorbit cuiva despre familia ta cînd erai la Chino? Colegilor de celulă sau altcuiva?

Niles Jacobi îl privi furiş pe Graham.

— Aha. Înţeleg. Nu, în nici un caz despre *tata*. Nici măcar nu mă gîndisem la el de ani de zile, darmite să mai şi povestesc despre el.

— Aici? Ţi-ai chemat vreodată prieteni în casa părinţilor?

— *Părintelui*, nu părinţilor. Ea nu era mama mea.

— Ai vorbit vreodată cu colegii, sau cu...?

— Sau cu traficanţii de droguri, ofiţer Graham?

— Corect.

— Nu.

— Niciodată?

— Nici măcar o dată.

— Ţi-a pomenit vreodată că ar fi ameninţat, părea tulburat de ceva cu o lună sau două înainte de a se întîmpla tragedia?

— Era supărat ultima dată cînd am vorbit cu el, dar doar din cauza notelor mele. Chiulisem mult. Mi-a adus două ceasuri deşteptătoare. Nu ştiu nimic altceva.

— Ai vreun obiect personal al lui, poze, scrisori, orice?

— Nu.

— Ai o poză cu familia. E pe comoda din camera ta. Lîngă narghilea.

— Nu e narghileaua mea. Nu pun scîrboşenia aia în gură.

— Am nevoie de poză. Voi face o copie şi ţi-o voi înapoia.

Jacobi scutură pachetul şi scoase o ţigară. Începu să-şi pipăie buzunarele după chibrituri.

— Asta-i tot. Nu pot să-mi imaginez de ce mi-au dat *mie* chestia aia. Tata care zîmbea către *doamna* Jacobi şi răsfăţaţii ăia mici. Ia-o. La mine nu s-a uitat niciodată aşa.

Graham trebuia să cunoască familia Jacobi. Cunoştinţele pe care şi le făcuse în Birmingham îl ajutaseră prea puţin.

Byron Metcalf îl duse la cutiile cu valori. Citi teancul subţire de scrisori, majoritatea de afaceri, şi se uită la

bijuterii şi argintărie.

Timp de trei zile fierbinţi căută în depozitul în care se aflau bunurile familiei Jacobi. Metcalf îl ajuta noaptea. Deschideau fiecare cutie, ladă şi cutiuţă şi examinau conţinutul. Fotografiile poliţiei îl ajutară pe Graham să vadă cum erau dispuse obiectele în casă.

Majoritatea pieselor de mobilier erau noi, cumpărate cu banii de la asigurări în urma incendiului din Detroit. Nu avuseseră timp să-şi lase amprenta personală pe obiectele ce şi le cumpăraseră.

Un singur lucru îi atrăsese atenţia, o noptieră cu urme de pudră pentru amprente. Pe noptieră era o bucată de ceară verde topită.

Se întrebă pentru a doua oară dacă ucigaşul aprinsese lumînări.

Laboratorul poliţiei din Birmingham se comportase exemplar.

Atît ei, cît şi Jimmy Price din Washington obţinuseră acelaşi rezultat cu cutia de suc: o amprentă difuză a vîrfului unui nas.

Departamentul Arme de Foc şi Unelte a comunicat constatările cu privire la ramura tăiată. Fusese secţionată cu un cleşte de buloane cu fălci groase şi cursă scurtă.

Cei de la Documente trimiseseră semnul de pe lemn la catedra de Studii Asiatice de la Langley.

Graham şedea în depozit pe o cutie şi citea interminabilul raport. Cei de la Studii Asiatice le spuseseră că semnul era o un caracter chinezesc care însemna „Ai dat lovitura!” sau „Ai lovit-o în moalele capului!” - o expresie folosită uneori la jocurile de noroc. Era considerat un semn „pozitiv” sau „norocos”, care apărea şi pe o piesă de Mah-Jongg, spuneau experţii orientalişti. Însemna Dragonul Roşu.

13

Crawford, de la sediul FBI din Washington, vorbea la telefon cu Graham, aflat în aeroportul din Birmingham. Secretara lui băgă capul pe uşă, atrăgîndu-i atenţia:

— Doctorul Chilton de la Spitalul din Chesapeake pe 2706. Spune că e urgent.

Crawford dădu din cap.

— Stai o secundă, Will, spuse şi apăsă pe un buton. Crawford la telefon.

— Domnule Crawford, sînt Frederick Chilton de la...

— Da, doctore!

— Am aici un bilet, sau mai bine zis două bucăţi de bilet, care pare să fie de la cel care a comis crimele din Atlanta şi...

— De unde-l aveţi?

— Din celula lui Hannibal Lecter. E scrisă pe hîrtie igienică şi are urme de dinţi.

— Poţi să-mi citeşti ce scrie fără să o atingi prea mult?

Străduindu-se să-şi păstreze calmul, Chilton începu să citească:

Dragă domnule Lecter,

Doresc să vă spun că sînt încîntat că v-aţi manifestat interesul faţă de mine. Cînd am auzit de vasta dumneavoastră corespondenţă, m-am întrebat: Îndrăznesc oare? Sigur că îndrăznesc. Nu cred că le-aţi spune cine sînt chiar dacă aţi şti. În plus, corpul material pe care îl ocup în prezent este o chestiune banală.

Important este că Devin. Ştiu că numai dumneavoastră puteţi înţelege. Am nişte lucruri pe care aş dori să vi le arăt. Poate într-o bună zi, dacă soarta va fi prielnică. Sper să putem coresponda...

— Domnule Crawford, aici e o gaură. O bucată de hîrtie a fost ruptă. În continuare scrie aşa:

Vă admir de ani de zile şi am colecţia completă a articolelor despre dumneavoastră din presă. Mi se par nişte denigrări. La fel ca şi cele despre mine. Le place să dea porecle înjositoare, nu-i aşa? Zîna Măseluţă. Ce ar putea fi mai deplasat? Mi-ar fi ruşine să vă spun asta dacă nu aş şti că aţi fost tratat şi dumneavoastră la fel.

Mă interesează Graham. Arată cam ciudat pentru un curcan, nu? Nu e prea arătos, dar e sugestiv.

Ar fi trebuit să-i spuneţi să nu se bage.

Iertaţi-mi suportul pe care v-am comunicat toate acestea. L-am ales pentru că se dizolvă repede în cazul în care aţi fi nevoit să-l înghiţiţi.

— Aici iar lipseşte o bucată, domnule Crawford. Vă citesc ultima parte:

Dacă îmi răspundeţi, poate vă trimit ceva ud data viitoare. Pînă atunci, rămîn al dumneavoastră,

Admirator Înfocat

Linişte după ce Chilton termină de citit.

— Mai sunteţi acolo?

— Da. Lecter ştie că aţi găsit biletul?

— Nu încă. În dimineaţa asta a fost mutat într-o altă celulă pentru că la el se făcea curăţenie. În loc să-şi facă treaba ca lumea, omul de serviciu curăţa chiuveta cu hîrtia igienică pe care o trăgea de pe role. A găsit biletul înfăşurat în rolă şi mi l-a dat. Îmi aduc orice găsesc ascuns.

— Unde e Lecter acum?

— În celula cealaltă.

— Poate să-şi vadă propria celulă de unde stă?

— Staţi să mă gîndesc... Nu, nu poate.

— O secundă, doctore.

Crawford îl puse pe Chilton pe linia de aşteptare. Se uită la cele două butoane care clipeau pe tastatura telefonului fără să le vadă. Crawford, pescarul de oameni, îşi privea pluta mergînd împotriva curentului. Trecu la

Graham.

— Will... un bilet, poate de la Zîna Măseluţă, ascuns în celula lui Lecter. Pare o scrisoare de la un admirator. Cere aprobarea lui Lecter, se interesează de tine. Pune întrebări.

— Cum trebuie să-i răspundă Lecter?

— Nu se ştie încă. O parte e ruptă, o parte e răzuită. S-ar părea că există şansa ca ei să corespondeze atîta vreme cît Lecter nu ştie că am pus mîna pe bilet. Vreau să trimitem biletul la laborator şi să-i scotocim prin celulă, dar e riscant. Dacă se prinde, cine ştie cum îl avertizează pe nenorocit... Avem nevoie de legătura dintre ei, dar avem nevoie şi de bilet.

Crawford îi spuse lui Graham unde era ţinut Lecter şi cum fusese găsit biletul.

— Sînt o sută douăzeci de kilometri pînă la Chesapeake. N-am cum să te aştept, amice. Ce părere ai?

— Zece morţi într-o lună – nu ne permitem un joc prelungit prin corespondenţă. Zic să te bagi pe fir.

— Aşa şi fac.

— Ne vedem în două ore.

Crawford îşi chemă secretara.

— Sarah, cheamă un elicopter. Vreau primul elicopter disponibil, nu-mi pasă dacă este al nostru, al Marinei sau al poliţiei din Washington. Sînt pe acoperiş în cinci minute. Sună la Documente, spune-le să ia o trusă cu ei. Spune-i lui Herbert să adune o echipă de cercetare. Pe acoperiş. Cinci minute.

Trecu la Chilton.

— Doctore Chilton, trebuie să scotocim celula lui Lecter fără să-şi dea seama şi avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Aţi mai spus şi altcuiva acest lucru?

— Nu.

— Unde este omul de serviciu care a găsit biletul?

— În biroul meu.

— Ţineţi-l acolo, vă rog, şi spuneţi-i să-şi zăvorască gura. De cît timp a ieşit Lecter din celulă?

— O jumătate de oră.

— E suspect de mult?

— Nu, nu încă. Dar durează cam jumătate de oră să o cureţe. O să înceapă să i se pară dubios.

— Bine, atunci faceţi următorul lucru: sunaţi la mecanicul sau inginerul clădirii şi spuneţi-i să închidă apa în clădire, apoi să scoată siguranţele de pe culoarul cu celula lui Lecter. Puneţi-i să se plimbe prin faţa celulei în care stă Lecter acum cu o trusă de scule în mînă, grăbit şi bodogănind – prea preocupat să răspundă la întrebări – aţi înţeles? Anulaţi ridicarea gunoiului dacă operaţiunea nu a fost deja făcută. Nu atingeţi biletul, da? Venim.

Crawford îl sună pe şeful de secţie de la Analize Ştiinţifice.

— Brian, am un bilet care vine cu elicopterul, posibil de la Zîna Măseluţă. Prioritate de grad zero. Trebuie să ajungă de unde a plecat într-o oră şi nemarcat. Trebuie să meargă la Păr şi Fibre, la Amprente Latente şi la Documente, apoi la tine, aşa că vedeţi cum vă împărţiţi... Da. Îl iau eu. Ţi-l aduc personal.

În lift era cald – cele douăzeci şi opt de grade decretate de lege – cînd Crawford coborî de pe acoperiş cu biletul, cu părul răvăşit caraghios de palele elicopterului. Cînd ajunse la Păr şi Fibre se ştergea pe faţă.

Păr şi Fibre este o secţie mică, liniştită şi ocupată. În sala comună se află teancuri de cutii cu dovezi trimise de secţiile de poliţie din întreaga ţară; benzi adezive care au închis gurile şi au legat încheieturi, haine rupte şi pătate, aşternuturi ale morţii.

Crawford o zări pe Beverly Katz prin fereastra laboratorului cînd îşi croi drum printre cutii. O salopetă de copil atîrna de un cuier deasupra unei mese acoperite cu hîrtie albă. Lucrînd cu lumină puternică în camera etanşă, ea peria salopeta cu o spatulă de metal, pe direcţia firului şi perpendicular pe el, peste scame şi în sens invers. Un fir de pămînt şi nisip căzu pe hîrtie. O dată cu el, mai încet decît particula de pămînt, dar mai repede decît o scamă, se desprinse şi un fir de păr, foarte creţ. Ea înălţă capul şi îl privi cu ochii ei strălucitori de pasăre.

Crawford îi văzu buzele mişcîndu-se. Ştia ce spune.

— Te-am prins.

Aşa spunea de fiecare dată.

Crawford bătu în geam şi ea ieşi repede, scoţîndu-şi mănuşile albe.

— Încă nu s-au luat amprentele, da?

— Nu.

— Am pregătit celălalt laborator.

Îşi puse o pereche de mănuşi noi în timp ce Crawford deschidea servieta de documente.

Biletul, din două bucăţi, era pus între două folii de plastic. Beverly Katz văzu urmele de dinţi şi îl privi pe Crawford fără să piardă timp cu întrebările.

El dădu din cap afirmativ: urmele se potriveau cu muşcăturile făcute de asasin.

Crawford o privi pe fereastră cum fixa biletul cu un ac foarte subţire pe o hîrtie albă. Îl privi cu o lupă puternică, apoi îl scutură uşor. Bătu în ac cu marginea unei spatule, apoi cercetă hîrtia albă de dedesubt cu aceeaşi lupă.

Crawford se uită la ceas.

Katz fixă spatele biletului pe un alt ac. Cu o pensetă aproape la fel de fină ca un fir de păr, extrase un obiect minuscul.

Fotografie marginile rupte ale biletului prin lupă şi îl puse înapoi între foliile de plastic. Puse o pereche de mănuşi albe în cutia în care se afla biletul. Mănuşile albe – semnalul că obiectul nu trebuie atins – aveau să rămînă alături de bilet pînă la prelevarea amprentelor.

— Asta e, spuse ea înapoindu-i cutia lui Crawford. Un fir de păr. Maxim un milimetru. Nişte granule albastre. Mă apuc de lucru. Ce mai aveţi?

Crawford îi dădu trei plicuri marcate.

— Păr din pieptenele lui Lecter. Fire de barbă din maşina de ras electrică pe care o foloseşte. Fire de păr de la omul de serviciu. Trebuie să plec.

— Ne vedem mai tîrziu, spuse Katz. Părul *tău* arată de minune.

Jimmy Price de la Amprente Latente se uită chiorîş la bucata poroasă de hîrtie igienică. Se încruntă fioros peste umărul tehnicianului care opera laserul cu heliu-cadmiu, încercînd să distingă o amprentă şi să o facă fluorescentă. Pe hîrtie nu se vedeau decît nişte forme incerte, pete de transpiraţie, nimic.

Crawford se gîndi să-l întrebe ceva, apoi se răzgîndi şi aşteptă să se stingă lumina albastră ce se reflecta în lentilele lui.

— Trei indivizi au umblat cu biletul fără mănuşi, corect? întrebă Price.

— Mda. Omul de serviciu, Lecter şi Chilton.

— Tipul care curăţa chiuveta s-a spălat probabil pe mîini înainte. Dar ceilalţi – dezastru.

Price ridică hîrtia în lumină cu o pensetă pe care o ţinea ferm.

— Aş putea să o afum, dar nu-ţi garantez că petele de iod vor dispărea în timpul pe care îl ai la dispoziţie.

— Ninhidrină? Accelerare la căldură?

În mod normal, Crawford nu i-ar fi oferit lui Price sugestii de ordin tehnic, dar era disperat să obţină un rezultat. Aştepta un perdaf, dar bătrînul răspunse trist şi amărît:

— Nu. N-am putea să-l spălăm după aceea. Nu pot să-ţi scot nici o amprentă de pe ăsta, Jack. Nu există.

— La dracu', exclamă Crawford.

Bătrînul se întoarse cu spatele. Crawford puse o mînă pe umărul osos al bătrînului.

— La dracu', Jimmy, dacă era vreo amprentă, ai fi găsit-o cu siguranţă.

Price nu răspunse. Despacheta o pereche de mîini care sosiseră de la un alt caz. Zăpada carbonică fumega în coşul de gunoi. Crawford aruncă mănuşile albe în fum.

Cu o dezamăgire crescîndă, Crawford se grăbi la Documente, unde îl aştepta Lloyd Bowman. Bowman fusese chemat de la tribunal şi încerca atît de tare să se concentreze încît clipea ca un om trezit din somn.

— Te felicit pentru noua frizură. Un gest de curaj, spuse Bowman mişcîndu-şi mîinile rapid şi sigur că să pună biletul pe suprafaţa de lucru. Cît timp am la dispoziţie?

— Maximum douăzeci de minute.

Cele două bucăţi ale biletului păreau să strălucească în luminile lui Bowman. În partea de sus a biletului, gaura alungită era verde închis pe margini.

— Lucrul cel mai important, primul lucru, este cum să-i răspundă Lecter, spuse Crawford cînd Bowman termină de citit.

— Instrucţiunile de răspuns erau probabil pe partea care a fost ruptă.

Bowman lucra constant cu luminile, filtrele şi camera de copiat în timp ce vorbea.

— Aici, în partea de sus, spune „sper să putem coresponda...” şi după aceea începe gaura. Lecter a răzuit hîrtia cu creionul cu vîrf moale, apoi a împăturit-o şi a smuls bucata.

— Da, nu are cu ce să taie.

Bowman fotografie urmele de dinţi şi spatele biletului în lumină extrem de oblică. Umbra lui sărea de pe un perete pe altul cînd deplasa lumina cu trei sute şaizeci de grade în jurul hîrtiei şi mîinile i se mişcau fantomatic prin aer.

— Acum putem să îl presăm puţin.

Puse biletul între două panouri de sticlă pentru a îndrepta marginile zdrenţuite ale găurii. Fîşiuţele care atîrnau erau mîzgălite cu cerneală roşie. Bowman murmură ceva în barbă. La a treia repetare, Crawford înţelese ce spunea. „Oi fi tu şmecher, dar nici eu nu-s mai prejos.”.

Bowman schimbă filtrele la camera de filmat şi focaliză pe bilet. Stinse toate luminile din încăpere, cu excepţia uneia roşii şi a luminii albastru-verzuie a monitorului.

Cuvintele „Sper să putem coresponda” şi gaura cu marginile flendurite apărură mărite pe ecran. Mîzgăleala roşie dispăruse şi pe margini se iviră fragmente de litere.

— Vopselele de anilină din cernelurile colorate sînt

transparente la infraroşii, spuse Bowman. Aici şi aici pot fi linii de T-uri. La capăt este coadă a ceea ce ar putea fi un M, N sau R.

Bowman făcu o fotografie şi aprinse luminile.

— Jack, în cazul lui Lecter nu există decît două modalităţi de a comunica cu un necunoscut – prin telefon şi prin intermediul unei publicaţii. Lecter poate să vorbească scurt la telefon?

— Poate să primească telefoane, dar numai prin centrala spitalului şi durează destul de mult.

— Atunci nu rămîne decît publicaţia ca modalitate sigură.

— Ştim că dementul citeşte *Tattler*. Articolul despre Graham şi Lecter a apărut în exclusivitate în *Tattler*.

— În *Tattler* sînt T-uri şi un R. Rubrica de anunţuri, crezi? Ar merita să încercăm.

Crawford verifică la biblioteca FBI, apoi transmise prin telefon instrucţiuni către biroul din Chicago.

Bowman îi întinse servieta.

— *Tattler* apare în seara asta, spuse Crawford. Se tipăreşte marţea şi miercurea la Chicago. Vom obţine copii ale anunţurilor confidenţiale.

— Poate obţin şi eu ceva mai mult – oricum, nu ceva spectaculos, spuse Bowman.

— Orice ai găsi şi ne e de folos, trimite direct la Chicago. Ţine-mă la curent cînd mă întorc de la azil, spuse Crawford ieşind pe uşă.

14

Graham scoase cartela din aparatul de la metrou şi ieşi în după-amiaza fierbinte cu bagajul în mîna.

Clădirea J. Edgar Hoover arăta ca o enormă cuşcă de ciment ce se ridica deasupra valurilor de căldură de pe Tenth Street. Mutarea FBI-ului în clădirea nouă era în curs de desfăşurare cînd Graham plecase de la Washington. Nu lucrase niciodată acolo.

Crawford se întîlni cu el la punctul de control din garajul subteran, confirmînd acreditările emise în pripă ale lui Graham folosindu-se de legitimaţia sa. Graham părea obosit şi nerăbdător să scape de formalităţi. Crawford se întreba ce simţea ştiind că ucigaşul pusese ochii pe el.

Lui Graham i se înmîna un ecuson cu cod magnetic, la fel cu cel pe care îl avea Crawford la piept. Îl introduse în orificiul din poartă şi intră în labirintul de coridoare lungi şi albe. Crawford îi ducea bagajul.

— Am uitat să-i spun lui Sarah să-ţi trimită o maşină.

— Cred că am ajuns mai repede cu metroul. Aţi rezolvat biletul lui Lecter în timp util?

— Da, răspunse Crawford. Acum m-am întors. Am turnat apă pe podeaua de pe coridor. Am înscenat spargerea unei ţevi şi un scurtcircuit. L-am pus pe Simmons – acum e asistent SAC – să cureţe cînd Lecter a fost adus înapoi în celulă.

— Mă întreb dacă nu cumva l-a scris chiar Lecter.

— Mă gîndisem şi eu la acelaşi lucru pînă m-am uitat la el. Muşcătura de pe hîrtie se potriveşte cu cele găsite pe corpurile celor două femei. E scris cu pixul – obiect pe care Lecter nu-l are. Persoana care l-a scris a citit *Tattler*, dar Lecter nu l-a citit. Rankin şi Willingham au întors celula cu fundul în sus, au lucrat foarte bine, dar n-au găsit nimic. Au făcut în prealabil poze Polaroid ca să ştie cum să pună totul la loc. Apoi l-au trimis pe omul de serviciu să-şi facă treaba.

— Prin urmare, ce crezi?

— Ca dovezi fizice clare, biletul nu ne este de nici un

folos deocamdată, răspunse Crawford. Va trebui să le urmărim corespondenţa, dar să mă ia naiba dacă ştiu cum. Restul rezultatelor de laborator le vom obţine în cîteva minute.

— Se pot asculta telefoanele la spital şi se pot citi scrisorile?

— Avem mandat de ascultare a telefoanelor lui Lecter. Sîmbătă după-amiază a dat un telefon. I-a spus lui Chilton că îşi sună avocatul. Pe o linie de telefon automat interurban, aşa că nu pot să-l verific.

— Avocatul lui ce a spus?

— Nimic. Am conectat o linie închiriată la centrala spitalului, ca să nu ne mai scape din nou. Atît scrisorile trimise, cît şi cele primite vor fi verificate. Bine că n-am avut probleme cu emiterea mandatului.

Crawford se opri în faţa unei uşi şi băgă propriul ecuson în fanta încuietorii.

— Noul meu birou. Intră. Decoratorului i-a mai rămas nişte vopsea de la crucişătorul la care lucra. Uite biletul. Copia are exact aceleaşi dimensiuni.

Graham îl citi de două ori. Începu să-i ţiuie capul cînd văzu literele şerpuitoare ce-i alcătuiau numele.

— Arhiva a confirmat că *Tattler* este singurul ziar în care a apărut articolul despre tine şi Lecter, spuse Crawford pregătindu-şi un pahar de Alka-Seltzer. Nu vrei şi tu? Îţi face bine. A fost publicat luni noaptea, acum o săptămînă. La chioşcurile de difuzare din ţară a ajuns marţi dimineaţă – chiar miercuri în unele zone, Alaska, Maine şi altele. Zîna Măseluţă a cumpărat un exemplar – nu putea să-l ia mai devreme de marţi. L-a citit, i-a scris lui Lecter. Rankin şi Willingham încă mai caută plicul în gunoiul de la spital. Urîtă treabă. Hîrtia şi scutecele se aruncă în acelaşi loc. Bun, deci Lecter primeşte biletul de la Zîna Măseluţă miercuri cel mai devreme. Rupe bucată cu indicaţiile de răspuns, răzuieşte şi smulge o altă bucată – de ce?

— Era în mijlocul unui paragraf plin de complimente, spuse Graham. În mod normal nu le-ar distruge, e prea orgolios. De aceea n-a aruncat tot biletul.

Îşi frecă tîmplele cu pumnii.

— Bowman e de părere că Lecter va folosi *Tattler* ca să-i răspundă Zînei Măseluţă. Zice că probabil aşa au convenit. Crezi că intră în joc?

— Cum să nu. Adoră să trimită scrisori. Pute ţara de prietenii lui prin corespondenţă.

— Dacă folosesc *Tattler*, Lecter nu prea a avut timp să-i răspundă în numărul care apare în noaptea asta, chiar dacă a trimis răspunsul prin curier rapid în ziua în care a primit biletul de la Zîna Măseluţă. Chester de la Chicago e la ziar şi verifică anunţurile. Ziarul se face chiar acum.

— Sper să nu ni-i urcăm în cap pe cei de la *Tattler*.

— Stai liniştit. Cel care se ocupă de anunţuri crede că Chester e agent imobiliar şi îi vinde paginile de corectură pe sub mînă. Una cîte una. Am primit totul, toate informaţiile de la mica publicitate. Să zicem că aflăm cum trebuie să-i răspundă Lecter şi duplicăm metoda. Putem să trimitem un mesaj fals Zînei Măseluţă – dar ce-i spunem? Cum folosim metoda?

— Evident, trebuie să-l facem să vină la o cutie poştală, spuse Graham. Să-l momim cu ceva ce-l interesează. „Dovezi importante” pe care Lecter le cunoaşte în urma discuţiei avute cu mine. O greşeală pe care a făcut-o şi pe care noi ne aşteptăm să o repete.

— Ar trebui să fie cretin să pice în plasă.

— Ştiu. Vrei să-ţi spun care ar fi cea mai bună momeală?

— Mi-e frică să aud răspunsul.

— Lecter, spuse Graham.

— Cum?

— Va fi foarte greu. Îl luăm pe Lecter în custodie federală – Chilton o să ne sară în cap – şi îl băgăm într-un spital special de maximă securitate. Înscenăm o evadare.

— Doamne, apără-ne.

— Îi trimitem Zînei Măseluţă un mesaj în *Tattler*-ul de săptămîna viitoare, după marea „evadare”. Lecter îi va cere să se întîlnească.

— Cine dracu' şi-ar dori să se întîlnească cu Lecter?

Chiar şi Zîna Măseluţă...

— Ca să-l omoare, Jack.

Graham se ridică în picioare. Încăperea nu avea ferestre, aşa că se postă în faţa panoului cu „Cei mai căutaţi zece infractori”, singurul element decorativ din biroul lui Crawford.

— Vezi tu, dacă-l omoară, Zîna Măseluţă poate să-l absoarbă, să devină mai mult decît este.

— Pari destul de sigur.

— Nu sînt sigur. Cine e? În bilet spunea că „Am nişte lucruri pe care aş dori să vi le arăt. Poate într-o bună zi, dacă soarta va fi prielnică”. Poate a fost o invitaţie serioasă. Nu cred că e doar politicos.

— Mă întreb ce-o fi vrînd să-i arate? Victimele erau intacte. Nu lipsea nimic, în afară de nişte păr şi ceva piele, dar probabil au fost... Cum s-a exprimat Bloom?

— Ingerate, spuse Graham. Dumnezeu ştie ce-o fi vrînd să-i arate. Tremont, ţii minte costumele lui Tremont din Spokane? Cînd era legat de targă încerca să arate către ele cu bărbia, ca să le atragă atenţia poliţiştilor. Nu ştiu dacă Lecter îl va atrage pe Zîna Măseluţă, Jack. Dar nu avem nimic mai bun de făcut.

— O să se calce lumea în picioare dacă o să afle că Lecter a evadat. Ziarele o să urle la adresa noastră. O fi cea mai bună şansă, dar eu zic s-o lăsăm la urmă.

— Probabil că nu va veni la o cutie poştală, dar va fi curios să urmărească de la distanţă acea cutie, să vadă dacă Lecter l-a vîndut. Alegem o cutie care poate fi urmărită din puţine locuri şi le punem sub urmărire. Graham însuşi se gîndea că nu e o idee grozavă.

— Cei de la Serviciile Secrete au un loc pe care nu l-au folosit încă. O să ni-l lase nouă. Dar dacă nu dăm un anunţ azi, va trebui să aşteptăm pînă luni, cînd iese numărul următor. Se tipăreşte la cinci, ora de aici. Cei de la Chicago mai au o oră să găsească anunţul lui Lecter, dacă există.

— Cum rămîne cu *comanda* lui Lecter, scrisoarea de comandă pentru anunţ – nu o putem găsi mai repede?

— Cei de la Chicago au întins nişte antene la şeful de atelier, spuse Crawford. Corespondenţa se află în biroul directorului de la anunţuri pentru mica publicitate. Ăştia vînd numele şi adresele oamenilor unora care vînd prin poştă produse pentru oameni singuri, talismane, licori pentru potenţă, „întîlniri cu asiatice frumoase”, cursuri de personalitate, chestii de genul ăsta. Am putea să-l gîdilăm pe directorul de la anunţuri şi să aruncăm o privire, să-i cerem să tacă, dar nu vreau să risc să ne sară tot *Tattler*-ul în cap. Ar trebui să avem un mandat ca să verificăm corespondenţa de acolo. Mă mai gîndesc.

— Dacă cei de la Chicago nu găsesc nici un anunţ, putem să băgăm noi unul. Oricum nu pierdem nimic, chiar dacă ne înşelăm cu privire la *Tattler*.

— Şi dacă avem dreptate şi ei comunică într-adevăr prin intermediul *Tattler* şi compunem un anunţ pe baza a ce scrie în bilet şi o dăm în bară – dacă i se pare ceva suspect –, am băgat-o pe mîneca rău de tot. Nu te-am întrebat de Birmingham. E ceva?

— Nu prea mai e nimic. Casa familiei Jacobi a fost zugrăvită şi redecorată şi e de vînzare. Bunurile se află în depozit pînă la autentificarea testamentului. Cei cu care am vorbit nu îi cunoşteau prea bine. Toţi spun însă că se iubeau foarte mult. Erau foarte apropiaţi. N-a rămas nimic de la ei în afară de o încărcătură de camion într-un depozit. Mi-aş fi dorit...

— Nu-ţi mai dori atîtea. Fii pe fază.

— Şi semnul de pe copac?

— „Ai lovit-o în moalele capului?” Mie nu-mi spune nimic, zise Crawford. Nici Dragonul Roşu. Beverly joacă Mah-Jongg. E bună, dar tot nu a văzut piesa. Ştim după firul de păr că nu e chinez.

— A tăiat ramura cu un cleşte de buloane. Nu văd...

Telefonul lui Crawford sună. Vorbi scurt.

— A venit expertiza de laborator, Will. Hai în biroul lui Zeller. E mai mare şi nu atît de cenuşiu.

Lloyd Bowman, uscat ca hîrtia în ciuda căldurii sufocante, îi prinse pe coridor. Ţinea în mîna fotografii

umede şi sub braţ avea un fax.

— Jack, trebuie să ajung la tribunal la patru şi un sfert, spuse el fluturînd pozele. E vorba de falsificatorul Nilton Eskew şi de iubita lui, Nan. Asta e în stare să deseneze cu mîna liberă un bilet de trezorerie. De doi ani mă scot din minţi. Îşi fac cecuri de călătorie pe un xerox color. Acum îi înfund. Ajung la timp sau îl sun pe procuror?

— Ajungi, stai liniştit, spuse Crawford. Aici e.

Beverly Katz îi zîmbi lui Graham de pe canapeaua din biroul lui Zeller, compensînd atitudinea morocănoasă a lui Price, care şedea lîngă ea.

Şeful de la Analize Ştiinţifice, Brian Zeller, era destul de tînăr, dar părul i se rărise deja şi purta ochelari cu lentile bifocale. Pe raftul din spatele biroului lui Zeller, Graham văzu opera ştiinţifică a lui H. J. Walls, *Medicina Legală* a lui Tedeschi în trei volume şi o ediţie veche din *The Wreck of The Deutschland* de Hopkins.

— Will, cred că ne-am întîlnit o dată la Universitatea George Washington, spuse el. Cunoşti pe toată lumea de aici?... Bine.

Crawford se aplecă peste colţul biroului lui Zeller, cu braţele încrucişate.

— Are cineva veşti beton? Bine, atunci există ceva care să vă indice că biletul nu provine de la Zîna Măseluţă?

— Nu, răspunse Bowman. Am vorbit la Chicago acum cîteva minute şi le-am dat nişte numere pe care le-am detectat pe spatele biletului. Şase-şase-şase. O să vă arăt la timpul potrivit. Ei au vreo două sute de anunţuri personale şi toate sînt obişnuite – matrimoniale, apeluri către fugari. Nu-mi dau seama cum îl putem recunoaşte dacă apare în numărul ăsta.

Crawford dădu din cap.

— Nici eu. Hai să ne ocupăm de dovezile fizice. Jimmy Price a făcut tot ce i-a stat în putere şi n-a găsit nici o amprentă. Tu cum stai, Bev?

— Am un fir de barbă. Numărul de solzi şi miezul se potrivesc cu mostra de la Lecter. La fel şi culoarea. Foarte diferită de mostrele din Birmingham şi Atlanta. Trei granule

albastre şi o pată i-au revenit lui Brian pentru examinare.

Ridică din sprîncene în direcţia lui Zeller.

— Granulele provin de la un produs de curăţare cu clor de pe piaţă. Probabil de pe mîinile omului de serviciu. Particule minuscule de sînge uscat. Sigur e sînge, dar e prea puţin pentru determinarea grupei.

— Rola din care au fost rupte bucăţile de hîrtie pentru bilet a rămas zimţuită, pentru că biletul are la capăt nişte fîşii care se prelungesc, continuă Beverly Katz. Dacă rola mai este la cel care a scris biletul şi nu a folosit mai departe hîrtia, o putem identifica. Propun să emitem un comunicat prin care să le transmitem poliţiştilor să caute rola de hîrtie în cazul unei eventuale arestări.

Crawford dădu din cap.

— Bowman?

— Sharon s-a interesat de hîrtie şi a identificat tipul. E hîrtie igienică pentru toaletele de la Marină şi pentru cele din rulote. E fabricată de Wedeker în Minneapolis. Se distribuie în toată ţara.

Bowman îşi întinse fotografiile pe un pervaz. Vocea era surprinzător de profundă pentru o persoană de statura lui şi nodul de la cravată se mişca încet cînd vorbea.

— După scris, este o persoană dreptace care scrie intenţionat cu mîna stîngă. Se vede nesiguranţa liniilor şi mărimea variabilă a literelor. Proporţiile mă fac să cred că persoană are un uşor astigmatism necorectat. Cernelurile albastre de pe ambele bucăţi ale biletului par să fie scrise cu acelaşi pix, dar în lumina filtrelor colorate apare o uşoară diferenţă. A folosit două pixuri, trecînd de la unul la celălalt undeva în porţiunea care lipseşte. Se vede unde a început să nu mai scrie cu primul, care nu e folosit frecvent – vedeţi pata cu care începe? Probabil a stat cu vîrful în jos şi fără capac într-o cutie sau într-un pahar pentru creioane ceea ce sugerează prezenţa unui birou. De asemenea, suprafaţa pe care a fost pusă hîrtia era suficient de moale ca să semene cu o sugativă. Dacă o găsim, vom găsi şi urmele lăsate de sens. Vreau să adaug sugativa în comunicatul lui Beverly.

Bowman trecu la fotografia ce reprezenta spatele biletului. Deschiderea foarte mare făcea ca hîrtia să pară neclară. Era străbătută de urme difuze.

— A împăturit biletul ca să scrie pe partea de jos, inclusiv ceea ce a fost rupt ulterior. În lumină oblică am descoperit cîteva urme. Poate „666 an”. Poate acolo nu i-a mai scris pixul şi a trebuit să scrie de două ori. N-am văzut pînă nu am făcut această fotografie cu contrast foarte mare. Nu mai apare nicăieri 666. Structura propoziţiilor este corectă şi coerentă. Felul în care este împăturită hîrtia sugerează că a fost trimisă într-un plic de dimensiuni standard. Cele două pete mai întunecate provin de la o cerneală tipografică. Probabil că biletul a fost împăturit într-o hîrtie de ziar. Cam asta e tot, spuse Bowman. Dacă nu mai ai întrebări, Jack, fug la tribunal. După ce depun mărturie, mă întorc.

— Bagă-i la zdup, spuse Crawford.

Graham studie rubrica de anunţuri personale din *Tattler*. (Doamnă atrăgătoare, plinuţă, 52 de ani, caută domn, zodia Leului, creştin, nefumător 40-70. Fără copii, insist. Seriozitate. Posibil membru artificial. Trimiteţi foto în prima scrisoare.).

Pierdut în durerea şi în disperarea anunţurilor, nu îşi dădu seama că plecase aproape toată lumea pînă nu auzi glasul lui Beverly.

— Îmi pare rău, Beverly. Ce ai spus?

Îi privi ochii strălucitori şi faţa luminoasă şi blîndă.

— Am spus că mă bucur că ai revenit, eroule. Arăţi bine.

— Mulţam, Beverly.

— Saul s-a înscris la şcoala de bucătari. Cînd se mai aşază lucrurile, treci pe la noi şi lasă-l să experimenteze pe pielea ta.

— Sigur.

Zeller plecase spre laborator. Nu mai rămăseseră decît Graham şi Crawford, care privea ceasul.

— Mai sînt patruzeci de minute pînă începe tipărirea ziarului. Mă ocup de corespondenţă. Ce zici?

— Cred că n-ai încotro.

Crawford transmise vestea la Chicago prin telefonul lui Zeller.

— Will, trebuie să avem pregătit anunţul fals dacă ni se confirmă de la Chicago.

— Mă ocup eu.

— Eu mă ocup de loc.

Crawford sună la Serviciile Secrete şi vorbi destul de mult. Graham tot mai scria cînd Crawford termină de vorbit.

— E bine. Cutia poştală e perfectă, spuse Crawford într-un tîrziu. E o cutie de mesagerie în faţa unui service de extinctoare din Annapolis. E teritoriul lui Lecter. Zîna Măseluţă o să vadă că e un loc pe care Lecter l-ar putea cunoaşte. Căsuţe în ordine alfabetică. Oamenii de la service îşi iau corespondenţa şi comenzile de acolo. Cineva va supraveghea dintr-o parcare de vizavi. Cei de la Serviciile Secrete se jură că o să iasă bine. O pregătiseră pentru un falsificator, dar nu a mai fost nevoie. Uite adresa. Cum rămîne cu mesajul?

— Trebuie să folosim două mesaje în aceeaşi ediţie. Primul îl va avertiza pe Zîna Măseluţă că duşmanii sînt mai aproape decît îşi închipuie. Îl pune în gardă că a făcut o greşeală gravă în Atlanta şi că, dacă o repetă, e pierdut. Îi aduce la cunoştinţă că Lecter i-a trimis „informaţiile secrete” pe care i le-aş fi comunicat eu, cum merge ancheta, pistele pe care le urmărim. Îl trimite pe Zîna Măseluţă la un al doilea mesaj care începe cu „semnătura ta”. Al doilea mesaj începe cu „Admirator Înfocat” şi conţine adresa cutiei poştale. Aşa trebuie să facem. Chiar dacă o luăm pe un limbaj ocolit, avertismentul din primul mesaj ar putea să stîrnească nişte ţăcăniţi. Dacă nu găsesc adresa, n-au cum să vină la cutia poştală şi să ne strice socotelile.

— Bine. Al dracului de bine. Vrei să aştepţi în biroul meu?

— Mai bine mă mişc. Trebuie să-l văd pe Zeller.

— Du-te. Te chem eu dacă e nevoie.

Graham îl găsi pe şeful de secţie la Serologie.

— Brian, poţi să-mi arăţi nişte chestii?

— Sigur, ce anume?

— Mostrele pe care le-ai folosit ca să determini grupa de sînge a Zînei Măseluţă.

Zeller îl privi pe Graham prin partea de apropiere a lentilelor bifocale.

— Există ceva ce n-ai înţeles în raport?

— Nu.

— Ceva neclar?

— Nu.

— Ceva *incomplet?* mormăi Zeller, ca şi cum cuvîntul ar fi avut un gust neplăcut.

— N-am ce-i reproşa raportului tău. Vreau doar să am dovadă în mîna.

— Da, desigur. Se poate.

Zeller era de părere că toţi oamenii de teren rămîn tributari superstiţiilor de pe vremea vînătorilor. Era bucuros să-l ajute pe Graham.

— E chiar acolo, la capăt.

Graham îl urmă printre mesele pline de aparate.

— Citeşti Tedeschi.

— Da, spuse Zeller peste umăr. Nu facem medicină legală aici, după cum ştii, dar Tedeschi descrie o mulţime de lucruri folositoare. Graham. Will Graham. Tu ai scris tratatul de determinare a orei decesului cu ajutorul activităţii insectelor. Sau te confund?

— Eu l-am scris, încuviinţă el şi făcu o pauză. Ai dreptate, Mant şi Nuorteva din lucrarea lui Tedeschi sînt mai buni la insecte.

Zeller fu surprins să audă exact ce gîndea el.

— Da, are mai multe ilustraţii şi un tabel cu valurile de invazie. Fără supărare.

— Fără. Sînt mai buni. Chiar eu le-am spus-o.

Zeller luă eprubete şi lamele dintr-un dulap şi din frigider şi le puse pe masa de laborator.

— Dacă vrei să mă întrebi ceva, voi fi acolo unde m-ai găsit. Reflectorul microscopului e pe partea asta.

Graham nu avea nevoie de microscop. Nu se îndoia de nici una dintre descoperirile lui Zeller. Nu ştia ce vrea.

Ridică eprubetele şi lamelele în lumină, şi un plic de hîrtie cerată cu două fire de păr blond găsite la Birmingham. Al doilea plic conţinea trei fire de păr găsite pe doamna Leeds.

În faţa lui Graham era spermă, şi păr, şi salivă, şi aer unde încerca să vadă o imagine, o faţă, ceva care să înlocuiască spaima informă care îl bîntuia.

Dintr-un difuzor de pe perete se auzi vocea unei femei:

— Graham, Will Graham. În biroul agentului special Crawford. Urgenţă maximă.

O văzu pe Sarah dactilografiind cu căştile la urechi. Crawford se uita peste umărul ei.

— S-a descoperit un anunţ cu 666, spuse Crawford cu jumătate de gură. I-l dictează lui Sarah acum. Spun că o parte din el pare a fi un cod.

Rîndurile se ridicau din maşina de scris a secretarei.

Dragă Pelerin,

Mă onorezi...

— Asta e, asta e! exclamă Graham. Lecter l-a numit pelerin cînd a vorbit cu mine.

eşti foarte frumos...

— Doamne, spuse Crawford.

Îţi ofer o sută de rugăciuni pentru siguranţa ta.

Găseşti ajutor în Ioan 6:22, 8:16, 9:1; Luca 1:7, 3:1; Galateni 6:11; 15:2; Faptele Sfinţilor Apostoli 3:3; Apocalipsa 18:7; Iona 6:8...

Viteza de scriere scădea după fiecare cifră cînd Sarah verifica numerele la telefon. Cînd termină, lista de referinţe biblice acoperea aproape un sfert de pagină. Era semnată „Fii binecuvîntat, 666”.

— Asta e tot, spuse Sarah.

Crawford ridică receptorul.

— În regulă, Chester, cum a mers cu omul de la Mica publicitate?... Nu, ai făcut bine... Da, a ieşit. Rămîi lîngă telefon, te mai sun.

— Un cod, spuse Graham.

— Da. Avem douăzeci şi două de minute să trimitem un mesaj dacă putem să-l decodificăm pe ăsta. Şeful de atelier are nevoie de zece minute şi de trei sute de dolari ca să-l bage în ediţia asta. Bowman e în birou, a luat o pauză. Dacă vă puneţi pe treabă, o să vorbesc la Criptografie la Langley. Sarah, trimite un telex cu anunţul la secţia de criptografie a CIA. Eu le spun să se pregătească.

Bowman puse mesajul pe birou şi îl alinie perfect cu colţurile sugativei. Îşi curăţă lentilele fără rame îngrozitor de încet, după cum i se păru lui Graham.

Bowman avea reputaţia că este rapid. Chiar şi cei de la explozibile îi iertau faptul că nu fusese puşcaş marin şi îi recunoşteau calităţile.

— Avem douăzeci de minute, spuse Graham.

— Înţeleg. Aţi sunat la Langley?

— Crawford a sunat.

Bowman citi mesajul de mai multe ori, îl privi invers şi lateral, îşi plimbă degetele pe marginea lui. Luă o Biblie din raft. Cinci minute nu s-a auzit decît respiraţia celor doi şi fîşîitul hîrtiei ca foaia de ceapă.

— Nu, spuse el. N-o să reuşim în timp util. Mai bine folosiţi ce-a mai rămas pentru altceva ce mai puteţi face.

Graham îi arătă mîna goală.

Bowman se întoarse cu faţa la Graham şi îşi scoase ochelarii. De fiecare parte a nasului îi rămăsese o pată rozalie.

— Eşti sigur că biletul este singură informaţie pe care a primit-o de la Zîna Măseluţă?

— Da.

— Atunci codul trebuie să fie simplu. Nu le trebuie acoperire decît faţă de cititorii obişnuiţi. După găurile din bilet am dedus că nu lipsesc decît şapte centimetri. Nu prea e mult loc pentru instrucţiuni. Cifrele nu corespund alfabetului de închisoare – codul de bătut în perete. Cred că e un cod de carte.

Crawford li se alătură.

— Cod de carte?

— Aşa pare. Primul numeral, „100 de rugăciuni”, poate indica numărul paginii. Numerele-perechi din referinţele biblice pot reprezenta rîndul şi literă. Dar ce carte?

— Nu Biblia? întrebă Crawford.

— Nu, nu Biblia. La început aşa am crezut şi eu. Dar Galateni 6:11 m-a făcut să mă răzgîndesc. „Uitaţi-vă cu ce slove mari v-am scris, cu propria mea mîna!” S-ar potrivi, dar e o coincidenţă, pentru că după aceea avem Galateni 15:2. Dar nu există decît şase capitole. La fel cu Iona 6:8 – Iona are patru capitole. Nu a folosit Biblia.

— Poate că titlul cărţii se ascunde în partea clară a mesajului lui Lecter, spuse Crawford.

Bowman dădu din cap.

— Nu cred.

— Atunci Zîna Măseluţă a indicat cartea. A specificat-o în biletul către Lecter, spuse Graham.

— Aşa se pare, spuse Bowman. Ce-ar fi să-l stoarcem pe Lecter? Într-un spital de boli psihice, cu ajutorul unor medicamente, cred că...

— Acum trei ani au încercat cu amital de sodiu ca să se afle unde îngropase un student la Princeton, spuse Graham. Le-a dat o reţetă de sos. În plus, dacă-l forţăm s-ar putea să pierdem legătura. Dacă Zîna Măseluţă a ales cartea, atunci ea trebuie să fie în celula lui Lecter.

— Sînt sigur că n-a comandat vreuna şi nici nu a împrumutat un tom de la Chilton, spuse Crawford.

— Ce ştim despre cărţile lui Lecter?

— Că are cărţi de medicină, de psihologie, de bucate.

— Atunci ar trebui să fie ceva simplu, ceva despre care Zîna Măseluţă să ştie că există în celula lui Lecter, spuse Bowman. Trebuie să obţinem o listă cu cărţile lui Lecter. Aveţi una?

— Nu, răspunse Graham privind în jos. Vorbesc cu Chilton... Aşteaptă. Rankin şi Willingham, cînd i-au căutat în celulă, parcă au tăcut poze...

— Spune-le să se întîlnească cu mine, cu pozele, spuse Bowman închizîndu-şi servieta.

— Unde?

— La Biblioteca Congresului.

Crawford mai sună o dată la secţia de criptografie a CIA. Computerul de la Langley încerca substituiri de numere consistente şi progresive şi o varietate uimitoare de grile alfabetice. Nimic. Criptograful era de acord cu Bowman, că era un cod referitor la o carte.

Crawford se uită la ceas.

— Will, avem doar trei opţiuni şi trebuie să alegem una acum. Putem să retragem de la publicare mesajul lui Lecter, putem să dăm mesajul cu cutia poştală într-un limbaj obişnuit sau putem să lăsăm să curgă anunţul lui Lecter aşa cum e.

— Eşti sigur că îl putem retrage de la publicare?

— Pentru cinci sute de dolari, şeful de atelier îl scoate de la tipografie.

— N-aş vrea să dăm mesajul nostru într-un limbaj obişnuit, Jack. E posibil să nu-l mai contacteze niciodată pe Lecter.

— Da, dar nici n-aş lăsa să curgă mesajul lui Lecter fără să ştiu ce scrie în el, spuse Crawford. Ce-ar putea să-i spună ce Zîna Măseluţă să nu ştie deja? Dacă află că avem o amprentă parţială de deget mare şi el nu are cazier, poate să-şi ia pielea de pe deget, să-şi scoată dinţii şi să ne tragă un zîmbet ştirb la tribunal.

— Amprenta nu exista în dosarul pe care i l-am arătat lui Lecter. Ar fi mai bine să-l lăsăm să curgă. Măcar îl va încuraja pe Zîna Măseluţă să-l mai contacteze.

— Şi dacă îl încurajează şi la altceva?

— O să ne fie greaţă mult timp, spuse Graham. Trebuie s-o facem.

Cincisprezece minute mai tîrziu, la Chicago, rolele tipăreau ziarul *Tattler* cu o viteză care făcea să se ridice praful în hala maşinilor. Agentul FBI care stătea în mirosul de cerneală şi ziare calde luă unul din primele exemplare.

Titlurile principale erau *Transplant de Cap!* şi *Astronomii l-au zărit pe Dumnezeu!*

Agentul verifică dacă anunţul lui Lecter fusese publicat şi băgă ziarul într-un plic ce avea să ajungă la Washington prin curier rapid. Va revedea acest ziar mulţi ani mai tîrziu şi îşi va aminti că amprenta de cerneală de pe prima pagină era a lui cînd îşi va duce copiii să vadă exponatele speciale de la sediul FBI.

15

Cu o oră înainte de răsăritul soarelui, Crawford se trezi dintr-un somn adînc. Văzu că în cameră e întuneric, simţi posteriorul amplu al soţiei proptit în spatele lui. Nu îşi dădu seama de ce se trezise decît cînd auzi telefonul sunînd a doua oară. Îl găsi din prima mişcare.

— Jack, Lloyd Bowman la telefon. Am spart codul. Trebuie să afli chiar acum ce scrie.

— Bine, Lloyd, spuse Crawford, căutîndu-şi papucii.

— Spune aşa: *Graham casă Marathon, Florida. Salvează-te. Omoară-i pe toţi.*

— La dracu'. Trebuie să fug.

— Ştiu.

Crawford coborî în birou fără să-şi ia halatul. Sună în Florida de două ori, o dată la aeroport, apoi îl sună pe Graham la hotel.

— Will, Bowman a spart codul.

— Ce zice?

— Îţi spun imediat. Ascultă-mă. Totul e în regulă. M-am ocupat de tot, aşa că rămîi la telefon.

— Spune-mi acum.

— E adresa ta de acasă. Lecter i-a dat ticălosului adresa ta de acasă. *Stai*, Will. Şeriful a trimis acum două maşini la Sugarloaf. Ambarcaţiunea vămii de la Marathon a plecat şi ea în aceeaşi direcţie. Zîna Măseluţă nu avea cum să acţioneze într-un timp atît de scurt. Stai. Te mişti mai repede dacă te ajut eu. Acum ascultă ce vreau să-ţi spun. Poliţiştii nu o vor speria pe Molly. Maşinile şerifului vor închide drumul către casă. Doi poliţişti se vor apropia şi vor păzi casa. Sun-o dimineaţă, cînd se trezeşte. Trec să te iau în jumătate de oră.

— N-o să mai fiu aici.

— Următorul avion spre Florida pleacă abia la opt. E mai uşor să-i aducem pe ei aici. O să stea în casa fratelui meu din Chesapeake. Am un plan bun, Will. Ascultă-mă pînă la capăt. Dacă nu-ţi convine, te urc cu mîna mea în

avion.

— Trebuie să iau ceva din depozitul de arme.

— Luăm ce vrei tu, numai aşteaptă-mă să te iau.

Molly şi Willy fură printre primii pasageri care coborîră din avion la Aeroportul Naţional din Washington. Îl văzu pe Graham în mulţime, nu zîmbi, ci se întoarse către Willy şi îi spuse ceva în timp ce mergeau repede în fruntea grupului de turişti care se întorceau din Florida.

Îl privi pe Graham din cap pînă în picioare şi îl pupă. Degetele ei bronzate erau reci cînd îi atinse faţa.

Graham văzu că Willy îi priveşte. Îşi strînseră mîinile.

Îndreptîndu-se spre maşină, Graham făcu o glumă pe seama greutăţii valizei lui Molly.

— O duc eu, spuse Willy.

Un Chevrolet cafeniu cu număr de Maryland îi urmă după ce ieşiră din parcare.

Graham traversă podul la Arlington şi le arătă statuile lui Lincoln şi Jefferson şi Monumentul lui Washington înainte de a o lua către est, spre Golful Chesapeake. La cincisprezece kilometri depărtare de Washington, Chevrolet-ul cafeniu opri pe marginea drumului. Şoferul privi împrejur cu mîna dusă la gură şi o voce venind de nicăieri pîrîi în maşină.

— Fox Edward, eşti liber ca pasărea cerului. Călătorie plăcută.

Graham luă microfonul ascuns sub bord.

— Recepţie, Bobby. Mulţumesc.

Chevrolet-ul rămase în urma lor şi semnaliză că întoarce.

— Voiam să fiu sigur că nu ne urmăresc maşini ale presei sau altcineva, spuse Graham.

— Înţeleg, răspunse Molly.

După-amiază tîrziu se opriră la un restaurant şi mîncară crabi. Willy se duse să vadă acvariul cu crustacee.

— Îmi pare atît de rău, Molly, spuse Graham.

— Te urmăreşte?

— Nu aveam nici un motiv să credem acest lucru.

Lecter i-a sugerat, Lecter l-a împins.

— Am o senzaţie îngrozitoare.

— Ştiu. Tu şi Willy sunteţi în siguranţă în casa fratelui lui Crawford. Nimeni nu ştie că sunteţi acolo în afară de mine şi Crawford.

— Aş prefera să nu discutăm despre Crawford.

— O să fie bine, o să vezi.

Ea trase adînc aer în piept şi cînd expiră toată ura păru să iasă cu aerul, lăsînd-o calmă şi obosită. Îi zîmbi ştrengăreşte.

— La naiba, m-am enervat şi eu o dată. Vom locui singuri?

— Da, răspunse Graham mutînd bolul de biscuiţi ca să o ia de mînă. Ce ştie Willy?

— Ştie destule. Mama prietenului lui Tommy avea un ziar de scandal acasă. Tommy i l-a arătat lui Willy. Scriau multe despre tine, verzi şi uscate. Despre Hobbs, despre unde ai fost după aceea, despre Lecter, totul. S-a întristat. L-am întrebat dacă vrea să vorbim pe tema asta. M-a întrebat dacă eu ştiam de la început. I-am răspuns că da, că tu mi-ai spus totul înainte de a ne căsători. L-am întrebat dacă vrea să afle cum s-au petrecut lucrurile în realitate şi mi-a spus că te va întreba direct pe tine.

— Foarte bine. Foarte bine pentru el. Ce era, *Tattler*?

— Nu ştiu. Cred că da.

— Mulţumesc, Freddy.

Din adîncul pieptului i se ridică un val de mînie cînd se gîndi la Freddy Lounds. Se spălă pe faţă cu apă rece la toaletă.

Sarah îi spunea noapte-bună lui Crawford în birou cînd sună telefonul. Puse jos poşeta şi umbrelă şi răspunse:

— Biroul agentului special Crawford... Nu, domnul Graham nu este aici, dar pot... Da, staţi o clipă... vine mîine după-amiază, dar staţi să...

Tonul vocii ei îl aduse pe Crawford mai aproape de birou.

Sarah ţinea receptorul de parcă murise în mîna ei.

— A cerut cu Will şi a spus că poate o să sune mîine după-amiază. Am încercat să-l reţin.

— Cine era?

— Mi-a spus: „Transmiteţi-i lui Graham că este Pelerinul”. Aşa îl numea doctorul Lecter pe...

— Zîna Măseluţă, spuse Crawford.

Graham se duse la magazin cît timp Molly şi Willy despachetară. Găsi pepene galben. Parcă vizavi de casă şi stătu cîteva clipe cu mîinile pe volan. Îi era ruşine că din cauza lui Molly fusese scoasă din casă pe care o iubea şi trimisă între străini.

Crawford făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să aranjeze locul cît mai plăcut. Nu era o casă fără personalitate, destinată martorilor aflaţi în custodie federală, cu braţele fotoliilor decolorate de sudoarea atîtor mîini, ci o căsuţă cochetă, proaspăt zugrăvită, cu flori viu colorate pe trepte. Era produsul unor mîini pricepute şi al unui simţ al ordinii. Curtea din spate se întindea în pantă pînă la Golful Chesapeake. Era acolo şi o plută.

Lumina albastru-verzuie a televizorului pulsa îndărătul draperiei. Molly şi Willy se uitau la base-ball, Graham ştia.

Tatăl lui Willy fusese un foarte bun jucător de base-ball. El şi Molly se cunoscuseră în autobuzul de şcoală, se căsătoriseră în timpul facultăţii.

În turnee plecau cu toţii, cînd el încerca să intre la echipa Cardinals. Se simţiseră foarte bine. Fusese angajat de probă la Cardinals şi se descurcase de minune în primele două meciuri. După aceea începuse să aibă dificultăţi la înghiţit. Chirurgul încercase să scoată toată tumora, dar s-au format metastaze şi asta l-a măcinat de viu. A murit cinci luni mai tîrziu, cînd Willy avea şase ani.

Willy se uita încă la base-ball de cîte ori avea ocazia. Molly se uita la base-ball cînd era supărată. Graham nu avea cheie. Bătu la uşă.

— Răspund eu, se auzi vocea lui Willy.

— Aşteaptă.

Chipul lui Molly după perdea.

— Bine, deschide.

Willy deschise uşa. În pumnul pe care îl ţinea strîns lîngă picior avea o măciucă.

Priveliştea îl înfioră pe Graham. Probabil că băiatul o adusese în valiză.

Molly îi luă punga.

— Vrei o cafea? Este gin, dar nu din ăla care îţi place ţie.

Cînd ea se duse la bucătărie, Willy îl rugă pe Graham să iasă cu el afară.

De pe veranda din spate se vedeau luminile ambarcaţiunilor ancorate în golf.

— Will, trebuie să ştiu ceva în plus ca să o apăr pe mama?

— Amîndoi sunteţi în siguranţă aici, Willy. Maşina care a venit după noi s-a asigurat că nu ne urmăreşte nimeni. Nimeni nu poate să afle unde staţi.

— Nebunul ăsta vrea să te omoare, nu?

— Nu ştim asta. Dar trebuia să vă mut de acolo.

— O să-l omori?

Graham închise o clipă ochii.

— Nu. Treaba mea este să-l găsesc. O să-l închidă într-un spital de nebuni ca să-l trateze şi să-l împiedice să mai facă rău cuiva.

— Mama lui Tommy avea un ziar, Will. Scria că ai omorît un tip în Minnesota şi ai fost internat la nebuni. N-am ştiut. E adevărat?

— Da.

— Am vrut s-o întreb pe mama, dar m-am gîndit că mai bine te întreb pe tine.

— Mă bucur că ai venit direct la mine. Nu era doar spital de nebuni; acolo se vindecau toate bolile.

Distincţia i se păru importantă. Continuă:

— Eram la secţia psihiatrie. Probabil te deranjează să afli că am fost acolo. Pentru că sînt căsătorit cu mama ta.

— I-am promis tatei că o să am grijă de ea. Şi am grijă de ea.

Graham simţi că nu trebuie să-i spună prea multe, ci doar să-l lămurească.

În bucătărie se stinsese lumina. Văzu profilul lui Molly îndărătul uşii cu plasă. Simţi apăsîndu-l greutatea gîndului ei. Willy era sufletul ei.

Willy nu prea ştia ce să mai întrebe. Graham luă iniţiativa:

— Chestia cu spitalul a fost după afacerea cu Hobbs.

— L-ai împuşcat?

— Da.

— Cum s-a întîmplat?

— În primul rînd, Garrett Hobbs era dement. Ataca studente şi le... omora.

— Cum?

— Cu cuţitul; am găsit o aşchie de metal pe hainele uneia dintre fete. Era exact tipul de aşchie produs de un strung de filetat ţevi – mai ţii minte cînd am reparat duşul de afară? Am umblat după o grămadă de muncitori, instalatori şi alţii. Hobbs lăsase scrisoarea de demisie la firma unde lucrase şi mi s-a părut... ciudată. Nu lucra nicăieri, aşa că a trebuit să-l caut acasă.

Urcam pe scările blocului în care locuia Hobbs. Aveam lîngă mine un ofiţer în uniformă. Probabil că Hobbs ne-a văzut venind. Aproape ajunsesem la etajul lui cînd şi-a împins soţia pe scări în jos, moartă.

— O omorîse?

— Da. L-am rugat pe ofiţer să cheme brigada SWAT. Apoi am auzit voci de copii şi ţipete în apartament. Voiam să aştept, dar n-am putut.

— Ai intrat în apartament?

— Da. Hobbs apucase fetiţa şi îi ţinea un cuţit la gît. Începuse să o taie. L-am împuşcat.

— Fetiţa a murit?

— Nu.

— S-a făcut bine?

— Da, după un timp. Acum e bine.

Willy cugetă liniştit la cele ce-i spusese. De pe o barcă din golf se auzeau acordurile unei melodii.

Graham putuse să omită diverse aspecte în relatarea pentru Willy, dar asta nu însemna că scăpase de imaginile acelea.

Nu spusese că doamna Hobbs se agăţa de el, plină de răni şi sînge. Că murise la picioarele lui. Că îi descleştase degetele de pe picioarele lui şi îşi scrîntise umărul încercînd să spargă uşa. Că fata se zbătea în braţele lui cu gîtul tăiat, că revolverul lui calibrul 38 împrăştia bucăţi de carne din Hobbs şi el tot mai hăcuia fata şi nu cădea la pămînt. Hobbs pe jos, urlînd. Fata horcăind. Îi atinsese esofagul, nu şi arterele. Fata se uita la el cu ochi îngheţaţi, apoi la tatăl ei întins pe jos, care urla „Vezi? Vezi?” înainte să-şi dea duhul.

Atunci îşi pierduse Graham încrederea în revolverele calibrul .38.

— Willy, povestea cu Hobbs m-a tulburat rău. Revedeam scenă iar şi iar. Nu puteam să mă gîndesc la altceva. Îmi făceam reproşuri. Apoi n-am mai simţit nimic. Nu mai puteam să mănînc şi nici să vorbesc. Am fost foarte deprimat. Un medic mi-a spus să mă internez şi m-am internat. După o vreme mi-am revenit. Fata care fusese rănită în apartamentul lui Hobbs a venit să mă vadă. Se simţea bine şi am stat mult de vorbă. Pînă la urmă mi-a trecut şi m-am întors la muncă.

— E chiar atît de rău să omori pe cineva, chiar dacă trebuie?

— Willy, e unul dintre cele mai urîte lucruri pe lume.

— Spune, mă duc o clipă la bucătărie. Vrei ceva, o Cola?

Lui Willy îi plăcea să-i aducă diverse lui Graham, dar întotdeauna o făcea pentru că oricum avea o treabă. Nu făcea niciodată un drum special.

— Sigur, o Cola.

— Mama ar trebui să vină şi ea să se uite la lumini.

Noaptea tîrziu, Graham şi Molly şedeau în leagănul de pe veranda din spate. Ploua mărunt şi luminile bărcilor formau mici halouri în ceaţă. Briza dinspre golf era foarte rece.

— Ar putea să dureze mult, nu?

— Sper că nu, dar nu exclud posibilitatea.

— Will, Evelyn a zis că se ocupă ea de magazin săptămîna asta şi patru zile din săptămîna viitoare. Dar trebuie să mă întorc la Marathon cînd îmi vin clienţii, măcar o zi sau două. Pot să stau la Sam şi Evelyn. Ar trebui să mă duc personal la Atlanta. Să mă pregătesc pentru septembrie.

— Evelyn ştie unde eşti?

— I-am spus că la Washington.

— Bine.

— E greu să ai ceva pe lumea asta. Greu să obţii, greu să păstrezi. Al dracului de nesigură planeta asta.

— Şi urîtă.

— O să ne întoarcem la Sugarloaf, nu?

— Da.

— Să nu te grăbeşti prea tare, să faci vreo prostie.

— Nu.

— Trebuie să fii devreme înapoi?

Vorbise cu Crawford jumătate de oră la telefon.

— Înainte de prînz. Dacă vrei să te întorci la Marathon, trebuie să punem nişte lucruri la punct încă de dimineaţă. Willy poate să pescuiască.

— Trebuia să te întrebe de celălalt caz.

— Ştiu. Îl înţeleg.

— Să-l ia dracu' pe reporterul ăla, cum l-o fi chemînd...

— Lounds. Freddy Lounds.

— Cred că îl urăşti. Îmi pare rău că am adus vorba. Hai să ne culcăm. O să-ţi fac masaj.

Un fel de balon de ură se formă în sinea lui Graham. Fusese nevoit să se justifice în faţa unui puşti de unsprezece ani. Copilul spusese că nu avea nici un fel de resentimente că el ajunsese la psihiatrie. Acum ea voia să-i facă masaj. Hai la culcare, Willy s-a liniştit.

Cînd eşti încordat, mai bine să-ţi ţii gura.

— Dacă vrei să te gîndeşti la ceva, te las singur, spuse ea.

Nu voia să se gîndească. Hotărît lucru, nu voia să se gîndească la nimic.

— Tu o să-mi faci masaj pe spate şi eu o să-ţi fac masaj în altă parte, spuse el.

— Treci la treabă, meştere.

Vîntul din depărtare luase cu el, peste golf, ploaia măruntă şi la nouă dimineaţa din pămînt ieşeau aburi. Ţintele de la poligonul poliţiei păreau că se topesc în aerul vălurit.

Supraveghetorul privi prin binoclu pînă se asigură că bărbatul şi femeia de la capătul îndepărtat al poligonului respectau regulile de siguranţă.

Pe acreditările de la Ministerul Justiţiei scria „Anchetator”. Asta putea să însemne orice. Supraveghetorul nu era de acord ca altcineva în afară de instructorul de tir să aibă dreptul să înveţe pe alţii să tragă cu arma.

Dar trebuia să admită faptul că federalul ştia meserie.

Deşi nu foloseau decît un revolver calibrul .22, el o învăţa tragere de luptă din poziţia Weaver, cu piciorul stîng uşor înainte, ambele mîini ferm pe revolver, cu tensiune izometrică în braţe. Trăgea spre silueta aflată la şapte metri în faţa ei. Iar, şi iar, apoi din nou îşi scotea pistolul din tocul de la umăr. Supraveghetorul se plictisi.

O schimbare de sunet îl făcu să ducă din nou binoclul la ochi. Îşi puseseră căştile şi trăgeau cu un revolver scurt şi greoi. Recunoscu zgomotul făcut de gloanţele pentru ţinte uşoare.

Pistolul îl interesa, deşi nu îl vedea prea bine. Merse de-a lungul poligonului şi se opri la cîţiva metri în spatele lor.

Voia să-l studieze, dar nu era un moment prielnic. Reuşi să-l vadă mai bine cînd ea scoase cartuşele goale şi puse alte cinci dintr-un încărcător de viteză.

O armă ciudată pentru un federal. Era un Bulldog .44 Special, scurt şi urît, cu o ţeavă foarte mare. Fusese modificat substanţial de Mag Na Port. Un pistol periculos

cînd era încărcat cu ce îi pregătea federalul. Se întrebă cum îi face faţă femeia.

Muniţia de pe raftul de lîngă ei era într-o progresie interesantă. Ultimele erau nişte gloanţe despre care supraveghetorul doar citise, nu le văzuse în realitate. O serie de gloanţe cilindrice Glaser Safety. Vîrfurile arătau ca nişte ascuţitori. În fiecare vîrf era un înveliş de cupru ce conţinea un glonţ suspendat în teflon lichid.

Proiectilul uşor era proiectat să zboare cu viteză foarte mare, să se înfigă în ţintă şi să lanseze încărcătura. În carne, rezultatele erau distrugătoare. Supraveghetorul îşi aminti că văzuse nişte imagini. Pînă acum se trăsese în nouăzeci de oameni cu aşa ceva. Toţi nouăzeci fuseseră nimeriţi din prima. În optzeci şi nouă din cazuri, moartea survenise instantaneu. Unul singur supravieţuise, uimindu-i pe medici. Glonţul Glaser avea şi un avantaj în privinţa siguranţei – nu ricoşa şi nu străpungea pereţii, omorînd oameni în camera alăturată.

Bărbatul se purta foarte bînd cu ea şi o încuraja, dar părea trist.

Femeia trăsese deja cu gloanţele de calibru mic şi trecuse la cele normale. Supraveghetorul constată surprins că se descurca foarte bine cu reculul, rămînea cu ochii deschişi şi nu clipea deloc. Ce-i drept, îi luase cam patru secunde pentru primul glonţ pentru că scosese pistolul din poşetă, dar trei erau în cercul cu X. Nu era rău pentru un începător. Avea talent.

Se întorsese de ceva timp în turn cînd auzi zgomotul drăcesc al Glaser-elor.

Le trăsese pe toate cinci. Nu era practică standard a federalilor.

Supraveghetorul se întrebă ce Dumnezeu vedeau în silueta aceea de le trebuia cinci Glaser-e să o distrugă.

Graham apăru în turn să predea căştile, lăsîndu-şi eleva pe o bancă, cu capul în jos şi coatele pe genunchi.

Supraveghetorul îi spuse că ar trebui să fie mulţumit de progresele ei. Învăţase multe într-o zi de antrenament. Graham îi mulţumi absent. Expresia lui îl nedumeri pe

supraveghetor. Arăta ca un om care fusese martorul unei pierderi irevocabile.

16

Apelantul, „Domnul Pelerin”, îi spusese lui Sarah că ar putea suna din nou în după-amiaza următoare. La sediul FBI fuseseră luate toate măsurile pentru interceptarea convorbirii.

Cine era domnul Pelerin? Nu era Lecter – Crawford verificase. Era oare Zîna Măseluţă? Poate, gîndi Crawford.

Birourile şi telefoanele din biroul lui Crawford fuseseră mutate peste noapte într-o încăpere mai mare, de cealaltă parte a culoarului.

Graham stătea în pragul uşii unei cabine antifonate. În spatele lui, în cabină, se afla telefonul lui Crawford. Sarah îl curăţase cu Windex. Simţise nevoia să-şi găsească o ocupaţie, deoarece biroul ei şi masa de lîngă el erau ocupate cu casetofoane, un spectrograf de amprente vocale şi un evaluator de tensiune. Pe scaunul ei şedea Beverly Katz.

Ceasul mare de perete indica douăsprezece fără zece.

Dr. Alan Bloom şi Crawford stăteau cu Graham. Adoptaseră o atitudine pasivă, cu mîinile în buzunare.

Un tehnician aşezat vizavi de Beverly Katz bătea tactul cu degetele pe birou. Privirea încruntată a lui Crawford îl făcu să se oprească.

Pe biroul lui Crawford erau două telefoane noi, o linie deschisă spre centrala electronică a lui Bell System şi o linie specială pentru camera de comunicaţii.

— Cît timp vă trebuie să-l localizaţi? întrebă dr. Bloom.

— Merge mult mai repede cu centrala nouă, spuse Crawford. Poate un minut dacă vine printr-un sistem automatizat complet. Mai mult dacă vine printr-o centrală secundară.

Crawford ridică vocea ca să îl audă toţi cei din încăpere.

— Dacă sună, convorbirea va fi scurtă, aşa că trebuie

să ne sincronizăm perfect. Repetăm, Will?

— Sigur. Cînd ajungem la partea unde vorbesc eu cu el, o să vreau să te întreb cîteva lucruri, doctore.

Bloom sosise după ceilalţi. După-amiază avea curs la Quantico, la Ştiinţe Comportamentale. Bloom simţi miros de pulbere explozivă pe hainele lui Graham.

— Bine, spuse Graham. Sună telefonul. Circuitul se închide imediat şi începe localizarea la Sistemul de Urmărire, dar generatorul de ton continuă sunetul de apel pentru ca el să nu-şi dea seama că am ridicat receptorul. Asta ne dă un avans cam de douăzeci de secunde, spuse el şi continuă, adresîndu-se tehnicianului: Generatorul de ton în poziţia „off” după al patrulea apel, s-a înţeles?

Tehnicianul aprobă din cap.

— După al patrulea apel.

— Acum Bev ridică receptorul. Vocea ei e diferită de cea pe care a auzit-o ieri. Tonul ei nu trădează decît plictiseală. Cere să vorbească cu mine. Bev spune „Va trebui să-l chem pe pager, puteţi să aşteptaţi o secundă?” Eşti pregătită, Bev?

Lui Graham nu i se părea o idee bună să repete replicile. Să nu pară false şi plate.

— Bun, deci linia e deschisă la noi, închisă la el. Cred că mai mult o să aştepte pe fir decît o să vorbească.

— Sigur nu vrei să-i punem muzica de aşteptare? întrebă tehnicianul.

— În nici un caz, spuse Crawford.

— Îl lăsăm să aştepte cam douăzeci de secunde, apoi Beverly îi spune: „Domnul Graham vine la telefon. Vă fac legătura”. Atunci ridic eu receptorul.

Graham se întoarse către dr. Bloom.

— Cum ar trebui să-l abordez?

— El se va aştepta să fii sceptic în privinţa identităţii lui. Eu aş afişa un scepticism politicos. Aş face o mare diferenţă între enervarea pe care o produc cei care dau telefoane să se afle în treabă şi semnificaţia, importanţa unui apel din partea lui. Falsurile sînt uşor de recunoscut, pentru că le lipseşte capacitatea de a înţelege ce s-a

întîmplat, chestii de genul ăsta. Pune-l să spună ceva ca să demonstreze că este el.

Dr. Bloom privi spre podea şi duse o mînă la ceafă.

— Nu ştiu ce vrea. Poate vrea înţelegere, poate că te-a ales pe tine ca adversar şi vrea să-ţi facă rău – o să vedem. Încearcă să-i detectezi starea de spirit şi dă-i ce-ţi cere, puţin cîte puţin. N-aş pedala pe ideea de a-l convinge să se predea fiindcă are nevoie de ajutor şi treburi de genul ăsta decît dacă simţi că asta vrea. Dacă este paranoic, o să-ţi dai seama repede. În cazul ăsta i-aş împărtăşi suspiciunile şi protestele. Lasă-l să se desfăşoare. Dacă îşi dă drumul, poate uită cît vorbeşte. Mai multe nu pot să-ţi spun.

Bloom puse o mînă pe umărul lui Graham şi îi spuse la ureche:

— Vezi, ăsta nu e un discurs de ridicat moralul şi nici praf în ochi; poţi să-l iei aşa cum vrei. Nu te gîndi la sfaturi, fă ce simţi tu că e mai bine.

Aşteptare. Jumătate de oră de linişte fu de-ajuns.

— Fie că sună sau nu, trebuie să hotărîm ce facem de-acum încolo, spuse Crawford. Încercăm la cutia poştală?

— Nu văd nimic mai bun, spuse Graham…

— Avem două momeli, pînda la tine acasă şi la cutia poştală.

Telefonul sună.

Generatorul de ton porni. La Sistemul de Urmărire începu localizarea. Patru apeluri. Tehnicianul apăsă pe buton şi Beverly răspunse. Sarah asculta.

— Biroul agentului special Crawford.

Sarah dădu din cap. Ştia cine sunase; era un prieten mai vechi de-al lui Crawford de la Alcool, Tutun şi Arme de Foc. Beverly închise repede şi localizarea fu oprită. Toţi cei din clădirea FBI ştiau că trebuie să lase linia liberă.

Crawford revăzu detaliile în legătură cu cutia poştală. Erau plictisiţi şi încordaţi în acelaşi timp. Lloyd Bowman le povestea cum perechile de numere din referinţele biblice ale lui Lecter se potriveau în pagina 100 a cărţii *Bucuria gătitului*. Sarah servea cafele în pahare de carton.

Telefonul începu să sune.

Generatorul de ton intră pe fir şi se începu localizarea. Patru apeluri. Tehnicianul apăsă pe buton. Beverly răspunse.

— Biroul agentului special Crawford.

Sarah dădea insistent din cap că da.

Graham intră în cabină şi închise uşa. Vedea buzele lui Beverly mişcîndu-se. Apăsă pe „Aşteptare” şi privi secundarul ceasului de pe perete.

Graham îşi vedea faţa în receptorul curăţat. Două feţe umflate, una în difuzor şi alta în microfon. Simţi şi el mirosul de pulbere explozivă de pe cămaşă. *Nu închide. Doamne-ajută. Nu închide.* Trecuseră patruzeci de secunde. Telefonul se mişcă uşor pe masă cînd sună. *Lasă-l să sune. Încă o dată.* Patruzeci şi cinci de secunde. *Acum.*

— Will Graham la telefon, vă pot fi de folos cu ceva?

Un rîset gros. O voce înfundată.

— Cred că da.

— Cine este la telefon, vă rog?

— Nu ţi-a spus secretara?

— Nu, m-a chemat dintr-o şedinţă, domnule, şi...

— Dacă îmi spui că nu vrei să vorbeşti cu domnul Pelerin, închid chiar acum. Da sau nu?

— Domnule Pelerin, dacă aveţi o problemă la care eu vă pot ajuta, discut cu plăcere.

— Cred că tu ai probleme, domnule Graham.

— Îmi pare rău, nu v-am înţeles.

Trecuse un minut.

— Ai fost cam ocupat, nu? întrebă vocea.

— Prea ocupat să rămîn la telefon dacă nu spuneţi ce doriţi.

— Preocuparea mea e şi preocuparea ta: Atlanta şi Birmingham.

— Ştiţi ceva despre asta?

Un rîset molcom.

— Dacă ştiu? Te interesează domnul Pelerin? Da sau nu. Închid dacă minţi.

Graham îl vedea pe Crawford prin geam. Avea un

receptor în fiecare mînă.

— Da. Dar, vedeţi, eu primesc o groază de telefoane şi majoritatea sînt de la oameni care pretind doar că ştiu anumite lucruri.

Crawford puse un receptor jos şi mîzgăli ceva pe o bucată de hîrtie.

— Nici nu vă închipuiţi cîţi mă sună aiurea, continuă Graham. După cîteva minute de vorbit îmi dau seama că nu au nici măcar capacitatea de a înţelege ce se petrece. Dumneavoastră?

Sarah ridică hîrtia în dreptul geamului. Scria „Cabină telefonică din Chicago. Poliţia goneşte într-acolo”.

— Dacă ştii ceva despre domnul Pelerin, poate o să-ţi spun dacă ai dreptate sau nu, spuse vocea înfundată.

— Hai să lămurim despre cine vorbim, spuse Graham.

— Vorbim despre domnul Pelerin.

— De unde să ştiu eu că domnul Pelerin a făcut ceva ce mă interesează pe mine? A făcut?

— Să spunem că da.

— Sunteţi domnul Pelerin?

— N-am să-ţi spun asta.

— Sunteţi prieten cu el?

— Un fel de.

— Atunci dovediţi-o. Spuneţi-mi ceva despre el care să mă convingă că îl cunoaşteţi suficient de bine.

— Tu mai întîi. Dovedeşte-mi tu primul.

Un chicotit nervos.

— Prima dată cînd greşeşti, închid.

— Bine atunci, domnul Pelerin e dreptaci.

— Asta e o idee banală. Majoritatea oamenilor sînt dreptaci.

— Domnul Pelerin e un neînţeles.

— Fără generalităţi de rahat, te rog!

— Domnul Pelerin este foarte puternic din punct de vedere fizic.

— Da, s-ar putea spune.

Graham privi ceasul. Un minut şi jumătate. Crawford îl încurajă printr-un gest al capului.

Nu-i da nici un amănunt pe care l-ar putea modifica după aceea.

— Domnul Pelerin este alb şi are cam un metru optzeci şi şapte. Nu mi-aţi spus încă nimic relevant. Nici nu m-aţi convins că îl cunoaşteţi.

— Vrei să închid.

— Nu, dar aţi spus că vom face un troc. N-am primit nimic la schimb.

— Crezi că domnul Pelerin e nebun?

Bloom dădu din cap că nu.

— Nu cred că o persoană atît de precautã ca el poate fi nebunã. Cred că e diferit. Am convingerea că mulţi îl cred nebun, şi asta pentru că el nu i-a lăsat să-l înţeleagă.

— Descrie-mi exact ce crezi că i-a făcut doamnei Leeds şi poate îţi spun dacă ai dreptate sau nu.

— Nu vreau să fac asta.

— La revedere.

Inima lui Graham aproape îi sări din piept, dar reuşi să audă o respiraţie la celălalt capăt al firului.

— Nu pot să fac asta pînă...

Graham auzi uşa cabinei telefonice trîntindu-se şi receptorul căzînd cu zgomot. Voci slabe şi pocnituri în timp ce receptorul se bălăbănea. Toţi cei prezenţi auziseră la difuzor.

— *Stai pe loc. Nici o mişcare. Mîinile la ceafă şi ieşi încet din cabină. Încet, pune mîinile pe uşă şi depărtează picioarele.*

Graham fu cuprins de un sentiment plăcut de uşurare.

— *Nu sînt înarmat, Stan. Îmi găseşti legitimaţia în buzunarul de la piept. Nu mă gîdila.*

O voce confuză ţipă în receptor.

— Cu cine vorbesc?

— Will Graham de la FBI.

— Sergent Stanley Ridle, de la poliţia din Chicago, spuse iritat. Îmi spuneţi şi mie ce se întîmpla?

— Spune-mi dumneata. Aţi arestat pe cineva?

— Da. Pe Freddy Lounds, reporterul. Îl cunosc de zece

ani... Uite-ţi legitimaţia, Freddy... Faceţi plîngere?

Graham pălise. Crawford roşise. Dr. Bloom privea banda învîrtindu-se.

— Mă auziţi?

— Da, fac plîngere, spuse Graham aproape sufocat. Luaţi-l şi reţineţi-l pînă vine procurorul.

Lounds luă receptorul. Vorbea repede şi clar, fără ghemotoacele de vată din gură.

— Ascultă, Will...

— Spune-i procurorului. Dă-mi-l pe sergentul Riddle.

— Am aflat ceva...

— La dracu', dă-mi-l pe sergentul Riddle odată.

Vocea lui Crawford interveni pe fir:

— Dă-mi-l mie, Will.

Graham trînti receptorul cu un zgomot care îi făcu să tresară pe toţi cei din raza difuzorului. Ieşi din cabină, apoi din încăpere fără să se uite la nimeni.

— Lounds, ai stîrnit toţi dracii din iad, spuse Crawford.

— Vreţi să-l prindeţi sau nu? Pot să vă ajut. Lăsaţi-mă să vorbesc un minut.

Lounds se grăbi profitînd de tăcerea lui Crawford:

— Ascultă, tocmai mi-aţi demonstrat cît de mare nevoie aveţi de *Tattler*. Înainte nu eram foarte sigur, dar acum sunt. Anunţul e strîns legat de caz, altfel nu v-aţi fi dat peste cap să localizaţi convorbirea. Minunat. *Tattler* vă stă la dispoziţie. Tot ce vreţi.

— Cum ai aflat?

— Omul de la Mica publicitate a venit la mine. Mi-a spus că biroul vostru din Chicago a trimis un civil să verifice anunţurile. Tipul a luat cinci scrisori. A zis că sînt „legate de un caz de fraudă prin corespondenţă”. Pe dracu'. Omul meu a făcut copii xerox ale scrisorilor şi plicurilor înainte de a vi le da. M-am uitat peste ele. Ştiam că a luat cinci ca să o acopere pe cea pe care o voia de fapt. Mi-a trebuit o zi sau două să le verific pe toate. Răspunsul era pe plic. Ştampila poştei din Chesapeake. Codul de pe ştampilă era al spitalului. Am fost acolo, după prietenul tău. Ce altceva putea să fie? Dar trebuia să fiu sigur. De aceea am sunat,

să văd dacă el e cel căutat de voi. El e, într-adevăr.

— Ai făcut o mare greşeală, Freddy.

— Aveţi nevoie de *Tattler* şi eu pot să vi-l pun la dispoziţie. Anunţuri, editoriale, monitorizarea corespondenţei, orice vreţi. Pot să fiu discret. Pot. Bagă-mă în afacere, Crawford.

— Nu e nici o afacere.

— Bine, atunci înţeleg că nu o să vă pese dacă în numărul viitor cineva o să dea şase anunţuri personale adresate „domnului Pelerin”, cu aceeaşi semnătură.

— Îţi fac ordin de interdicţie şi te bag în anchetă pentru obstrucţionarea justiţiei.

— Dar o să afle toate ziarele.

Lounds ştia că este înregistrat, dar nu îi mai păsa.

— Îţi jur, Crawford, că o s-o fac. O să-ţi fac şansa bucăţele înainte să o pierd pe a mea.

— Mai adaugă şi transmiterea interstatală a unui mesaj de ameninţare la tot ce ţi-am enumerat mai devreme.

— Lasă-mă să vă ajut, Jack. Pot, crede-mă.

— Du-te la poliţie, Freddy, şi dă-mi-l pe sergent.

Automobilul Lincoln Versailles al lui Freddy Lounds mirosea a lac de păr şi after-shave, a ciorapi şi a trabucuri. Poliţistul fu cît se poate de fericit să iasă la aer cînd ajunseră la secţie.

Lounds îl cunoştea pe căpitanul secţiei şi pe mulţi dintre poliţiştii de patrulă. Căpitanul îi oferi o cafea şi sună la procuratură să „se limpezească rahatul ăsta odată”.

Nu veni nimeni de la poliţia federală să-l ia pe Lounds. Peste jumătate de oră primi un telefon de la Crawford şi vorbi cu el din biroul căpitanului. Apoi fu eliberat. Căpitanul îl conduse la maşină.

Lounds era nervos şi conducea smucit cînd traversă Bucla spre apartamentul lui din partea de est a oraşului, cu vedere spre lacul Michigan. Voia să obţină mai multe avantaje de pe urma acestei poveşti. Banii erau unul dintre ele, majoritatea urmînd să provină din vînzarea cărţii. La

treizeci şi şase de ore de la prinderea criminalului va apărea o ediţie a cărţii lui. Un reportaj exclusiv în presă îi va asigura gloria. Va avea satisfacţia să vadă cum presa serioasă – *Chicago Tribune*, *Los Angeles Times*, sanctitatea sa *Washington Post* şi sfîntul *New York Times* – îi publică materialele cu drept de autor, cu poză deasupra articolului.

Şi după aceea corespondenţii augustelor publicaţii care îl priveau de sus, care nu se aşezau la aceeaşi masă cu el vor crăpa de ciudă.

Lounds era un paria pentru ei din pricină că se convertise la o altă credinţă. Dacă ar fi fost un incompetent, un prostovan, veteranii presei serioase i-ar fi iertat că lucrează pentru *Tattler*, tot aşa cum oamenii iartă gesturile unui retardat. Dar Lounds era bun. Avea toate calităţile necesare unui bun reporter – inteligenţă, tupeu şi nas de copoi. Avea multă energie şi răbdare.

Printre dezavantajele lui se număra faptul că era enervant şi, în consecinţă, neagreat de toţi directorii de ştiri, şi avea capacitatea de a se implica personal în reportajele pe care le făcea.

În Lounds zăcea nevoia imperioasă de a se face remarcat, confundată adesea cu orgoliul. Lounds era dolofan, mic şi urît. Avea dinţi de cal, iar ochii lui de şobolan luceau ca scuipatul pe asfalt.

Lucrase în presa scrisă timp de zece ani pînă cînd îşi dăduse seama că nimeni nu-l va trimite niciodată corespondent la Casa Albă. Văzuse că redactorii şefi îl ţineau în chip de om la toate şi aşa urmau să-l folosească pînă avea să devină un beţivan bătrîn la un birou uitat de lume, îndreptîndu-se inevitabil spre ciroză sau spre o moarte într-un incendiu provocat de o ţigară pe care uitase s-o stingă.

Aveau nevoie de informaţiile pe care le putea obţine el, dar nu îl voiau pe el. Îl plăteau foarte bine, ceea ce totuşi nu înseamnă prea mult dacă dai bani mulţi pe femei. Îl băteau pe umăr şi îi spuneau că are un tupeu de nota zece şi refuzau să-i rezerve un loc în parcare.

Într-o după-amiază din 1969, în timp ce rescria un

articol, Freddy avusese o revelaţie.

Frank Larkin şedea lîngă el scriind ce i se dicta la telefon. Dictarea era moara de măcinat a reporterilor bătrîni de la ziarul la care lucra Freddy. Frank Larkin avea cincizeci şi cinci de ani, dar arăta de şaptezeci. Avea o privire ştearsă şi la fiecare jumătate de oră se ducea la vestiar să bea ceva. Freddy îi simţea duhneala de la masă la care lucra.

Larkin se ridică, se duse la biroul editorului de ştiri, o femeie, şi îi spuse ceva în şoaptă. Freddy Lounds asculta întotdeauna conversaţiile celorlalţi.

Larkin îi ceruse femeii să-i aducă un tampon de la automatul din toaleta pentru angajate. Folosea tampoane pentru că avea sîngerări anale.

Freddy se oprise din dactilografiat. Mototolise articolul şi înlocuise hîrtia cu una albă pe care îşi scrisese demisia.

O săptămînă mai tîrziu lucra la *Tattler*.

Începuse ca redactor la rubrica despre cancer, cu un salariu dublu faţă de cel dinainte. Conducerea fusese impresionată de atitudinea lui.

Tattler îşi permitea să-l plătească bine deoarece ziarul cîştiga fabulos de pe urma cancerului.

Unul din cinci americani moare de cancer. Rudele muribundului, epuizate, încercînd să lupte cu furia tumorii cu gesturi de încurajare, budincă de banane şi bancuri răsuflate, caută cu disperare ceva care să le dea o speranţă.

Studiile de marketing au arătat că un titlu cu caractere groase de tipul „Leac pentru cancer” sau „Medicament miraculos pentru cancer” creştea vînzările din supermarket ale unui număr din *Tattler* cu 22,3 procente. Acest procentaj scădea cu 6 procente dacă articolul era în partea de sus a paginii întîi, din cauză că oamenii aveau timp să citească sumarul articolului în timp ce li se făcea suma la casă.

Experţii de marketing au descoperit că era mai bine că titlul să fie color pe pagina întîi şi articolul în paginile de

mijloc, pentru că oamenilor le era greu să ţină ziarul desfăcut cu o mînă şi căruciorul cu cealaltă.

Articolul standard era format din cinci paragrafe optimiste cu caractere de 10, apoi de 8, apoi cu 6, înainte de a specifica faptul că „medicamentul miraculos” nu era disponibil sau că testele pe animale de-abia începeau.

Freddy Lounds şi-a cîştigat banii scriind asemenea articole, poveştile lui vindeau o mulţime de exemplare.

Pe lîngă creşterea numărului de cititori, ziarul cîştiga şi de pe urma vînzărilor de pandantive magice şi materiale care vindecă orice boală. Fabricanţii acestora plăteau în plus dacă reclama la produsele lor era tipărită chiar lîngă articolele săptămînale despre cancer.

Mulţi cititori au scris ziarului pentru a obţine mai multe informaţii. S-au cîştigat bani buni şi de pe urma lor, vînzîndu-li-se adresele unui predicator „evanghelist” prin radio, un sociopat notoriu care le-a scris şi le-a cerut bani, folosind plicuri imprimate cu textul „Cineva drag va muri dacă nu...”.

Freddy Lounds era bun pentru *Tattler*, şi ziarul era bun cu el. Acum, după unsprezece ani de muncă la ei, cîştiga 72 000 de dolari pe an. Îşi făcea chefurile şi cheltuia banii pe distracţii. Trăia cît de bine ştia el să trăiască.

După cum mergeau lucrurile, credea că poate să ridice preţul pentru cartea pe care o pregătea. Unii producători de film se arătaseră interesaţi. Freddy Lounds auzise că Hollywood-ul este locul perfect pentru oamenii sîcîitori şi cu bani.

Freddy se simţea bine. Închise poarta garajului de la subsolul clădirii şi parcă pe locul lui cu un scrîşnet de cauciucuri. Pe perete era scris numele lui cu litere de-o şchioapă, marcînd locul rezervat: Domnul Frederick Lounds.

Wendy venise deja – Datsun-ul ei era parcat lîngă locul lui. Bun. Îşi dorea să o ia cu el la Washington, să rupă inima tîrgului cu aşa frumuseţe de femeie. Fluieră în lift, în drum spre apartament.

Wendy îi făcea bagajele. Trăise o viaţă tot facîndu-şi

bagajele, aşa că se pricepea.

Îngrijită, jeanşi şi cu bluză în carouri, părul castaniu strîns într-o coadă de cal la spate, putea fi confundată cu o fată de la ţară dacă nu ar fi fost atît de palidă şi cu o asemenea înfăţişare. Wendy arăta mai degrabă a adolescentă în formare.

Îl privi pe Lounds cu nişte ochi care nu mai cunoscuseră uimirea de mulţi ani. Văzu că tremură.

— Munceşti prea mult, Roscoe.

Ei îi plăcea să-i spună Roscoe şi, dintr-un motiv oarecare, el era încîntat de acest nume.

— Ce iei, avionul de şase?

Îi aduse ceva de băut şi luă de pe pat costumul de material plastic strălucitor şi cutia în care îşi ţinea peruca, lăsîndu-i loc să se întindă.

— Te duc eu la aeroport. Nu merg la club înainte de şase.

Era proprietara clubului topless „Wendy City” şi nu mai trebuia să danseze.

Lounds contribuise şi el la afacere.

— Cînd m-ai sunat, parcă erai Domnul Cîrtiţă, spuse ea.

— Cine?

— Domnul Cîrtiţă. Ştii tu, duminică dimineaţa, ăla misterios care îl ajută pe agentul secret Veveriţă. Ne-am uitat cînd erai răcit... Ai dat lovitură azi, nu-i aşa? Pari mulţumit de tine.

— Corect. Astăzi am riscat, iubito, şi am cîştigat. Mi s-a deschis o poartă de aur.

— Ai timp să dormi puţin înainte să pleci. Nu te omorî chiar aşa cu munca.

Lounds aprinse o ţigară. Una era deja aprinsă în scrumieră.

— Ştii ce? spuse ea. Pariez că dacă îţi bei paharul şi îmi povesteşti totul, o să dormi mai liniştit.

Faţa lui Freddy Lounds, lipită pe gîtul ei ca un pumn, se relaxă în cele din urmă, ca un pumn care se deschide şi devine palmă, calm. Se opri din tremurat. Îi relată totul în

şoaptă, cu gura între sînii ei măriţi artificial; ea desenă cu degetul opturi pe ceafa lui.

— Eşti şmecher, Roscoe, spuse ea. Culcă-te acum. Te pregătesc eu pentru avion. O să iasă totul bine. Şi o să ne distrăm de minune după aceea.

Vorbiră despre locurile pe care le-ar putea vizita. El adormi.

17

Dr. Alan Bloom şi Crawford şedeau pe nişte scaune pliante, singurele piese de mobilier rămase în biroul lui Crawford.

— Dulapul e gol, doctore.

Dr. Bloom studie trăsăturile de maimuţă ale lui Crawford şi se întrebă ce urmează. Îndărătul chipului morocănos şi al pastilelor efervescente Alka-Seltzer, doctorul detectase o inteligenţă ascuţită ca lama unui bisturiu.

— Unde s-a dus Will?

— O să-i treacă după ce face o plimbare, spuse Crawford. Îl urăşte pe Lounds.

— Credeai că o să-l pierzi pe Will după ce Lecter i-a publicat adresa? Că o să se întoarcă la soţie şi copil?

— Doar o clipă. Oricum, a fost şocat.

— E de înţeles, admise dr. Bloom.

— Atunci mi-am dat seama – nu poate să se ducă acasă, şi nici Molly şi Willy nu vor putea să se întoarcă acasă pînă nu îl prindem pe Zîna Măseluţă.

— Ai cunoscut-o pe Molly?

— Da. E o tipă pe cinste. Îmi place de ea. Desigur, îmi doreşte să ajung direct în iad. În consecinţă, prefer să o evit o perioadă.

— Crede că te foloseşti de Will?

Crawford îl privi intens pe dr. Bloom.

— Am de discutat nişte chestii cu el. O să ne consultăm cu tine. Cînd trebuie să ajungi la Quantico?

— Marţi dimineaţă. Dar pot să amîn.

Dr. Bloom fusese invitat să ţină o serie de cursuri la departamentul de ştiinţă comportamentală al Academiei FBI.

— Graham te place. Zice că nu încerci să te joci cu mintea lui, spuse Crawford.

Remarca lui Bloom cum că s-ar folosi de Graham îi rămăsese în gît.

— Nu încerc. N-aş îndrăzni, spuse dr. Bloom. Sînt la fel de sincer cu el ca şi cu oricare din pacienţii mei.

— Exact.

— Nu, eu vreau să fiu prieten cu el şi chiar sunt, Jack. Domeniul meu de activitate este observaţia. Adu-ţi aminte că, atunci cînd m-ai rugat să fac un studiu despre el, am refuzat.

— Petersen comandase studiul, nu eu.

— Tu l-ai cerut. Oricum, dacă ar fi să trag anumite concluzii în privinţa lui Graham, ceva care să fie de folos şi altora din punct de vedere terapeutic, aş face-o într-o formă atît de subtilă încît nimeni nu şi-ar da seama la cine mă refer. Dacă va exista o lucrare ştiinţifică cu asemenea subiect, nu va fi publicată decît postum.

— Vorbeşti despre tine sau despre Graham?

Dr. Bloom nu răspunse.

— Am observat ceva ce mă face curios: nu rămîi niciodată singur în aceeaşi încăpere cu Graham, nu-i aşa? Desigur, gestul nu e evident. Dar nu rămîi niciodată între patru ochi cu el. De ce? Crezi că are capacităţi paranormale?

— Nu. Este un om cu o memorie fotografică – are o memorie vizuală fantastică dar nu cred că e medium. Nu a acceptat să se lase testat de Duke, dar asta nu înseamnă nimic. Detestă să se bage cineva în mintea şi sufletul lui. Şi eu, la drept vorbind.

— Dar...

— Will vrea să facă din asta un exerciţiu pur intelectual şi, în definiţia îngustă pe care o dă ştiinţa judiciară, asta şi este. E bun, dar îmi închipui că sînt şi alţii la fel de buni ca el.

— Nu mulţi, răspunse Crawford.

— Ce are în plus este empatia pură şi proiecţiile mentale, spuse dr. Bloom. Poate să abordeze orice punct de vedere, al tău, al meu – şi poate şi altele care îl sperie şi dezgustă. E un dar incomod, Jack. Percepţia este o armă cu două tăişuri.

— De ce nu rămîi niciodată singur cu el?

— Pentru că am o curiozitate pur profesională în ceea ce priveşte persoana lui şi sînt sigur că şi-ar da seama de asta foarte repede. Îi merge mintea.

— Dacă vede că încerci să i te bagi în suflet, o să tragă jaluzelele.

— O analogie destul de neplăcută, dar într-adevăr corectă. Te-ai răzbunat destul, Jack. Hai să trecem la subiect şi s-o scurtăm. Nu mă simt prea bine.

— Probabil o manifestare psihosomatică, spuse Crawford.

— Te înşeli. E doar vezica urinară. Ce vrei?

— Am la dispoziţie un mediu prin care îi pot vorbi Zînei Măseluţă.

— *Tattler*, spuse Bloom.

— Corect. Crezi că avem cum să-l împingem spre autodistrugere prin ceea ce îi vom spune?

— Să-l facem să se sinucidă?

— Sinuciderea mi-ar conveni de minune.

— Mă îndoiesc. În anumite tipuri de boli mintale asta ar fi posibil. În cazul ăsta însă am dubii. Dacă ar avea tendinţe de autodistrugere, n-ar mai fi atît de atent. Nu s-ar proteja atît de bine. Dacă ar fi un caz clasic de schizofrenie cu manii paranoide, ai putea să-l influenţezi şi să-l faci să se dea de gol prin ceva. Poate să se automutileze. Oricum, nu te-aş ajuta.

Sinuciderea era inamicul principal al doctorului Bloom.

— Da, probabil că nu m-ai ajuta, încuviinţă Crawford. Putem să-l întărîtăm?

— De ce vrei să ştii? În ce scop?

— Te întreb doar un lucru: am putea să-l întărîtăm şi în acelaşi timp să-i concentrăm atenţia?

— A făcut deja o fixaţie pentru Graham şi îl consideră adversarul lui, ştii prea bine. Nu face pe prostul. Te-ai hotărît să pui pielea lui Graham la bătaie, nu-i aşa?

— Sînt de părere că ar trebui s-o facem şi pe asta. Dacă nu, iar o să avem de lucru pe douăzeci şi cinci. Ajută-mă.

— Nu înţeleg ce doreşti.

— Un sfat – asta îţi cer.

— Nu de la mine, spuse dr. Bloom. Mai bine de la Graham. Nu vreau să interpretezi greşit, şi în mod normal nu aş spune-o, dar trebuie să aflu: care crezi că este unul dintre cele mai puternice motivaţii ale lui Graham?

Crawford dădu din cap.

— Frica, Jack. Omul ăsta se confruntă cu o frică nemaipomenită.

— Pentru că a fost rănit?

— Nu, nu în totalitate. Frica merge mîna în mînă cu imaginaţia, e o pedeapsă, e preţul imaginaţiei.

Crawford îşi privi fix mîinile butucănoase încrucişate pe pîntece. Roşi. Discuţia devenea jenantă.

— Sigur. E un lucru care nu se spune „durilor”. Nu te teme să-mi spui că îi este frică. N-am cum să îmi schimb părerea despre el. Nu sînt chiar tîmpit, doctore.

— Nici n-am crezut vreodată treaba asta, Jack.

— Nu l-aş pune la bătaie dacă n-aş fi sigur că îl acopăr măcar optzeci la sută. Nu se descurcă rău. N-o fi cel mai bun, dar e rapid. Doctore, ne ajuţi să-l întărîtăm pe Zîna Măseluţă? Au murit deja prea mulţi.

— Numai în cazul în care Graham cunoaşte toate riscurile şi şi le asumă de bunăvoie. Vreau să aud că spune asta cu gura lui.

— Semănăm mult, doctore. Eu nu-l trag niciodată pe sfoară. Nu mai mult decît ne tragem reciproc pe sfoară noi toţi.

Crawford îl găsi pe Graham în atelierul minuscul de lîngă laboratorul lui Zeller, pe care îl rechiziţionase şi tapetase cu fotografii şi înscrisuri personale ale victimelor.

Crawford aşteptă pînă ce Graham lăsă din mîna *Buletinul forţelor de ordine* pe care îl citea.

— Hai să te pun la curent cu ce am pregătit pentru douăzeci şi cinci.

Nu era nevoie să-i spună lui Graham că pe douăzeci şi cinci era următoarea lună plină.

— Cînd va acţiona din nou?

— Da, dacă avem vreo problemă pe douăzeci şi cinci.

— Nu dacă. Ci cînd.

— Ambele crime au avut loc sîmbătă noaptea. Birmingham, 28 iunie, lună plină sîmbătă noaptea. Atlanta, 26 iulie, o zi înainte de lună plină, dar tot sîmbătă noaptea. De data asta luna plină cade într-o luni, 25 august. Fiindcă are o slăbiciune pentru zilele de sfîrşit de săptămînă, o să fim gata de vineri.

— Gata? O să fim *gata?*

— Corect. Ştii cum scrie la carte că se investighează o crimă?

— Niciodată n-am văzut să se facă aşa cum scrie la carte, spuse Graham. Niciodată nu iese bine.

— Nu. Aproape niciodată. Totuşi ar fi nemaipomenit să reuşim să o facem: să trimitem un om înăuntru. Doar unul. Să-l lăsăm să cerceteze locul. Cu microfon, să ne dicteze tot ce constată. Să aibă la dispoziţie locul atîta timp cît vrea. Numai el... numai tu.

O pauză interminabilă.

— Ce vrei să spui?

— Începînd cu vineri douăzeci şi doi o să avem un laborator mobil Grumman Gulfstream la baza aeriană Andrews. L-am luat de la Interne. Vom fi pe fază – eu, tu, Zeller, Jimmy Price, un fotograf şi doi oameni pentru interogări. Pornim de îndată ce primim apelul. Oriunde ar fi să se întîmple, în est sau în sud, ajungem într-o oră şi un sfert.

— Cum rămîne cu poliţia locală? Nu-i obligă nimeni să coopereze cu noi. N-o să aştepte.

— Trimitem dispoziţii tuturor şefilor de poliţie şi şerifilor. Le cerem ca ordinele să fie puse pe birourile dispeceratelor şi ale ofiţerilor de serviciu.

Graham clătină din cap.

— Rahat. Nu se vor abţine. N-o să meargă.

— Să ştii că nu le cerem prea mult. Vrem doar ca în momentul în care au un raport, primii ofiţeri care ajung la faţa locului să intre şi să se uite. Personalul medical poate

să intre şi să vadă dacă mai poate fi salvat cineva. Apoi să iasă. Barajele pe şosele, interogările – nu mă interesează. Totul este să lase scena neatinsă. Ajungem acolo, tu intri. Ai microfon. Vorbeşti cu noi cînd ai chef, nu zici nimic dacă n-ai chef. Nu te grăbeşte nimeni. Cînd vrei, intrăm şi noi.

— Poliţia locală nu o să aştepte.

— Sigur că nu. O să trimită nişte indivizi de la Omucideri. Dar cererea noastră va avea un *oarecare efect*. N-o să se mai calce toţi pe picioare. O să-ţi rămînă şi ţie ceva cald.

Cald. Graham se sprijini cu capul de spătar şi privi tavanul.

— Dar bineînţeles, spuse Crawford, mai avem încă treisprezece zile pînă atunci.

— Ăă, Jack.

— Jack ce? întrebă Crawford.

— Mă omori, mă omori cu zile.

— Nu înţeleg.

— Ba înţelegi. Aţi decis să mă folosiţi ca momeală fiindcă nu aţi reuşit încă să aflaţi nimic. Aşa că, înainte să mă întrebi, ţi-ai zis c-ar fi mai bine să-mi povesteşti cît de rău o să fie dată viitoare. O tactică psihologică bună. Bună pentru idioţi. Ce credeai că o să-ţi răspund? Te temeai că mi-a dispărut bărbăţia după ultima întîlnire cu Lecter?

— Nu.

— Nu ţi-aş purta pică, chiar de-ar fi aşa. Cunoaştem amîndoi persoane cărora li s-a întîmplat. Nu-mi place să umblu cu vesta de Kevlar şi nici să-mi ţîţîie fundu'. Dar m-am băgat în rahat. Nu putem să ne ducem liniştiţi la casele noastre atîta vreme cît e în libertate.

— Nu m-am îndoit niciodată că o să accepţi.

Graham îşi dădea seama că nu minte.

— E şi altceva la mijloc, nu?

Crawford amuţi.

— Nu Molly. *În nici un caz*.

— Doamne, Will, nici măcar eu n-aş fi în stare să-ţi cer aşa ceva.

Graham îl fixă cîteva clipe.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jack! Ai decis să-l scoatem la înaintare pe Freddy Lounds, nu-i aşa? Tu şi micuţul Freddy aţi bătut palma.

Crawford se încruntă privind o pată de pe cravată. Ridică ochii către Graham.

— Ştii şi tu că e cea mai bună metodă de a-l momi. Zîna Măseluţă va fi cu ochii pe *Tattler*. Ce mai avem?

— Chiar trebuie să fie Lounds?

— El controlează tot ce mişcă la *Tattler*.

— Deci îl aduc pe Zîna Măseluţă în gura gazetei şi după aia îi oferim o ocazie. Crezi că e mai bine decît cu scrisoarea? Nu-mi răspunde, ştiu că e mai bine. Cu Bloom ai vorbit?

— În treacăt. O să ne întîlnim amîndoi cu el. Şi cu Lounds. O să-i facem şi treaba cu scrisoarea în acelaşi timp.

— Şi înscenarea? Cred că va trebui să-i oferim o ocazie cît mai bună. Un spaţiu deschis. Undeva unde să se apropie cu uşurinţă. Nu cred că va încerca să mă trimită în lumea drepţilor cu puşca cu lunetă. M-o fi păcălind el cu unele, dar nu-l pot vedea cu o armă.

— O să postăm oameni de veghe în locurile mai înalte.

Se gîndeau amîndoi la acelaşi lucru. Vesta antiglonţ din Kevlar putea să oprească lovitura de cuţit sau glonţul de 9 milimetri. Capul însă îi rămînea vulnerabil. Nu aveau cum să-l protejeze împotriva unei împuşcături în cap dacă se trăgea asupra lui dintr-o ascunzătoare.

— Vorbeşte tu cu Lounds. Ştii că nu-mi face nici o plăcere.

— Trebuie să-ţi ia un interviu, Will, spuse Crawford blînd. Trebuie să te fotografieze.

Bloom îl avertizase pe Crawford că în privinţa asta o să-l convingă mai greu.

18

Graham reuşise să-i surprindă atît pe Crawford cît şi pe Bloom. Părea dispus să facă un compromis cu Lounds şi expresia lui era binevoitoare, în ciuda răcelii din privire.

Privilegiul de a intra în sediul FBI avusese un efect surprinzător asupra manierelor lui Freddy Lounds. Era chiar politicos cînd îşi amintea că aşa se cade, şi umbla repede şi fără prea mult zgomot la aparate.

Graham îi refuzase un singur lucru: nu îl lăsase să vadă jurnalul doamnei Leeds şi nici corespondenţa privată a membrilor celor două familii.

Răspunsese calm tuturor întrebărilor lui Lounds. Amîndoi îşi consultau notiţele de la întîlnirea cu dr. Bloom, reformulînd adesea întrebările şi răspunsurile.

Lui Alan Bloom i se păruse dificil să găsească o modalitate de a-l jigni pe Zîna Măseluţă. Îşi expusese doar teoriile referitoare la el. Ceilalţi îl urmăreau cu atenţie.

Dr. Bloom spusese că acţiunile şi scrisoarea Zînei Măseluţă indicau un tipar maniacal cu proiecţii menite a compensa sentimentele intolerabile de neadaptare. Spargerea oglinzilor reprezenta o legătură între aceste sentimente şi înfăţişarea lui.

Obiecţiile criminalului cu privire la porecla „Zîna Măseluţă” porneau de la implicaţiile homosexuale ale cuvîntului „Zîna”. Bloom era de părere că avea un conflict subconştient de natură homosexuală, o frică teribilă de a fi homosexual. Părerea lui Bloom era susţinută de o observaţie ciudată făcută în casa familiei Leeds: cutele şi petele de sînge acoperite indicau că Zîna Măseluţă îl îmbrăcase pe domnul Leeds cu un şort după moartea acestuia. Dr. Bloom susţinea că făcuse acest lucru pentru a sublinia lipsa lui de interes faţă de bărbaţi.

Psihiatrul le vorbise despre legătura strînsă între impulsurile sadice şi cele sexuale, care se formează la sadici încă de la vîrstă fragedă.

Atacurile sălbatice îndreptate în primul rînd asupra femeilor şi înfăptuite în prezenţa familiilor lor erau încercări evidente de subminare a unei imagini materne. Bloom, plimbîndu-se prin încăpere, vorbind ca pentru sine, îşi denumise subiectul „progenitura unui coşmar”. Pleoapele lui Crawford coborîseră la auzul compasiunii din glasul doctorului.

În interviul acordat lui Lounds, Graham făcuse o serie de afirmaţii pe care un criminalist nu le-ar face niciodată şi pe care un ziar serios nu le-ar lua niciodată în seamă.

Declarase că Zîna Măseluţă e urît, impotent cu persoanele de sex opus şi susţinuse, intenţionat, că ucigaşul molestase sexual victimele de sex masculin. Graham spusese că Zîna Măseluţă era fără îndoială măscăriciul apropiaţilor şi produsul unei relaţii incestuoase.

Subliniase faptul că Zîna Măseluţă nu este atît de inteligent ca Hannibal Lecter. Promisese să furnizeze ziarului *Tattler* mai multe observaţii şi detalii cu privire la criminal. Mulţi colegi de breaslă nu erau de acord cu el, susţinuse Graham, dar atîta vreme cît el conducea ancheta, *Tattler* putea să conteze pe informaţii veritabile din partea lui.

Lounds îi făcuse multe fotografii.

Instantaneul cel mai important fusese realizat în „ascunzătoarea din Washington” a lui Graham, un apartament pe care îl „luase în folosinţă pînă va zdrobi Zîna”. Era singurul loc unde „îşi găsea liniştea” în „atmosfera de carnaval” a anchetei.

În fotografie, Graham apărea într-un halat de baie, şezînd la un birou noaptea tîrziu. Medita la un portret de o „concepţie artistică” grotescă a „Zînei”.

Fereastra din spatele lui dădea spre domul Capitoliului iluminat de reflectoare şi, cel mai important, în colţul din stînga jos al ferestrei, şters, dar lizibil, se vedea firma motelului ieftin de peste drum.

Zîna Măseluţă putea găsi foarte uşor apartamentul dacă voia într-adevăr.

La sediul FBI, Graham fusese fotografiat în faţa unui spectrometru de masă. Nu avea nici o legătură cu cazul, dar lui Lounds i se păruse că dă bine.

Graham acceptase chiar să apară în aceeaşi fotografie cu Lounds, în faţa rafturilor cu arme de foc. Lounds ţinea un pistol automat de nouă milimetri, acelaşi tip ca arma „Zînei”. Graham arăta către amortizorul artizanal, dintr-o ţeavă de antenă.

Dr. Bloom fusese surprins să vadă că Graham pune o mîna prietenească pe umărul lui Lounds chiar înainte ca Crawford să apese pe declanşator.

S-a stabilit că interviul şi pozele să fie publicate în ediţia de a doua zi a ziarului *Tattler*, luni, unsprezece august. De îndată ce se văzuse cu materialul, Freddy Lounds pornise către Chicago. Spusese că vrea să supravegheze personal prelucrarea acestuia pentru tipografie. Aranjase să se întîlnească cu Crawford marţi după-amiază, la cinci străzi distanţă de capcană.

Începînd cu ziua de marţi, cînd *Tattler* ajungea la toate chioşcurile, monstrului aveau să i se întindă două capcane.

Graham se va duce în fiecare seară în apartamentul în care fuseseră făcute pozele.

Un anunţ personal codificat din acelaşi număr al ziarului îl invită pe „Zîna” la o căsuţă poştală din Annapolis, păzită zi şi noapte. Dacă devenea bănuitor în legătură cu cutia poştală, îşi putea închipui că toate eforturile de a-l prinde fuseseră canalizate într-acolo. Atunci Graham ar apărea o ţintă mai atrăgătoare, gîndise FBI-ul.

Autorităţile din Florida organizaseră o pîndă la Sugarloaf Key.

Vînătorii nu erau prea mulţumiţi – două acţiuni care legau de mîini şi de picioare un număr mare de forţe poliţieneşti ce ar fi fost de folos şi în altă parte, plus prezenţa lui Graham în apartamentul-capcană, care făcea imposibilă deplasarea lui în afara oraşului.

Deşi judecata îi spunea lui Crawford că era cea mai bună mişcare, acţiunea i se părea prea pasivă. Avea

impresia că alergau în jurul cozii cînd îi despărţeau doar două săptămîni de următoarea lună plină.

Zilele de luni şi marţi trecură greu. Minutele păreau ore, iar orele zburau ca minutele.

Spurgen, instructor-şef al brigăzii SWAT de la Quantico, dădu un tur blocului luni după-amiază. Graham îl însoţi. Crawford şedea pe bancheta din spate.

— Traficul pietonal scade în jur de şapte şi un sfert. Toţi merg la cină, spuse Spurgen.

Trupul lui compact, atletic şi şapca îndesată pe cap îl făceau să arate ca un mijlocaş.

— Dă-ne un semnal pe linia liberă mîine, după ce treceţi de linia ferată. Pe la opt treizeci, opt patruzeci.

Opri în parcarea blocului.

— Înscenarea asta nu e chiar parfum, dar putea fi şi mai rea. Veţi parca aici mîine noapte. Vom schimba locul de parcare în fiecare seară, dar va rămîne tot pe partea asta. Sînt şaptezeci şi cinci de metri pînă la intrarea în apartament. Hai să-i parcurgem.

Spurgen, nu prea înalt şi crăcănat, o luă înaintea lui Graham şi Crawford.

Caută locuri pentru lunetişti, gîndi Graham.

— Dacă e să se întîmple, probabil o să se întîmple pe alee, spuse şeful SWAT. Vezi, de aici linia dreaptă de la maşina ta la intrare, drumul normal, e prin centrul parcării. Nu poţi merge mai departe. Va trebui să meargă pe asfalt ca să se apropie de tine. Cît de bine auzi?

— Binişor, răspunse Graham. Şi în parcarea asta nenorocită aud şi mai bine.

Spurgen căută ceva pe chipul lui Graham, dar nu găsi nimic care să-i spună ceva.

Se opri în mijlocul parcării.

— O să reducem puterea lămpilor ca să facem mai dificilă misiunea cuiva care ar vrea să tragă cu puşca.

— Mai dificilă şi pentru oamenii voştri, spuse Crawford.

— Ai noştri au infraroşu, spuse Spurgen. Am nişte

spray de contrast cu care o să te rog să te dai pe haină, Will. Apropo, nu mă interesează cît de cald îţi este – trebuie să porţi vestă antiglonţ de fiecare dată. Clar?

— Da.

— Ce e?

— E Kevlar – cum, Jack? A doua şansă?

— Aşa se cheamă, spuse Crawford.

— E foarte probabil că o să te abordeze din spate sau o să vină din faţă şi o să se întoarcă să te împuşte în spate cînd trece de tine, spuse Spurgen. A împuşcat de şapte ori în cap, corect? Nu e începător. O să te împuşte şi pe tine în cap dacă îi laşi timp. *Nu-i lăsa timp*. După ce îţi arăt nişte chestii în hol şi în cameră, mergem la poligon. Se poate?

— Se poate, răspunse Crawford.

Spurgen era marele preot la poligon. Îl puse pe Graham să poarte dopuri în urechi sub căşti şi îi prezentă ţinte din toate unghiurile. Era bucuros să vadă că Graham nu folosea pistolul calibru .38-ul regulamentar, dar îl îngrijora flama de la ţeavă. Traseră timp de două ore. La sfîrşit, Spurgen insistă să verifice ţeava şi partea culisantă a pistolului calibrul .42 folosit de Graham.

Graham făcu duş şi se schimbă ca să scape de mirosul prafului de puşcă înainte de a se duce la Molly şi Willy, în golf, pentru o ultimă noapte de libertate.

Îşi luă soţia şi fiul vitreg la magazin, dîndu-le instrucţiuni cum să aleagă pepenii. Le spuse să facă multe cumpărături – vechiul *Tattler* mai era pe raft lîngă casa de marcat şi spera că Molly să nu vadă numărul de a doua zi dimineaţa. Nu voia să-i spună ce se va întîmpla.

Cînd îl întrebă ce vrea la cină săptămîna următoare, trebui să-i spună că va fi plecat la Birmingham. Era prima minciună pe care i-o spunea. Îl făcu să se simtă la fel de jegos ca bancnotele uzate.

O privi printre rafturile cu produse: Molly, soţia lui drăgălaşă, cu vigilenţa ei continuă pentru noduli, cu insistenţa exasperantă pentru controlul medical trimestrial, cu teama ei controlată de întuneric; cu convingerea ei plătită scump că timpul înseamnă încă o şansă. Cunoştea

valoarea zilelor pe care le aveau împreună. Ştia să se bucure de un moment de împlinire, îl învăţase să se bucure şi el.

Acordurile muzicii lui Pachelbel se răspîndeau în camera înecată de soare unde s-au cunoscut şi unde fericirea era prea mare pentru a fi păstrată şi chiar şi atunci teama îl pîndea ca umbra unui uliu: era prea frumos ca să dureze.

Molly îşi tot schimba geanta de pe un umăr pe altul, de parcă pistolul ar fi cîntărit mai mult decît cele cinci sute optzeci de grame ale lui.

Graham, în dreptul pepenilor din raft către care bodogănea, s-ar fi simţit jignit dacă ar fi auzit asemenea vorbe: „O să-i bag pe nenorocit într-un sac de plastic. Trebuie să o fac.”.

Fiecare încărcat cu minciuni, arme şi cumpărături, cei trei alcătuiau o echipă mică şi solemnă.

Molly îşi dăduse seama că ceva nu e în ordine. Nu vorbi cu Graham după ce stinseră lumina. Visă paşi grei şi demenţi coborînd pe scări într-o casă cu camere care se schimbau întruna.

19

La aeroportul Internaţional Lambert din St. Louis există un chioşc de ziare la care se vînd principalele publicaţii de pe tot cuprinsul Statelor Unite. Ziarele din New York, Chicago şi Los Angeles vin cu avioanele de marfa şi se vînd în ziua în care apar.

Ca multe alte chioşcuri, acesta este proprietatea unei companii şi, pe lîngă revistele şi publicaţiile obişnuite, vînzătorul trebuie să accepte şi mizerii.

Cînd la chioşc fu livrat *Chicago Tribune*, lîngă el căzu şi un pachet gros de exemplare *Tattler*. Pachetul încă era cald la mijloc.

Vînzătorul se agita în faţa chioşcului, încercînd să aranjeze exemplarele din *Tribune*. Avea destule de făcut. Băieţii de zi nu aveau niciodată de aranjat.

O pereche de cizme negre cu fermoar apărură în colţul privirii lui. Un răsfoitor. Nu, cizmele erau îndreptate către el. Cineva voia ceva. Vînzătorul voia să aranjeze în continuare ziarele, dar simţea în ceafă privirea insistentă a omului.

Meseria lui era vremelnică. Nu trebuia să fie amabil.

— Ce doriţi?

— Un *Tattler*.

— Trebuie să aştepţi pînă desfac pachetul.

Cizmele nu plecară. Erau prea aproape.

— Ţi-am spus că trebuie să aştepţi pînă desfac pachetul. Ai înţeles? Nu vezi că am treabă?

O mînă şi o sclipire de oţel făcură să se deschidă pachetul într-o secundă. O monedă de un dolar cu efigia lui Susan B. Anthony sună pe jos. Un exemplar curat din *Tattler*, luat din mijlocul grămezii, le răsturnă pe cele de deasupra.

Vînzătorul se ridică în picioare, cu obrajii roşii. Bărbatul plecă cu ziarul la subraţ.

— Tu. Hei, tu!

Bărbatul se întoarse către el.

— Eu?

— Da, tu. Ţi-am spus...

— Ce mi-ai spus?

Se întorcea. Venise prea aproape.

— Ce mi-ai spus?

De obicei, un comerciant insistent îşi enervează clienţii. Era însă ceva straniu în calmul acestuia.

Vînzătorul privi în jos.

— Ai douăzeci şi cinci de cenţi restul.

Dolarhyde întoarse spatele şi plecă. Roşeaţa din obrajii vînzătorului de ziare dispăru abia după o jumătate de oră. *Da, tipul ăsta a venit şi acum o săptămînă. Dacă mai vine o dată, îi zic să se care dracului. Am ceva sub tejghea pentru deştepţi ca el.*

Dolarhyde nu citi ziarul în aeroport. Mesajul de joia trecută de la Lecter îl derutase oarecum. Desigur, Lecter avusese dreptate. *Era* într-adevăr frumos. Îi făcuse plăcere să-l citească. Simţi un soi de dispreţ pentru teamă pe care doctorul o resimţea faţă de poliţist. Lecter nu înţelegea nici el prea multe.

Totuşi ardea de nerăbdare să vadă dacă mai primise vreun mesaj. Va aştepta să ajungă acasă să-l citească. Dolarhyde era mîndru de capacitatea sa de autocontrol.

Se gîndi la vînzătorul de ziare în timp ce conducea maşina.

Fusese o vreme cînd i-ar fi cerut scuze şi nu s-ar mai fi întors niciodată acolo. Ani de zile înghiţise rahat la nesfîrşit din partea oamenilor. Gata. Oricum l-ar fi jignit pe Francis Dolarhyde, nu avea cum să ţină piept Dragonului. Era o parte a Devenirii.

La miezul nopţii, lampa de birou era încă aprinsă. Mesajul din ziar era decodat şi lăsat pe podea, printre tăieturile din *Tattler* rămase în urma articolelor decupate pentru registru. Marele jurnal era deschis sub tabloul cu Dragonul, lipiciul se usca sub articolele proaspăt lipite. Sub ele era lipită o punguţă de plastic, încă goală.

Legenda de lîngă punguţă suna aşa: „Cu Acestea M-a

Jignit”.

Dolarhyde plecase de la birou.

Şedea pe treptele de la pivniţă, în duhoarea rece de pămînt şi mucegai. Raza lanternei electrice se plimba peste mobila acoperită cu huse, spatele măreţelor oglinzi ce decoraseră odinioară casa şi acum se sprijineau de pereţi, lada cu dinamită.

Raza poposi pe o formă înaltă, una dintre cele cîteva din colţul îndepărtat. Înainta spre ea, plasele de păianjen agăţîndu-i-se de faţă. Praful îl făcu să strănute cînd ridică husa.

Clipi să-şi alunge lacrimile şi aduse lumina lanternei pe scaunul cu rotile din stejar pe care îl descoperise, spătar înalt, mare şi puternic. Era unul dintre cele trei aflate în pivniţă. Statul i le dăduse bunicii în anii 1940 cînd conducea azilul de bătrîni din casă.

Roţile scîrţîiră cînd împinse scaunul pe podea. În ciuda greutăţii, îl cără cu uşurinţă pe scări. În bucătărie unse roţile. Cele din faţă, mai mici, scîrţîiau încă, dar cele din spate aveau rulmenţi buni şi se învîrteau la o simplă atingere cu degetul.

Murmurul liniştitor al roţilor îi domoli furia crescîndă. Dolarhyde le învîrtea şi murmură şi el ceva.

20

Cînd Freddy Lounds părăsi sediul *Tattler* joi la prînz, era obosit şi fericit în acelaşi timp. Pusese cap la cap povestea pentru ziar în avionul către Chicago şi compusese articolul în treizeci de minute fix în redacţie.

În restul timpului se preocupase exclusiv de carte, alungîndu-i pe toţi cei care îl căutau. Era un bun organizator şi avea deja cincizeci de mii de cuvinte de fond.

La prinderea Zînei Măseluţă va izbucni în urale şi vă scrie repede un articol despre operaţiune, integrat perfect în materialul deja existent. Aranjase ca trei dintre cei mai buni reporteri de la *Tattler* să fie gata să ia notiţe. La cîteva ore după prindere vor scotoci după detalii prin casa Zînei Măseluţă, oriunde o fi locuind.

Editorul lui vorbea de sume foarte mari. Discutarea proiectului cu agentul era, la drept vorbind, o violare a înţelegerii cu Crawford. Toate contractele şi memoriile aveau să fie postdatate după prinderea criminalului ca să se acopere mîrşăvia.

Crawford avea un atu – deţinea înregistrarea ameninţărilor lui Freddy Lounds. Transmiterea interstatală de ameninţări era un delict prin care putea fi pus sub acuzare fără să beneficieze de umbrelă Primului Amendament. Freddy Lounds mai ştia că, doar cu un telefon, Crawford putea să-i ridice tot Fiscul în cap.

Lounds nu era cu totul lipsit de onestitate; nu îşi făcea iluzii prea mari în legătură cu natura meseriei lui. Dar pentru acest proiect dovedise o fervoare aproape evlavioasă.

Era posedat de viziunea unei vieţi îmbelşugate, se vedea scăldîndu-se în bani. Îngropate sub tot noroiul pe care-l împroşcase, vechile lui speranţe licăreau încă. Acum începuseră să sclipească şi să se ridice la suprafaţă.

Mulţumit că echipamentul de filmare şi înregistrare era pregătit, porni către casă ca să mai apuce trei ore de somn înainte de zborul la Washington, unde avea să-l

întîlnească pe Crawford lîngă capcană.

Garajul subteran era o adevărată pacoste. Duba neagră, parcată pe locul de lîngă el, depăşise marcajul. Călcase în spaţiul rezervat „domnului Frederick Lounds”.

Lounds deschise smucit uşa propriei maşini, izbi dubiţa lăsînd o zgîrietură. Să-l înveţe minte pe nesimţit.

Lounds îşi încuia maşina cînd uşa dubei se deschise în spatele lui. Nici nu apucă să se întoarcă bine cînd măciuca îl lovi peste ureche. Ridică mîinile, dar genunchii i se muiaseră, gîtlejul i se strînsese şi nu mai avea aer. Cînd putu să respire din nou, inspiră vapori de cloroform.

Dolarhyde parcă duba în spatele casei, coborî şi se dezmorţi. Tot drumul de la Chicago bătuse un vînt lateral infernal şi îl dureau mîinile. Studie cerul nopţii. Ploaia de stele a Perseidelor trebuia să înceapă; nu trebuia să o rateze.

Apocalipsa: Şi coada sa mătură a treia parte a stelelor din cer şi le azvîrli pe pămînt.

Fapta lui dintr-un alt timp. Trebuie să şi-o amintească.

Dolarhyde descuie uşa din spate şi procedă la cercetarea de rutină a casei. Cînd reveni afară, purta un ciorap pe faţă.

Deschise duba şi aduse o rampă. Apoi îl coborî pe Freddy Lounds, doar în chiloţi, cu gura şi ochii acoperiţi cu plasture. Deşi era doar semiconştient, nu se moleşise. Stătea drept, cu capul sprijinit de spătarul înalt al scaunului cu rotile. De la ceafă pînă la călcîie era lipit de scaun cu adeziv epoxidic.

Dolarhyde îl împinse în casă şi îl propti într-un colţ al salonului, cu spatele la încăpere, ca şi cum ar fi fost pedepsit.

— Ţi-e frig? Vrei o pătură?

Dolarhyde desprinse plasturele de pe ochii şi gura lui Lounds. Freddy Lounds nu răspunse. Mirosul de cloroform îi persista în nări.

— O să-ţi aduc o pătură.

Dolarhyde luă o pătură de lînă de pe canapea şi îl

înveli pînă la bărbie, trecîndu-i pe sub nas o sticlă de amoniac.

Ochii lui Freddy Lounds se deschiseră larg în direcţia unei îmbinări înceţoşate de pereţi. Tuşi şi începu să vorbească:

— Accident? Sînt grav rănit?

Vocea din spatele lui:

— Nu, domnule Lounds. Totul o să fie bine.

— Mă doare spatele. Pielea. M-am ars? Sper că nu m-am ars cu ceva.

— Ars? Ars. Nu. Stai aici şi odihneşte-te. Revin în scurt timp.

— Vreau să mă întind. Ascultă, trebuie să sun la birou. Aoleo, sînt într-un scaun pentru infirmi. Mi-am rupt coloana – spune-mi adevărul.

Paşi ce se îndepărtau.

— Ce caut aici?

Întrebarea se sfîrşi într-un tremur.

— Imediat, domnule Lounds.

Freddy Lounds auzi paşi în sus pe scări. Auzi duşul. Gîndea mai limpede acum. Îşi aminti că plecase de la birou cu maşina, dar după aceea nimic. O parte a capului îi zvîcnea şi mirosul de cloroform îl făcea să tuşească. Cum şedea drept şi rigid, îi era frică să nu vomite şi să se înece. Deschise gura şi trase adînc aer în piept. Îşi auzea bătăile inimii.

Lounds spera că doarme. Încercă să-şi desprindă mîna de pe braţul scaunului cu forţă din ce în ce mai mare, pînă cînd durerea din braţ şi palmă fu suficientă să-l trezească din orice vis. Nu dormea. Mintea lui începu să lucreze.

Dacă se forţa, putea să întoarcă ochii ca să-şi vadă braţele preţ de o secundă. Văzu cum era imobilizat. Nici vorbă de un cadru pentru spinări rupte. Nici vorbă de spital. Cineva îl răpise.

Lui Freddy Lounds i se păru că aude paşi pe duşumeaua de deasupra. Poate erau doar bătăile inimii lui.

Încercă să gîndească. Se strădui să gîndească.

Linişteşte-te şi gîndeşte, îşi şopti el.

Scările scîrţîiră cînd Dolarhyde coborî. Lounds îi simţi greutatea pe fiecare treaptă. Acum o prezenţă în spatele lui.

Lounds pronunţă cîteva cuvinte înainte de a fi în stare să-şi regleze vocea.

— Nu ţi-am văzut faţa. Nu pot să te identific. Nu ştiu cum arăţi. Lucrez la *National Tattler*, or să-ţi dea o recompensă grasă. Juma' de milion, poate un milion. Un milion de dolari.

Linişte în spatele lui. Apoi scîrţîitul unor arcuri de canapea.

— Ce părere ai, domnule Lounds?

Lasă durerea şi teama deoparte şi gîndeşte. Acum. Pentru totdeauna. Timp. Ani. Nu s-a hotărît să mă omoare. Nu m-a lăsat să-i văd faţa.

— Ce părere ai, domnule Lounds?

— Nu ştiu ce s-a întîmplat cu mine.

— Ştii cine sunt, domnule Lounds?

— Nu. Şi nici nu vreau să aflu, crede-mă.

— Dacă ar fi să mă iau după tine, sînt un ratat pervers. Un animal, ai spus. Probabil eliberat dintr-un ospiciu cu bunăvoinţa unui judecător.

În mod normal, Dolarhyde ar fi evitat consoana siflantă s din „pervers”. Dar acum avea un singur spectator şi acesta nu mai avea nici un chef de rîs.

— Acum ştii.

Nu minţi. Gîndeşte repede.

— Da.

— De ce scrii minciuni, domnule Lounds? De ce spui că sînt nebun? Răspunde-mi.

— Cînd cineva... cînd cineva face un lucru pe care restul oamenilor nu îl înţelege, îl numesc...

— Nebun.

— Ca de exemplu... pe fraţii Wright. În decursul istoriei...

— Istorie. Înţelegi ce fac eu, domnule Lounds?

Înţelegi. Acum. O şansă. Loveşte.

— Nu, dar cred că acum am ocazia să înţeleg şi atunci *vor înţelege toţi cititorii mei*.

— Te simţi privilegiat?

— E un privilegiu. Dar trebuie să-ţi spun de la om la om că mi-e frică. E foarte greu să te concentrezi cînd ţi-e frică. Dacă ai o idee măreaţă, nu trebuie să mă faci să mă tem că să mă impresionezi.

— De la om la om. Sincer. Apreciez că te gîndeşti la sinceritate, domnule Lounds, dar eu nu sînt om. Am început prin a fi om, dar, prin Graţia lui Dumnezeu şi prin Voinţa mea, am devenit un Altul şi Mai Mult decît un om. Spui că ţi-e frică. Crezi că Dumnezeu ia parte la această scenă, domnule Lounds?

— Nu ştiu.

— Şi te rogi Lui acum?

— Cîteodată mă rog. Mă rog numai cînd sînt speriat, ca să spun drept.

— Şi Dumnezeu te ajută?

— Nu ştiu. După aia nu mă mai gîndesc. Ar trebui să mă gîndesc.

— Ar trebui. Hmmm. Sînt atîtea lucruri pe care ar trebui să le înţelegi. Peste puţin timp am să te ajut să înţelegi. Mă scuzi o clipă?

— Sigur.

Paşi afară din cameră. Hîrîitul şi zornăitul unui sertar de bucătărie. Freddy Lounds scrisese multe articole despre crime petrecute în bucătării, unde se află la îndemîna atîtea obiecte ascuţite. Rapoartele poliţiei te pot face să-ţi schimbi rapid părerea despre bucătării. Acum curge apa.

Lounds presupuse că e noapte. Crawford şi Graham îl aşteptau. Acum sigur i se observase lipsa. Tristeţea zvîcnea în acelaşi ritm cu frica.

Respiraţie în spatele lui, o sclipire albă prinsă cu colţul ochiului. O mînă, puternică şi albă. Ţinea o cană de ceai cu miere. Lounds supse ceaiul cu un pai.

— O să fac un articol de zile mari, spuse el printre înghiţituri. Tot ce vrei tu să spui. Te descriu cum vrei tu sau nu te descriu deloc. Nu te descriu deloc.

— Şşş.

Un deget îl bătu pe vîrful capului. Luminile se aprinseră mai tare. Scaunul începu să se rotească.

— Nu. Nu vreau să te văd.

— O, dar trebuie, domnule Lounds. Eşti reporter. Eşti aici ca să iei informaţii. Cînd te întorc, deschide ochii şi priveşte-mă. Dacă nu-i deschizi, îţi capsez pleoapele de frunte.

Un plescăit, un declic şi scaunul se roti. Lounds era acum cu faţa la cameră, strîngînd ochii. Un deget îl bătea insistent pe piept. O atingere pe pleoape. Deschise ochii.

Lui Lounds, care şedea, celălalt îi păru foarte înalt cum stătea în picioare, în chimonou. Ciorapul de pe faţă era rulat pînă la gură. Se întoarse cu spatele la Freddy Lounds şi lăsă halatul să cadă. Muşchii puternici ai spatelui se încordară deasupra tatuajului strălucitor al cozii care pornea din partea de jos a spatelui şi se încolăcea pe picior.

Dragonul întoarse încet capul, privi peste umăr la Lounds şi zîmbi – colţi şi pete.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Freddy Lounds.

Lounds era acum în centrul camerei, de unde vedea ecranul. Dolarhyde, în spatele lui, îşi puse iar halatul şi proteza care îi permitea să vorbească.

— Vrei să ştii Cine Sînt?

Lounds încercă să dea din cap; scaunul îl trase de pielea capului.

— Mai mult ca orice. Mi-era teamă să întreb.

— Priveşte.

Primul diapozitiv era tabloul lui Blake, marele Om-Dragon, cu aripile desfăcute şi coada biciuind aerul, deasupra Femeii Înveşmîntate cu Soare.

— Acum înţelegi?

— Înţeleg.

Dolarhyde trecu repede peste celelalte diapozitive.

Clic. Doamna Jacobi în viaţă.

— Înţelegi?

— Da.

Clic. Doamna Leeds în viaţă.

— Înţelegi?
— Da.
Clic. Dolarhyde, Dragonul, cu muşchii încordaţi şi tatuajul cozii ameninţător deasupra patului soţilor Jacobi.
— Înţelegi?
— Da.
Clic. Doamna Jacobi aşteptînd.
— Înţelegi?
— Da.
Clic. Doamna Jacobi după.
— Înţelegi?
— Da.
Clic. Dragonul ameninţător.
— Înţelegi?
— Da.
Clic. Doamna Leeds aşteptînd, cu soţul vlăguit alături.
— Înţelegi?
— Da.
Clic. Doamna Leeds după, plină de sînge.
— Înţelegi?
— Da.
Clic. Freddy Lounds, o copie a unei fotografii din *Tattler*.
— Înţelegi?
— O, Doamne!
— Înţelegi?
— Dumnezeule mare!
Cuvintele îi ieşeau cu greu, ca unui copil care plînge.
— Înţelegi?
— Te rog, nu.
— Nu ce?
— Nu eu.
— Nu ce? Eşti bărbat, domnule Lounds. Eşti bărbat?
— Da.
— Sugerezi cumva că aş fi vreun ciudat?
— Dumnezeule, nu!
— Tu eşti un ciudat, domnule Lounds?
— Nu.

— O să mai scrii minciuni despre mine, domnule Lounds?

— Nu, nu, nu.

— De ce ai scris minciuni, domnule Lounds?

— Aşa mi-a spus poliţia. Ei au spus.

— Îl citezi pe Graham.

— Graham mi-a spus minciunile. Graham.

— Acum vei spune adevărul? Despre Mine. Despre Opera Mea. Despre Devenirea mea. Despre *Arta* mea, domnule Lounds. Este asta artă?

— Artă.

Teroarea de pe chipul lui Freddy Lounds îl eliberă pe Dolarhyde de chinul pronunţiei, acum zburda printre consoane siflante şi fricative; explozivele erau marile lui aripi întinse.

— Ai spus că eu, care sînt mai mult decît tine, sînt nebun. Eu, care am împins lumea mult mai departe decît ai făcut-o tu, nebun. Am îndrăznit mai mult decît tine. Mi-am imprimat sigiliul mult mai adînc în pămînt, unde va dăinui mai mult decît praful tău. Viaţa ta faţă de a mea e o dîră de melc pe o piatră. O urmă subţire şi băloasă de melc, întinsă pe literele de pe monumentul meu.

Cuvintele pe care Dolarhyde le scrisese în jurnal fremătau acum în el.

— Eu sînt Dragonul şi tu mă faci *nebun?* Mişcările mele sînt urmărite şi înregistrate ca ale unei stele. Ai auzit de steaua din 1054? Sigur că nu. Cititorii tăi te urmăresc aşa cum urmăreşte un copil cu degetul o dîră de melc, aceleaşi raţionamente obosite ce se învîrt în cerc. Înapoi la craniul tău superficial şi la faţa ta de cartof precum melcul se întoarce acasă în propria-i mizerie. Înaintea Mea eşti un melc în soare. Iei parte la o mare Devenire şi nu-ţi dai seama de nimic. Eşti o furnică într-o placentă. Stă în natura ta să faci un singur lucru bun: să tremuri în faţa Mea. Nu frică este ceea ce-Mi datorezi, Lounds, tu şi alţi pişăcioşi. *Îmi datorezi veneraţie*.

Dolarhyde rămase cu capul în jos, cu degetul mare şi arătătorul sprijinindu-şi puntea nasului. Apoi plecă din

încăpere.

Nu şi-a scos masca, se gîndi Lounds. *Nu şi-a scos masca. Dacă se întoarce fără mască, sînt mort. Doamne, sînt ud tot*. Roti ochii către uşă şi aşteptă ascultînd sunetele ce veneau din fundul casei.

Cînd Dolarhyde reveni, avea încă masca pe faţă. Ducea o cutie cu mîncare şi două termosuri.

— Pentru călătoria ta înapoi acasă, spuse el ridicînd un termos. Gheaţă. O să avem nevoie. Înainte de a pleca, vom face o înregistrare.

Ataşă un microfon de pătura de lîngă obrazul lui Lounds.

— Repetă după mine.

Înregistrară timp de jumătate de oră. În cele din urmă:

— Asta e tot, domnule Lounds. Te-ai descurcat de minune.

— Acum pot să plec?

— Da. Totuşi există o modalitate prin care să te ajut să înţelegi mai bine şi să ţii minte.

Dolarhyde se întoarse cu spatele.

— Vreau să înţeleg. Vreau să ştii că apreciez faptul că mă laşi să plec. De acum încolo voi fi cel mai corect, te asigur.

Dolarhyde nu putea să-i răspundă. Îşi schimbase proteza.

Banda porni din nou.

Rînji către Lounds. Puse mîna pe inima lui Lounds şi, aplecîndu-se mult spre el, ca şi cum ar fi vrut să-l sărute, îi smulse cu dinţii buzele şi le scuipă pe jos.

21

Se crapă de ziuă la Chicago, aer greu şi un cer cenuşiu, apăsător.

Un paznic ieşi din holul sediului *Tattler* şi se opri pe marginea trotuarului să fumeze o ţigară. Se scărpină pe spate. Era singur pe stradă şi în liniştea de dimineaţă auzea zgomotul semaforului care schimba culorile în vîrful dealului, o stradă mai departe.

La jumătate de stradă spre nord de la semafor, în afara razei vizuale a paznicului, Francis Dolarhyde trebăluia prin dubă în jurul lui Lounds. Aranjă pătura ca o glugă, aşa încît faţa lui Freddy Lounds nu se zărea deloc.

Lounds suferea dureri îngrozitoare. Părea stupefiat, dar mintea îi mergea. Trebuia să-şi amintească nişte lucruri. Pe sub legătura de la ochi văzu degetele lui Dolarhyde verificînd căluşul.

Dolarhyde îmbrăcă un halat alb de infirmier, puse un termos în poala lui Lounds şi îl coborî din dubă. Cînd blocă roţile scaunului şi se întoarse să pună rampa în maşină, Lounds văzu bara de protecţie a maşinii pe sub legătură.

Se chinui să se întoarcă... Da! numărul de înmatriculare. O fracţiune de secundă, dar Lounds îl memoră.

Mergeau. Îmbinări de asfalt. Un colţ şi o curbă. Hîrtie fîşîind sub roţi.

Dolarhyde opri scaunul într-un loc ferit, între o pubelă şi un camion. Trase de legătură. Lounds închise ochii. Sticlă de amoniac pe sub nas.

Vocea blîndă de lîngă el:

— Mă auzi? Aproape ai ajuns.

Acum jos legătura.

— Clipeşte dacă mă auzi.

Dolarhyde îi deschise ochii cu degetul mare şi cu arătătorul. Lounds îi privi chipul.

— Te-am cam păcălit, spuse Dolarhyde bătînd în termos. Nu am cu adevărat buzele tale în gheaţă.

Trase pătura şi deschise termosul.

Lounds se zbătu cînd simţi mirosul de benzină, smulgîndu-şi pielea de pe antebraţe şi făcînd să geamă scaunul vechi. Benzina era rece peste el, vaporii îi umpleau gîtul şi ei doi mergeau spre mijlocul străzii.

— Îţi place să fii animalul de companie al lui Graham, Freddiiiiiiiiiiii?

Îi dădu foc cu un gest brusc şi îl împinse, îl expedie la vale pe stradă spre *Tattler*, scîrţ, scîrţ, scîrţ roţile.

Paznicul ridică privirea cînd un răcnet smulse căluşul incandescent. Văzu mingea de foc apropiindu-se, sărind prin gropi, lăsînd în urmă-i fum şi scîntei şi flăcări ca nişte aripi, reflexii frînte alunecînd în vitrinele magazinelor.

Deraie de pe traseu, se lovi de o maşină parcată şi se răsturnă în faţa clădirii, o roată învîrtindu-se în gol şi flăcări printre spiţe, braţele cuprinse de foc ridicîndu-se în poziţia de luptă a arşilor.

Paznicul se refugie în hol. Se întrebă dacă va exploda, dacă trebuie să se depărteze de ferestre. Declanşă alarma de incendiu. Ce altceva? Înşfăcă extinctorul de pe perete şi privi afară. Nu explodase încă.

Paznicul se apropie precaut prin fumul dens de deasupra trotuarului şi în cele din urmă pulveriză spumă peste Freddy Lounds.

22

În orar scria că Graham trebuie să părăsească apartamentul-capcană din Washington la 5:45 A.M., înainte de traficul de vîrf de dimineaţă.

Crawford îl sună în timp ce se bărbierea.

— Bună dimineaţa.

— Nu prea bună, spuse Crawford. Zîna Măseluţă l-a prins pe Lounds la Chicago.

— La dracu', nu.

— N-a murit încă şi cere să-ţi vorbească.

— Mă duc.

— Ne vedem la aeroport. Zborul United 245. Pleacă peste patruzeci şi cinci de minute. Te poţi întoarce în timp util pentru capcană.

Agentul special Chester de la biroul FBI din Chicago se întîlni cu ei la aeroportul O'Hare. Ploua torenţial. Chicago e un oraş care s-a obişnuit cu sirenele. Maşinile din faţa lor se dădeau la o parte neîncrezătoare, în timp ce Chester conducea pe autostrada cu lumina roşie sclipind în ploaia care cădea neîntrerupt.

Ridică glasul să acopere sunetul sirenei:

— Poliţia din Chicago spune că a fost săltat în garajul lui. Informaţiile pe care le deţin sînt la mîna a doua. Nu prea ne iubeşte lumea pe aici.

— Ce-a transpirat?

— Tot, capcana, absolut tot.

— Lounds a apucat să-l vadă?

— Nu avem o descriere. Poliţia din Chicago a dat în consemn general un număr de înmatriculare cu şase şi douăzeci.

— L-aţi căutat pe Bloom?

— Am găsit-o doar pe soţia lui, Jack. Lui i se scoate bila astăzi.

— Minunat, zise Crawford.

Chester opri sub copertina spitalului. Se întoarse în

scaun.

— Jack, Will, înainte să urcaţi… am auzit că dementul l-a făcut zdrenţe pe Lounds. Fiţi pregătiţi.

Graham dădu din cap. Pe drum încercase neîncetat să-şi reprime speranţa că Lounds va muri înainte de sosirea lor.

Coridorul Centrului de Arşi Paege era impecabil de curat. Un medic înalt cu o faţă stranie, tînăr-bătrînă, le făcu semn să plece de lîngă şirul de oameni de la uşa lui Lounds.

— Arsurile domnului Lounds sînt fatale, spuse doctorul. *Pot* să-l ajut să-i alin durerea şi am s-o fac. A inspirat flăcări şi esofagul şi plămînii sînt compromişi. Este posibil să nu-şi mai recapete cunoştinţa. Ar fi o binecuvîntare. Dacă şi-o recapătă, poliţia mi-a cerut să-i scot tubul de respiraţie din gură ca să poată răspunde eventual la întrebări. Am fost de acord – dar numai pentru puţin timp. În acest moment terminaţiile lui nervoase sînt anesteziate de foc. Îl aşteaptă dureri cumplite dacă apucă să trăiască pînă atunci. Vreau să fie clar, am spus şi poliţiei: voi întrerupe orice întrebări dacă el îmi cere să îl sedez. Aţi înţeles?

— Da, răspunse Crawford.

După ce făcu un semn cu capul ofiţerului de pază, îşi pocni palmele la spate şi porni.

Crawford îl privi pe Graham.

— Te simţi bine?

— Da. Doar m-au pregătit cei de la SWAT.

Capul lui Lounds era ridicat. Părul şi urechile lui dispăruseră, iar compresele de pe ochi ţineau loc pleoapelor carbonizate. Gingiile îi erau pline de băşici.

Asistenta de lîngă el mută suportul de perfuzie pentru a-i permite lui Graham să se apropie. Lounds mirosea ca o vatră stătută.

— Freddy, e Will Graham.

Lounds întinse gîtul.

— E o mişcare reflexă, nu e conştient, spuse asistenta.

Tubul de respiraţie care îi ţinea deschis esofagul ars

şi umflat hîrîia concomitent cu aparatul de respiraţie artificială.

Un sergent-detectiv palid şedea într-un colţ cu un reportofon şi o mapă pe genunchi, Graham nu-l observă pînă cînd deschise gura şi spuse:

— Lounds a pronunţat numele dumneavoastră în camera de urgenţă înainte de i se pune tubul.

— Erai acolo?

— Am ajuns mai tîrziu. Dar am înregistrat ce a spus. Le-a dat pompierilor un număr de înmatriculare. A leşinat şi a rămas inconştient în ambulanţă, dar şi-a revenit un minut, la urgenţă, cînd l-au resuscitat. Nişte oameni de la *Tattler* au urmărit ambulanţa – erau şi ei acolo. Am o copie după caseta înregistrată de ei.

— Vreau să o ascult.

Detectivul umblă la reportofon.

— Cred că ar fi mai bine să folosiţi căştile, spuse el.

Apăsă pe buton.

Graham auzi voci, zgomot de rotile, „... pornim la trei”, o uşă lovindu-se de targă, o tuse oribilă şi o voce croncănind dintr-o gură fără buze:

— *Jîna Ăseluţă*.

— Freddy, l-ai văzut? Cum arată, Freddy?

— *Wendy? Log Wendy. Gaam e de ină. Ştia împitu'. Gaam e de ină. Împitu' pu mîna a poză ca elam anial de casă. Wendy?*

Un horcăit. Vocea unui doctor:

— Gata. Trebuie să ajung la el. La o parte. Acum.

Asta fusese tot.

Graham stătea aplecat deasupra lui Lounds în timp ce Crawford asculta banda.

— Verificăm numărul de înmatriculare, spuse detectivul. Aţi înţeles ce spunea?

— Cine e Wendy? întrebă Crawford.

— Curva aia de pe culoar. Blonda cu ţîţe. Vrea să-l vadă. Nu ştie nimic.

— De ce n-o lăsaţi să intre? întrebă Graham fără să se uite la ei.

— Fără vizitatori.

— Omul e pe moarte.

— Credeţi că nu ştiu? Sînt aici de la şase şi m-au luat toţi dracii – scuză-mă, soră.

— Ia o pauză, spuse Crawford. Puţină cafea, spală-te cu apă rece pe faţă. Nu poate să spună nimic. Dacă spune, se înregistrează pe casetă.

— Da, mi-ar prinde bine.

Cînd detectivul plecă, Graham îl lăsă pe Crawford la marginea patului şi se apropie de femeia de pe culoar.

— Wendy?

— Da.

— Dacă eşti sigură că vrei să vezi ce e înăuntru, vino cu mine.

— Vreau. Poate ar trebui să mă pieptăn.

— Nu mai contează, spuse Graham.

Cînd detectivul se întoarse, nu încercă să o dea afară.

Wendy de la Wendy City ţinea gheara înnegrită a lui Lounds şi îl privea drept. El se mişcă o dată, înainte de amiază.

— O să fie bine, Roscoe, spuse ea. O să ne distrăm de minune.

Lounds tresări încă o dată şi muri.

23

Căpitanul Osborne de la brigada Omucideri a poliţiei din Chicago avea o faţă cenuşie şi ascuţită ca a unei vulpi de piatră. Pe biroul lui era un exemplar din *Tattler*.

Nu invită pe nici unul dintre ei să ia loc.

— Cu Freddy Lounds nu aţi aranjat nimic la Chicago?

— Nu, el urma să vină la Washington, spuse Crawford. Avea bilet de avion rezervat. Sînt sigur că aţi verificat.

— Da. Ieri a plecat de la birou pe la unu jumate. A fost săltat din garajul de acasă pe la două fără zece.

— Ceva în garaj?

— Cheile lui au fost împinse sub maşină. Nu au un supraveghetor pentru garaj – aveau o uşă cu telecomandă, dar de cîteva ori le-a făcut figuri şi au renunţat la sistem. Nimeni n-a văzut nimic. Sintagma asta a devenit un soi de refren. Verificăm maşina.

— Vă putem ajuta?

— O să aveţi rezultatele cînd sînt gata. N-ai prea deschis gura, Graham. În ziar ai spus vrute şi nevrute.

— Nici eu n-am auzit mai nimic de la tine, deşi vorbeşti întruna.

— Eşti nervos, căpitane?

— Eu? De ce? Localizăm o convorbire pentru voi şi arestăm un nenorocit de reporter de ştiri. N-aveţi nimic contra lui, dimpotrivă. Aveaţi un aranjament cu el din cauza căruia s-a flambat în faţa clădirii ziarului. Acum toate celelalte ziare l-au adoptat de parcă ar fi fost al lor.

— Acum avem şi noi în Chicago o crimă comisă de Zînă Măseluţă. Minunat. „Zîna Măseluţă în Chicago.” Pînă la miezul nopţii o să avem şase cazuri de împuşcături la domiciliu, tipul vine acasă beat, nevasta aude un zgomot, poc. Zîna Măseluţă s-o fi simţind bine la Chicago, poate vrea să rămînă să se distreze puţin.

— Avem două opţiuni: să ne batem ca chiorii între noi, să alertăm procuratura şi comisarul de poliţie sau să ne liniştim şi să-l prindem pe ticălos. Era operaţiunea mea şi

ştiu că s-a ales praful. Vi s-a întîmplat aşa ceva în Chicago? Nu vrem să ne certăm. Vrem să-l prindem şi să ne întoarcem la casele noastre.

Osborne mută nişte obiecte pe birou, un suport de creioane, o poză cu un copil cu faţă de vulpe în uniformă de fanfară. Se lăsă pe spate în scaun, ţuguie buzele şi lăsă să-i scape aer printre dinţi.

— În momentul ăsta îmi doresc doar o cafea. Vreţi şi voi?

— Eu aş vrea, spuse Crawford.

— Şi eu, adăugă Graham.

Osborne le dădu două pahare din spumă poliuretanică. Arătă către nişte scaune.

— Zîna Măseluţă nu putea să-l transporte pe Lounds decît într-o dubă sau o camionetă, spuse Graham.

Osborne încuviinţă dînd din cap.

— Numărul de înmatriculare pe care l-a văzut Freddy Lounds a fost furat de pe o dubă de reparaţii TV din Oak Park. Formatul ăla de număr se emite special pentru dube sau camionete, deci e clar. A înlocuit numărul de pe dubă de reparaţii cu un alt număr, ca să nu sară în ochi. Şmecher băiat. Un lucru ştim sigur: a furat numărul de la duba TV cîndva după opt treizeci, în dimineaţa zilei de ieri. Reparatorul a pus benzină şi a plătit cu cartea de credit. Băiatul de la benzinărie a notat numărul real al dubei, deci trebuie să fi fost furat după aceea.

— Nimeni n-a văzut o dubă sau o camionetă? întrebă Crawford.

— Nimic. Paznicul de la *Tattler* n-a văzut nimic. Ar putea să arbitreze concursuri de wrestling la cît de puţine vede. Pompierii au venit primii la *Tattler*. Căutau un incendiu. Acum vorbim cu cei care au lucrat peste noapte în vecinătatea sediului *Tattler* şi cu oamenii din zona în care a lucrat tipul de la TV. Poate l-a văzut cineva pe nebun furînd numărul.

— Aş vrea să mai văd scaunul o dată, spuse Graham.

— E în laboratorul nostru. O să-i chem, spuse Osborne şi făcu o pauză. Freddy Lounds avea vînă şi trebuie să-i

recunoaştem acest merit. Să ţină minte numărul de înmatriculare în halul în care era! Aţi ascultat ce zicea la spital?

Graham dădu din cap.

— Nu vreau să par deplasat, dar ţin să mă asigur că am auzit acelaşi lucru. Cum v-a sunat vouă?

Graham cită monoton:

— *Zîna Măseluţă. Graham e devină. Tîmpitul ştia. Graham e de vină. Tîmpitul şi-a pus mîna pe mine în poză parcă eram animal de casă.*

Osborne nu-şi dădea seama ce simţea Graham. Îi puse o altă întrebare:

— Vorbea despre poza cu tine şi el din *Tattler*?

— Da.

— De unde i-a venit ideea asta?

— M-am ciocnit de mai multe ori cu Lounds.

— Dar în fotografie părea că sunteţi apropiaţi. Zîna Măseluţă omoară mai întîi animalele de companie, nu?

— Asta e.

Vulpea de piatră are o minte brici, gîndi Graham.

— Păcat că nu l-aţi urmărit.

Graham tăcu.

— Lounds trebuia să fie cu noi cînd Zîna Măseluţă a văzut ziarul, spuse Crawford.

— Spusele lui mai înseamnă ceva pentru voi, ceva de care ne putem agăţa?

Graham se întoarse cu picioarele pe pămînt şi trebui să-şi repete în minte întrebarea lui Osborne ca să-i poată răspunde.

— Din ceea ce ne-a spus Freddy Lounds ştim că Zîna Măseluţă a văzut ziarul înainte să se ocupe de el, corect?

— Corect.

— Dacă pornim de la ideea că *Tattler* l-a stîrnit, nu vi se pare că a pus totul la punct într-un timp extraordinar de scurt? Ziarul a ieşit de la tipografie luni noaptea, el a ajuns la Chicago şi a furat numere de maşină, marţi cîndva, şi marţi după-masă s-a ocupat de Lounds. Ce vă spune asta?

— Că l-a văzut devreme sau că stă prin apropiere,

spuse Crawford. L-a văzut ori aici, la Chicago, ori în altă parte, luni noaptea. Să nu uităm că îşi aştepta mesajul.

— Ori era deja acolo, ori a venit cu maşina de la o distanţă acceptabilă, spuse Graham. Prea l-a pus pe Lounds în scaunul ăla vechi şi masiv cu rotile pe care nu l-ar fi putut lua în avion – nici măcar nu e pliant. Şi nu cred că a venit aici cu avionul, s-a apucat să fure numere şi a pornit în căutarea unui scaun vechi cu rotile. Scaunul trebuie să fie al lui – cu unul nou n-ar fi rezolvat nimic.

Graham se ridicase în picioare, răsucea şnurul de la jaluzele, privind zidul de cărămidă.

— Îl avea sau îl văzuse tot timpul.

Osborne dădu să pună o întrebare, dar expresia lui Crawford îl atenţionă să aştepte.

— Îl văzuse tot timpul... interveni Crawford.

— Mda, răspunse Graham. Îţi poţi da seama cum... ideea a pornit de la scaunul cu rotile. Văzîndu-l şi gîndindu-se la el. Aşa îi vin ideile. Cred că a fost o privelişte de neuitat... Freddy Lounds în flăcări alunecînd pe stradă în scaunul cu rotile.

— Crezi că a stat să privească?

— Poate. Oricum şi-a imaginat scena cînd s-a hotărît.

Osborne îl privi pe Crawford. Crawford avea dreptate. Osborne ştia că Crawford are dreptate şi Crawford era mulţumit.

— Dacă avea scaunul sau îl văzuse tot timpul... putem să întrebăm pe la azile, propuse Osborne.

— Era perfect pentru imobilizarea lui Lounds, spuse Graham.

— Pentru multă vreme. A lipsit cincisprezece ore şi douăzeci şi cinci de minute, cu aproximaţie, spuse Osborne.

— Dacă voia doar să-l lichideze pe Freddy Lounds, putea să o facă în garaj, spuse Graham. Putea să-i dea foc în maşină. Voia să stea de vorbă cu el, să-l facă să sufere.

— Ori în dubă ori în altă parte, zise Crawford. Ținînd cont de durată, cred că l-a dus într-un loc.

— Într-un loc sigur. Dacă îl înfofolea bine, nu ar fi sărit în ochi intrînd şi ieşind cu el dintr-un azil, spuse Osborne.

— Gîndiţi-vă la mizerie, spuse Crawford. Trebuia să facă şi curăţenie după aceea. Dacă avea scaunul, şi acces la dubă şi un loc sigur că să-l „prelucreze“... Ar putea fi... acasă?

Telefonul lui Osborne sună. Mormăi ceva în receptor.

— Ce?... Nu, nu vreau să vorbesc cu *Tattler*... bine, dar să nu fie rahaturi... căpitan Osborne, da... La ce oră? Cine a răspuns prima dată – la centrală? Scoate-o din centrală, te rog. Mai spune-mi o dată... trimit pe cineva în cinci minute.

Osborne privi gînditor telefonul după ce închise.

— Secretara lui Freddy Lounds a primit un telefon acum cinci minute, spuse el. Jură că era vocea lui Lounds. Zicea ceva, ea n-a înţeles prea bine, „...puterea Marelui Dragon Roşu”. Asta a înţeles.

24

Dr. Frederick Chilton stătea pe coridorul din faţa celulei lui Hannibal Lecter, flancat de trei infirmieri solizi. Unul ţinea o cămaşă de forţă şi legături pentru picioare, celălalt un spray paralizant. Al treilea încărca o săgeată tranchilizantă în puşca cu aer comprimat.

Lecter citea o statistică la birou şi lua notiţe. Auzise paşii. Auzi cum se încarcă puşca, dar continuă să citească şi nu dădu nici un semn că ar simţi prezenţa lui Chilton.

Chilton îi trimisese ziarele la prînz şi îl lăsase să aştepte pînă seara ca să afle ce pedeapsă i se rezerva pentru că îl ajutase pe Dragon.

— Doctore Lecter, spuse Chilton.

Lecter se întoarse.

— Bună seara, doctore Chilton.

Nu păru să sesizeze prezenţa infirmierilor. Îl privea doar pe Chilton.

— Am venit să-ţi iau cărţile. *Toate*.

— Înţeleg. Pot să întreb cînd le voi primi înapoi?

— Depinde de atitudinea ta.

— E hotărîrea *ta?*

— Eu decid sancţiunile şi pedepsele.

— Desigur. Will Graham nu ţi-ar cere aşa ceva.

— Înapoi la plasă şi trage asta pe tine, Lecter. Acum.

— Desigur, doctore Chilton, sper să fie un treizeci şi nouă – cele de treizeci şi şapte mă cam strîng peste piept.

Dr. Lecter îşi puse cămaşa de forţă ca pe un frac. Un infirmier i-o legă la spate printre bare.

— Duceţi-l în pat, spuse Chilton.

În timp ce infirmierii goleau rafturile de cărţi, Chilton îşi şterse ochelarii şi răsfoi cu un pix prin hîrtiile lui Lecter.

Lecter privea din colţul întunecat al celulei. Avea un fel de graţie deosebită, în ciuda faptului că mişcările îi erau stînjenite.

— Sub dosarul galben, spuse Lecter calm, este o notă de respingere de la *Arhive* pentru tine. Mi-a fost adusă din

greşeală şi am deschis-o fără să mă uit la plic. Îmi cer scuze.

Chilton roşi. Îi spuse unui infirmier:

— Ar fi bine să iei şi scaunul de pe toaletă domnului Lecter.

Chilton privi statistică. Lecter îşi scrisese vîrsta deasupra: patruzeci şi unu.

— Şi asta ce înseamnă? întrebă Chilton.

— Timp, răspunse Lecter.

Şeful de secţie Brian Zeller luă valiza curierului şi rotilele scaunului la Analiză Instrumente, mergînd într-un ritm care făcea să-i foşnească pantalonii de gabardină.

Personalul, rămas din schimbul de zi, cunoştea acest sunet: Zeller se grăbeşte.

Prea multe amînări. Curierul plictisit, zborul lui anulat de la Chicago din cauza vremii şi redirecţionat spre Philadelphia, maşina pe care o închiriase şi o condusese pînă la laboratorul FBI din Washington.

Laboratorul poliţiei din Chicago este eficient, dar nu are aparatura necesară pentru anumite analize. Dr. Zeller se pregătea să le facă acum.

Lăsă petele de vopsea de pe portiera maşinii lui Lounds la spectrometrul de masă.

Beverly Katz de la Păr şi Fibre luă rotilele şi se apucă de lucru împreună cu alţi colegi.

Ultima oprire a lui Zeller fu în camera mică şi caldă unde Liza Lake era aplecată peste cromatograful cu gaz. Testa cenuşă provenind de la un incendiu din Florida, privind cum acul subţire desenează o linie tremurată pe rola de hîrtie.

— Gaz de brichetă Ace, spuse ea. Cu ăsta i-a dat foc.

Privise atît de multe mostre încît nici nu mai era nevoie să consulte catalogul.

Zeller îşi luă ochii de la Liza Lake şi îşi reproşă faptul că simţea plăcere venind la birou. Îşi drese glasul şi ridică cele două cutii de vopsea strălucitoare.

— Chicago? întrebă ea.

Zeller dădu din cap afirmativ.

Verifică starea cutiilor şi sigiliul de pe capace. Într-o cutie era cenuşă de pe scaunul cu rotile, în cealaltă un material carbonizat de la Lounds.

— De cînd stă în cutii?

— Cel puţin şase ore.

— O să iau de deasupra.

Găuri capacul cu o seringă specială, extrase aerul de deasupra şi îl injectă direct în cromatograful cu gaz. Umblă la aparat. Pe măsură ce mostra se plimbă de-a lungul coloanei de o sută cincizeci de metri din aparat, acul se balansa pe hîrtie.

— Fără plumb... spuse ea. E gazolină. Fără plumb. Nu-mi dau seama ce marcă.

Frunzări un catalog cu mostre.

— Încă nu ştiu marca. Încerc cu pentan şi îţi voi comunica.

— Bine, spuse Zeller.

Pentanul dizolvă fluidele din cenuşă, după care se fragmentează imediat în cromatograf şi lasă fluidele pentru analiza fină.

Pînă spre ora unu dimineaţa, Zeller obţinuse tot ce dorea.

Liza Lake identificase marca de gazolină: Freddy Lounds fusese ars cu un amestec „Servco Supreme”.

O periere atentă a şanţurilor de pe rotile scoase la iveală două tipuri de fibră – lînă şi sintetic. Praful din şanţuri indica faptul că scaunul fusese depozitat într-un loc rece şi întunecat.

Celelalte rezultate au fost mai puţin satisfăcătoare. Petele de vopsea nu proveneau din vopseaua originală, din fabrică. Analiza spectrometrică şi compararea cu datele referitoare la vopsele din baza naţională duse la concluzia că este un email Duco fabricat într-un lot de 186 000 de galoane în primul trimestru din 1978. Disponibil în mai multe lanţuri de magazine.

Zeller sperase să identifice tipul de vehicul şi data

aproximativă de fabricaţie.

Trimise rezultatele la Chicago prin telex.

Poliţia din Chicago voia rotilele înapoi. O livrare ciudată pentru curier. Zeller puse în geantă rapoartele de laborator, plus corespondenţa şi un pachet care venise pentru Graham.

— Nu sînt Federal Express, bombăni el după ce se asigură că nu-l aude nimeni.

Ministerul de Justiţie are la dispoziţie cîteva apartamente lîngă Judecătoria Districtului 7 din Chicago, unde sînt cazaţi juriştii şi martorii experţi în timpul unui proces. Lui Graham i se repartizase un asemenea apartament, vizavi de Crawford.

Apăru la nouă seara, obosit şi ud. Nu mai mîncase de la micul dejun din avionul de la Washington şi gîndul la mîncare îi repugnă.

Miercurea cea ploioasă trecuse în cele din urmă. O zi mai proastă ca niciodată.

Acum, că Freddy Lounds murise, părea că el este următorul şi Chester îl păzise toată ziua: în garajul lui Lounds, pe trotuar în faţa sediului *Tattler*. Cu lumini ca de stroboscop care i se aprindeau în faţă, spuse presei că este „îndurerat de pierderea prietenului său Freddy Lounds”.

Se duse la înmormîntare. El şi alţi agenţi de poliţie, în speranţa că ucigaşul va veni să-l vadă pe Graham jelind.

Nu simţea nimic anume, doar o greaţă rece şi un fel de bucurie grotescă pentru că nu murise ars în locul lui Lounds.

Lui Graham i se părea că nu învăţase nimic în patruzeci de ani: doar obosise.

Îşi făcu un martini mare şi îl bău în timp ce se dezbrăca. Mai bău unul după duş, uitîndu-se la ştiri.

(„O capcană a FBI destinată să prindă Zîna Măseluţă s-a întors împotriva lor. Un reporter a murit. Vom reveni cu detalii după publicitate”.)

La sfîrşitul ştirilor vorbeau deja despre criminal folosind termenul „Dragonul”. *Tattler* dăduse totul în vileag.

Graham nu era surprins. Ediţia de joi se va vinde bine.

Îşi făcu un al treilea martini şi o sună pe Molly.

Văzuse ştirile de la şase şi de la zece şi citise un *Tattler*. Ştia că Graham fusese folosit drept momeală.

— Ar fi trebuit să-mi spui, Will.

— Poate. Nu cred.

— Va încerca să te omoare?

— Mai devreme sau mai tîrziu. Acum i-ar fi foarte greu, fiindcă mă mişc dintr-un loc în altul. Sînt păzit tot timpul şi el ştie asta.

— Pari cam afumat, ai fost pe la prietenul din frigider?

— Am băut ceva.

— Cum te simţi?

— Ca naiba.

— La ştiri s-a spus că reporterul n-a avut protecţia FBI.

— Trebuia să fie cu Crawford cînd Zîna Măseluţă a luat ziarul.

— La ştiri i se spune acum Dragonul.

— Aşa îşi spune el.

— Will, mai e ceva... vreau să-l iau pe Willy şi să plecăm de aici.

— Unde?

— La bunicii lui. Nu l-au văzut de mult, o să se bucure.

Părinţii tatălui lui Willy aveau o fermă în Oregon.

— E urît aici. Ştiu că e sigur – dar nu prea dormim. Poate m-au speriat lecţiile de tir, nu ştiu.

— Îmi pare rău, Molly. Nici nu ştii cît de rău.

— O să-mi fie dor de tine. Şi lui Willy.

Se hotărîse, aşadar.

— Cînd pleci?

— De dimineaţă.

— Cum rămîne cu magazinul?

— Evelyn vrea să-l ţină ea. O să semnez cu angrosiştii pentru toamna asta, doar pentru dobînda, şi ea va păstra cît cîştigă.

— Cîinii?

— Am rugat-o să cheme hingherii. Îmi pare rău, dar poate altcineva o să aibă grijă de ei.

— Molly, eu...

— Dacă aş şti că stînd aici aş împiedica să ţi se întîmple vreun rău, aş face-o. Dar nu poţi să-i salvezi pe toţi, Will. O dată plecaţi, o să ai grijă doar de tine. Iar eu n-am de gînd să port pistolul ăsta toată viaţa.

— Du-te în Oregon să mulgi vaca.

Nu dorise să spună aşa ceva. Tăcerea se prelungea cam mult.

— Bine, te sun eu, spuse ea, sau mai bine mă suni tu acolo.

Graham simţi că se rupe ceva înăuntrul lui. Se sufocă.

— O să sun la birou să aranjeze ei totul. Ai făcut rezervări?

— Nu pe numele meu. Poate ziarele...

— Bine. Bine. O să trimit pe cineva să vă conducă. Nu va trebui să vă îmbarcaţi pe poartă. Ieşiţi fără probleme din Washington. Pot să fac asta? Lasă-mă să o fac. La cît pleacă avionul?

— Nouă patruzeci. American 118.

— Bine. Opt şi jumătate... în spatele Institutului Smithsonian. Lasă maşina în parcare. Persoana trimisă de mine o să-şi asculte ceasul şi o să-l ducă la ureche cînd coboară din maşină, da?

— Bine.

— Schimbaţi la O'Hare? Pot să vin...

— Nu. La Minneapolis.

— Oh, Molly. Poate vin să vă iau de acolo cînd se termină nebunia asta.

— Ar fi frumos.

Foarte frumos.

— Ai destui bani?

— Fac un transfer de la bancă.

— Ce?

— Iau banii de la aeroport. Stai liniştit.

— O să-mi fie dor e tine.

— Şi mie, dar va fi la fel ca acum. Aceeaşi distanţă

prin telefon. Willy te salută.

— Salută-l pe Willy.

— Ai grijă, dragule.

Nu-i mai spusese niciodată dragule. Nu-i păsa de nume noi; dragule, Dragon Roşu.

Ofiţerul de noapte de la Washington aranjă cu plăcere călătoria lui Molly. Graham îşi lipi faţa de geamul rece şi privi cum fîşii de ploaie biciuie traficul tărăgănat de sub el, stradă care trece brusc de la cenuşiu la culori tari în sclipirile luminilor. Faţa lui lăsă pe sticlă o amprentă de frunte, nas, buze şi bărbie.

Molly pleca.

Ziua se terminase şi nu-i rămînea decît noaptea şi vocea fără buze care îl acuza.

Femeia lui Lounds îl ţinuse pe muribund de mînă, ce mai rămăsese din ea, pînă se terminase tot.

„Bună ziua, sînt Valerie Leeds. Îmi pare rău că nu pot să vă răspund acum...”.

— Şi mie îmi pare rău, spuse Graham.

Graham îşi umplu iar paharul şi se aşeză la masa de lîngă fereastră, privind scaunul gol din faţa lui. Privi pînă cînd spaţiul gol căpătă o formă omenească din praf suspendat. Încercă să distingă un chip. Nu se mişca, nu avea textură, dar îl fixa, fără chip, cu o atenţie palpabilă.

— Ştiu că e greu, spuse Graham.

Era foarte beat.

— Trebuie să încerci să te opreşti. O să te prindem. Vino după mine dacă vrei. Nu-mi pasă. O să fie mai bine după aia. Acum au nişte medicamente bune. Îţi taie dorinţa. Ajută-mă puţin. Molly a plecat, Freddy Lounds e mort. Am rămas doar noi doi.

Se întinse peste masă cu mîna pregătită să atingă forma, dar ea dispăruse.

Graham puse capul pe masă, cu obrazul pe braţ. Vedea amprenta lăsată de chipul lui pe fereastra luminată dinspre stradă, o faţă pe care se tîrau picături. Fără ochi. O faţă udă de ploaie.

Graham încercase din răsputeri să-l înţeleagă pe

Dragon.

Uneori, în linişte din casele victimelor, înseşi spaţiile prin care Dragonul se mişcase încercau să vorbească.

Alteori Graham se simţea aproape de el. Un sentiment pe care îl cunoştea de la alte anchete: senzaţia oribilă că el şi Dragonul fac aceleaşi lucruri în diverse părţi ale zilei, că existau paralele în detaliile cotidiene ale vieţii lor. Undeva Dragonul mînca, se spăla, dormea în acelaşi timp cu el.

Graham încerca să-l cunoască. Să-l vadă îndărătul probelor de laborator, al rapoartelor de poliţie, să-i vadă faţa adevărată, încerca foarte tare, cît de tare putea.

Dar pentru a începe să-l înţeleagă pe Dragon, pentru a-i suporta picăturile reci în întuneric, pentru a vedea lumea prin ochelarii lui roşii, Graham trebuia să vadă lucruri pe care nu le-ar putea vedea niciodată. Ar fi trebuit să zboare prin timp.

25

Springfield, Missouri, 14 iunie 1938

Marian Dolarhyde Trevane, obosită şi în travaliu, coborî dintr-un taxi la City Hospital. Vîntul fierbinte îi biciuia gleznele în timp ce urca scările. Geamantanul arăta mai bine decît rochia lălîie, la fel şi poşeta de seară din plasă pe care şi-o apăsa pe burta umflată. În poşetă avea şaizeci de cenţi. În burtă îl avea pe Francis Dolarhyde.

Îi spuse funcţionarului de la internări că o cheamă Betty Johnson – o minciună. Mai spuse că soţul ei este muzician, dar nu ştie unde se află, ceea ce era adevărat.

Fu trimisă la secţia de caritate a maternităţii. Nu privi nici una dintre pacientele de lîngă ea, ci doar şirul de tălpi de vizavi.

Peste patru ore fu dusă în sala de naşteri, unde se născu Francis Dolarhyde. Obstetricianul remarcă faptul că arăta „mai degrabă a iepure decît a pui de om”, un alt adevăr. Se născuse cu fisuri bilaterale în buza superioară şi în palatul moale şi palatul tare. Partea centrală a cavităţii bucale era neancorată şi ieşea în afară. Nasul era plat.

Medicii au ajuns la concluzia că nu ar fi fost indicat să-l arate mamei imediat după naştere. Aşteptau să vadă dacă supravieţuieşte fără aport de oxigen. Îl puseră într-un pătuţ, undeva în fundul sălii de nou-născuţi, cu spatele la fereastra de vizionare. Respira, dar nu se putea hrăni. Nu putea să sugă cu palatul crăpat.

Plînsetul lui din prima zi nu era continuu ca al unui nou-născut dependent de heroină, dar la fel de pătrunzător.

În după-amiaza celei de-a două zile nu mai scotea decît un scîncet slab.

Cînd se schimbă tura la trei după-amiaza, o umbră impozantă întunecă pătuţul. Prince Easter Mize, 130 de kilograme, femeie de serviciu şi ajutor la maternitate, stătea cu braţele încrucişate la piept şi îl privea. În cei douăzeci şi şase de ani de experienţă cu nou-născuţi

văzuse cam treizeci şi nouă de mii de micuţi. Acesta avea să trăiască dacă va fi hrănit.

Prince Easter nu primise nici un semn de la Domnul că ar trebui să lase să moară acest copil. Se îndoia că lucrurile stăteau altfel cu personalul medical. Scoase din buzunar un capac de cauciuc prin mijlocul căruia ieşea un tubuleţ curbat de sticlă. Puse capacul la o sticlă cu lapte. Cu o singură mînă mare ţinu copilul şi îi sprijini capul. Îl ţinu la piept pînă îi simţi bătăile inimii. Apoi îl întoarse şi îi băgă tubul pe gît. El înghiţi cam cincizeci de grame şi adormi.

Îhî, spuse ea.

Îl puse în pat şi se întoarse la strînsul scutecelor.

În a patra zi, asistentele au mutat-o pe Marian Dolarhyde Trevane într-o rezervă. Pe policioara de deasupra chiuvetei era un buchet de nalbe, într-o vază de porţelan, rămas de la fosta ocupantă a rezervei. Florile ţinuseră destul de bine.

Marian era o fată frumoasă. Faţa umflată în urma retenţiei de apă începea să revină la normal. Îl privi pe doctor cînd el începu să-i vorbească, cu o mînă pe umărul ei. Simţea un miros puternic de săpun pe mîna lui şi se gîndea la ridurile pe care le avea la colţurile ochilor pînă să-şi dea seama ce îi spune. Apoi închise ochii şi nu îi mai deschise pînă cînd aduseră copilul.

În cele din urmă întoarse capul şi îl privi. Închiseră uşa cînd ţipă. Apoi îi injectară un sedativ.

În a cincea zi părăsi spitalul singură. Nu ştia încotro să meargă. Acasă nu se putea întoarce; mama ei îi spuse clar şi răspicat.

Marian Dolarhyde Trevane număra paşii dintre stîlpii de iluminat. O dată la trei stîlpi se oprea şi se aşeza pe valiză ca să se odihnească. Măcar avea valiza. În fiecare oraş era o casă de amanet lîngă autogara. Aflase acest lucru cînd călătorise cu soţul ei.

În 1938, Springfield nu era ceea ce s-ar putea numi un centru pentru chirurgie plastică. În Springfield oamenii

îşi purtau feţele aşa cum se născuseră cu ele.

Un chirurg de la City Hospital îşi dădu toată silinţa pentru Francis Dolarhyde, împingînd înăuntru partea frontală a gurii cu o bandă elastică, apoi unind crestăturile buzei cu o grefă, tehnică ieşită din uz în zilele noastre. Rezultatele estetice nu erau de invidiat.

Chirurgul se ostenise să se documenteze asupra problemei şi decisese, corect, că operaţia de reparare a palatului tare trebuia să aştepte pînă cînd copilul împlinea cinci ani. O intervenţie prematură făcea posibilă dezvoltarea anormală a feţei.

Un dentist din oraş se oferi să facă un obturator, care se ataşa de palatul copilului, permiţîndu-i să se hrănească fără să-i intre laptele în nas.

Un an şi jumătate copilul a stat la Casa de Copii din Springfield, după care a fost trimis la Orfelinatul Morgan Lee Memorial.

Părintele S. B. „Buddy” Lomax conducea orfelinatul. Fratele Buddy i-a adunat pe ceilalţi copii şi le-a spus că Francis are buză de iepure, dar că nu trebuie să-l strige niciodată aşa.

Fratele Buddy le sugeră să se roage pentru el.

În anii următori, mama lui Francis Dolarhyde învăţă să aibă grijă de ea.

Marian Dolarhyde îşi găsi în St. Louis un post de dactilografă pentru unul dintre reprezentanţii Partidului Democrat. Cu ajutorul lui reuşi să anuleze căsătoria cu absentul domn Trevane.

În procedurile de anulare nu se făcea referire la existenţa unui copil.

Nu a mai avut de-a face cu mama ei. („Nu eu te-am pus să te coţăi cu irlandezul ăla jegos“ fuseseră cuvintele de despărţire ale doamnei Dolarhyde către Marian cînd fata plecase de acasă cu Trevane.)

Fostul soţ o sună o dată la birou. Treaz şi spăsit, îi spuse că revenise pe drumul cel bun şi se interesă dacă el, Marian şi copilul „pe care nu avusese bucuria să-l

cunoască“ ar putea începe o nouă viaţă împreună. Părea lefter.

Marian îi spuse că pruncul se născuse mort şi închise telefonul.

Apăru beat la pensiunea unde locuia Marian, cu o valiză în mîna. Cînd ea îi ceru să plece, el spuse că era vina ei că li se dusese de rîpă căsnicia şi copilul se născuse mort. Şi nici nu credea că e al lui.

Într-un acces de furie, Marian îi spuse lui Michael Trevane ce fel de copil avea şi se oferi să i-l dea, amintindu-i că în familia lui existau două cazuri cu asemenea malformaţii.

Îl alungă în stradă şi îi spuse să nu o mai caute niciodată. Nu o mai căută. Dar după nişte ani, beat şi înciudat de soţul bogat şi viaţa îmbelşugată a lui Marian, o sună pe mama ei.

Îi spuse doamnei Dolarhyde despre copilul diform şi dădu vina pe dinţii ei strîmbi, spunînd că defectul ereditar provenea din familia Dolarhyde.

O săptămînă mai tîrziu, un tramvai din Kansas îl tăie pe Michael Trevane în două.

Cînd Trevane îi spuse doamnei Dolarhyde că Marian avea un fiu, femeia rămase trează toată noaptea. Înaltă şi slabă în balansoarul ei, bunica Dolarhyde privea fix focul din şemineu. Înspre zi începu să se legene încet şi cu folos.

Undeva sus, în casa cea mare, se auzi o voce spartă care striga în somn. Podeaua de deasupra bunicii Dolarhyde scîrţîi cînd paşii cuiva se îndreptară către baie. O bufnitură puternică în tavan – cineva căzuse – şi vocea spartă scoase un strigăt de durere.

Bunica Dolarhyde nu îşi luă ochii de la foc. Începu să se legene mai tare şi, cu timpul, strigătele se stinseră.

La sfîrşitul celui de-al cincilea an al vieţii sale, Francis Dolarhyde avu parte de primul şi singurul vizitator la orfelinat.

Stătea în duhoarea stătută din cantină cînd veni un băiat şi îl conduse în biroul fratelui Buddy.

Femeia care îl aştepta acolo era înaltă şi între două vîrste, foarte pudrată, cu părul strîns într-un coc. Avea o faţă foarte albă, iar părul cărunt avea tente de galben, ca şi ochii şi dinţii.

Ceea ce îl izbi pe Francis şi ceea ce avea să-şi amintească întotdeauna: femeia zîmbi încîntată cînd îl privi. Asta nu se mai întîmplase niciodată. Şi nici nu avea să se mai întîmple.

— Dumneaei este bunica ta, spuse fratele Buddy.

— Bună, spuse ea.

Fratele Buddy se şterse la gură cu mîna lui lungă.

— Spune „bună”, hai.

Francis învăţase să spună cîte ceva acoperindu-şi nările cu buza de sus, dar la formule de salut nu prea se pricepea. Reuşi un „uună” după îndelungi sforţări.

Bunica păru şi mai încîntată de el.

— Poţi să spui „bunica” ?

— Încearcă să spui „bunica”, insistă fratele Buddy.

B-ul de la începutul cuvîntului îl doborî. Ochii i se umplură de lacrimi.

O viespe bîzîia şi se izbea de tavan.

— Lasă, spuse bunica. Pariez că un băiat mare ca tine poate să-şi spună numele. Haide, spune-i bunicii cum te cheamă.

Faţa copilului se lumină. Băieţii mai mari îl ajutaseră să-şi pronunţe corect numele. Voia să facă impresie bună. Se concentra.

— Faţă de cur.

Trei zile mai tîrziu, bunica Dolarhyde îl luă pe Francis acasă. Începu să facă exerciţii de pronunţie. Se concentrau asupra unui singur cuvînt. „Mama.”

La doi ani de la anularea căsătoriei, Marian Dolarhyde îl cunoscu şi se căsători cu Howard Vogt, un avocat de succes cu legături solide cu camarila politică din St. Louis şi ce mai rămăsese din formaţiunea Pendergast în Kansas City.

Vogt era văduv şi avea trei copii, era un bărbat ambiţios şi deschis, cu cincisprezece ani mai în vîrstă decît Marian Dolarhyde. Nu ura nimic pe lume în afară de ziarul *Post-Dispatch* din St. Louis care îl luase la bani mărunţi în scandalul voturilor din 1936, iar în 1940 dejucase încercarea partidului de a fura postul de guvernator al statului.

În 1943 soarta începuse din nou să-i surîdă lui Vogt. Candida pentru un post în magistratura statului şi fusese menţionat ca posibil delegat la convenţia constituţională statală.

Marian era o gazdă folositoare şi atrăgătoare şi Vogt îi cumpărase o casă frumoasă, cu grinzi de lemn, pe strada Olive, perfectă pentru organizarea de dineuri.

Bunica nu văzuse niciodată casa fiicei sale. Servitoarea care îi deschise uşa nu o cunoştea.

— Sînt doamna Dolarhyde, spuse ea dînd-o la o parte pe femeie.

Combinezonul îi ieşea de sub fustă la spate cam opt centimetri. Îl conduse pe Francis într-o sufragerie mare, cu şemineu.

— Cine a venit, Viola? se auzi vocea unei femei de la etaj.

Bunica puse mîna pe obrazul lui Francis. El simţi mirosul mănuşii reci de piele. O şoaptă precipitată.

— Du-te la mama, Francis. Du-te la mama. Fugi!

Îl luă de umeri şi îl împinse către scări. Băiatul urcă repede pînă pe palier, de unde se întoarse să o privească. Ea îl încurajă să meargă mai departe printr-un gest al bărbiei.

Pe culoarul ciudat, pînă la uşa deschisă a dormitorului.

Mama şedea la masa de toaletă, verificîndu-şi machiajul într-o oglindă luminată. Se pregătea pentru o întrunire a membrilor partidului şi prea mult ruj n-ar fi dat bine. Era cu spatele la uşă.

— *Amă*, şuieră Francis cum fusese învăţat, străduindu-se să pronunţe corect. *Amă*.

Marian văzu un chip în oglindă.

— Dacă îl cauţi pe Ned, să ştii că n-a venit încă de la...

— *Amă*.

Păşi în lumină.

Marian auzi de jos vocea mamei sale, care cerea un ceai. Căscă ochii şi încremeni. Nu se întoarse. Stinse lumina de la masa de toaletă şi dispăru din oglindă. În camera întunecată scoase un geamăt uşor care se termină într-un hohot de plîns. Plîngea pentru ea. Sau pentru el.

După aceea bunica îl luă pe Francis la toate întrunirile politice, explicîndu-le tuturor participanţilor cine era şi de unde venea. Spunea „bună” tuturor, deşi nu exersaseră cuvîntul acasă.

Domnul Vogt a pierdut alegerile cu o diferenţă de opt sute de voturi.

26

În casa bunicii, noua lume a lui Francis Dolarhyde era o pădure de picioare cu vene varicoase.

La venirea lui Francis, bunica Dolarhyde se ocupa deja de trei ani de azilul de bătrîni. Banii începuseră să fie o problemă de la moartea soţului ei, în 1936; fusese crescută ca o doamnă şi nu se pricepea deloc la afaceri.

Nu rămăsese decît cu o casă mare şi cu datoriile făcute de soţul ei. Nici nu putea fi vorba de pensiune. Casa era prea izolată ca să aibă succes ca pensiune. Fusese ameninţată cu evacuarea.

Anunţul din ziar despre căsătoria lui Marian cu influentul domn Howard Vogt i se păruse o mană cerească. Îi scrisese lui Marian în repetate rînduri, dar nu primise nici un răspuns. De fiecare dată cînd telefona, servitoarea îi spunea că doamna Vogt este plecată.

În cele din urmă acceptă cu amărăciune propunerea autorităţilor locale de a lua în grijă bătrîni săraci. Pentru fiecare dintre ei primea o sumă de la primărie şi cecuri sporadice de la rudele ce puteau fi depistate. Fusese greu înainte să înceapă să vină şi pacienţi particulari din familii din clasa mijlocie.

Nici un ajutor din partea lui Marian în tot acest timp – şi Marian ar fi putut să o ajute.

Acum Francis se juca pe podea în pădurea de picioare, folosind piese de Mah-Jongg pe post de maşinuţe pe care le împingea printre membrele diforme ca nişte rădăcini noduroase.

Doamna Dolarhyde reuşea să îi ţină curaţi pe bătrîni, dar dispera în încercările de a-i face să nu-şi piardă încălţările din picioare.

Bătrînii şedeau toată ziua în sufragerie şi ascultau radio. Doamna Dolarhyde adusese şi un acvariu, iar un sponsor o ajutase să pună linoleum peste parchet, măsură de precauţie justificată de incontinenţa inevitabilă.

Şedeau unul lîngă altul pe canapele şi în scaunele cu

rotile ascultînd radioul, privind cu ochii lor decoloraţi peştii din acvariu, sau nimic, sau ceva ce văzuseră cu mult timp în urmă.

Francis avea să-şi amintească mereu tîrşîitul picioarelor pe linoleum în zilele de caniculă şi mirosul de roşii înăbuşite şi varză din bucătărie, mirosul bătrînilor ca nişte hălci de carne puse la uscat la soare. Şi radioul mergînd fără încetare.

Ce bucurie, ce bucurie,
Rinso face rufele albe şi strălucitoare.

Francis petrecea mai tot timpul în bucătărie, pentru că prietena lui era acolo. Bucătăreasa, Queen Mother Bailey, era fiica unor servitori ai familiei răposatului domn Dolarhyde. Cîteodată îi aducea lui Francis o prună în buzunarul de la şorţ şi îl numea „Micuţul oposum visător”. În bucătărie era cald şi bine. Dar Queen Mother Bailey pleca acasă noaptea...

Decembrie 1943

Francis Dolarhyde, în vîrstă de cinci ani, era întins în pat în camera lui de la etaj. Era întuneric. Draperiile erau trase şi prin ţesătura lor se contura trandafirul japonez. Nu putea să spună „japonez”. Voia să facă pipi. Îi era frică să se ridice pe întuneric.

O strigă pe bunica.

— *Aaaima. Aaaima*.

Ca un pui de ţap. Strigă pînă obosi.

— *Tte llog, aaaima*.

Se scăpă pe el, fierbinte pe picioare şi sub fund şi după aceea rece, cămaşa lipindu-i-se de piele. Nu ştia ce să facă. Respiră adînc şi se întoarse cu faţa la uşă. Nu i se întîmplă nimic. Puse piciorul pe podea. Se ridică în întuneric, cu cămaşa lipită de picioare, obrajii arzînd. Fugi spre uşă. Clanţa îl lovi deasupra ochiului. Căzu, se ridică şi fugi în jos pe scări, scîrţîind cu degetele pe balustradă. În camera bunicii. Vîrîndu-se în pat lîngă ea sub pătură, acum

cald. Lipit de ea.

Bunica nervoasă, încordată, cu spatele drept lîngă obrazul lui, cu vocea sîsîita:

— N-am văzut niciodată...

Un clămpănit pe noptieră, alt clămpănit cînd îi puse în gură.

— N-am văzut niciodată un copil mai dezgustător şi mai murdar ca tine. Dă-te *jos*, dă-te jos din pat.

Aprinse veioza. El stătea pe covor şi tremura. Îşi plimbă degetul mare peste sprînceana. Cînd îşi retrase mîna, văzu sînge pe deget.

— Ai spart ceva?

Clătină din cap atît de repede încît picături de sînge săreau pe cămaşa de noapte a bunicii.

— Sus. Du-te.

Întunericul îl înghiţi în timp ce urca scările. Nu putea să aprindă luminile. Bunica tăiase scurt cordoanele de la lămpi ca să ajungă doar ea. Nu voia să se întoarcă în patul ud. Stătu mult în întuneric, ţinîndu-se cu mîinile de tăblie. Gîndi că n-o să vină. Cele mai întunecate colţuri ale încăperii ştiau că n-o să vină.

Veni, smucind cordonul plafonierei, cu braţele pline de cearşafuri. Nu scoase o vorbă cît timp schimbă aşternuturile.

Îl apucă de braţ şi îl trase pe culoar pînă la baie. Lampa era deasupra oglinzii şi trebui să se ridice pe vîrfuri ca să o aprindă. Îi dădu o cîrpă de spălat, rece şi umedă.

— Dă-ţi cămaşa jos şi şterge-te.

Mirosul de leucoplast şi foarfeca strălucitoare de croitorie tăind o bucată. Bunica îl ridică pe capacul vasului de toaletă şi îi obloji rana.

— Acum, spuse ea.

Ţinea foarfeca de croitorie sub burtica lui rotundă şi acolo jos era rece.

— Uită-te.

Îl luă de ceafă şi îl aplecă să-şi vadă penisul micuţ pe lamă de jos a foarfecii deschise. Apropie lamele foarfecii pînă începu să-l ciupească.

— Vrei să ţi-o tai?

Încercă să o privească, dar ea îi apăsa capul în jos. Se smiorcăi şi pe burtică îi căzu salivă.

— *Vrei?*

— Nu, *Aaima*. Nu, *Aaima*.

— Ai cuvîntul meu, dacă mai murdăreşti o dată patul, ţi-o tai. Înţelegi?

— *Hma*, *Aaima*.

— Poţi să găseşti closetul şi pe întuneric şi poţi să te aşezi pe el ca un băiat cuminte ce eşti. Acum du-te la culcare.

La două noaptea se stîrni vîntul, suflînd cald dinspre sud-est, făcînd să se lovească una de alta crengile merilor uscaţi, răscolind frunzele celor verzi. Vîntul trimise o ploaie caldă pe latura casei unde dormea Francis Dolarhyde, acum în vîrstă de patruzeci şi doi de ani.

Stătea pe o parte şi îşi sugea degetul, cu părul umed de transpiraţie, lipit de frunte şi ceafă.

Acum se trezeşte. Îşi ascultă răsuflarea în întuneric şi clipeşte repede. Degetele îi miros uşor a benzină. Are vezica plină.

Pipăie pe noptieră după paharul cu proteza.

Dolarhyde îşi pune totdeauna proteza înainte de a se ridica din pat. Acum porneşte spre baie. Găseşte closetul pe întuneric şi se aşază pe el ca un băiat cuminte ce e.

27

Schimbarea petrecută cu bunica s-a văzut prima dată în iarna anului 1947, cînd Francis avea opt ani.

Nu mai mînca împreună cu Francis în camera ei. Se mutaseră la masa comună din sala de mese, unde prezida cina bătrînilor.

De mică fusese crescută să fie o gazdă încîntătoare şi acum scoase clopoţelul de argint, îl şterse şi îl puse lîngă farfuria ei.

Bună desfăşurare a unei mese, servirea promptă, întreţinerea unei conversaţii, încurajarea celor timizi şi punerea în evidenţă a calităţilor unora în faţa celorlalţi necesită o pricepere deosebită pe care, din nefericire, astăzi nu se mai pune mult preţ.

În tinereţe, bunica fusese foarte pricepută în această privinţă. Acum eforturile ei la masă făceau mai fericite serile celor doi sau trei bătrîni care mai vorbeau coerent.

Francis şedea pe scaunul gazdei, la începutul aleii de capete care se mişcau în sus şi în jos în timp ce bunica trezea amintirile celor care mai aveau aşa ceva. Se arătă foarte interesată de lună de miere din Kansas City a doamnei Floder, rememoră de cîteva ori febra galbenă cu domnul Eaton şi ascultă cu o expresie politicoasă sunetele neinteligibile ale celorlalţi.

— Nu-i aşa că e interesant, Francis? întrebă ea şi sună din clopoţel pentru felul următor.

Mîncarea consta într-o fleşcăială de carne şi legume pe care bunica o împărţea în feluri diferite spre disperarea ajutorului de la bucătărie.

La masă nu se discută niciodată despre micile neplăceri. Cu un sunet de clopoţel şi un gest în mijlocul propoziţiei îi aranjă pe cei care vărsaseră din farfurie, adormiseră sau uitaseră de ce se aflau la masă. Bunica ţinea atîţia angajaţi cîti îşi putea permite.

Pe măsură ce sănătatea bunicii se deteriora, pierdea din greutate şi putea să îmbrace rochii în care nu mai

încăpuse de mult. Unele erau elegante. Trăsăturile şi coafura o făceau să semene cu George Washington de pe bancnota de un dolar.

În primăvară, manierele ei începură să se deterioreze. Conducea discuţiile la masă şi nu permitea nimănui să o întrerupă cînd povestea despre copilăria ei din St. Charles, dînd chiar exemple personale pentru edificarea lui Francis şi a celorlalţi.

Era adevărat că în 1907 bunica se bucurase de un sezon de baluri în care fusese declarată cea mai frumoasă şi fusese invitată la balurile mai bune de peste rîu, în St. Louis.

Aceste povestiri aveau un „scop didactic”, spunea ea. Îl privi sever pe Francis, care încrucişase picioarele sub masă.

— Am crescut într-o perioadă în care se făceau prea puţine pentru corectarea micilor defecte lăsate de natură, spuse ea. Aveam piele fină şi păr frumos, şi exploatam la maximum aceste atuuri. Datorită unui efort de voinţă şi dispoziţiei mele optimiste, am reuşit să nu mă las complexată de dinţii mei – şi am făcut-o atît de bine încît au devenit parte a şarmului meu. Nu i-aş fi schimbat pentru nimic în lume.

Nu avea încredere în doctori, explică ea pe îndelete, dar la un moment dat devenise evident că, din cauza problemelor cu gingiile, îşi va pierde dinţii. A apelat la unul dintre cei mai renumiţi dentişti din zonă, dr. Felix Bertl, un elveţian. „Dinţii elveţieni” ai doctorului Bertl erau la mare modă printre cei înstăriţi. Avea un cabinet foarte frumos, spunea bunica.

Cîntăreţii de operă care se temeau că proteza le va afecta tonalitatea, actorii şi alte personalităţi publice veneau şi de la San Francisco să-şi aranjeze dantură.

Dr. Bertl putea să reproducă întocmai dinţii naturali ai pacientului şi experimentase diverşi compuşi şi efectul lor asupra rezonanţei.

După ce îi terminase proteza, dinţii ei arătau la fel ca înainte. Nu îşi pierduse nimic din şarmul ei unic, spunea cu

un zîmbet înţepat.

Scopul didactic al acestei povestiri i-a scăpat lui Francis pînă cînd a aflat că următoarea operaţie trebuia să şi-o plătească singur.

Francis rezista la cină doar pentru că după aceea urma ceva ce el aştepta cu mare nerăbdare.

Soţul lui Queen Mother Bailey venea în fiecare seară să o ia cu căruţa trasă de catîri, pe care o folosea la transportul lemnelor de foc. Dacă bunica avea treabă sus, Francis îi însoţea pe pajişte pînă la drumul principal.

Aştepta toată ziua venirea serii. Şedea în căruţă lîngă Queen Mother, bărbatul ei înalt şi sfrijit fiind abia vizibil în întuneric, roţile de fier ale căruţei făceau zgomot pe pietriş, iar hăţurile scoteau clinchete. Doi catîri, cafenii şi uneori murdari de noroi, cu coamele ridicate ca nişte perii, îşi bălăbăneau cozile peste crupe. Miros de transpiraţie şi pînza de bumbac fiartă, tutun şi harnaşamente calde. Uneori miros de fum cînd domnul Bailey dădea foc la frunze şi alteori, cînd lua puşca cu el, cîteva animale, iepuri sau veveriţe, întinse pe burtă ca şi cum ar fugi.

Nu vorbeau niciodată cînd mergeau pe pajişte; domnul Bailey li se adresa numai catîrilor. Zdruncinatul căruţei îl împingea plăcut pe Francis într-unul sau altul dintre cei doi soţi. Îl lăsau la marginea pajiştii şi el promitea că se întoarce direct acasă şi privea cum se îndepărtează lumina felinarului de pe căruţă. Îi auzea vorbind în depărtare. Cîteodată Queen Mother îl făcea pe soţul ei să rîdă şi rîdea împreună cu el. Pe Francis îl linişte rîsul lor; ştia că nu fac haz de el.

Mai tîrziu avea să-şi schimbe însă părerea...

Ocazionala parteneră de joacă a lui Francis era fiica unui dijmaş care locuia la trei cîmpuri depărtare. Bunica o lăsa să vină să se joace pentru că o amuza să o îmbrace în hainele pe care le purtase Marian cînd era mică.

Era un copil roşcat şi apatic, de cele mai multe ori prea obosit ca să se mai joace.

Într-o după-amiază toridă de iunie, plictisită să caute

furnici cu paiul în ogradă, îi ceru lui Francis să-i arate cocoşelul.

Într-un cotlon, ascuns între coteţ şi un gard care îi ferea de privirile indiscrete de la geamurile de jos ale casei, Francis îi arătă. Ea făcu la rîndul ei acelaşi gest, rămînînd cu chiloţii de bumbac în vine. În timp ce Francis se apleca să vadă mai bine, de după colţ apăru un pui fără cap, zburătăcind şi ridicînd praful. Fata făcu un salt înapoi cînd pasărea o stropi cu sînge pe picioare.

Francis se ridică brusc, cu pantalonii încă în vine. Queen Mother Bailey veni de după colţ, încercînd să prindă puiul, şi îi văzu.

— Uite ce e, băiete, spuse ea calm, acum, că ai văzut ce voiai să vezi, mergi în treaba ta. Găseşte-ţi ceva de făcut, ca orice copil. Mai bine m-ai ajuta să prind puiul. Şi tu, fato.

Jena copiilor dispăru repede alergînd după pui. Dar bunica văzuse totul de la o fereastră de sus...

Bunica o privi pe Queen Mother intrînd în casă. Copiii se îndreptau spre coteţ. Bunica aşteptă cinci minute, apoi se duse tiptil după ei. Trînti uşa de perete şi îi găsi strîngînd pene pentru pălării de carnaval.

Pe fată o trimise acasă şi pe Francis îl luă în casă.

Îi spuse că îl va trimite din nou la orfelinatul fratelui Buddy după ce îl va pedepsi.

— Du-te sus. Du-te în camera ta, dă-ţi pantalonii jos şi aşteaptă-mă să iau foarfeca.

Stătu ore întregi în cameră, întins pe pat fără pantaloni, agăţîndu-se disperat de cearşaf şi aşteptînd foarfeca. Aşteptă pînă se stinseră sunetele cinei şi auzi scîrţîitul căruţei cu lemne şi fornăitul catîrilor. Soţul lui Queen Mother venise să o ia acasă.

Adormi cîndva spre dimineaţă şi se trezi tremurînd. Aşteptă iar.

Bunica nu veni. Poate uitase.

Aşteptă şi zilele următoare, înfiorîndu-se de fiecare dată cînd îşi amintea. Avea să aştepte mereu.

Începu să o evite pe Queen Mother Bailey. Nu îi vorbea şi nu îi explica de ce se supărase pe ea. Greşea crezînd că ea îi spusese bunicii ce se întîmplase în ogradă. Acum era convins că rîsetele pe care le auzise pe cînd privea lumina felinarului dispărînd în depărtare erau pe seama lui. Era sigur că nu mai putea avea încredere în nimeni.

Îi era greu să adoarmă liniştit cînd îl copleşeau toate aceste gînduri. Îi era greu să stea liniştit într-o noapte atît de luminoasă.

Francis ştia că bunica avea dreptate. O jignise. O făcuse să-i fie ruşine de el. Toată lumea trebuia să afle ce făcuse – chiar şi cei de peste rîu, din St. Charles. Nu era supărat pe bunica. Ştia că o iubea foarte mult. El voia să facă bine.

Îşi imagină că hoţii sparg casa şi el o apără pe bunica şi ea îşi retrage vorbele:

— Francis, pînă la urmă nu eşti un Copil al Diavolului. Eşti băieţelul meu cuminte.

Se gîndi că un hoţ intră în casă cu gîndul să-i arate bunicii cocoşelul.

Cum ar putea să o apere Francis? Era prea mic să ţină piept unui hoţ mare.

Se tot gîndi. În cămară era satirul lui Queen Mother. Îl ştergea cu hîrtie de ziar după ce omora un pui. El ar fi trebuit să aibă grijă de satîr. Doar era responsabilitatea lui. Avea să lupte cu frica lui de întuneric. Dacă o iubeşte într-adevăr pe bunica, el ar trebui să fie cel care stîrneşte frică în întuneric. Nu *hoţul*.

Se furişă pînă jos şi găsi satîrul atîrnînd în cui. Avea un miros ciudat, ca al chiuvetei după ce scurgea sîngele puilor în ea. Era ascuţit şi greutatea lui îi dădea un sentiment de siguranţă.

Se duse cu satîrul în camera bunicii ca să se asigure că nu e nici un hoţ.

Bunica dormea. Era foarte întuneric, dar el ştia exact unde e bunica. Dacă ar fi vreun hoţ, l-ar auzi respirînd aşa

cum o auzea şi pe bunica. Ar şti unde îi este beregata la fel de bine cum ştia unde este beregata bunicii. Chiar sub respiraţie.

Dacă ar fi vreun hoţ, l-ar surprinde cît ai clipi. Ar ridica satîrul deasupra capului cît ai clipi.

Francis călcă pe papucul bunicii de lîngă pat. Satîrul se legănă în întuneric şi se atinse de abajurul metalic al veiozei.

Bunica se întoarse în pat şi plescăi. Francis rămase locului. Braţele îi tremurau din pricina efortului de a ţine satîrul sus. Bunica începu să sforăie.

Iubirea pe care o simţea Francis îi ieşea prin toţi porii. Se tîrî afară din cameră. Se pregătise să o apere pe bunica. Trebuia să facă ceva. Nu îi mai era teamă de casa întunecată, dar aceasta îl sufoca.

Ieşi pe uşa din spate şi se opri în noaptea strălucitoare, cu faţa în sus, gîfîind de parcă ar fi putut inspira lumina. Discul minuscul al lunii reflectat strîmb în albul ochilor lui daţi peste cap se rotunji, în centrul pupilei cînd ochii îşi reveniră la poziţia normală.

Iubirea creştea în el mai-mai să-l sufoce. Se duse grăbit către coteţ, pămîntul rece fugindu-i de sub picioare, satîrul lovindu-i-se rece de picior, alerga acum aproape să se sufoce...

Francis, spălîndu-se la pompa din ogradă, nu mai simţise niciodată o asemenea uşurare şi linişte. Orbecăise pînă acolo şi descoperise că pacea era nesfîrşită şi pretutindeni în jurul lui.

Ceea ce nu tăiase bunica din pură bunătate se mai afla încă la loc, ca un fel de premiu cînd îşi spălă sîngele de pe picioare şi de pe burtă. Mintea îi era limpede şi calmă.

Ar trebui să se ocupe de cămaşa de noapte. Mai bine ar ascunde-o sub sacii din afumătoare.

Bunica fu foarte nedumerită cînd descoperi puiul mort. Spuse că nu părea să fie opera unei vulpi.

O lună mai tîrziu, Queen Mother găsi încă unul cînd se

duse să adune ouă. A treia oară găsi unul cu capul tăiat.

Bunica spunea la cină că faptele abominabile fuseseră comise de „un fost angajat” care avea ciudă pe ei. Spunea că apelase la ajutorul şerifului.

Francis şedea liniştit la locul lui, închizînd şi deschizînd palma ca şi cînd puiul i-ar mai fi clipit printre degete. În unele nopţi se ţinea de cocoşel să se asigure că nu i-l tăiase bunica. În unele nopţi cînd se ţinea de cocoşel avea impresia că puiul îi mai clipea printre degete.

Starea bunicii se degrada rapid. Era din ce în ce mai irascibilă şi servitorii nu o mai suportau şi plecau. Deşi la bucătărie lucrurile mergeau bine, se amestecă în treburile bătrînei Queen Mother. Queen Mother, care lucrase toată viaţa pentru familia Dolarhyde, era singura care mai rămăsese din personalul vechi.

Cu obrajii roşii din pricina căldurii din bucătărie, bunica mişuna neobosită de la o treabă la alta, lăsînd adesea mîncăruri pe jumătate făcute, care nu se serveau niciodată. Improviza mîncăruri din resturi în timp ce legumele putrezeau în pivniţă.

În acelaşi timp, ajunsese fanatică în legătură cu risipa. Reduse cantităţile de săpun şi înălbitor pentru rufe pînă cînd cearşafurile deveniră cenuşii.

În noiembrie angajă cinci femei de culoare să aibă grijă de casă. Nici una nu rezistă.

Bunica era furioasă în seara în care plecase ultima din ele. Umbla ţipînd prin casă. Intră în bucătărie şi văzu că Queen Mother lăsase un pumn de faină pe planşetă după ce frămîntase un aluat.

În aburul şi căldura din bucătărie, cu jumătate de oră înainte de cină, se duse la Queen Mother şi o pălmui.

Queen Mother scăpă polonicul din mînă, şocată. Izbucni în lacomi. Bunica se pregătea să îi mai dea o palmă. O palmă mare şi rozalie o împinse în spate.

— Să nu faci asta *niciodată*. Nu te recunosc. Chiar dacă nu mai eşti tu însăţi, nu face asta *niciodată*.

Urlînd şi ocărînd-o, bunica răsturnă o oală cu supă

care se vărsă pe plită şi se scurse pe jos. Se duse în camera ei şi trînti uşa. Francis o auzi blestemînd şi aruncînd cu lucrurile prin cameră. Nu mai ieşi pînă a doua zi.

Queen Mother curăţă locul şi dădu de mîncare bătrînilor. Îşi luă puţinele lucruri într-un coş, puloverul şi căciula împletită, îl căută pe Francis, dar nu îl găsi.

Era în căruţă cînd îl văzu stînd pe verandă. Francis o văzu cum coboară şi vine la el.

— Micuţule oposum, eu trebuie să plec. Nu mă mai întorc. Sironia de la magazin o să o cheme pe mama ta. Dacă ai nevoie de mine pînă vine mama ta să te ia, mă găseşti acasă.

Îşi retrase obrazul de la atingerea ei.

Domnul Bailey struni catîrii. Francis privi lumina felinarului îndepărtîndu-se. O mai privise şi altă dată cu sentimentul amar că Queen Mother îl trădase. Acum nu îi mai păsa. Era fericit. O lumină palidă de kerosen pierind în depărtare. Nu se compara cu luna.

Se întrebă cum ar fi să ucidă un catîr.

Marian Dolarhyde Vogt nu veni cînd o chemă Queen Mother Bailey.

Veni două săptămîni mai tîrziu, chemată de şeriful din St. Charles. Ajunse după-amiază tîrziu, într-un Packard de dinainte de război. Purta mănuşi şi pălărie.

Ajutorul de şerif o opri la capătul aleii şi îi spuse:

— Doamnă Vogt, mama dumneavoastră a sunat la noi pe la prînz, spunînd că un angajat o fură. Cînd am ajuns aici, să mă scuzaţi, dar vorbea aiurea. Casa era neîngrijită. Şeriful s-a gîndit să vă chemăm pe dumneavoastră mai întîi, mă înţelegeţi... fiindcă domnul Vogt e o personalitate a comunităţii locale.

Marian îl înţelegea cum nu se poate mai bine. Domnul Vogt era responsabil cu domeniul public în St. Louis şi nu era tocmai în graţiile partidului.

— Din cîte ştiu, nu a mai văzut nimeni cum arată casa, spuse ajutorul de şerif.

Marian îşi găsi mama dormind. Doi bătrîni mai şedeau încă la masă şi îşi aşteptau prînzul. O femeie ieşi în chiloţi

în curtea din spate.

Marian îi telefonă soţului.

— Cît de des se inspectează locurile astea?... N-ar trebui să fi văzut casa... nu ştiu *dacă* s-au plîns rudele, nu cred că oamenii ăştia au rude... Nu. Tu vezi-ţi de treaba ta. Adu nişte negri. Trimite-mi nişte negri... şi pe doctorul Waters.

Doctorul şi un infirmier ajunseră în patruzeci şi cinci de minute, urmaţi de un camion în care era servitoarea lui Marian şi alţi cinci oameni.

Marian, doctorul şi infirmierul se aflau în camera bunicii cînd Francis se întoarse de la şcoală. Francis o auzea pe bunica blestemînd. Cînd o aduseră în faţa casei într-un scaun cu rotile, avea ochii sticloşi şi un pansament la încheietura mîinii. Faţa îi era boţită şi stranie fără proteză. Şi braţul lui Marian fusese bandajat. Bunica o muşcase.

Bunica plecă în maşina doctorului, pe bancheta din spate, lîngă infirmier. Francis o privi îndepărtîndu-se. Încercă să îi facă un semn cu mîna, dar lăsă braţul să cadă.

Echipa de curăţenie organizată de Marian frecă podelele şi aerisi casa, spălă o cantitate enormă de rufe şi îi îmbăia pe bătrîni. Marian lucră cot la cot cu ei şi le dădu o masă frugală.

Vorbi cu Francis doar ca să-l întrebe ce mai face.

Apoi trimise acasă echipa şi chemă autorităţile locale. Doamna Dolarhyde avusese un atac cerebral, le explică ea.

Era întuneric cînd veniră asistenţii sociali să-i ia pe bătrîni într-un autobuz de şcoală. Francis se gîndi că îl vor lua şi pe el. Dar nu se pomeni nimic despre soarta lui.

În casă rămaseră doar Francis şi Marian. Ea şedea la masă, cu capul în mîini. El ieşi şi se urcă într-un măr sălbatic.

În cele din urmă Marian îl strigă. Făcuse o valiză cu lucruşoarele lui.

— Trebuie să vii cu mine, spuse ea în drum spre maşină. Urcă. Nu pune picioarele pe banchetă.

Plecară cu Packard-ul. În spatele lor, scaunul cu rotile rămăsese în curte.

Nu s-a făcut tam-tam. Autorităţile locale şi-au exprimat regretul faţă de accidentul suferit de doamna Dolarhyde, pentru că se îngrijea foarte bine de bătrîni. Imaginea familiei Vogt rămase intactă.

Pe bunica o internaseră într-un sanatoriu particular de boli psihice. Aveau să treacă paisprezece ani pînă ce Francis va reveni în casa bunicii.

— Francis, ei sînt fratele şi surorile tale vitrege, îi spuse mama.

Erau în bibliotecă.

Ned Vogt avea doisprezece ani, Victoria treisprezece şi Margaret nouă. Ned şi Victoria se uitară unul la altul. Margaret se uită în jos.

Lui Francis i s-a dat o cameră la etajul servitorilor. De la alegerile dezastruoase din '44 nu îşi mai permiteau o cameristă şi încăperea rămăsese goală.

L-au înscris la şcoala primară Potter Gerard, foarte aproape de casă şi la mare distanţă de şcoala episcopală la care învăţau ceilalţi copii.

Copiii Vogt îl ignorară total în primele zile, dar la sfîrşitul primei săptămîni Ned şi Victoria îi făcură o vizită în camera de sus.

Francis îi auzi şoptind minute întregi înainte de a apăsa pe clanţă. Cînd văzură că uşa era încuiată, Ned spuse:

— Deschide uşa.

Francis o deschise. Nu mai schimbară nici o vorbă cu el în timp ce îi căutau prin dulap. Ned Vogt deschise sertarul de la masa de toaletă şi scoase cu două degete lucrurile pe care le găsi: batiste cu monogramă F. D., un degetar pentru chitară, o insectă strălucitoare într-o sticluţă de medicamente, un exemplar din *Base-ball Joe in the World Series* care se udase cîndva şi se încreţise, şi o urare de însănătoşire semnată „Colega ta, Sarah Hughes”.

— Ce-i ăsta? întrebă Ned.

— Un degetar.

— La ce se foloseşte?

— La chitară.

— Ai chitară?

— Nu.

— Atunci la ce-ţi trebuie? întrebă Victoria.

— Îl folosea tata.

— Nu înţeleg ce zice. Fă-l să mai spună o dată, Ned.

— A zis că a fost a lui taică-său.

Ned îşi suflă nasul într-o batistă şi o puse la loc în sertar.

— Au venit să ia poneii azi, spuse Victoria.

Şedea pe patul îngust. Ned se aşeză lîngă ea, cu spatele la perete, cu picioarele pe pătură.

— Am rămas fără ponei, spuse Ned. Şi fără casa de vacanţă de la lac. Ştii de ce? Vorbeşte, şobolane.

— Tata nu se simte prea bine şi nu mai cîştiga atîţia bani, spuse Victoria. În unele zile nu se duce deloc la birou.

— Ştii de ce se simte rău, şobolane? întrebă Ned. Şi vorbeşte să înţeleg şi eu.

— Bunica spune că bea. Pe asta ai înţeles-o?

— Se simte rău din cauza feţei tale pocite, zise Ned.

— Tot de-aia a pierdut şi alegerile, spuse Victoria.

— Ieşi afară, spuse Francis.

Cînd se întoarse să deschidă uşa, Ned îl lovi cu piciorul în spate. Francis încercă să-şi ducă mîinile în dreptul rinichilor, gest care îi salvă degetele pentru că Ned începuse să-l lovească în burtă.

— O, Ned. O, Ned, spuse Victoria.

Ned îl luă de urechi pe Francis şi îl duse la oglindă.

— De-aia se simte rău!

Poc.

Ned îl izbi cu faţa de oglindă.

— De-aia se simte rău!

Poc.

Oglinda era plină de sînge şi secreţii nazale. Ned îi dădu drumul şi se aşeză pe podea. Victoria îl privi cu ochii holbaţi, muşcîndu-şi buza de jos. Îl lăsară acolo. Faţa lui Francis era mînjită de sînge şi salivă. Ochii îi erau plini de lacrimi. Dar nu plînse.

28

Ploaia din Chicago răpăie în noapte peste prelată de deasupra mormîntului deschis al lui Freddy Lounds.

Tunetul îi strînge capul lui Will Graham într-un cerc incandescent în timp ce el bate drumuri între masă şi pat, unde coşmarele i se strecoară sub pernă.

Casa veche de pe colina din St. Charles, ţinînd piept vîntului, îşi repetă geamătul prelung peste răpăitul ploii în geamuri şi bubuitul tunetului.

Scările scîrţîie în noapte. Domnul Dolarhyde coboară scările, cu chimonoul foşnind, cu ochii holbaţi, încercînd să se dezmeticească din somn.

Are părul ud şi pieptănat îngrijit. Şi-a frecat unghiile. Înaintează alene, purtîndu-şi concentrarea ca şi cum ar duce o ceaşcă ce stă să dea pe dinafară.

Filmul lîngă proiector. Doi subiecţi. Alte role îngrămădite în coşul de gunoi pentru ars. Au mai rămas două, alese din zecile de filme de familie pe care le-a copiat la laborator şi le-a adus să le vadă acasă.

Aşezat confortabil în fotoliul rabatabil, cu o tavă cu fructe şi brînza alături, Dolarhyde se pregăteşte să urmărească imaginile.

Primul film este un picnic din week-end-ul de 4 Iulie. O familie arătoasă: trei copii, tatăl cu gît de taur umblînd cu degetele lui groase în borcanul cu dulceaţă. Şi mama.

Cea mai bună imagine cu ea este la un meci de softball cu copiii vecinilor. Numai cincisprezece secunde cu ea; vine de la baza a doua, se aşază în faţa aruncătorului cu picioarele depărtate, pregătită să ţîşnească în orice direcţie, sînii apărîndu-i în decolteul puloverului cînd se apleacă. O trecere enervantă la un copil care manevrează bîta. Iarăşi femeia, mergînd către bază. Pune piciorul pe perna pe care o folosesc drept bază. Muşchii coapsei i se încordează.

Iarăşi şi iarăşi priveşte Dolarhyde cadrele cu femeia. Piciorul pe bază, şoldul înainte, muşchii coapsei încordaţi

sub şortul din jeans.

Opreşte imaginea pe acest ultim cadru. Femeia şi copiii ei. Sînt murdari şi obosiţi. Se îmbrăţişează şi un cîine li se gudură la picioare.

Un tunet înspăimîntător face să zăngăne cristalele din vitrina bunicii. Dolarhyde se întinde să ia o pară.

Al doilea film este un colaj. Titlul, *Casa Nouă*, este scris cu bănuţi pe un carton, deasupra unei puşculiţe sparte. Începe cu tatăl care dă jos panoul cu „De vînzare" din curte. Îl ridică şi se întoarce către cameră cu un zîmbet jenat. Are buzunarele pantalonilor scoase şi întoarse pe dos.

Un cadru mai lung şi tremurat cu mama şi copiii stînd pe trepte. E o casă frumoasă. O secvenţă la piscină. Un copil micuţ, cu capul îngust, aleargă spre o plută, lăsînd urme ude de picioare pe gresie. Nişte capete în apă. Un cîine mic înoată spre fată, cu urechile lipite de ceafă, cu botul sus. I se vede albul ochilor.

Mama, în apă, se ţine de scară şi se uită spre cameră. Părul ei negru şi ondulat are lucirile blănii de animal. Pieptul ud şi rotund deasupra sutienului, picioarele forfecînd apa.

Noaptea. Un cadru prost expus, de la piscină spre casa luminată care se reflectă în apă.

Distracţie de familie. Cutii şi ambalaje peste tot. Un cufăr vechi pe care nu apucaseră să-l ducă în pod.

Fata cea mică încearcă hainele bunicii. Are pe cap o pălărie mare cu flori. Tatăl e pe canapea. Pare puţin băut. Probabil că tatăl ţine camera acum. Imaginile sînt cam mişcate. Mama e la oglindă, încercînd şi ea pălăria.

Copiii se învîrt în jurul ei, băieţii fac haz pe seama vechiturilor. Fata o priveşte atent pe mamă, închipuindu-şi că aşa va arăta cînd va fi mare.

Un prim-plan. Mama se întoarce şi pozează spre cameră cu un zîmbet larg, cu o mînă sub bărbie. E foarte drăguţă. La gît are o camee.

Dolarhyde opreşte imaginea. Derulează filmul înapoi. Femeia se întoarce de la oglindă şi zîmbeşte iarăşi şi iarăşi.

Absent, Dolarhyde ia filmul cu meciul de softball şi îl

aruncă în coşul de gunoi.

Scoate rola din proiector şi priveşte eticheta lipită de firma Gateway pe cutie: *Bob Sherman, Star Route 7, cutia poştală 603, Tulsa, Oklahoma.*

A, se ajunge uşor.

Dolarhyde ţine filmul în palmă şi îl acoperă cu cealaltă mînă, ca şi cum ar fi fost o creatură micuţă ce încearcă să se elibereze. Părea că i se izbeşte de palmă ca un greiere.

Îşi aminteşte neglijenţa, grabă din casa familiei Leeds cînd s-au aprins luminile. A trebuit să se ocupe de doamna Leeds înainte să aprindă luminile.

De data asta vrea o progresie mai lentă. Ar fi nemaipomenit să se vîre între cei care dorm, înaintînd cu camera, şi să se răsfeţe puţin. Apoi poate să lovească în întuneric şi să se ridice în capul oaselor între ei, făcînd pipi fericit.

Poate să facă asta cu un film cu infraroşii şi ştie de unde să-l ia.

Lumina proiectorului e încă aprinsă. Pentru Dolarhyde, pe ecranul gol, se perindă alte imagini în geamătul prelung al vîntului.

Nu simte dorinţă de răzbunare, numai Iubire şi gîndurile Gloriei ce va veni; inimile care bat slab şi repede, ca paşii ce se pierd în linişte.

El întinzîndu-şi aripile. El întinzîndu-şi aripile, plin de iubire, familia Sherman primindu-l.

Trecutul nu se vede deloc în urma lui; doar Gloria ce va veni. Nu se gîndeşte la casa mamei lui. De fapt, amintirile lui conştiente din perioada aceea sînt surprinzător de puţine şi neclare.

Cîndva, în jurul vîrstei de douăzeci de ani, amintirile despre casa mamei lui s-au cufundat în întuneric, lăsînd doar o dîră în mintea lui.

Ştia că nu locuise acolo decît o lună. Nu îşi amintea că fusese alungat pentru că spînzurase pisica Victoriei.

Una dintre puţinele imagini pe care le mai reţinea era cea a casei, luminată, văzută din stradă în amurgul de iarnă

în timp ce el se întorcea de la şcoală către pensiunea unde fusese cazat, la mai bine de un kilometru depărtare.

Îşi amintea mirosul din biblioteca familiei Vogt, ca un pian abia deschis, cînd mama îl primea acolo să-i dea lucruri pentru vacanţă. Nu îşi amintea feţele de la ferestrele de sus cînd el se îndepărta pe trotuarul îngheţat. Nici darurile care îi ardeau de furie mîna în care le ţinea pe cînd mergea grăbit către un loc care, în mintea lui, nu avea nici o legătură cu St. Louis.

Avea fantezii intense şi foarte active, iar cînd povara Iubirii lui devenea de nesuportat, o lăsa să se reverse. Omora animale de casă, foarte grijuliu, cîntărind detaşat consecinţele. Animalele erau aşa blînde încît nu necesitau decît un efort fizic neglijabil. Autorităţile nu au făcut niciodată legătura între el şi stropii de sînge de pe podelele garajelor.

La patruzeci şi doi de ani nu îşi mai amintea nimic din toate acestea. Nici nu se mai gîndea la oamenii din casa mamei – mama, fratele vitreg şi surorile vitrege.

Se întîmpla să-i vadă în fragmente febrile de vis; deformaţi şi înalţi, cu feţele şi corpurile viu colorate, aplecaţi peste el ca un prădător deasupra unei insecte.

Cînd stătea să se gîndească, foarte rar de altfel, avea numeroase amintiri mulţumitoare. Erau din perioada serviciului militar.

Prins la şaptesprezece ani în timp ce intră pe fereastra casei unei femei cu un scop ce nu fusese niciodată elucidat, avusese de ales între punerea sub acuzaţie şi serviciul militar. Alesese armata.

După instrucţia de bază a fost trimis la un curs de specializare pentru operatori foto în San Antonio, unde a lucrat la filmele pentru pregătirea medicilor militari de la Brooke Army Hospital.

Chirurgii de la Brooke au arătat interes faţă de malformaţia lui şi au hotărît să-i facă o operaţie estetică.

I-au făcut o osteoplastie nazală folosind cartilaj de la ureche pentru lungirea septului şi i-au reparat buza cu ajutorul procedurii Abbe, foarte interesantă din punct de

vedere tehnic, care a atras în sala de operaţii o mulţime de alţi medici specialişti.

Chirurgii au fost mulţumiţi de rezultat. Dolarhyde a refuzat oglinda şi s-a uitat pe fereastră.

În registrele cinematecii apare că Dolarhyde a împrumutat multe filme, majoritatea despre traumatologie, şi le-a ţinut peste noapte.

În 1958 s-a înrolat din nou, ajungînd pînă în Hong Kong. Încartiruit în Seul şi ocupîndu-se de developarea filmelor făcute de avioanele americane de recunoaştere care erau trimise în misiune deasupra paralelei 38, a reuşit să viziteze Hong Kong-ul de două ori în permisie. În 1959, oraşele Hong Kong şi Kowloon puteau satisface orice poftă.

Bunica a fost externată din sanatoriu în 1961, vag calmată cu Thorazin. Dolarhyde a cerut să fie lăsat la vatră cu două luni mai devreme de termenul de eliberare şi s-a întors să aibă grijă de ea.

A fost o perioadă foarte liniştită şi pentru el. Acum, că avea slujba de la Gateway, îşi permitea să plătească o femeie care să stea cu bunica în timpul zilei. Noaptea o petreceau împreună în salon şi nu-şi vorbeau. Doar tic-tacul ceasului spărgea liniştea.

Şi-a mai văzut mama o dată, la înmormîntarea bunicii în 1970. Privea prin ea, peste ea, cu ochii lui galbeni izbitor de asemănători cu ai ei. Ar fi putut fi o necunoscută.

Înfăţişarea lui o surprinse pe mamă. Avea pieptul lat, era subţire, avea pielea ei frumoasă şi o mustaţă despre care ea bănuia că ar fi făcută din păr transplantat din cap.

L-a sunat în săptămîna următoare şi l-a auzit punînd receptorul în furcă fără să scoată un sunet.

Vreme de nouă ani după moartea bunicii, Dolarhyde nu a fost deranjat şi nu a deranjat pe nimeni. Avea sufletul netulburat ca o sămînţă. Ştia că aşteaptă. Dar nu ştia ce.

Un eveniment neînsemnat, de care ne lovim cu toţii, i-a spus seminţei din craniul lui că a venit Timpul să încolţească: pe cînd stătea la o fereastră orientată spre

nord, examinînd un film, a observat că îi îmbătrînesc mîinile. Era ca şi cum mîinile lui, ţinînd filmul, i se arătaseră deodată în faţa ochilor. În lumina bună de nord a văzut că pielea începuse să-i atîrne de pe oase şi tendoane şi mîinile îi erau acoperite cu mici diamante de dimensiunea solzilor de şopîrlă.

În timp ce îşi întorcea mîinile să le vadă mai bine, îl podidi un miros copleşitor de varză şi roşii înăbuşite. Începu să tremure, deşi în cameră era cald. În seara aceea făcu mai multe exerciţii de forţă ca de obicei.

În pod, în sala de gimnastică a lui Dolarhyde, era o oglindă de înălţimea încăperii, lîngă halteră şi banca de exerciţii. În ea îşi putea admira corpul în linişte, fiindcă întotdeauna purta mască.

Se studie cu grijă, încordîndu-şi muşchii. La patruzeci de ani încă ar fi putut să cîştige un concurs regional de body-build-ing. Dar nu era mulţumit.

Peste o săptămînă dădu cu ochii de pictură lui Blake, care îl impresionă instantaneu.

O văzuse într-o fotografie color din revista *Time*, care ilustra un reportaj despre retrospectiva Blake de la Muzeul Tate din Londra. Special pentru expoziţie, Muzeul Brooklyn trimisese la Londra *Marele Dragon Roşu şi Femeia Înveşmîntată cu Soare*.

Criticul de artă de la *Times* spunea: „Puţine imagini demonice din arta occidentală radiază o asemenea încărcătură înspăimîntătoare de energie sexuală...”. Dolarhyde şi-a dat seama de asta fără să citească articolul.

Zile întregi purtase cu el poza din revistă, fotografiind-o şi mărind-o noaptea în camera obscură. Mare parte din timp era foarte agitat. Aşezase imaginea mărită lîngă oglinda din sala de forţă şi o privea cu ochii holbaţi în timp ce făcea exerciţii. Nu putea să adoarmă decît după ce ridica greutăţi pînă la epuizare şi privea filmele de traumatologie care îl ajutau să se masturbeze.

Ştiuse încă de la vîrsta de nouă ani că era un om singur şi că aşa va rămîne toată viaţa, concluzie la care, în general, se ajunge în jurul vîrstei de patruzeci de ani.

Acum, cînd ajunsese la această vîrstă, avea fanteziile sclipitoare, proaspete şi nemijlocite ale unui copil. Îl purtau cu un pas dincolo de Singurătate.

Într-o perioadă în care alţi oameni încep să vadă şi să se teamă de izolare, Dolarhyde avu revelaţia că este singur fiindcă este Unic. Cu fervoarea unei convertiri, văzu că dacă se străduia, dacă dădea glas adevăratelor nevoi pe care le reprimase atîta timp – dacă le cultiva ca pe inspiraţiile care erau într-adevăr – putea să Devină.

Faţa Dragonului nu se vede în tablou, dar Dolarhyde ajunsese treptat să-şi dea seama cum arată.

Privind filmele de traumatologie în salon, încordat după efortul fizic, deschise larg fălcile ca să primească proteza bunicii. Nu se potrivea cu gingiile lui strîmbe care începură să-l doară.

Făcu exerciţii pentru fălci în momentele de intimitate, muşcînd cu toată puterea într-o bucată de cauciuc tare pînă ce muşchii ajunseră să se arate proeminenţi prin obraz ca două nuci.

În toamna anului 1979, Francis Dolarhyde ridică o parte din economiile de-o viaţă şi îşi luă un concediu de trei luni de la Gateway. Plecă în Hong Kong şi luă cu el proteza bunicii.

Cînd se întoarse, roşcata Eileen şi ceilalţi colegi ai săi căzură de acord că vacanţa îi prinsese de minune. Era calm. Nu mai folosea deloc vestiarul şi duşul angajaţilor – oricum nu le folosise prea des nici înainte.

Proteză bunicii trona iar în paharul de pe noptieră. Proteză lui cea nouă era încuiată în biroul de sus.

Dacă Eileen l-ar fi văzut în faţa oglinzii cu proteza în gură, cu noul tatuaj strălucind în lumina crudă a sălii de forţă, ar fi scos un ţipăt. Numai unul.

Acum avea timp, nu trebuia să se grăbească. Eternitatea era înaintea lui. Peste cinci luni alese familia Jacobi.

Familia Jacobi era prima care îl ajutase, prima care îl înălţase către Gloria Devenirii lui. Cu Jacobi fusese cel mai bine, mai bine decît orice trăise pînă atunci.

Pînă la Leeds.

Şi acum, cînd puterea şi Gloria îi sporeau, trebuia să vină familia Sherman şi noua intimitate în infraroşu. Foarte promiţător.

29

Francis Dolarhyde trebuia să-şi părăsească teritoriul de la Laboratoarele Gateway ca să obţină ce voia.

Dolarhyde era şef de producţie la cel mai mare departament de la Gateway – procesarea filmelor de familie – dar mai existau alte patru departamente.

Recesiunea din anii '70 se făcuse simţită în industria filmelor de familie şi aparatele video cîştigau rapid teren. Laboratoarele Gateway fuseseră nevoite să-şi diversifice activitatea. Adăugaseră unele departamente care transferau imaginea de pe film pe casetă video, altele care tipăreau hărţi şi ofereau servicii standard pentru producătorii de reclame cu format mic.

În 1979 dăduse norocul peste Gateway. Prinseseră un contract cu Ministerul Apărării şi Ministerul Energiei pentru dezvoltarea şi testarea de noi emulsii pentru fotografia cu infraroşu.

Ministerul Energiei voia filme sensibile la infraroşu pentru studiile de conservare a căldurii. Cei de la Apărare voiau filme pentru misiunile de recunoaştere pe timp de noapte.

La sfîrşitul anului 1979, Laboratoarele Gateway au cumpărat o firmă mică din vecini, Baeder Chemical, unde şi-au mutat sediul pentru acest proiect.

Dolarhyde traversa spre Baeder în pauză de prînz, sub un cer albastru şi limpede, evitînd cu grijă bălţile de pe asfalt în care se reflecta cerul. Moartea lui Lounds îi declanşase o dispoziţie excelentă.

Toată lumea de la Baeder ieşise la masă.

Găsi uşa pe care o căuta la capătul unui labirint de culoare. Deasupra uşii scria „Se folosesc materiale sensibile la infraroşu. INTERZISĂ folosirea luminilor de siguranţă, INTERZIS fumatul, INTERZISE băuturile calde”, iar deasupra era aprinsă lumina roşie.

Dolarhyde apăsă pe un buton şi, într-o clipă, lumina roşie se făcu verde. Intră în camera de acomodare şi bătu

la uşa interioară.

— Intră.

Vocea unei femei.

Răcoare, întuneric total. Zgomotul apei curgînd, mirosul familiar al revelatorului D-76 şi o undă de parfum.

— Sînt Francis Dolarhyde. Am venit pentru uscător.

— Bine. Scuză-mă, am gura plină. Acum am terminat de mîncat.

Auzi un foşnet de hîrtie mototolită şi aruncată la coş.

— De fapt, Ferguson voia uscătorul, spuse vocea din întuneric. E în concediu, dar ştiu unde trebuie montat. La Gateway aveţi?

— Am două. Unul e mai mare. Nu mi-a spus cît loc are.

Dolarhyde văzuse un raport cu privire la uscător cu cîteva săptămîni înainte.

— O să-ţi arăt dacă nu te deranjează să aştepţi puţin.

— Bine.

— Stai cu spatele lipit de uşă – vocea ei căpătă tonul unui profesor experimentat –, vino trei paşi în faţă pînă simţi gresia sub picioare şi la stîngă o să găseşti un scaun.

Îl găsi. Acum era mai aproape de ea. Auzea fîşîitul şorţului de laborator.

— Mulţumesc pentru vizită, spuse ea.

Avea o voce clară şi puţin metalică. Continuă:

— Eşti şef de producţie în clădirea mare, nu?

— Îhîm.

— Acelaşi „domn D.” care tăie şi spînzura cînd se îndosariază greşit contractele de achiziţii?

— Chiar el.

— Sînt Reba McClane. Sper că nu s-a întîmplat nimic rău pe-aici.

— Nu mai e proiectul meu. Eu doar am supravegheat construirea camerei obscure cînd au cumpărat Baeder. N-am mai trecut de şase luni pe aici.

Un discurs lung pentru el, mai uşor pe întuneric.

— O secundă şi aprind lumina. Ai nevoie de ruletă?

— Am una.

Lui Dolarhyde îi plăcea să stea de vorbă cu ea pe întuneric. O auzi cum umblă prin poşetă, apoi zgomotul unei cutii de pudră deschisă şi închisă.

Îi păru rău cînd sună ceasul cu cronometru.

— Gata. Pun astea în Gaura Neagră, spuse Reba McClane.

Dolarhyde simţi un val de aer rece, auzi cum se închide o uşă metalică pe garnituri de cauciuc şi fîşîitul aparatului de vacuum.

Dolarhyde îşi apăsă buzele cu pumnul. Ea stătea lîngă uşă, zîmbind şi privind aproximativ în direcţia lui. Ochii ei se mişcau des şi necontrolat sub pleoape.

Îi văzu bastonul alb de oarbă sprijinit de perete. Lăsă mîna jos de la gură şi zîmbi.

— Pot să iau şi eu o prună? întrebă el.

Pe masă la care stătuse ea erau mai multe prune.

— Sigur, sînt chiar foarte bune.

Reba McClane avea cam treizeci de ani, un ten sănătos şi osatură frumoasă. Avea o cicatrice în formă de stea între sprîncene. Părul ei era de culoarea grîului, cu tente auriu-roşiatice. Era tunsă cu breton, o coafură puţin demodată. Pe faţă şi pe mîini avea pistrui drăgălaşi. Pe fundalul faianţei şi oţelului din laborator era strălucitoare ca însăşi Toamna.

Putea să o privească în voie. Privirea lui putea să o mîngîie uşor ca aerul. Ea nu avea cum să-i întîlnească ochii.

Dolarhyde simţea adesea pe piele puncte înţepătoare cînd vorbea cu o femeie. Punctele i se deplasau pe corp oriunde credea el că priveşte femeia. Chiar dacă în realitate ea era cu spatele la el, suspecta că îi poate vedea reflexia. Întotdeauna era atent la suprafeţele de reflexie, cunoştea unghiurile de reflexie ca pe propriile buzunare.

Acum pielea lui era liniştită. A ei era pistruiată, sidefată pe gît şi la încheieturi.

— O să-ţi arăt camera unde vrea să-l pună, spuse ea. Să facem măsurătorile.

Făcură măsurătorile.

— Te-aş ruga să-mi faci un serviciu, spuse Dolarhyde.

— Cu plăcere.

— Am nevoie de nişte peliculă cinematografică în infraroşu. Una sensibilă pînă la o mie de nanometri.

— Va trebui s-o ţii în congelator şi s-o pui la loc după ce filmezi.

— Ştiu.

— Poţi să-mi dai o idee despre condiţiile de filmare, poate te ajut...

— Cam de la doi metri, cu filtre Wratten. La Grădina zoologică, spuse el. În Lumea Întunericului. Vor să filmeze animalele nocturne.

— Cam ciudate animale dacă nu se poate folosi un film comercial cu infraroşu.

— Hmm-hmm.

— Sigur că pot să te ajut. Totuşi ar fi o problemă. Ştii că multe din materialele noastre se obţin prin contractul cu Ministerul Apărării. Este necesară o semnătură pentru orice iese de aici.

— Nici o problemă.

— Cînd îţi trebuie?

— Cel mai tîrziu pe douăzeci.

— Nu mai trebuie să-ţi spun că un film cu o sensibilitate atît de mare este foarte greu de manevrat. Răcitoare, zăpadă carbonică, tot tacîmul. Pe la patru o să proceseze nişte mostre. Poţi să vii dacă vrei. Poţi să alegi emulsia cea mai slabă.

— O să vin.

Reba McClane numără prunele de pe masă după plecarea lui Dolarhyde. Luase una.

Ciudat domnul Dolarhyde. Nici o inflexiune de milă sau grijă în vocea lui cînd aprinsese lumina. Poate ştia că e oarbă. Sau, mai bine, poate nu-i păsa.

Ar fi reconfortant.

30

La Chicago avea loc înmormîntarea lui Freddy Lounds. *National Tattler* plătise tot, grăbind pregătirile pentru ca înhumarea să aibă loc joi, a doua zi după deces. Ca fotografiile să intre în ediţia de joi noaptea.

Slujba de la biserică a fost lungă şi lungă a fost şi înmormîntarea.

Un evanghelist de la radio nu mai termina cu cuvintele de laudă. Graham îşi stăpînea lehamitea şi încercă să-i studieze pe cei veniţi la cimitir.

Corul de lîngă groapă se achită onorabil de banii pe care îi primise, în timp ce aparatele fotografilor de la *Tattler* zumzăiau fără oprire. Două echipe TV erau prezente cu camere fixe şi teleobiective. Fotografii poliţiei cu acreditări de presă fotografiau mulţimea.

Graham recunoscu cîţiva civili de la brigada Omucideri a poliţiei din Chicago. Erau singurele feţe pe care le cunoştea.

Mai era şi Wendy, de la Wendy City, prietena lui Lounds. Şedea sub copertină, aproape de sicriu. Graham abia o recunoscu. Avea peruca blondă strînsă într-un coc şi purta un taior negru.

În timpul ultimului imn se ridică în picioare, înaintă clătinîndu-se, îngenunche şi îşi sprijini capul de sicriu, cu braţele întinse pe covorul de crizanteme în lumina stroboscopică a bliţurilor.

Mulţimea păşi în tăcere spre porţile cimitirului, călcînd pe iarba uscată.

Graham mergea lîngă Wendy. O mulţime de curioşi se holbau la ei printre barele gardului înalt de fier.

— Cum te simţi? întrebă Graham.

Se opriră între morminte. Avea ochii secaţi de lacrimi, privirea goală.

— Mai bine decît tine. Te-ai îmbătat, nu?

— Da. Are grijă cineva de tine?

— Cei de la secţie au trimis pe cineva. Unii îmbrăcaţi

în civil la club. Avem mulţi clienţi acum. Parcă s-au adunat toţi ciudaţii.

— Îmi pare rău. Ai fost... cred că te-ai ţinut tare la spital. Ţi-am admirat purtarea.

Ea dădu din cap.

— Freddy era băiat bun. N-ar fi trebuit să pună atîta suflet, îţi mulţumesc că m-ai adus în salon.

Privi în depărtare, clipind, gîndindu-se la ceva. Fardul de ochi era ca praful de piatră pe pleoapele ei.

Se întoarse către Graham.

— Uite care-i treaba. *Tattler* îmi dă nişte bani, îţi imaginezi, nu? Pentru un interviu şi scena de la cimitir. Nu cred că l-ar deranja pe Freddy.

— S-ar fi înfuriat dacă ai refuza.

— Aşa m-am gîndit şi eu. Sînt nişte nenorociţi, dar plătesc bine. Au încercat să mă facă să spun că tu l-ai asmuţit pe dement asupra lui Freddy cînd cu poza aia, cînd îi ţineai mîna pe umăr. N-am spus-o eu. Dacă în articol o să scrie că am spus eu, să ştii că nu-i adevărat.

Graham clătină din cap scrutîndu-i chipul.

— Ştiu că nu îţi plăcea de el – dar nu contează. Dar dacă ai fi ştiut că se va întîmpla aşa ceva, te-ai fi dat peste cap să-l prinzi pe Zîna Măseluţă, nu?

— Da, Wendy, aş fi pus oameni la pîndă.

— Aveţi vreun fir? Oamenii ăştia nu par să facă mare lucru, doar trăncăneală.

— Nu avem prea multe. Cîteva chestii de la laborator cărora încercăm să le dăm de capăt. A lucrat curat şi tipul e norocos.

— Tu eşti?

— Ce să fiu?

— Norocos?

— Din cînd în cînd.

— Freddy n-a avut niciodată noroc. Îmi zicea că o să dea lovitura cu asta. Trăia cu speranţa.

— Probabil chiar ar fi dat lovitura.

— Uite, Graham, dacă vreodată ai chef să stăm de vorbă la un pahar, mi-ar face plăcere.

— Mulţumesc.

— Dar nu ieşi beat pe stradă.

— Oh, da.

Doi poliţişti îi croiră drum lui Wendy prin mulţimea de curioşi adunaţi dincolo de poartă. Unul dintre ei avea un tricou pe care scria „Zîna Măseluţă vine doar o dată”. O fluieră pe Wendy. Femeia de lîngă el îi dădu o palmă.

31

Camera de proiecţii de la Baeder Chemical era mică – cinci rînduri de scaune pliante cu un culoar în mijloc.

Dolarhyde ajunse tîrziu. Se aşeză pe rîndul din spate cu braţele încrucişate. Pe ecran se perindau forme gri, colorate şi forme geometrice luminate din diverse poziţii, filmate pe diferite emulsii de infraroşu.

Prezenţa lui îl deranja pe Dandridge, tînărul care se ocupa de proiecţii. Dolarhyde reuşise să se impună în faţa colegilor de serviciu ca expert pentru camera obscură al companiei-mamă de alături şi toată lumea ştia că e un perfecţionist.

Dandridge nu îi mai ceruse sfatul de cîteva luni bune, o rivalitate meschină care dura de cînd Gateway cumpărase Baeder Chemical.

— Reba, spune-ne cum s-a developat mostra... opt, spuse Dandridge.

Reba McClane şedea la capătul unui rînd, cu o mapă în poală. Vorbind răspicat şi plimbîndu-şi degetele pe materialul din mapă, explică modul de developare – substanţele, temperatura, timpul, condiţiile de depozitare înainte şi după filmare.

Filmul sensibil la lumină infraroşie trebuia manevrat în întuneric. Ea făcuse toate operaţiunile din camera obscură, identificînd mostrele cu ajutorul unui cod în relief şi notînd etapele pe care le parcursese. Lesne de înţeles de ce era atît de apreciată la Baeder.

Proiecţia se termină.

Reba McClane rămase pe scaun în timp ce toţi ceilalţi părăseau sala. Dolarhyde se apropie cu grijă de ea şi îi vorbi de la distanţă. Nu voia să o privească ciudat cei care nu ieşiseră încă.

— Credeam că n-ai să vii, spuse ea.

— S-a stricat un aparat, de-aia am întîrziat.

— Ai apucat să vezi mostra 1000C?

— Da.

— Ziceau că a ieşit bine. E mult mai uşor de manevrat decît seria 1200. Crezi că va fi bun?

— Sigur.

Avea poşeta şi o haină uşoară de ploaie. El se dădu înapoi cînd o văzu înaintînd pe culoar cu bastonul alb. Nu părea să aibă nevoie de ajutor. El nu se oferi.

Dandridge băgă capul pe uşă.

— Reba dragă, Marcia a trebuit să plece. Te descurci?

Obrajii Rebei se înroşiră.

— Mă descurc foarte bine. Mulţumesc, Danny.

— Te-aş duce eu, dar sînt în întîrziere. Ce spuneţi, domnule Dolarhyde, aţi putea să...

— Danny, am cu ce să ajung acasă.

Îşi înăbuşea furia. Încerca să-şi controleze expresia, dar nu putea să-şi controleze roşeaţa.

Privind cu ochii lui galbeni şi reci, Dolarhyde înţelese perfect mînia ei; ştia că Reba McClane simţea mila leşioasă a lui Dandridge ca un scuipat pe obraz.

— Te duc eu, spuse Dolarhyde într-un tîrziu.

— Nu, mulţumesc.

Se gîndise că el ar putea să o întrebe şi intenţionase să accepte. Nu obliga pe nimeni să o ajute. La naiba cu Dandridge, cu falsitatea lui, la naiba cu toţii şi o să ia autobuzul. Avea bilet, ştia drumul pînă în staţie şi putea merge încotro avea chef.

Rămase în toaletă cît să se asigure că plecase toată lumea din clădire. Îngrijitorul îi deschise uşa.

Urmări bordura unei benzi despărţitoare din parcare, cu haină de ploaie pe umeri, bătînd uşor cu bastonul şi căutînd să evite bălţile.

Dolarhyde o privi din dubă. Sentimentele care îl încercau îl făceau să nu se simtă la largul lui; erau periculoase la lumina zilei.

Preţ de o secundă, în asfinţit, parbrizele, bălţile şi jenţile de oţel sclipiră ca lama unei foarfeci.

Bastonul ei alb îl linişti, anihilînd sclipirea lamei de foarfecă, anihilînd foarfeca. Amintirea blîndeţii ei îl uşură. Porni motorul.

Reba McClane auzi duba în spate. Acum ajunsese în dreptul ei.

— Mulţumesc pentru invitaţie.

Ea dădu din cap, zîmbi şi continuă să meargă pipăind cu bastonul.

— Te duc eu.

— Mulţumesc, dar întotdeauna merg cu autobuzul.

— Dandridge e un prost. Mergi cu mine... – c*e-ar trebui spus?* – pentru plăcerea mea.

Ea se opri. Îl auzi coborînd din dubă.

De obicei oamenii o luau de braţ, neştiind ce să facă. Nevăzătorilor nu le place să-şi piardă echilibrul din cauza unei asemenea atingeri. Este la fel de neplăcut pentru ei ca şi cum ar merge pe un podeţ fără balustradă. De fapt, nimănui nu-i place să fie împins.

Nu o atinse. Ea îi spuse:

— Ar fi mai bine să te iau *eu* de braţ.

Cunoştea multe antebraţe. Acesta îl surprinse. Era tare ca un buştean de stejar.

Nu avea de unde să ştie cît curaj îi trebuise lui să o lase să-l atingă.

Duba era mare şi înaltă. Înconjurată de ecouri şi rezonanţe deosebite de cele ale unei maşini, se ţinu de marginile scaunului pînă cînd Dolarhyde îi fixă centura de siguranţă. Centura îi apăsa un sîn şi ea o mută la mijlocul pieptului.

Nu-şi spuseră prea multe pe drum. Dolarhyde o privea cînd se oprea la stopuri.

Locuia în partea stîngă a unui duplex, pe o stradă liniştită din apropierea Universităţii Washington.

— Intră să bem ceva.

În toată viaţa lui, Dolarhyde nu intrase în mai mult de douăsprezece case. În ultimii zece ani intrase în patru: a lui, a lui Eileen, ale familiilor Leeds şi Jacobi. Casele oamenilor erau o experienţă neobişnuită pentru el.

Reba simţi duba clătinîndu-se uşor cînd el coborî. Treaptă era înaltă. Se izbi uşor de el. Era ca şi cum s-ar fi izbit de un copac. Era mult mai greu şi mai solid decît îşi

închipuise, apreciind după voce şi paşi. Solid şi agil. Cunoscuse cîndva un fundaş de la Bronco venit să filmeze un apel umanitar cu nişte copii...

Cum intră pe uşă, Reba McClane îşi sprijini bastonul într-un colţ şi deveni deodată liberă. Se mişca fără efort. Porni muzica, îşi atîrnă haina în cuier.

Dolarhyde trebuia să se asigure că era oarbă într-adevăr. Casă îl excită.

— Un gin tonic?

— Apă tonică.

— Nu vrei suc?

— Apă tonică.

— Nu eşti băutor, nu?

— Nu.

— Vino în bucătărie, spuse ea deschizînd frigiderul. Ce-ai spune de... – trecu repede cu mîna în revistă obiectele din frigider – o bucată de plăcintă? Karo cu alune, e excelentă.

— Bine.

Luă o plăcintă din congelator şi o puse pe bufet.

Cu mîinile perpendicular pe suprafaţa plăcintei, îşi plimbă degetele pe marginea cutiei pînă cînd circumferinţa îi spuse că degetele ei mijlocii se află la ora nouă şi ora trei. Apoi îşi lipi degetele mari unul de altul şi le apăsă pe plăcintă. Marcă centrul cu o scobitoare.

Dolarhyde încercă să poarte o conversaţie ca să nu-i simtă privirea fixă.

— De cît timp lucrezi la Baeder?

Fără s-uri.

— De trei luni. Nu ştiai?

— Ei îmi comunică doar informaţii minime.

Ea zîmbi.

— Probabil ai călcat pe cineva pe coadă cînd ai dispus camerele obscure. Oricum, tehnicienii îţi sînt recunoscători. Instalaţiile sanitare funcţionează perfect şi sînt suficiente prize. Doi-douăzeci chiar unde e nevoie.

Îşi puse degetul mijlociu de la mîna stîngă pe scobitoare, degetul mare pe marginea cutiei şi îi tăie o felie

de plăcintă ghidînd cuţitul cu arătătorul de la mîna stîngă.

O privi cum manevrează cuţitul strălucitor. Ciudat să poţi privi o femeie din faţă cît doreşti.

Reba îşi prepară un gin tonic tare şi se duseră în sufragerie. Îşi trecu mîna deasupra unei lămpi cu picior, nu simţi căldură şi o aprinse.

Dolarhyde mîncă plăcinta din trei înghiţituri şi se aşeză încordat pe canapea, părul strălucindu-i în lumina lămpii. Îşi puse mîinile puternice pe genunchi.

Ea îşi sprijini capul de spătar şi îşi ridică picioarele pe o pernă turcească.

— Cînd se filmează la Zoo?

— Poate săptămîna viitoare.

Dolarhyde era bucuros că sunase la Grădina zoologică şi le oferise un film sensibil la infraroşu: Dandridge ar putea verifica.

— E o Grădină zoologică frumoasă. Am fost acolo cu sora şi cu nepoata mea cînd au venit să mă ajute să mă mut. Am îmbrăţişat o lamă. A fost bine, dar mirosul, Doamne, am crezut că mă urmăreşte o lamă pînă cînd mi-am schimbat cămaşa.

Asta însemna conversaţie. Trebuia să spună ceva sau să plece.

— Cum ai venit la Baeder?

— Au pus un anunţ la Institutul Reiker din Denver, unde lucram înainte. Verificam avizierul şi am dat peste slujba asta. De fapt, cei de la Baeder au vrut să facă figură bună pentru ca să-şi păstreze contractul cu Ministerul Apărării. Au ales şase femei, două negrese, două mexicane, o asiatică paraplegică şi pe mine dintr-un total de opt angajări. Vezi tu, toate intrăm în cel puţin două categorii.

— Ai făcut treabă bună la Baeder.

— Şi celelalte. Baeder nu iroseşte nimic.

— Şi înainte?

Începuse să transpire. Conversaţia e treabă grea. Cu privitul e mai bine. Avea picioare frumoase. Se zgîriase la gleznă cînd se răsese. De-a lungul braţelor lui o senzaţie vagă a greutăţii picioarelor ei.

— Timp de zece ani după ce am terminat şcoala am pregătit nevăzători care rămăseseră cu această infirmitate în urma unor accidente. Asta e prima mea slujbă de afară.

— Cum adică de afară?

— Afară în lume. La Reiker am trăit într-un fel de izolare. Pregăteam nevăzătorii să trăiască în lumea de afară, dar noi înşine nu făceam acest lucru. Vorbeam prea mult între noi. M-am gîndit să scot capul. De fapt, voiam să fac terapie logopedică cu copii cu defecte de vorbire şi auz. Dar probabil o s-o fac şi pe asta la un moment dat, spuse ea terminînd băutura. Uite, am nişte bulete de crab. Sînt bune. N-ar fi trebuit să-ţi servesc desertul mai întîi. Vrei?

— Îhî.

Pe fruntea ei apăru o cută minusculă. Intră în bucătărie.

— Cafea? strigă ea.

— Îhî.

Reba vorbi despre preţurile din magazine, dar nu primi nici un răspuns. Se întoarse în sufragerie şi se aşeză pe pernă, cu coatele pe genunchi.

— Hai să discutăm, să ne cunoaştem mai bine.

Linişte.

— Nu ai mai scos nici un cuvînt de cînd am pomenit de terapia logopedică.

Vocea ei era blîndă şi fermă în acelaşi timp. Fără accente de milă.

— Eu te înţeleg foarte bine pentru că vorbeşti foarte bine şi eu sînt dispusă să te ascult. În general, oamenii nu sînt atenţi, întreabă tot timpul *Ce? Poftim?* Dacă nu vrei să vorbeşti, bine. Dar sper să vrei. Pentru că poţi şi pentru că mă interesează ce ai de spus.

— Îhî. E bine, spuse Dolarhyde în şoaptă.

Fără îndoială, micul discurs pe care i-l ţinuse era important pentru ea. Îl invita în clubul cu două categorii, împreună cu ea şi chinezoaica paraplegică? Se întreba care era a doua categorie a lui.

Următoarea ei replică îi tăie respiraţia.

— Pot să îţi ating faţa? Vreau să ştiu dacă zîmbeşti

sau eşti încruntat. Vreau să ştiu dacă să tac din gură sau nu.

Ea ridică mîna şi aşteptă.

Cum s-ar descurca oare cu degetele secţionate de o muşcătură? se întrebă Dolarhyde. Putea să o facă şi cu proteza cu care ieşea în lume la fel de uşor cum ar muşca o grisină. Dacă şi-ar apăsa călcîiele în podea, spatele în spătarul canapelei şi ar apuca-o cu ambele mîini de încheietură, n-ar avea cum să-şi tragă mîna la timp. Cranţ, cranţ, cranţ, cranţ, poate i-ar lăsa degetul mare. Pentru măsurat plăcintele.

Îi luă încheietura între degetul lui mare şi arătător şi îi roti mîna bătătorită în lumină. Avea multe cicatrice micuţe şi zgîrieturi recente. Cicatricea netedă de pe dosul palmei putea fi de la o arsură.

Prea aproape de casă. Prea devreme în Devenirea lui. Oricum ea nu va mai fi acolo ca să vadă.

Dacă îl întrebase asemenea lucru incredibil, sigur nu ştia nimic personal despre el. Nu bîrfise.

— Crede-mă pe cuvînt că zîmbesc, spuse el.

Îi lăsă mîna dintr-a lui. Ea puse palma pe jumătate închisă pe pulpă, degetele atingînd rochia ca o privire întoarsă în altă parte.

— Cred că e gata cafeaua, spuse ea.

— Plec.

Trebuia să plece. Acasă. Să se uşureze.

Ea dădu din cap.

— Îmi pare sincer rău dacă te-am jignit cu ceva.

— Nu.

Reba rămase pe un taburet, ascultînd declicul încuietorii. Plecase.

Reba McClane îşi prepară un alt gin tonic. Ascultă cîteva discuri cu Segovia şi se tolăni pe canapea. Dolarhyde lăsase o urmă caldă. În aer pluteau mirosurile lui – cremă de ghete, curea nouă de piele, loţiune bună de ras.

Ce om retras, acest Francis Dolarhyde. La birou nu auzise decît foarte puţine discuţii despre el – Dandridge spunîndu-i unui coleg „ticălosul ăla de Dolarhyde”.

Intimitatea era importantă pentru Reba. În copilărie, încercînd să se obişnuiască cu lumea din jur după ce îşi pierduse vederea, nu avusese parte de nici o intimitate.

Acum, în public, nu putea să-şi dea seama dacă este privită sau nu. Aşa că felul retras de a fi al lui Dolarhyde îi plăcea. Nu simţise nici o urmă de milă din partea lui, şi era bine.

Şi ginul era bun.

Deodată Segovia i se păru sîcîitor. Puse discul cu sunetele scoase de balenă.

Trei luni grele într-un oraş nou. Vine iarna, trebuie să găsească prin zăpadă curbele. Reba McClane, curajoasă şi cu picioare bune, dispreţuia autocompătimirea. Nu suporta aşa ceva. Era conştientă că în ea exista mînia invalidului şi, pentru că nu putea să scape de ea, încerca să o întoarcă în folosul ei, alimentîndu-şi prin ea nevoia de independenţă, întărindu-şi hotărîrea de a profita din plin de fiecare zi.

Era o dură în felul ei. Credinţa în orice fel de dreptate naturală nu era decît o lumină de veghe; ştia prea bine. Orice ar face, va sfîrşi la fel ca toţi ceilalţi: întinsă pe spate, cu un tub în nas, întrebîndu-se „Asta a fost tot?”.

Ştia că lumină nu va avea niciodată, dar existau şi lucruri pe care *putea* să le aibă. Erau lucruri de care se putea bucura. Îi făcea plăcere să-şi ajute elevii, şi plăcerea era ciudat sporită de faptul că ştia că nu va fi nici recompensată şi nici pedepsită pentru ajutorul pe care li-l dădea.

Cînd îşi făcea prieteni, se ferea de bărbaţii care trăiau prin dependenţă de femei. Avusese cîteva asemenea relaţii – faptul că era oarbă îi atrăgea şi aceştia erau duşmanii.

Relaţii. Reba ştia că este o femeie atrăgătoare – nu puţini bărbaţi îi atingeau sînii cînd o luau de braţ.

Îi plăcea foarte mult să facă sex, dar cu ani în urmă învăţase un lucru simplu despre bărbaţi: pe majoritatea îi înspăimîntă o povară. Iar în cazul ei spaima lor era mult mai mare.

Ralph Mandy venea să o ia la cină. Era atît de laş în faţa vieţii încît era incapabil de iubire. Ralph cel grijuliu îi

spusese de prea multe ori acest lucru şi cuvintele lui o arseseră ca un ac înroşit. Ralph era simpatic, dar ea nu voia să devină proprietatea ei.

Nu voia să-l vadă pe Ralph. Nu avea chef să facă conversaţie şi să audă pauzele din conversaţiile celor de la alte mese, semn că o privesc mîncînd.

Ar fi atît de bine să fie dorită de un bărbat pe care să nu-l intimideze prezenţa ei. Care să fie la fel de relaxat ca ea. Cineva care să nu-şi facă *griji* pentru ea.

Francis Dolarhyde – timid, cu corp de fundaş şi fără fasoane.

Nu văzuse şi nici nu pipăise niciodată o buză despicată şi nu avea asociaţii vizuale cu sunetul. Se întreba dacă Dolarhyde crede că îl înţelege cu uşurinţă pentru că „orbii aud mult mai bine decît noi”. Poate ar trebui să-i spună că acest mit e o prostie. Nevăzătorii sînt doar mai atenţi la ce aud.

Se spun atîtea lucruri neadevărate despre nevăzători. Se întreba dacă Dolarhyde credea şi el că nevăzătorii „au spiritul mai pur” decît restul oamenilor, că sînt într-un fel sanctificaţi de infirmitatea lor. Nici asta nu e adevărat.

32

Poliţia din Chicago lucra sub reflectoarele presei, o „numărătoare inversă” la ştirile de noapte pînă la următoarea lună plină. Mai rămăseseră unsprezece zile.

Familiile din Chicago erau înspăimîntate.

În acelaşi timp, audienţa crescuse simţitor la filmele de groază care, în mod normal, ar fi trebuit să nu mai prezinte nici un interes după o săptămînă de spectacole. Fascinaţie şi groază. Întreprinzătorul care intrase pe piaţa punk-rock cu tricouri cu „Zîna Măseluţă” inventase o nouă sintagmă: „Dragonul Roşu e o aventură de o noapte”. Vînzările erau cam la fel de bune la amîndouă tipurile de tricou.

Jack Crawford fusese nevoit să apară la o conferinţă de presă cu oficiali ai poliţiei după înmormîntarea lui Lounds. Primise ordine de sus să facă mai simţită prezenţa federalilor; nu o făcuse însă mai auzită, căci nu scosese nici o vorbă.

Cînd anchetele cu desfăşurare mare de forţe nu dau rezultatele scontate, oamenii încep să calce pe acelaşi teren, iar şi iar, bătînd pasul pe loc. Se învîrt în jurul cozii, formînd un zero perfect.

Oriunde mergea, Graham dădea peste detectivi, camere de luat vederi, o zumzăială de oameni în uniformă şi pîrîitul neîncetat al staţiilor de emisie-recepţie. Trebuia să se liniştească.

Crawford, venit de la conferinţa de presă, îl găsi la căderea nopţii într-o cameră pentru deliberările juraţilor, aflată deasupra cabinetului procurorului-şef.

Lămpile joase luminau puternic fetrul verde de pe masa juraţilor, unde Graham îşi întinsese însemnările şi fotografiile. Îşi scosese haina şi cravata. Şedea cufundat într-un fotoliu, privind fix două fotografii. Avea în faţă fotografia înrămată a familiei Leeds şi lîngă ea, pe o mapă sprijinită de o carafă cu apă, fotografia familiei Jacobi.

Fotografiile lui Graham îi amintiră lui Crawford de

altarul rabatabil al toreadorilor, gata de întins în orice cameră de hotel. Nu era nici o fotografie cu Lounds. Bănui că Graham nu se gîndeşte deloc la cazul Lounds. Nu voia să-l enerveze, aşa că nu pomeni nimic despre asta.

— Arată ca o sală de biliard, spuse Crawford.

— I-ai dat gata?

Graham era palid, dar treaz. Ţinea în mînă un pahar de suc de portocale.

— Doamne, spuse Crawford prăbuşindu-se pe un scaun. Mai degrabă reuşeşti să te pişi împotriva vîntului decît să gîndeşti în camera asta.

— Ceva veşti?

— Singurul lucru notabil pe care l-am văzut a fost comisarul scărpinîndu-se la boaşe în timpul conferinţei de presă. Uită-te la ştirile de la şase şi de la unşpe dacă nu-ţi vine să crezi.

— Vrei suc de portocale?

— Mai bine mestec sîrmă ghimpată.

— Bine. Eu mai vreau.

Graham avea faţa suptă şi ochii prea sclipitori.

— Şi benzina?

— Dumnezeu s-o binecuvînteze pe Liza Lake. În Chicago sînt patruzeci şi trei de staţii Servco Supreme. Băieţii căpitanului Osborne le-au întors pe dos încercînd să verifice vînzările în rezervor către camioane şi dube. Încă nimic, dar nu au verificat toate schimburile. Servco mai are alte 186 de staţii în opt state. Am cerut ajutorul jurisdicţiilor locale. O să dureze ceva. Dacă Dumnezeu mă iubeşte, a folosit o carte de credit. Am avea o şansă.

— Nu şi dacă a cumpărat la bidon şi a pus-o după aia în rezervor.

— L-am rugat pe comisar să nu spună că Zîna Măseluţă locuieşte în apropiere. Oamenii sînt şi aşa foarte speriaţi. Dacă mai află şi asta, iese mare balamuc.

— Crezi că e aproape?

— Tu nu crezi? E foarte credibil.

Crawford luă raportul de autopsiere al lui Lounds şi se chiorî la el prin ochelarii înguşti.

— Vînătaia de pe cap e mai veche decît rănile din gură. De la cinci pînă la opt ore, nu se ştie exact. Şi rănile din gură aveau cîteva ore cînd l-au dus pe Lounds la spital. Erau arse, dar cele din interiorul gurii nu fuseseră afectate. Mai avea nişte cloroform în... cum îi zice, pe ţeavă. Crezi că era inconştient cînd l-a muşcat Zîna Măseluţă?

— Nu. Îl voia treaz.

— Aşa m-am gîndi şi eu. Bine, deci îl loveşte în cap – în garaj. Îl face să tacă cu cloroform pînă îl duce într-un loc unde zgomotul nu mai contează. Îl aduce înapoi şi ajunge aici la cîteva ore după muşcătură.

— Putea să le facă pe toate în dubă dacă o parcase pe undeva, opină Graham.

Crawford îşi masă nasul cu degetele, făcînd ca vocea lui să sune ca un megafon.

— Uiţi de roţile scaunului. Bev a găsit două fire de covor, unul sintetic şi unul de lînă. E mai probabil ca ăla sintetic să fi fost din dubă. Cine dracu' a mai văzut covoare de lînă într-o dubă? Puţini. Un covor de lînă înseamnă o casă, Will. Iar murdăria şi noroiul provin dintr-un loc întunecat unde a fost depozitat scaunul, poate o pivniţă.

— Poate.

— Acum fii atent aici.

Crawford scoase din servietă un atlas geografic.

— Freddy a lipsit ceva mai mult de cincisprezece ore, iar rănile i-au fost provocate în intervalul acela. O să fac nişte presupuneri, deşi nu îmi prea place... De ce rîzi?

— Ţi-l mai aminteşti pe studentul de la Quantico, ăla care ţi-a spus „presupunem...” ?

— Nu.

— I-ai zis „tu nu presupui, tu tre' s-o pui”.

— Avea nevoie de un şut în fund să-şi revină la normal. Acum, uită-te la asta. Dacă a prins traficul de după-masă în Chicago cînd l-a scos din oraş pe Lounds şi s-a distrat vreo două ore cu el unde l-o fi dus, apoi s-a întors, înseamnă că nu avea cum să meargă la o depărtare mai mare de şase ore de oraş. Uite, cercul ăsta de pe hartă reprezintă distanţa a şase ore de mers cu maşina. Vezi, e

mai ondulat pentru că pe unele drumuri se ajunge mai încet.

— Poate că a rămas în oraş.

— Sigur, dar mai departe de cerc nu avea cum să ajungă.

— Ai restrîns deci teritoriul la Chicago, Milwaukee, Madison, Detroit, Dubuque, Peoria, St. Louis, Indianapolis, Cincinnati şi Toledo – ca să numesc doar o mică parte din ele.

— Stai că n-am terminat. Ştim că a cumpărat ziarul *Tattler* la foarte scurt timp după apariţie. Probabil luni noaptea.

— Putea să-l cumpere în Chicago.

— Ştiu, dar o dată ieşit din oraş, *Tattler* ajunge doar în foarte puţine locuri luni noaptea. Iată o listă de la departamentul de distribuţie de la *Tattler* – locurile unde ajunge luni noaptea cu avionul sau camionul, în interiorul cercului. Prin urmare, ne rămîn Milwaukee, St. Louis, Cincinnati, Indianapolis şi Detroit. Ziarele ajung la aeroporturi şi la nouăzeci de chioşcuri deschise nonstop. Le verificăm pe toate. Poate îşi aduce aminte vreun vînzător de ziare de un client ciudat luni noaptea.

— Poate. A fost o mişcare bună, Jack.

Dar mintea lui Graham era în altă parte.

Dacă Graham ar fi fost un agent obişnuit, Crawford l-ar fi ameninţat cu o mutare disciplinară în Insulele Aleutine. Dar nu spuse decît:

— M-a sunat frate-meu azi. Molly a plecat de la el, aşa mi-a zis.

— Mda.

— Într-un loc sigur?

Graham era convins că Crawford ştie exact unde a plecat Molly.

— La bunicii lui Willy.

— Or să se bucure să-l vadă pe puşti.

Crawford aşteptă în zadar un răspuns din partea lui Graham.

— Sper că totul e bine.

— Lucrez, Jack. Stai liniştit. Nu se simţea la largul ei acolo.

Graham scoase de sub teancul de fotografii de la înmormîntare un pachet plat, legat cu sfoară şi începu să-i dezlege nodul.

— Ce-i aia?

— E de la Byron Metcalf, avocatul familiei Jacobi. Brian Zeller l-a trimis. E în regulă.

— Stai un pic, vreau să văd şi eu.

Crawford întoarse pachetul în mîinile lui păroase pînă găsi ştampila şi semnătura lui S. F. „Semper Fidelis” Aynesworth, şeful secţiei explozibile a FBI, prin care se certifica efectuarea testului cu fluoroscopul.

— Verifică întotdeauna. Verifică întotdeauna.

— Verific tot timpul, Jack.

— Chester ţi l-a adus?

— Da.

— Ţi-a arătat ştampila înainte să ţi-l dea?

— Da.

Graham tăie sfoara.

— Sînt copii ale tuturor documentelor necesare pentru autentificarea testamentului în cazul Jacobi. L-am rugat pe Metcalf să mi le trimită – putem să le comparăm cu documentele din cazul Jacobi.

— Am pus deja un avocat să le verifice.

— *Eu* am nevoie de ele. Ştiu prea puţine despre Jacobi, Jack. Erau nou-veniţi în oraş. Am ajuns la Birmingham la o lună după aceea. Toate lucrurile lor erau deja într-un depozit. Am reuşit să văd ceva despre Leeds, dar nu şi despre Jacobi. Trebuie să-i cunosc. Vreau să vorbesc cu persoane care i-au cunoscut în Detroit şi mai vreau să mă duc cîteva zile la Birmingham.

— Am nevoie de tine aici.

— Auzi, Lounds a fost o pradă uşoară. Noi l-am întărîtat împotriva lui Lounds. Poliţia se ocupă de puţinele dovezi din cazul Lounds. Lounds doar l-a călcat pe nervi, dar familiile Leeds şi Jacobi au fost de fapt *scopul* lui. Trebuie să facem o legătură între ele. Dacă îl vom prinde

vreodată, cu asta o să-l prindem.

— Aşadar, ai testamentul lui Jacobi, spuse Crawford. Ce anume speri să găseşti?

— Orice rahat, Jack. Acum, o rambursare a cheltuielilor medicale.

Graham scoase din pachet declaraţia fiscală.

— Lounds a fost găsit într-un scaun cu rotile. Medical. Valerie Leeds a fost operată cam cu şase săptămîni înainte să moară – scria în jurnal. Un chist la sîn. Iarăşi medical. Mă întrebam dacă nu cumva a fost operată şi doamna Jacobi.

— În raportul de autopsiere nu scrie nimic despre vreo operaţie.

— Nu, dar poate nu avea dosarul complet. Poate lipsea fişa medicală din Detroit. Poate s-a pierdut ceva pe drum. Dacă a suferit o intervenţie chirurgicală, trebuie să existe cererea de rambursare şi o cerere pentru asigurări.

— Vrei să zici că o fi vreun infirmier itinerant? Care să fi lucrat şi în Detroit sau Atlanta şi Birmingham?

— Dacă ai fost internat la nebuni, te prinzi repede cum merg lucrurile. Poţi să treci cu uşurinţă drept infirmier, spuse Graham.

— Vrei să mîncăm?

— Aştept pînă mai tîrziu. Mîncarea mă prosteşte.

Crawford se ridică să plece şi, din pragul uşii, îl privi pe Graham. Luminile joase îi adînceau cearcănele lui Graham în timp ce el studia victimele care îl fixau din fotografie. Camera mirosea a disperare.

Ar fi mai bine pentru caz dacă l-ar trimite din nou pe Graham pe teren? Crawford nu-şi permitea să-l lase să se consume degeaba între patru pereţi. Pentru ce?

Compasiunea nu-i tempera excelentele instincte administrative ale lui Crawford. Îi spuseseră să-l lase pe Graham într-ale lui.

33

Pînă la zece seara, Dolarhyde lucrase cu greutăţile aproape pînă de epuizare, îşi privise filmele şi încercase să se masturbeze. Cu toate acestea, era încă neliniştit.

Gîndindu-se la Reba McClane, simţi o emoţie care-i apăsa pieptul asemeni unui medalion rece. Nu ar trebui să se gîndească la Reba McClane.

Întins în scaunul rabatabil, cu pieptul încă tresăltînd în urma efortului, privi ştirile de la televizor pentru a urmări cum se descurcă poliţia în cazul Freddy Lounds.

Îl văzu pe Will Graham stînd lîngă sicriu, corul cîntînd în jurul său. Graham era firav. Ar fi fost uşor să-i frîngă spinarea. Mai frumos decît să-l ucidă. Să-i frîngă spinarea, apoi să i-o răsucească, ca să-l ţină minte. Ar fi pe cărucior la următoarea anchetă.

Nu era nici o grabă. Lasă-l pe Graham să se teamă.

În ultima vreme, Dolarhyde era cuprins constant de o beţie surdă a puterii.

Poliţia din Chicago făcuse ceva zarvă la conferinţa de presă. În afară de declaraţiile în care vorbeau cît de mult lucraseră ei la caz, esenţialul era următorul: nu se înregistrase nici un progres în cazul lui Freddy. Jack Crawford se află între cei din spatele microfoanelor. Dolarhyde îl recunoscuse după o poză din *Tattler*.

Un purtător de cuvînt din partea *Tattler*, încadrat de doi bodygarzi, declară:

— Acest act sălbatic şi lipsit de sens nu face decît ca vocea ziarului *Tattler* să se audă mai puternic.

Dolarhyde pufni pe nas. Poate că aşa era. Sigur rămînea faptul că îi închisese gura lui Freddy.

Crainicii de la ştiri îl numeau acum „Dragonul”. Înainte faptele sale fuseseră numite de poliţie „crimele Zînei Măseluţă”.

Un progres evident.

Nu mai rămăseseră decît ştirile locale. Un mocofan de reporter relata de la Grădina zoologică. Fără îndoială,

fusese trimis oriunde numai să nu se împiedice lumea de el prin redacţie.

Dolarhyde se întinsese după telecomandă cînd zări pe ecran pe cineva cu care vorbise la telefon doar cu cîteva ore în urmă: directorul Grădinii zoologice, dr. Frank Warfield, cel care fusese atît de fericit să aibă filmul oferit de Dolarhyde.

Dr. Warfield consulta împreună cu un dentist un tigru cu un dinte spart. Dolarhyde ar fi vrut să vadă tigrul, dar reporterul stătea în faţa camerei de luat vederi. Într-un tîrziu, acesta se dădu la o parte.

Legănîndu-se în scaunul rabatabil, privind la televizor de-a lungul propriului său tors puternic, Dolarhyde văzu tigrul imens zăcînd inconştient pe o masă grosolană de operaţii.

În ziua aceea îi pregăteau dintele. Peste cîteva zile aveau să i-l pună, comunică nătîngul reporter.

Dolarhyde îi privi lucrînd calm între fălcile înspăimîntătoare ale fiarei dungate.

„Îţi pot atinge faţa?” întrebase domnişoara Reba McClane.

Dorea să-i poată spune Rebei McClane ceva. Ar fi vrut ca ea să aibă măcar o vagă bănuială în privinţa a ceea ce fusese aproape înfăptuit. I-ar fi plăcut ca ea să împărtăşească măcar o mică parte din Gloria lui. Dar nu putea beneficia de aşa ceva, rămînînd în viaţă în acelaşi timp. Trebuia să trăiască: fusese văzut cu ea şi se afla prea aproape de casa lui.

Încercase să împartă gloria cu Lecter, dar Lecter îl trădase.

Cu toate acestea, i-ar fi plăcut să aibă cu cine o împărţi. I-ar fi plăcut să-i destăinuie fetei doar atît cît să o poată lăsa în viaţă.

34

Eu ştiu că e o chestie de politică, tu ştii că e o chestie de politică, dar este cam ceea ce faci oricum, îi spuse Crawford lui Graham.

Mergeau în după-amiaza tîrzie pe State Street Mall spre clădirea biroului federal.

— Prezintă-mi în linii mari profilul celor două familii, iar eu mă voi ocupa de restul.

Departamentul poliţiei din Chicago ceruse secţiei de Ştiinţe Comportamentale a FBI un portret psihologic detaliat al victimelor. Oficialii din poliţie afirmaseră că îl vor folosi în planificarea dispoziţiilor către patrulele suplimentare în perioada de lună plină.

— Îşi acoperă spatele, asta fac de fapt, spuse Crawford, fluturînd punga cu cartofi prăjiţi. Victimele au fost oameni influenţi, aşa că patrulele trebuie concentrate în cartierele rezidenţiale. Sînt conştienţi că se va isca un scandal pe marginea acestei decizii – şefii s-au certat în legătură cu suplimentarea forţei umane încă de cînd a dat Freddy ortul popii. Dacă vor patrula cartierele celor bogaţi, iar criminalul loveşte în South Side, Dumnezeu să-i aibă în grijă pe edilii oraşului. Dar, dacă acest lucru se întîmpla, pot da vina pe federali. Asta ne-au spus *ei* să facem.

— Nu cred că şansele de a lovi în Chicago sînt mai mari decît în altă parte, spuse Graham. Nu există nici un motiv să credem acest lucru. E un nenorocit. De ce nu poate Bloom să facă profilul psihologic? Este consultant la Ştiinţe Comportamentale.

— Nu vor să-l facă Bloom, vor să-l facem noi. Nu le-ar folosi la nimic să dea vina pe Bloom. În afară de asta, este încă în spital. Am primit instrucţiuni să fac acest lucru. Cineva de sus a stat de vorbă cu justiţia. Ordin de la ăi mari. Vrei, te rog, să faci asta?

— O s-o fac. La urma urmei, cu asta mă ocup.

— Asta-i tot ce ştiu, adăugă Crawford. Continuă cum ai început.

— Mai degrabă m-aş întoarce la Birmingham.

— Nu, spuse Crawford. Rămîi lîngă mine pentru chestia asta.

Ultimele clipe ale zilei de vineri se topeau spre vest. Mai rămăseseră zece zile.

35

— Eşti gata să-mi spui ce fel de „ieşire” e asta? îl întrebă Reba McClane pe Dolarhyde sîmbătă dimineaţa după ce merseseră în tăcere timp de zece minute.

Spera să fie vorba de un picnic.

Dubiţa se opri. Îl auzi pe Dolarhyde deschizînd geamul.

— Dolarhyde, spuse el. Doctorul Warfield v-a lăsat numele meu.

— Da, domnule. Vă rog să puneţi acest fluturaş sub ştergător cînd parcaţi maşina.

Înaintară încet. Reba simţi o curbă uşoară în drum. Mirosuri ciudate şi grele în aer. Zgomot de elefant.

— Grădina zoologică, spuse ea. Minunat.

Ar fi preferat un picnic. Ce naiba, era totuşi plăcut.

— Cine este doctorul Warfield?

— Directorul Grădinii zoologice.

— Eşti prieten cu el?

— Nu. Am făcut grădinii o favoare cu filmul. Acum îmi întorc serviciul.

— Cum?

— Vei avea ocazia să atingi un tigru.

— Nu mai spune!

— Ai privit vreodată un tigru?

Femeia se simţi bucuroasă că putuse s-o întrebe aşa ceva.

— Nu. Ţin minte o pumă de cînd eram mică. Nu aveau altceva la Grădina zoologică din Red Deer. Cred că ar trebui să discutăm despre asta.

— Lucrează la dintele unui tigru. Sînt nevoiţi să-l... anestezieze. Dacă vrei, îl poţi atinge.

— Vor fi acolo o mulţime de oameni, persoane care aşteaptă?

— Nu. Fără public. Warfield, eu, doi oameni. Televiziunea va sosi după ce noi vom pleca. Vrei?

O insistenţă ciudată răzbătea din cuvintele lui.

— La naiba, bineînţeles că vreau! Mulţumesc... e o surpriză pe cinste.

Dubiţa se opri.

— Uf, cum o să ştiu că e adormit de-a binelea?

— Gîdilă-l. Dacă rîde, ia-o la fugă.

Podeaua din camera de tratament părea linoleum sub paşii Rebei. Încăperea era răcoroasă, cu ecouri puternice. O căldură învăluitoare venea din capătul celălalt al sălii.

Se auziră paşi grei şi ritmaţi, iar Dolarhyde o conduse spre o latură a camerei pînă cînd simţi îngustimea unui colţ.

Animalul se afla înăuntru, îl putea mirosi.

O voce:

— Sus acum. Uşor. Jos. Putem lăsa laţul sub el, doctore Warfield?

— Mda, înfăşoară perna aia într-unul din prosoapele verzi şi aşază-i-o sub cap. Îl trimit pe John după tine cînd terminăm.

Paşi îndepărtîndu-se.

Aştepta ca Dolarhyde să spună ceva. Nu o făcu.

— E aici, spuse ea.

— Zece oameni l-au cărat într-o targă. E mare. Trei metri. Doctorul Warfield îi ascultă inima. Acum se uită sub o pleoapă. Uite-l că vine spre noi.

Un corp sparse liniştea din faţa ei.

— Doctorul Warfield, Reba McClane, făcu Dolarhyde prezentările.

Femeia întinse mîna. Simţi atingerea unei palme mari, moi.

— Vă mulţumesc pentru permisiunea de a veni, spuse. Este o ocazie nemaipomenită.

— Mă bucur că *aţi putut* veni. Sosirea dumneavoastră îmi face ziua mai interesantă. Apropo, am apreciat cu adevărat filmul.

Vocea doctorului Warfield amintea vocea unui bărbat în floarea vîrstei, profund, cult, negru. Din Virginia, presupuse ea.

— Aşteptăm ca să fim siguri că respiraţia şi bătăile inimii sînt stabile înainte ca doctorul Hassler să înceapă.

Hassler este acolo, potrivindu-şi oglinda pe frunte. Să rămînă între noi, dar nu o poartă decît pentru a-şi face curaj. Haideţi să faceţi cunoştinţă cu el. Domnule Dolarhyde?

— Să mergem.

Femeia întinse mîna spre Dolarhyde. Atingerea întîrzie, uşoară că o boare. Palma lui lăsă o urmă de transpiraţie pe degetele ei.

Dr. Warfield îi aşeză mîna pe braţul lui şi porniră uşor înainte.

— E complet adormit. Aveţi vreo idee cum arată...? Vă voi descrie tot ce doriţi.

Se opri, neştiind cum să pună problema.

— Îmi amintesc pozele din cărţi de cînd eram mică, şi am văzut o dată o pumă într-o Grădină zoologică de lîngă casă.

— Acest tigru este asemeni unei superpume, spuse doctorul. Piept mai lat, cap mult mai masiv şi un schelet şi o musculatură foarte puternice. E un mascul bengalez de patru ani. Are aproape trei metri lungime de la nas la vîrful cozii şi cîntăreşte patru sute de kilograme. E întins pe partea dreaptă, sub un reflector puternic.

— Simt lumina.

— E puternic colorat, cu dungi negre şi portocalii, iar portocaliul este atît de intens, încît pare să radieze în aerul înconjurător.

Deodată, dr. Warfield se temu că fusese o cruzime din partea sa să vorbească despre culori. Aruncînd însă o privire scurtă spre Reba, se linişti.

— E la doi metri de noi, îi simţi mirosul?

— Da.

— Domnul Dolarhyde s-ar putea să vă fi povestit, un cretin l-a înghiontit prin gard cu cazmaua unui grădinar. I-a spart colţul lung din partea stîngă sus. E în regulă, doctore Hassler?

— Nici o problemă. Mai aşteptăm un minut sau două.

Warfield îl prezentă pe dentist Rebei.

— Draga mea, eşti prima surpriză *plăcută* pe care mi-

a oferit-o vreodată Frank Warfield, spuse Hassler. Poate ţi-ar plăcea să examinezi chestia asta. Este un dinte de aur, un colţ de fapt.

Îl aşează în palma ei.

— Greu, nu-i aşa? Am curăţat dintele spart şi am făcut un mulaj acum cîteva zile, iar astăzi i-l vom reconstitui. L-aş fi putut face alb, bineînţeles, dar m-am gîndit că aşa va fi mai amuzant. Doctorul Warfield îţi va confirma faptul că nu scap nici o ocazie să mă dau în spectacol. Este prea încăpăţînat şi nu mă lasă să pun un anunţ pe cuşcă să-mi fac reclamă.

Simţi dintele conic, curbat şi lustruit cu degetele ei sensibile:

— Ce lucrare minunată!

Auzi o respiraţie adîncă şi liniştită în apropiere.

— Va face senzaţie printre copii cînd va căsca, spuse Hassler. Şi nu cred că va tenta vreun hoţ. Acum să trecem la partea amuzantă. Nu ţi-e frică, nu-i aşa? Voinicul dumitale însoţitor ne priveşte ca o fiară. Nu te obligă să faci asta?

— Nu! Nu, vreau s-o fac.

— Stă cu spatele la noi, spuse dr. Warfield. Doarme la aproximativ un metru de dumneata, urcat pe o masă de operaţie. Uite cum vom face: îţi voi aşeza mîna stînga – eşti dreptace, nu-i aşa? –, îţi voi aşeza mîna stîngă pe marginea mesei şi poţi explora cu cea dreaptă. Nu te grăbi. Voi fi aici, lîngă dumneata.

— Şi eu la fel, adăugă dr. Hassler.

Îi încînta acest joc. Sub luminile puternice, părul ei mirosea asemeni rumeguşului încălzit de soare.

Reba simţea căldura deasupra capului. Îi furnica creştetul. Mirosea propriul păr încins, săpunul lui Warfield, alcoolul, dezinfectantul şi felina. Simţi o uşoară ameţeală, care nu dură însă decît o fracţiune de secundă.

Apucă marginea mesei şi întinse precaută mîna, pînă atinse blana, încălzită de lumină, un strat mai răcoros dedesubt, apoi căldura calmă a corpului. Îşi plimbă mîna blînd pe blană groasă, simţind părul trecîndu-i printre

degete, în ambele sensuri, parcurgînd pe rînd golurile adînci dintre coastele puternice.

Prinse între degete pielea şi firele de păr. Atît de aproape de animal, chipul ei se îmbujoră şi căpătă acea expresie proprie orbilor, mimica specifică a feţei pe care se autoeducase să o elimine.

Warfield şi Hassler o văzură uitîndu-şi de sine şi fură cuprinşi de un sentiment de bucurie. O vedeau ca printr-o fereastră largă care oferea o nouă senzaţie, ea lipindu-şi faţa de acesta.

În timp ce privea din umbră, muşchii spatelui lui Dolarhyde se înfiorară. Un strop de sudoare îi alunecă în jos, de-a lungul spatelui.

— Pe cealaltă parte sînt organele, spuse dr. Warfield, apropiindu-se de urechea ei.

O conduse în jurul mesei, mîna ei alunecînd spre coadă.

Dolarhyde simţi o contracţie bruscă în piept în momentul în care degetele ei trecură peste testiculele păroase. Le mîngîie şi trecu mai departe.

Warfield ridică o labă uriaşă şi o aşeză în mîna femeii. Aceasta simţi asprimea perniţelor şi izul duşumelei din cuşcă. Apăsă un deget pentru a scoate gheara la suprafaţă. Musculatura grea, suplă a umerilor animalului îi umplu palmele.

Simţi urechile tigrului, circumferinţa capului şi cu grijă, îndrumată de veterinar, atinse asprimea limbii lui. Respiraţia fierbinte îi ridică părul pe braţe.

În sfîrşit, dr. Warfield îi puse stetoscopul la urechi. Cu mîinile pe pieptul ce se mişca ritmic, cu chipul întors, fiinţa ei se umplu de bătăile de tunet ale inimii tigrului.

Pe drumul de întoarcere, Reba McClane rămase tăcută, îmbujorată, cuprinsă de o emoţie puternică. O singură dată se întoarse spre Dolarhyde, spunîndu-i încet:

— Mulţumesc... foarte mult. Dacă nu te deranjează, mi-aş dori grozav un martini.

— Aşteaptă aici o clipă, spuse Dolarhyde în timp ce parcă maşina în curte.

Era bucuroasă că nu se întorseseră în apartamentul ei. Avea iz de vechi şi singurătate.

— Nu aranja lucrurile. Du-mă înăuntru şi spune-mi că este ordine.

— Aşteaptă aici.

Duse înăuntru punga de la magazinul de băuturi şi făcu un tur rapid al casei. Se opri în bucătărie şi rămase o clipă cuprinzîndu-şi faţa în mîini. Nu era sigur de ceea ce făcea. Simţea pericolul, dar nu venea din partea femeii. Nu se putea uita în sus, pe scări. Trebuia să facă ceva şi nu ştia cum. Ar fi trebuit să o conducă înapoi acasă.

Înaintea Devenirii sale, nu ar fi îndrăznit să facă ceea ce făcea acum.

În acest moment, realiză că putea face orice. Orice. Orice.

Ieşi afară în lumina palidă a apusului de soare, acoperit de umbră albastră şi prelungă a dubiţei. Reba McClane se sprijini de umerii lui pînă cînd atinse pămîntul cu picioarele.

Femeia simţi prezenţa casei. Intui înălţimea acesteia din ecoul produs de închiderea uşii dubiţei.

— Patru paşi pe iarbă. Urmează o rampă, spuse el.

Îl luă de braţ. Îl străbătu un fior. Transpiraţie curată pe bumbac.

— Deci chiar *ai* o rampă. Pentru ce?

— Au locuit aici nişte bătrîni.

— Nu şi acum.

— Nu.

— Pare răcoroasă şi înaltă, rosti ea în hol.

Aer de muzeu. Mirosea oare a tămîie? Un ceas se auzi undeva departe.

— E o casă mare, nu-i aşa? Cîte camere are?

— Paisprezece.

— E veche. Lucrurile de aici sînt vechi.

Atinse franjurii unui abajur şi-l pipăi cu degetele.

Ruşinosul domn Dolarhyde. Era perfect conştientă că-

l excitase să o vadă cu tigrul; tremura ca un cal cînd îl luase de braţ ca să iasă din sala de operaţie.

Elegant gestul de a fi aranjat această vizită. Poate elocvent în acelaşi timp, nu era foarte sigură.

— Martini?

— Lasă-mă să vin cu tine să-l prepar, spuse ea, scoţîndu-şi pantofii.

Picură vermut de pe degete în pahar. O sută de grame de gin deasupra şi două măsline. Înregistră repede puncte de reper din casă – ticăitul ceasului, zgomotul aerului condiţionat din dreptul ferestrei. Exista un loc cald pe podea lîngă uşa bucătăriei, unde bătea soarele de după-amiază.

O aşeză în fotoliul lui încăpător. El se trînti pe canapea.

Era o tensiune în aer. Asemeni fluorescenţei în apa mării, limita mişcarea; găsi loc ca să lase paharul pe pupitrul de lîngă ea, iar el puse muzică.

Lui Dolarhyde, cameră i se părea schimbată. Ea era prima vizitatoare voluntară pe care o avusese vreodată în casă, iar acum camera era împărţită în partea ei şi partea lui.

Sunetul muzicii, Debussy, umplu aerul în care lumina pălea.

O întrebă despre Denver, iar ea îi răspunse ceva, absentă, ca şi cum s-ar fi gîndit la altceva. Îi descrise casa şi imensa curte îngrădită. Nu era nevoie de multe vorbe.

În pauză în care el schimbă discul, Reba constată:

— Tigrul acela minunat, casa asta, eşti plin de surprize, D. Nu cred că te cunoaşte cineva cu adevărat.

— I-ai întrebat?

— Pe cine?

— Pe oricine.

— Nu.

— Atunci de unde ştii că nimeni nu mă cunoaşte?

Concentrarea lui asupra pic-up-ului făcu ca întrebarea să sune neutru.

— Ei, unele femei din Gateway ne-au văzut suindu-ne

în dubiţa ta data trecută. Doamne, curioase mai erau. Brusc m-am trezit cu companie la automatul de răcoritoare.

— Ce voiau să ştie?

— Voiau doar ceva bîrfe suculente. Cînd au văzut că nu aveau parte de aşa ceva, au plecat. Încercau marea cu degetul.

Dorise să transforme curiozitatea avidă a femeilor într-o autoironie. Dar nu mergea aşa.

— Au pus tot felul de întrebări, adăugă. Te găsesc foarte misterios şi interesant. Hai, este un compliment.

— Ţi-au spus cum arăt?

Întrebarea fusese pusă cu o voce calmă, dar Reba ştia că nu este de glumă, aşa că răspunse cum trebuie:

— Nu le-am întrebat. Dar, într-adevăr, mi-au spus cum apreciază ele că arăţi. Vrei să auzi? Cu lux de amănunte? Nu întreba dacă nu vrei.

Era sigură că va întreba.

Nici un răspuns.

Deodată, Reba se simţi singură în cameră, ca şi cum locul unde stătea el ar fi fost mai gol decît golul însuşi, o gaură neagră înghiţind totul şi emanînd nimic. Ştia că nu ar fi putut pleca fără să-l audă.

— Cred că-ţi voi spune, zise ea. Eşti îngrijit şi foarte curat, ceea ce ele apreciază. Spun că ai un corp remarcabil.

Fireşte, nu se putea limita doar la atît.

— Spun că eşti foarte sensibil în ceea ce priveşte propriul tău chip şi că nu ar trebui să fii. Bun, este vorba despre cea mai profundă dintre ele, Eileen o cheamă?

— Eileen.

Ah, un semnal de răspuns. Se simţea ca un astronom specializat în unde radio.

Reba era un imitator excelent. Ar fi putut reda cu perfectă fidelitate discursul lui Eileen, dar era prea înţeleaptă pentru a imita pe cineva de faţă cu Dolarhyde. O cită pe Eileen ca şi cum ar fi citit dintr-un scenariu.

— „Nu este un bărbat urît. Pe cuvîntul meu, am ieşit cu mulţi bărbaţi la viaţa mea care nu arătau atît de bine. Am ieşit odată cu un jucător de hochei- juca oare pentru cei

de la Blues? – care avea o mică adîncitură în buză unde ţinea guma de mestecat. Toţi au chestia asta, jucătorii de hochei. Este o chestie, ştii tu, *macho*, cred. Domnul D. are o piele superbă şi ce n-aş da pentru părul lui”. Mulţumit? O, şi m-a întrebat dacă eşti atît de puternic precum arăţi.

— Şi?

— Am spus că nu ştiu.

Îşi goli paharul şi se ridică.

— Unde naiba eşti, Dolarhyde?

Îl simţi cînd se mişcă între ea şi difuzor.

— Aha, aici eşti. Vrei să ştii ce părere am despre asta?

Îi găsi gura cu degetele şi-l sărută, apăsîndu-şi uşor buzele pe dinţii lui încleştaţi. Îşi dădu imediat seama că ruşinea, nu senzaţia neplăcută îl făcuse să rămînă ţeapăn.

Bărbatul era înmărmurit.

— Acum vrei, te rog, să-mi arăţi unde este baia?

Îl apucă de braţ şi-l urmă pe culoar.

— Pot să mă întorc singură.

În baie, îşi netezi părul şi îşi plimbă degetele deasupra chiuvetei, căutînd pastă de dinţi sau apă de gură. Încercă să găsească uşa dulăpiorului de medicamente şi descoperi că nu exista nici o uşă, doar balamale şi rafturi goale. Atinse cu grijă obiectele de-acolo, trecînd peste o lamă de ras, pînă cînd dădu de o sticlă. Scoase capacul, mirosi pentru a verifica dacă este apă de gură şi luă o înghiţitură.

Cînd se întoarse în hol, auzi un sunet familiar – foşnetul unui proiector derulînd.

— Am de făcut teme, spuse Dolarhyde, întinzîndu-i un nou martini.

— Bineînţeles, răspunse ea.

Nu ştia cum să considere acest fapt.

— Dacă te deranjez de la treabă, pot să plec. Vine vreun taxi pînă aici?

— Nu. Vreau să rămîi. Chiar vreau. E doar un film pe care trebuie să-l verific. Nu durează mult.

O conduse spre fotoliul încăpător. Reba ştia unde se

află canapeaua. Se îndreptă într-acolo.

— Are sonor?

— Nu.

— Pot să ascult în continuare muzică?

— Îhî.

Îi simţi încordarea. Dorea ca ea să rămînă, era doar speriat. N-ar fi trebuit să fie. În regulă. Se aşeză.

Băutura era minunată, rece şi tare.

Bărbatul se aşeză în celălalt capăt al canapelei, greutatea lui făcînd cuburile de gheaţă din paharul pe care îl ţinea ea în mîna să se lovească unul de celălalt. Proiectorul derula în continuare.

— Cred că am să mă întind cîteva minute dacă nu te deranjează, spuse ea. Nu, nu te mişca, am destul loc. Trezeşte-mă dacă adorm, bine?

Se întinse pe canapea, ţinîndu-şi paharul pe abdomen; vîrfurile părului ei abia îi atingeau mîna bărbatului în dreptul taliei.

El apăsă butonul telecomenzii şi filmul începu.

Dolarhyde dorise să privească filmul cu Leeds sau Jacobi cu această femeie alături. Voia să se uite cînd la ecran, cînd la Reba. Ştia că ea nu trebuia să supravieţuiască. Dar femeile o văzuseră urcîndu-se în dubiţa lui. Nici măcar nu trebuia să se gîndească la aşa ceva. Femeile o văzuseră urcîndu-se în dubiţa lui.

Dorea să vadă filmul cu familia Sherman, următorii pe care avea să-i viziteze. Va simţi promisiunea eliberării şi o va face în prezenţa Rebei, privind-o cît ar pofti.

Pe ecran, *Noua casă*, scrisă cu monede de un peni pe un carton. Un cadru lung cu doamna Sherman şi copiii. Distracţie în piscină. Doamna Sherman se ţine de scară şi priveşte spre camera de luat vederi, sfîrcurile întrezărindu-i-se ude sub costumul de baie, picioarele palide tremurîndu-i.

Dolarhyde era mîndru de stăpînirea de sine de care dădea dovadă. Se va gîndi la acest film, nu la celălalt. Dar în mintea sa începu să vorbească cu doamna Sherman aşa cum vorbise cu Valerie Leeds în Atlanta.

Da, acum mă vezi.

Asta simţi cînd mă vezi, da.

Distracţie cu haine vechi. Doamna Sherman poartă o pălărie cu boruri largi. Stă în faţa oglinzii. Se întoarce cu un zîmbet arcuit şi pozează în faţa camerei, cu mîna la ceafă. La gît poartă o camee.

Reba McClane se mişcă pe canapea. Îşi pune paharul pe podea. Dolarhyde simte o greutate şi o căldură. Femeia îşi aşezase capul în poala lui. Ceafa ei este palidă, iar lumina filmului joacă pe ea.

Stă complet imobil, mişcă doar degetul pentru a opri filmul şi a-l derula. Pe ecran, doamna Sherman pozează în faţa oglinzii, purtînd pălăria. Se întoarce spre cameră şi zîmbeşte.

Da, acum mă vezi.

Asta simţi cînd mă vezi, da.

Mă simţi acum? Da.

Dolarhyde tremură. Pantalonii îl strîng. Simte o fierbinţeală. Simte respiraţia caldă prin haine. Reba făcuse o descoperire.

Degetul lui se mişca în mod convulsiv pe buton.

Da, acum mă vezi.

Asta simţi cînd mă vezi, da.

Simţi asta? Da.

Reba îi deschisese fermoarul pantalonilor.

Îl fulgeră o teamă; nu mai avusese niciodată o erecţie în prezenţa unei femei vii. El este Dragonul, n-are de ce să-i fie teamă.

Degete harnice îl eliberează.

Oh.

Mă simţi acum? Da.

Da, acum simţi.

Da, ştiu.

Inima îţi bate cu putere, da.

Trebuie să-şi ţină mîinile departe de gîtul Rebei. Să le ţină deoparte. Femeile i-au văzut în dubiţă. Mîna lui strînge cu putere braţul canapelei. Degetele îi pătrund prin tapiţerie.

Inima îţi bate cu putere, da.
Acum se agită.
Acum se agită.
Încearcă să iasă afară, da.
Iar acum e repede şi uşoară şi repede şi uşoară şi...
Gata.
Oh, gata.

Reba îşi odihneşte capul în poala lui şi ridică spre el obrazul lucios. Îşi strecoară mîna sub cămaşa lui şi o aşază, caldă pe pieptul lui.

— Sper că nu te-am şocat, spune.

Sunetul vocii ei de femeie vie fu cel care-l şocă şi verifică dacă inima ei bătea şi aşa era. Femeia îi ţinu blînd mîna în dreptul inimii.

— Dumnezeule, n-ai terminat încă, nu-i aşa?

O femeie vie. Ce ciudat! Copleşit de putere, a Dragonului sau a lui însuşi, o ridică cu uşurinţă de pe canapea. Nu cîntărea aproape nimic, mult mai uşor de cărat fiindcă nu era ţeapănă. Nu sus. Nu sus. Grăbindu-se. Undeva. Repede. Patul bunicii, cu aşternuturile confortabile de satin sub ei.

— Oh, aşteaptă, îi dau jos. Oh, acum s-au rupt. Nu-mi pasă. Vino. Dumnezeule, bărbate. E atît de bine. Te rog, nu mă ţine dedesubt, lasă-mă deasupra să mă înfrupt.

Cu Reba, unica lui femeie vie, prins alături de ea într-o falie a timpului, simţi pentru întîia dată că este bine: viaţa lui se descătuşa, el însuşi mai presus de moartea ce urca în abisul ei întunecat, departe de această planetă plină de durere, parcurgînd distanţe armonioase spre pace şi promisiunea liniştii.

Alături de ea în întuneric. Întinse mîna şi o apăsă cu blîndeţe pentru a opri drumul înapoi. În timp ce femeia dormea, Dolarhyde, blestematul a unsprezece oameni, îi ascultă fără încetare bătăile inimii.

Imagini. Perle baroce zburînd prin întunericul prietenos. Arma cu care trăsese în lună. Un măreţ foc de artificii pe care-l văzuse în Hong Kong numit „Dragonul îşi

arată perlele”.

Dragonul.

Se simţea uluit, răvăşit. Şi toată lunga noapte alături de ea, speriat că nu-şi aude paşii coborînd scările în chimonou.

Femeia se mişcă la un moment dat, noaptea, căutînd somnoroasă pînă cînd dădu de paharul de pe noptieră. Proteză bunicii zornăia înăuntru.

Dolarhyde îi aduse apă. Reba îl îmbrăţişă în întuneric. Cînd adormi la loc, îi luă mîna de pe uriaşul său tatuaj şi i-o puse pe faţă.

Dormea adînc în zori.

Reba McClane se trezi la nouă şi îi auzi respiraţia liniştită. Se întinse leneşă în patul uriaş. Bărbatul nu se mişcă. Reba revăzu în minte planul casei, ordinea covoarelor şi duşumeaua, direcţia spre ceasul care ticăia. Cînd avu totul clar, se ridică uşor şi găsi baia.

Făcu un duş îndelung, el încă tot mai dormea. Lenjeria ei ruptă se afla pe podea. O găsi cu piciorul şi o îndesă în geantă. Îşi trase pe ea rochia de bumbac, îşi luă bastonul şi ieşi afară.

Dolarhyde îi vorbise despre mărimea curţii şi faptul că era nivelată, înconjurată de un gard viu crescut sălbatic, dar la început fu foarte atentă.

Aerul dimineţii era răcoros, iar soarele călduţ. Rămase în picioare şi lăsă vîntul să-i mîngîie braţele, atinse seminţele de soc. Vîntul îi descoperi curbele trupului, proaspăt după duş. Ridică braţele spre el, iar vîntul suflă răcoros peste sînii şi mîinile ei şi printre picioare. Trecură nişte albine. Nu-i era frică de ele, iar acestea o lăsară în pace.

Dolarhyde se trezi, derutat o clipă că nu se afla în camera de sus. Ochii săi galbeni se măriră pe măsură ce-şi amintea. Întoarse capul ca o bufniţă spre perna alăturată. Goală.

Oare bîntuia prin casă? Ce ar putea descoperi? Sau se întîmplase ceva în timpul nopţii? Ceva care trebuia curăţat.

Trebuia să fie circumspect. Poate că va fi nevoit să fugă.

Căută în baie. În bucătărie. Jos, în pivniţă, unde se afla celălalt scaun cu rotile. Etajul? Nu voia să urce. Trebuia să vadă. Tatuajul palpita cînd urcă scările. Dragonul îl privea din tabloul din dormitor. Nu putea sta în cameră cu Dragonul.

De la una din ferestrele de sus o zări în grădină.

„*FRANCIS.*” Ştia că vocea venea din camera lui. Ştia că era vocea Dragonului. Această nouă latură a Dragonului îl dezorientă. O simţise prima oară cînd pusese întîi mîna pe inima Rebei.

Dragonul nu-i mai vorbise niciodată *lui* pînă atunci. Era înspăimîntător.

„*FRANCIS, VINO AICI.*”.

Încercă să oprească vocea care-l chema, îl chema în timp ce cobora în goană scările.

Ce ar fi putut să descopere ea? Dinţii bunicii zornăiseră în pahar, dar îi pusese deoparte cînd îi adusese apa. Nu putea vedea nimic.

Caseta cu Freddy. Era în casetofonul din hol. Trasă pînă la început. Nu-şi putea aminti dacă o derulase după ce o pusese la telefon celor de la *Tattler*.

Ea nu trebuie să se întoarcă în casă. Nu avea de unde să ştie ce s-ar putea întîmpla în casă. Reba ar putea avea o surpriză. Dragonul ar putea coborî. Ştia cît de repede ar izbucni ea în plîns.

Femeile o văzuseră urcînd în dubiţă. Warfield şi-ar fi amintit de ei doi împreună. Se îmbrăcă în grabă.

Reba McClane simţi umbra răcoroasă a unui trunchi de copac, apoi se lăsă din nou învăluită de soare, plimbîndu-se prin curte. Întotdeauna îşi putea da seama unde se află după căldura soarelui şi zgomotul aparatului de aer condiţionat. Navigarea, disciplina vieţii ei, era uşoară aici. Se întoarse de mai multe ori, plimbîndu-şi mîinile peste tufişuri şi flori înalte.

Un nor acoperi soarele, iar ea se opri, neştiind către ce direcţie este îndreptată. Încercă să audă aerul condiţionat. Era oprit. Simţi o clipă de nelinişte, apoi bătu

din palme şi auzi ecoul liniştitor venind dinspre casă. Pipăi cristalul ceasului şi înregistra ora. Va trebui să-l trezească pe Dolarhyde curînd. Trebuia să ajungă acasă.

Uşa principală se trînti.

— Bună dimineaţa, spuse ea.

Se auzea clinchetul cheilor lui cînd venea prin iarbă.

Se apropie de ea cu grijă, ca şi cum curentul de aer produs de venirea sa ar fi putut s-o dărîme, şi observă că nu se temea de prezenţa lui.

Reba nu părea că s-ar simţi prost sau ruşinată de ceea ce făcuseră în noaptea precedentă. Nu părea supărată. Nu fugi de el şi nici nu-l ameninţă. Se întrebă dacă nu cumva faptul că nu-i văzuse părţile intime era explicaţia.

Reba îl cuprinse cu braţul şi îşi sprijini capul de pieptul lui. Inima îi bătea cu putere.

Dolarhyde reuşi să îngaime un bună dimineaţa.

— M-am simţit minunat, D.

Adevărat? Ce se răspunde la chestia asta?

— Asta e bine. Şi eu.

Pare în regulă. Scoate-o de aici.

— Dar trebuie să ajung acasă, spunea ea. Sora mea se întoarce să mă ia la masa de prînz. Poţi veni şi tu dacă vrei.

— Trebuie să mă duc la laborator, spuse, schimbînd minciuna pe care o avea pregătită.

— Să-mi iau poşeta.

Oh, nu.

— Ţi-o aduc eu.

Aproape orbit de noul sentiment, neputîndu-l exprima aşa cum o cicatrice nu poate roşi niciodată, Dolarhyde nu-şi dădea seama ce se întîmplase cu el şi cu Reba McClane, sau de ce. Era derutat, străbătut de nouă teamă de a fi Doi.

Femeia ba îl ameninţa, ba nu-l ameninţa.

Era vorba despre ea acceptîndu-l cu mişcări vii în patul bunicii.

De cele mai multe ori, Dolarhyde nu era conştient ce simţea pînă nu acţiona. Nu realiza ce sentimente avea faţă

de Reba McClane.

Un incident neplăcut petrecut în timp ce o conducea acasă îl lumină întrucîtva în acest sens.

Chiar după ce trecură de bulevardul Lindbergh spre autostrada 70, Dolarhyde opri la o benzinărie pentru a face plinul dubiţei.

Ajutorul care lucra la pompă era un bărbat solid, ţîfnos, cu respiraţia duhnind a băutură. Se strîmbă cînd Dolarhyde îi ceru să verifice uleiul. Dubiţa avea un litru mai puţin decît trebuia. Ajutorul prinse o ţeavă la bidonul de ulei şi făcu plinul motorului.

Dolarhyde coborî din maşină să plătească.

Ajutorul păru fericit să şteargă parbrizul; pasagera se vedea prin geam. Ştergea şi nu mai termina...

Reba McClane şedea pe bancheta înaltă, picior peste picior, cu fusta ridicată deasupra genunchiului. Bastonul alb era proptit între scaune.

Ajutorul reîncepu să şteargă parbrizul. Privea pe sub rochia ei.

Dolarhyde ridică o clipă privirea din portofel şi-l surprinse. Se întinse prin geamul dubiţei şi dădu drumul la ştergătoare, lovindu-l peste degete.

— Hei, ai grijă!

Ajutorul îşi făcu de lucru scoţînd bidonul de ulei din compartimentul motorului. Ştia că fusese prins şi afişă un rînjet jegos pînă în clipa în care Dolarhyde veni lîngă el, ocolind dubiţa.

— Nenorocitule! şuieră el.

— Ce dracu' te-a apucat?

Ajutorul era aproape de aceeaşi înălţime şi greutate cu Dolarhyde, dar nici pe departe nu avea musculatura lui. Era destul de tînăr pentru a avea dinţi sănătoşi, dar nu-şi îngrijea dantură. Culoarea verzuie a dinţilor lui îl dezgustă pe Dolarhyde.

— Ce s-a întîmplat cu dinţii tăi? întrebă încet.

— Ce-ţi pasă?

— I-ai scos pentru iubitul tău, putregai pervers ce eşti?

Dolarhyde stătea prea aproape.

— Pleacă dracului de lîngă mine!

— Porcule, idiotule, gunoiule, tîmpitule, vorbi Dolarhyde încet.

Cu un singur dos de palmă, Dolarhyde îl lipi de dubiţă. Bidonul de ulei şi ţeava loviră asfaltul.

Dolarhyde le ridică.

— Nu fugi. Te pot prinde.

Scoase din bidon ţeava şi privi capătul ascuţit al acesteia.

Ajutorul era livid. În expresia lui Dolarhyde era ceva ce nu mai întîlnise niciodată, la nimeni.

O fracţiune de secundă, Dolarhyde vizualiză ţeava înfiptă în pieptul bărbatului, secîndu-i inima. Zări chipul Rebei prin parbriz. Dădea din cap, spunînd ceva. Încerca să găsească mînerul ca să deschidă geamul.

— Dobitocule, ţi-a rupt cineva oasele vreodată?

Omul clătină violent din cap.

— Zău, n-am vrut să te jignesc. Jur pe ce-am mai sfînt.

Dolarhyde ridică ţeava curbă de metal în dreptul feţei bărbatului. O ţinea cu ambele mîini şi pectoralii săi se încordară în momentul în care o rupse în două. Îl apucă pe om de curea şi lăsă ţeava să cadă la picioarele lui.

— Ţine-ţi ochii de porc acasă.

Îi îndesă banii de benzină în buzunarul cămăşii.

— Poţi să fugi acum, spuse. Dar te pot prinde oricînd.

36

Caseta sosi într-o dimineaţă de sîmbătă, într-un mic pachet adresat lui Will Graham, cartierul general FBI, Washington. Fusese expediată din Chicago în ziua în care fusese asasinat Lounds.

Cei de la laborator şi specialiştii în amprente nu găsiră nimic folositor pe casetă sau pe ambalaj.

O copie a casetei fu trimisă la Chicago cu curierul de după-amiază. Agentul special Chester i-o aduse lui Graham în camera juraţilor pe la mijlocul după-amiezei. Era însoţită de o notă din partea lui Lloyd Bowman:

Specialiştii în amprente vocale confirmă că este vorba despre Lounds. Repeta clar cuvintele după dictare. E o casetă nouă, fabricată în ultimele trei luni şi nu a mai fost folosită înainte. Cei de la Ştiinţe Comportamentale analizează conţinutul. Dr. Bloom ar trebui s-o asculte cînd se va pune pe picioare – rămîne la latitudinea dumneavoastră acest lucru.

Evident, ucigaşul doreşte să vă irite.

Bănuiesc că o să i se înfunde la un moment dat.

*

Un vot sincer de încredere, apreciat cu adevărat.

Graham ştia că va fi nevoit să asculte caseta. Aşteptă pînă plecă Chester.

Nu voia să rămînă închis cu ea în camera juraţilor. Sala goală de judecată era un loc mai bun – prin ferestrele înalte intra ceva soare. Femeile de serviciu abia trecuseră pe acolo şi praful încă mai plutea în lumină.

Casetofonul era mic şi cenuşiu. Graham îl aşeză pe masa unui avocat şi apăsă butonul.

Tonul neutru al unui tehnician: „Cazul numărul 426238, subiectul 814, etichetat şi înregistrat, casetă. Aceasta este o înregistrare.”.

O modificare a calităţii sunetului.

Graham apucă cu ambele mîini balustrada boxei juraţilor.

Vocea lui Freddy Lounds părea obosită şi înspăimîntată:

„Beneficiez de un enorm privilegiu. Am văzut... Am văzut cu uimire... uimire şi... şi... forţa Marelui Dragon Roşu.”.

Înregistrarea iniţială fusese întreruptă în repetate rînduri pe parcurs. Aparatul înregistrase sunetul butonului de pauză de fiecare dată. Graham vizualiză degetul pe buton. Degetul Dragonului.

„Am minţit cu privire la El. Tot ceea ce am scris au fost minciuni comandate de Will Graham. El m-a pus să le scriu. Am... Am comis o blasfemie la adresa Dragonului. Chiar şi în acest caz... Dragonul este milos. Acum vreau să-l slujesc. El... m-a ajutat să înţeleg... Splendoarea sa şi-l voi slăvi. Ziarelor, cînd veţi tipări aceste lucruri, întotdeauna să folosiţi majuscula cînd vă referiţi la el.

Ştie că m-ai pus să mint, Will Graham. Deoarece eu am fost obligat să mint, va fi mai... mai blînd cu mine decît va fi cu tine, Will Graham.

Atinge-ţi spatele, Will Graham... şi atinge micile... umflături de deasupra pelvisului tău. Simte şira spinării dintre ele... acela este locul exact... în care Dragonul îţi va străpunge spinarea.”.

Graham continua să se sprijine de bară. La naiba! Dragonul nu cunoştea oare denumirea osului sacral sau se hotărîse să n-o folosească?

„Mai e ceva... pentru ca să te temi. De pe... de pe buzele mele vei auzi ceva care te va face să te temi şi mai tare.”.

O scurtă pauză, după care urmă un urlet îngrozitor. Mai rău, buzele înecate în sînge îngăimară nişte vorbe stîlcite: „...'ălosule, ai p'omis”.

Graham lăsă capul între genunchi şi rămase aşa pînă cînd luminiţele strălucitoare care-i jucau în faţa ochilor dispărură. Deschise gura şi respiră adînc.

Trecu o oră pînă cînd reuşi să asculte caseta din nou.

Duse casetofonul în camera juraţilor şi încercă să asculte acolo. Prea aproape. Lăsă casetofonul deschis şi se întoarse în sala de judecată. Putea auzi prin uşa deschisă.

„Beneficiez de un enorm privilegiu...”.

Cineva se afla la uşa sălii de judecată. Graham îl recunoscu pe funcţionarul tînăr de la biroul FBI din Chicago şi-i făcu semn să intre.

— A sosit o scrisoare pentru dumneavoastră, spuse el. Domnul Chester m-a trimis să v-o aduc. Mi-a spus să nu uit să vă comunic faptul că inspectorul poştal a analizat-o cu raze.

Funcţionarul scoase scrisoarea din buzunarul de la piept. Hîrtie mov grea. Graham spera că este de la Molly.

— Este ştampilată, vedeţi?

— Mulţumesc.

— Astăzi este şi ziua de salariu.

Funcţionarul îi întinse cecul.

Pe casetă, Freddy urla.

Tînărul se înfioră.

— Îmi cer scuze, spuse Graham.

— Nu înţeleg cum suportaţi, zise tînărul.

— Du-te acasă, răspunse Graham.

Se aşeză în boxa juraţilor pentru a citi scrisoarea. Dorea să se relaxeze puţin. Scrisoarea era de la dr. Hannibal Lecter.

Dragă Will,

O scurtă notă de felicitare pentru felul în care te-ai descurcat în cazul domnului Lounds. Ţi-am admirat enorm munca. Ce băiat viclean eşti!

Domnul Lounds m-a jignit în mod repetat cu vorbăria sa total ignorantă, dar m-a luminat asupra unui fapt – internarea dumitale într-un spital de boli psihice. Avocatul meu de trei parale ar fi trebuit să menţioneze acest lucru la proces, dar nu contează.

Ştii, Will, pui tot ce se întîmplă prea mult la suflet. Ţi-ar fi mult mai uşor dacă te-ai împăca cu tine însuţi.

Noi nu ne creăm propria fire, Will; ne este dată împreună cu plămînii, pancreasul şi tot restul. De ce să ne împotrivim?

Vreau să te ajut, Will, şi aş începe prin a-ţi pune următoarea întrebare: Atunci cînd erai atît de deprimat că l-ai împuşcat mortal pe domnul Garett Jacob Hobbs, nu faptul în sine te-a doborît, nu-i aşa? Serios, oare nu te-ai simţit atît de rău pentru că ţi-a plăcut atît de mult să-l ucizi?

Gîndeşte-te la asta, dar nu te îngrijora. De ce nu ţi-ar fi plăcut? Poate lui Dumnezeu îi place – doar o face mereu, iar noi nu sîntem oare creaţi după chipul Său?

Poate că ai citit în ziarul de ieri că Dumnezeu a prăbuşii acoperişul unei biserici peste treizeci şi patru de credincioşi în Texas, marţi seara – chiar cînd îi închinau un imn. Nu crezi că S-a simţit bine?

Treizeci şi patru. Dar ţi l-a lăsat ţie pe Hobbs.

El a încasat o sută şase filipinezi într-o catastrofă aviatică săptămîna trecută – a fost de acord să ţi-l lase ţie pe Hobbs. Nu te-ar taxa pentru o amărîtă de crimă. Două acum. E în regulă.

Urmăreşte ziarele. Dumnezeu rămîne mereu în frunte.

Toate cele bune,

Hannibal Lecter, doctor în medicină

Graham ştia că Lecter greşea amarnic în ceea ce priveşte cazul lui Hobbs, dar o fracţiune de secundă se întrebă dacă nu avea cumva dreptate într-o oarecare măsură în cazul lui Freddy Lounds. Graham nu-l ierta pe duşmanul din sufletul lui.

Îşi pusese braţul pe umărul lui Freddy în fotografia din *Tattler* pentru a confirma că el îi comunicase acele lucruri insultătoare despre Dragon. Sau poate că dorise inconştient să-l pună pe Freddy în pericol, doar aşa, un pic? Se întreba.

Acum avea certitudinea că nu ar rata conştient o şansă să pună mîna pe Dragon.

— M-am săturat pînă peste cap de voi, nenorociţi dereglaţi, rosti cu voce tare Graham.

Avea nevoie de o pauză. Îi telefonă lui Molly, dar nu răspunse nimeni acasă la bunicii lui Willy.

— Probabil sînt cu toţii în nenorocitul ăla de garaj, murmură.

Ieşi să bea o cafea, în parte şi pentru a se convinge că nu se ascunde în camera juraţilor.

În vitrina unui magazin de bijuterii zări o superbă brăţară veche de aur. Îl costă aproape tot salariul. O ceru ambalată pentru a fi expediată. Doar cînd fu sigur că este singur în faţa cutiei poştale scrise adresa lui Molly din Oregon. Graham nu-şi dădea seama – dar Molly da – că făcea daruri doar cînd era furios.

Nu voia să se întoarcă în camera juraţilor şi să lucreze, dar era nevoit. Gîndul la Valerie Leeds îl îmboldi.

Îmi pare rău, nu pot veni acum la telefon, spusese Valerie Leeds.

Îşi dorea să o fi cunoscut. Îşi dorea... Gînduri absurde, copilăreşti.

Graham era obosit, egoist, plin de resentimente, redus la un nivel de gîndire al copilului care învăţase primele standarde ale măsurătorilor; unde „nordul” era autostrada 61, iar 1,80 m reprezenta eterna înălţime a tatălui său.

Se sili să se concentreze asupra profilului psihologic detaliat al victimelor pe care îl realiza compilînd informaţii din vraful de rapoarte şi propriile observaţii.

Bogăţia. Aceasta era una din trăsăturile comune. Ambele familii erau înstărite. Ciudat era faptul că Valerie Leeds economisea banii cîrpindu-şi ciorapii.

Graham se întrebă dacă nu cumva fusese un copil sărac. El aşa credea; copiii ei erau puţin prea răsfăţaţi cu de toate.

Graham fusese la rîndul lui un copil sărac, care-şi urmase tatăl de pe debarcaderele din Biloxi şi Greenville pînă la cele de pe lacul Erie. Întotdeauna era băiatul cel nou la şcoală, întotdeauna străinul. Undeva, în adîncul fiinţei sale, îngropase pe jumătate ranchiună faţă de cei bogaţi.

S-ar putea că Valerie Leeds să fi fost un copil sărac.

Fu tentat să mai privească o dată filmul cu ea. Ar fi putut să o facă în sala de judecată. Nu. Familia Leeds nu era problema lui cea mai importantă. Pe ei îi cunoştea. Despre cei din familia Jacobi nu ştia nimic.

Lipsa oricăror cunoştinţe intime despre familia Jacobi îl deprimă. Incendiul casei din Detroit distrusese tot – albume de familie, probabil şi jurnale.

Graham încercă să-i cunoască după obiectele pe care şi le doriseră, le cumpăraseră şi le folosiseră. Doar de atît dispunea.

Dosarul referitor la familia Jacobi era gros, mare parte din el conţinînd liste ale posesiunilor – noua amenajare a casei de cînd se mutaseră în Birmingham. *Ia uite cîte tîmpenii*. Totul era asigurat, listat cu numere de serie, aşa cum pretindeau companiile de asigurări. Era firesc ca un om căruia îi arsese o dată tot avutul să se asigure pe viitor.

Avocatul, Byron Metcalf, îi trimisese copii în creion ale declaraţiilor de asigurare în loc de copii xerox. Indigoul fusese vechi şi erau greu de descifrat.

Jacobi avusese o şalupă, Leeds avusese o şalupă. Jacobi avusese o tricicletă, Leeds o bicicletă de teren. Graham îşi umezi degetul şi întoarse pagina.

Al patrulea obiect de pe pagină a doua era un proiector de filme Chinon Pacific.

Graham se opri. Cum de nu-l observase? Scotocise în toate lăzile din depozitul din Birmingham, atent la orice ar fi putut să-i ofere o viziune corectă asupra familiei Jacobi.

Unde era proiectorul? Ar putea compara declaraţia pentru asigurări pe care o ţinea în mînă cu inventarul făcut de Byron Metcalf ca executor în momentul în care depozitase lucrurile familiei Jacobi. Obiectele fuseseră verificate de responsabilul depozitului care semnase contractul de depozitare.

Îi trebuiră cincisprezece minute pentru a parcurge lista obiectelor depozitate. Nici un proiector, nici o cameră de luat vederi, nici un film.

Graham se lăsă pe spate în scaun şi îi privi pe membrii familiei Jacobi zîmbind din fotografia din faţa sa.

Ce naiba s-a întîmplat cu el?

A fost furat?

Să-l fi furat ucigaşul?

Dacă el l-a luat, atunci l-a ascuns?

Dumnezeule, te rog, oferă-mi o ascunzătoare pe care s-o pot găsi.

Graham nu se mai simţea obosit. Trebuia să vadă dacă mai lipsea şi altceva. Lucră o oră, comparînd declaraţia de asigurare cu inventarul depozitului. Totul era trecut pe hîrtie, cu excepţia obiectelor de preţ mici. Acestea toate se aflau probabil pe lista personală a lui Byron Metcalf, obiecte pe care le depusese în seiful băncii din Birmingham.

Toate se aflau acolo. Toate, cu excepţia a două dintre ele.

„Cutie de cristal, 4x3 inci, cu capac din argint veritabil” apărea în declaraţia de asigurare, dar nu şi în seif. „Ramă originală de argint, 9x11 inci, încrustată cu viţă de vie şi flori” nu se afla nici ea acolo.

Furate? Rătăcite? Erau obiecte mici, uşor de sustras. În mod obişnuit, argintul era topit imediat. Ar fi fost greu de găsit. Dar echipamentele video au numere de înregistrare atît în interior, cît şi în exterior. Pot fi găsite.

Oare criminalul era hoţul?

Uitîndu-se fix la fotografia familiei Jacobi, pe Graham îl izbi o nouă posibilitate de a face conexiuni. Dar cînd obţinu întregul răspuns, acesta era vag, dezamăgitor şi neînsemnat.

În camera juraţilor se afla un telefon. Graham sună la departamentul Omucideri din Birmingham. Prinse tura de la trei la unsprezece.

— În cazul Jacobi, am observat că deţineţi o evidenţă cu toţi cei care au intrat şi au ieşit din casă după ce a fost sigilată, corect?

— Să trimit pe cineva să verifice, spuse şeful de tură.

Graham ştia că avea dreptate. Era o procedură bună evidenţa celor care veneau sau plecau de la locul unei crime, iar Graham fusese încîntat să vadă că cei din

Birmingham o adoptaseră. Aşteptă cinci minute, după care un funcţionar veni la telefon.

— Bun, cei care au intrat şi cei care au ieşit – ce doriţi să aflaţi exact?

— Niles Jacobi, fiul decedatei – se află pe listă?

— Mmmm – mda. Pe 2 iulie, ora şapte seara. I s-a permis să-şi ia obiectele personale.

— Avea cumva un geamantan, scrie ceva despre asta?

— Nţ. Îmi pare rău.

Vocea lui Byron Metcalf era răguşită, iar respiraţia greoaie cînd răspunse la telefon. Graham se întrebă ce făcea oare.

— Sper că nu v-am deranjat.

— Cu ce te pot ajuta, Will?

— Am nevoie de puţin ajutor în legătură cu Niles Jacobi.

— Ce-a mai făcut acum?

— Cred că a scos nişte lucruri din casa familiei Jacobi după ce au fost ucişi.

— Hm.

— Lipseşte o ramă originală de tablou din inventarul seifului vostru. Cînd am fost la Birmingham, am luat o fotografie de familie din dormitorul lui Niles. Fusese înrămată – se observă după urmele lăsate.

— Afurisitul. I-am permis să-şi ia hainele şi cîteva cărţi de care avea nevoie, spuse Metcalf.

— Niles are prieteni scumpi. Cu toate astea, ceea ce mă interesează este un proiector de film şi o cameră de luat vederi care lipsesc. Vreau să ştiu dacă el le-a luat. Probabil că aşa e, dar dacă *nu* a fost el, e posibil să le fi luat criminalul. În acest caz, trebuie să comunicăm numerele de înregistrare magazinelor de profil. Trebuie să le facem publice la nivel naţional. Rama cred că a fost deja topită pînă acum.

— Va vedea el cînd o să termin povestea asta!

— Încă un lucru – dacă Niles a luat proiectorul, s-ar putea să fi păstrat filmul. N-ar fi obţinut nimic pe el. Vreau

filmul. Trebuie să-l văd. Dacă îl abordezi direct, va nega totul şi va arunca filmul, dacă a existat vreunul.

— În regulă, răspunse Metcalf. Actele maşinii lui revin proprietăţii. Eu sînt executorul, aşa că o pot cerceta fără mandat. Prietenul meu, judecătorul, nu va refuza să-mi facă actele pentru a-i percheziţiona camera.

Graham se întoarse la treabă.

Averea. Adăugă acest aspect profilului care avea să fie folosit de poliţie.

Graham se întrebă dacă doamna Leeds şi doamna Jacobi îşi făcuseră vreodată cumpărăturile în costum de tenis. Era ceva la modă în unele zone. În alte zone era un lucru prostesc, deoarece implică o dublă provocare – năştea ura de clasă, ca şi pofte trupeşti în acelaşi timp.

Graham şi le imagină împingînd cărucioare cu cumpărături, cu fuste albe, scurte, plisate mîngîindu-le coapsele bronzate, cu mingi imprimate pe şosetele transpirate – trecînd pe lîngă bărbatul răguşit cu ochi de rechin care îşi cumpăra prînzul rece cu carne pentru a-l înfuleca în maşină.

Cîte familii cu trei copii şi un animal de companie dormeau liniştite, fără să ştie că doar o yală le despărţea de Dragon?

Cînd Graham îşi imagină posibilele victime, văzu oameni inteligenţi, de succes, în case stilate.

Dar următorul care avea de înfruntat Dragonul nu avea nici copii şi nici animal de companie, iar casa lui era cu desăvîrşire lipsită de stil. Următoarea persoană care se va confrunta cu Dragonul era Francis Dolarhyde.

37

Zgomotul greutăţilor pe podeaua mansardei răsuna prin vechea casă.

Dolarhyde ridica greutăţi, încordîndu-se, încărcîndu-le mai mult decît încercase vreodată. Costumaţia lui era diferită; pantaloni de trening îi acopereau tatuajul. Bluză de trening acoperea *Marele Dragon Roşu şi Femeia Înveşmîntată cu Soare*. Chimonoul atîrna pe perete, ca pielea năpîrlită a unui şarpe de copac. Acoperea oglinda.

Dolarhyde nu purta mască.

Sus. O sută patruzeci de kilograme de la podea pe piept dintr-o mişcare. Acum deasupra capului.

— LA CINE TE GÎNDEŞTI?

Surprins de auzul vocii, aproape că scăpă haltera sub care se afla. Jos. Discurile greutăţilor bubuiră şi săriră pe duşumea.

Se întoarse, cu braţele lui mari atîrnînd, şi privi fix spre locul de unde venea vocea.

— LA CINE TE GÎNDEŞTI?

Părea că se aude din spatele bluzei de trening, dar asprimea şi volumul vocii îi uscară gîtul.

— LA CINE TE GÎNDEŞTI?

Ştia cine vorbise şi era înspăimîntat. Încă de la început, el şi Dragonul fuseseră o singură fiinţă. El se afla în Devenire, iar Dragonul era sinele său superior. Trupurile, vocile, voinţele lor fuseseră unite.

Dar nu acum. Nu de cînd apăruse Reba. Nu te gîndi la Reba.

— PE CINE AI ALES? întrebă Dragonul.

— Doamna... erhman – Sherman.

Lui Dolarhyde îi era greu să pronunţe.

— VORBEŞTE MAI TARE. NU ÎNŢELEG. LA CINE TE REFERI?

Dolarhyde, cu chipul lipsit de expresie, se întoarse la halteră. Sus. Deasupra capului. Mult mai greu de data asta.

— Doamna... erhman udă în apă.

— TE GÎNDEŞTI LA MICUŢA TA PRIETENĂ, NU-I AŞA? VREI SĂ FIE MICUŢA TA PRIETENĂ, AŞA-I?

Greutatea se prăbuşi cu un tunet.

— N-o să am o 'icuţă... retenă.

Concomitent cu frica ce-l cuprindea, vorbele lui deveneau bîlbîite. Trebuia să-şi închidă nările cu buza de sus.

— O MINCIUNĂ PROSTEASCĂ.

Vocea Dragonului era puternică şi clară. Pronunţa „s”-urile fără efort.

— UIŢI DEVENIREA. PREGĂTEŞTE-TE PENTRU FAMILIA SHERMAN. RIDICĂ HALTERA.

Dolarhyde apucă greutatea şi se încordă. Mintea i se încordă simultan cu trupul. Disperat, încercă să se gîndească la familia Sherman. Se sili să se gîndească la greutatea doamnei Shennan în braţele sale. Doamna Sherman era următoarea. Doamna Shennan era. Se lupta cu domnul Shennan în întuneric, îl ţinea la pămînt pînă cînd pierderea de sînge îi făcea inima să tremure ca o păsăruică. Era singura inimă pe care o auzea. Nu auzea inima Rebei. Nu.

Teama îi slăbise puterile. Ridică haltera pînă în dreptul bazinului, dar nu reuşi s-o aducă pînă la piept. Se gîndi la familia Sherman aşezată în jurul său, cu ochii larg deschişi, în timp ce el interpreta partea Dragonului. Nu era bine. Era gol – un abis. Haltera căzu pe podea.

— FALS.

— Doamna...

— NICI MĂCAR NU POŢI PRONUNŢA „DOAMNA SHERMAN”. N-AI AVUT NICIODATĂ DE GÎND SĂ UCIZI FAMILIA SHERMAN. O VREI PE REBA MCCLANE. VREI SĂ FIE MICUŢA TA PRIETENĂ, NU-I AŞA? VREI SĂ FIŢI „PRIETENI”.

— Nu.

— MINCIUNĂ!

— Doa 'entu 'uţină eme.

— DOAR PENTRU PUŢINĂ VREME? SMIORCĂIT CU BUZĂ DE IEPURE, CINE AR PUTEA FI PRIETEN CU TINE? VINO AICI. ÎŢI VOI ARĂTA CE EŞTI DE FAPT.

Dolarhyde nu se mişcă.

— N-AM VĂZUT NICIODATĂ UN COPIL MAI DEZGUSTĂTOR ŞI MAI MURDAR CA TINE. VINO AICI.

Înaintă.

— SCOATE BLUZĂ DE TRENING.

Se conformă.

— UITĂ-TE LA MINE.

Dragonul strălucea pe perete.

— SCOATE CHIMONOUL DE PE OGLINDĂ. UITĂ-TE ÎN OGLINDĂ.

Se conformă din nou. Nu se putu abţine să nu întoarcă privirea la vederea imaginii. Se văzu hidos.

— UITĂ-TE LA TINE ÎNSUŢI. ÎŢI VOI DA O SURPRIZĂ PENTRU MICUŢA TA PRIETENĂ. SCOATE-ŢI ZDRENŢELE ALEA.

Mîinile lui Dolarhyde traseră cu putere de pantalonii de trening şi îi rupse. Îi scoase de pe el cu mîna dreaptă, ţinînd zdreanţa cu mîna stîngă.

Cu dreapta smulse cîrpele din mîna stîngă, tremurătoare şi nesigură. Le aruncă într-un colţ şi se prăbuşi înapoi pe covor, încovoindu-se ca un homar tăiat de viu. Se cuprinse cu braţele şi horcăi, respirînd cu greu, tatuajul strălucindu-i în luminile orbitoare ale sălii de forţă.

— N-AM VĂZUT NICIODATĂ UN COPIL MAI DEZGUSTĂTOR ŞI MAI MURDAR CA TINE. DU-TE ŞI ADU-I.

— 'aaaimaa.

— ADU-I.

Tîrî picioarele pînă afară şi se întoarse cu dinţii Dragonului.

— PUNE-I ÎN PALME. ÎNCHIDE-I CU DEGETELE.

Pectoralii lui Dolarhyde se contractară.

— ŞTII PREA BINE CUM POT ÎNŞFĂCA. ACUM ŢINE DINŢII DRAGONULUI SUB BURTĂ. APUCĂ-ŢI DARAVELA ÎNTRE EI.

— Nu.

— FĂ-O... ACUM UITĂ-TE.

Dinţii începură să-i provoace durere. Stropi de salivă şi lacrimi îi curgeau pe piept.

— 'ttttellooog.

— EŞTI GUNOIUL RĂMAS ÎN URMA DEVENIRII. EŞTI UN GUNOI ŞI-ŢI VOI DA UN NUME. EŞTI O FAŢĂ DE CUR. SPUNE.

— Sînt o faţă de cur.

Închise nările cu buzele pentru a putea rosti cuvintele.

— ÎN CURÎND VOI FI SCĂPAT DE TINE, spuse Dragonul fără efort. ĂSTA E UN LUCRU BUN?

— Bun.

— CINE VA FI URMĂTOAREA CÎND VA VENI VREMEA?

— Doamna... ehrman...

O durere ascuţită îl săgetă, o durere şi o teamă cumplită.

— ŢI-O FAC BUCĂŢI.

— Reba, Reba. Ţi-o dau pe Reba.

Vorbirea lui se îmbunătăţea deja.

— NU-MI VEI DA NIMIC. EA ESTE DEJA A MEA. TOŢI SUNT AI MEI. REBA MCCLANE ŞI FAMILIA SHERMAN.

— Reba, apoi familia Sherman, poliţia îşi va da seama.

— AM EU GRIJĂ DE TOATE PENTRU ZIUA AIA. TE ÎNDOIEŞTI?

— Nu.

— CINE EŞTI TU?

— Faţă de cur.

— POŢI SĂ-MI PUI DEOPARTE DINŢII. BUZĂ DE IEPURE SLABĂ ŞI DEMNĂ DE MILĂ CE EŞTI, O VEI FERI PE MICUŢA NOASTRĂ PRIETENĂ DE MINE, AŞA-I? O VOI FACE BUCĂŢI ŞI ŢI LE VOI ARUNCA ÎN FAŢA AIA URÎTĂ. TE VOI SPÎNZURA CU MAŢELE EI DACĂ MI TE ÎMPOTRIVEŞTI. ŞTII CĂ POT. PUNE O SUTĂ CINCIZECI DE KILOGRAME PE HALTERĂ.

Dolarhyde adăugă greutăţile pe bară. Nu ridicase niciodată mai mult de 140 pînă atunci.

— RIDIC-O.

Dacă nu va fi la fel de puternic că Dragonul, Reba va muri. Ştia asta. Se încordă pînă cînd camera deveni roşie în faţa ochilor săi ieşiţi din orbite.

— Nu pot.

— NU, NU POŢI. DAR EU POT.

Dolarhyde apucă haltera. Bara se curbă cînd greutăţile ajunseră în dreptul umerilor lui. SUS. Deasupra capului, cu uşurinţă.

— LA REVEDERE, FAŢĂ DE CUR, spuse el, mîndrul Dragon, fremătînd în lumină.

38

Francis Dolarhyde nu mai ajunse la lucru luni dimineaţă. Plecă de acasă la timp, aşa cum făcea întotdeauna. Arăta impecabil, conducea cu precizie. Îşi puse ochelarii negri cînd întoarse la podul Missouri River şi merse mai departe în lumina dimineţii.

Răcitorul scoase un sunet ascuţit în momentul în care se lovi de bancheta de lîngă şofer. Dolarhyde se întinse şi-l puse pe podea, amintindu-şi că trebuie să ia nişte gheaţă şi filmul de la...

Traversă canalul Missouri, apa mişcîndu-se sub el. Privi crestele albe ale valurilor de pe rîul ce curgea şi, deodată, avu senzaţia că el curgea, iar apa era nemişcată. Îl inundă un sentiment ciudat, nelămurit de prăbuşire. Dădu drumul pedalei de acceleraţie.

Dubiţa încetini pe banda exterioară şi se opri. În spatele său, traficul era blocat, maşinile claxonau. Nu le auzea!

Şedea, alunecînd uşor spre nord peste rîul liniştit, cu faţa spre soarele dimineţii. Lacrimi i se prelingeau pe sub ochelarii de soare şi îi cădeau fierbinţi pe braţe.

Cineva îi bătu în geam. Un şofer cu chipul palid şi somnoros ieşise din maşina din spatele său. Bărbatul striga ceva prin geam.

Dolarhyde îl privi. Lumini albastre intermitente se vedeau de cealaltă parte a podului. Ştia că ar trebui să pornească maşina. Îşi impuse să apese pe ambreiaj şi reuşi. Bărbatul de lîngă dubiţă sări înapoi ca să-şi ferească picioarele.

Dolarhyde opri în parcarea unui mare motel lîngă varianta autostrăzii 270. Un autobuz era parcat tot acolo, cu un trombon sprijinit de geamul din spate.

Dolarhyde se întrebă dacă ar fi trebuit să se suie în autobuz cu bătrînii aceia.

Nu, nu era asta. Se uită în jur după Packard-ul mamei sale.

— *Urcă-te. Nu-ţi pune picioarele pe banchetă,* spuse ea.

Nici despre asta nu era vorba.

Se afla în parcarea unui motel din partea de vest a oraşului St. Louis şi voia să fie capabil să Aleagă, dar nu putea.

Peste şase zile, dacă putea aştepta atît, o va ucide pe Reba McClane. Brusc, scoase un sunet înalt pe nas.

Poate că Dragonul era dispus să-i ia întîi pe cei din familia Sherman şi să aştepte încă o lună.

Nu. Asta nu se va întîmpla.

Reba McClane nu ştia despre Dragon. Credea că este cu Francis Dolarhyde. Dorise să-şi aşeze trupul peste cel al lui Francis Dolarhyde. L-a primit pe Francis Dolarhyde în patul bunicii.

— *M-am simţit cu adevărat minunat, D.,* spusese Reba McClane în grădină.

Poate că-l plăcea pe Francis Dolarhyde. Era un lucru pervers, de neimaginat pentru o femeie. Înţelese că trebuie s-o dispreţuiască pentru asta, dar, Doamne, cît de bine era.

Reba McClane era vinovată pentru că-l plăcea pe Francis Dolarhyde. Vinovată dovedită.

Dacă nu ar fi fost forţa pe care i-o dădea Devenirea, dacă nu ar fi fost Dragonul, niciodată n-ar fi putut s-o aducă în casă. N-ar fi fost capabil să facă sex. Sau poate că da?

— *Dumnezeule, bărbate. E atît de bineeee.*

Asta spusese. Spusese „bărbate”.

Mulţimea care terminase micul dejun ieşea din motel, trecînd pe lîngă dubiţa lui. Privirile lor superficiale trecură pe deasupra lui cu mii de picioare minuscule.

Avea nevoie să se gîndească. Nu se putea duce acasă. Se cază în motel, apoi sună la serviciu şi anunţă că este bolnav. Camera în care se afla era prietenoasă şi liniştită. Singurele elemente decorative erau nişte reproduceri proaste ale unor vapoare cu abur. Nimic nu dădea căldură pereţilor.

Dolarhyde se întinse îmbrăcat. Tavanul era plin de pete lucioase. La fiecare cîteva minute trebuia să se ridice

şi să urineze. Întîi fu cuprins de un tremur, apoi începu să transpire. Trecu o oră.

Nu voia s-o dea pe Reba McClane Dragonului. Se gîndi ce ar putea să-i facă el dacă nu-i îndeplinea dorinţa.

Îl cuprindeau valuri de frică cumplită; corpul lui nu o putu suporta mult timp. În calmul greu dintre valuri, Dolarhyde putea gîndi.

Cum ar face să nu o ofere Dragonului? O singură posibilitate îi trecu prin cap. Se ridică.

Întrerupătorul făcu un zgomot sec în baia îmbrăcată în faianţă. Dolarhyde privi tija care susţinea perdeaua de la duş, o piesă solidă din ţeavă de un ţol prinsă de pereţii băii. Dădu jos perdeaua şi o puse peste oglindă.

Apucînd ţeava, se agăţă de ea cu o mînă, degetele de la picioare atingînd o parte a căzii. Era destul de solidă. Şi cureaua lui era destul de solidă. O putea face. Nu-i era frică de *asta*.

Legă capătul curelei în jurul ţevii cu un nod marinăresc. Capătul celălalt formă un laţ. Cureaua groasă nu se legăna, ci atîrna ţeapănă în jos.

Se aşeză pe scaunul toaletei şi privi. N-ar cădea, dar ar putea rezista. Şi-ar putea ţine mîinile departe de laţ pînă cînd ar fi prea slăbit pentru a le ridica.

Dar cum putea fi sigur că moartea sa l-ar afecta pe Dragon acum, că erau Doi? Poate că nu s-ar întîmpla aşa. Cum ar putea fi sigur că Dragonul ar lăsa-o în pace?

Ar putea trece zile pînă să i se descopere cadavrul. Femeia s-ar întreba unde este. Iar între timp nu s-ar duce la el acasă, încercînd să-l caute? Să urce la etaj ca să-l caute şi să aibă o surpriză?

Marele Dragon Roşu ar putea-o ucide încet, ar putea-o chinui chiar un ceas.

Poate c-ar trebui s-o sune pentru a o avertiza? Ce ar putea face ea împotriva Lui, chiar dacă ar fi avertizată? Nimic. Ar putea doar să spere să moară repede, ca El, în furia Sa, s-o sfîşie repede, destul de adînc.

Sus, în casa lui Dolarhyde, Dragonul aştepta în tablouri pe care el le înrămase cu propriile mîini. Dragonul

aştepta în cărţi de artă şi reviste fără număr, renăscînd de fiecare dată cînd un fotograf... ce să facă?

Lui Dolarhyde îi răsună în minte vocea puternică a Dragonului blestemînd-o pe Reba. I-ar arunca vorbe grele înainte de a o muşca. L-ar blestema şi pe Dolarhyde – i-ar spune ei că era el un nimic.

— Nu face asta. Nu... face asta, rosti Dolarhyde spre faianţa care îi întoarse ecoul.

Îşi ascultă vocea, vocea lui Francis Dolarhyde, vocea pe care Reba McClane o înţelegea uşor, propria sa voce. Se ruşinase de ea toată viaţa, cu ea le spusese altora lucruri amare şi răutăcioase.

Dar niciodată vocea lui Francis Dolarhyde nu vorbise urît despre el.

— Nu face asta.

Vocea pe care o auzea acum nu-i vorbise niciodată urît, absolut niciodată. Repetase spusele traumatizante ale Dragonului. Amintirea îl făcu să se ruşineze.

Probabil că nu era destul de bărbat, gîndi el. Îşi dădu seama că niciodată nu aflase cu adevărat acest lucru, iar acum devenise curios.

Ce altceva? Ce altă cale mai exista?

Mai exista o soluţie şi, cînd se gîndi la ea, ştiu că este o blasfemie. Dar era o soluţie.

Se plimbă prin camera de motel, printre paturi şi de la uşă la fereastră, făcînd exerciţii de dicţie. Cuvintele îi ieşeau destul de bine dacă respira adînc între propoziţii şi nu se grăbea.

Putea vorbi foarte bine între accesele de spaimă. Avu la un moment dat o criză foarte puternică, care-i dădu o senzaţie de vomă. Urmă calmarea. O aştepta şi cînd aceasta sosi, se repezi spre telefon şi făcu o comandă pentru Brooklyn.

Orchestra unui gimnaziu se urca în autobuz în parcarea motelului. Copiii îl zăriră pe Dolarhyde venind. Trebuia să treacă printre ei pentru a ajunge la dubiţă.

Un băiat gras, cu faţa rotundă şi cureaua prinsă strîmb îi aruncă o privire urîtă, îşi umflă pieptul şi-şi încordă

bicepşii maimuţărindu-l după ce Dolarhyde trecu. Două fete chicotiră. Izbucniră sunete de trombon pe geamul autobuzului în momentul acela, aşa că Dolarhyde nu auzi rîsetele din spatele său.

În douăzeci de minute oprea maşina pe alee, la o sută de metri de casa bunicii.

Se şterse pe faţă, respiră adînc de două sau trei ori. Ţinea în mîna stînga cheile casei, iar dreaptă o puse pe volan.

Scoase un sunet de nerăbdare pe nas. Apoi din nou, mai tare. Mai tare, din nou mai tare. Hai.

Pietrişul se scurgea pe sub maşină pe măsură ce aceasta înainta, casa arătîndu-se din ce în ce mai mare. Dubiţa se strecură lateral în curte, iar Dolarhyde coborî şi o luă la fugă.

Înăuntru, fără să privească în stîngă sau în dreapta, se năpusti pe treptele care duceau în pivniţă şi se repezi la cufărul închis cu lacăt, privindu-şi cheile.

Cheile de la cufăr erau sus. Nu stătu să se gîndească. Un fornăit subţire îi ieşea pe nas, cît de tare putea, gonind vocile pe măsură ce urca treptele în goană.

Aflat în faţa biroului, cotrobăind în sertare după chei, nu privi tabloul Dragonului de la piciorul patului.

— CE FACI?

Unde erau cheile, unde erau cheile?

— CE FACI? OPREŞTE-TE. N-AM VĂZUT NICIODATĂ UN COPIL MAI DEZGUSTĂTOR ŞI MAI MURDAR CA TINE. OPREŞTE-TE.

Mîinile lui încetiniră căutarea.

— UITĂ-TE... UITĂ-TE LA MINE.

Se sprijini de marginea biroului – încercînd să nu se întoarcă spre perete. Făcu un efort dureros să privească în altă parte, întorcînd capul fără să vrea.

— CE FACI?

— Nimic.

Telefonul suna, suna telefonul, suna telefonul. Ridică receptorul, cu spatele la tablou.

— Hei, D., cum te simţi? se auzi vocea Rebei McClane.

Îşi drese vocea:

— Bine, abia şopti.

— Am încercat să te sun aici. Cei de la serviciu mi-au spus că eşti bolnav – ai o voce îngrozitoare.

— Vorbeşte-mi.

— Bineînţeles că vorbesc cu tine. De ce crezi că te-am sunat? Ce-ai păţit?

— Gripă, răspunse el.

— Te duci la doctor?... Alo? Te-am întrebat dacă te duci la doctor.

— Vorbeşte mai tare.

Terminase de răvăşit un sertar şi trecu la următorul.

— Ai probleme cu telefonul? D., n-ar trebui să stai acolo singur şi bolnav.

— SPUNE-I SĂ VINĂ LA NOAPTE SĂ AIBĂ GRIJĂ DE TINE.

Dolarhyde duse mîna la gură aproape la timp.

— Ce Dumnezeu a fost asta? E cineva cu tine.

— Radioul, am apăsat pe butonul greşit.

— Hei, D., vrei să trimit pe cineva? Nu pari în apele tale. O să vin chiar eu. Am s-o rog pe Marcia să mă aducă la prînz.

— Nu.

Cheile se aflau pe un breloc în sertar. Le găsise. Se întoarse în hol, cu telefonul în mîna.

— Mă simt bine. Ne vedem curînd.

„S”-urile aproape că îl strangulară. Coborî scările în goană. Firul telefonului se smulse din perete, iar acesta căzu pe trepte, undeva în spate.

Se auzi un urlet sălbatic de furie.

— VINO AICI, FAŢĂ DE CUR!

Coborî în pivniţă. În cufăr, lîngă lădiţa cu dinamită, se afla o valijoară plină cu bani, cărţi de credit şi permise de conducere sub diferite nume, pistolul, cuţitul şi măciuca.

Înşfacă valiză şi urcă în fugă la parter, trecu în goană peste trepte, gata de luptă dacă Dragonul ar fi coborît. Se aruncă în dubiţă şi demară în viteză, lăsînd o dîră în spate.

Încetini pe autostradă şi îşi masă umerii pentru a-şi

calma furia. O parte din teamă dispăruse.

Mergînd cu viteza legală şi folosind corect semnalizarea, conduse cu grijă spre aeroport.

39

Dolarhyde plăti taxiul în faţa unui bloc de pe Eastern Parkway, la două cvartale de Muzeul Brooklyn. Parcurse pe jos restul drumului. Oameni care făceau jogging îl depăşiră, îndreptîndu-se spre Prospect Park.

Stînd pe refugiul de lîngă staţia de metrou, avea o perspectivă bună asupra clădirii în stil neoclasic grecesc. Nu mai văzuse niciodată Muzeul Brooklyn pînă atunci, dar citise ghidul – comandase broşura cînd zărise prima oară menţiunea cu litere minuscule „Muzeul Brooklyn” sub fotografiile cu *Marele Dragon Roşu şi Femeia Înveşmîntată cu Soare*.

Numele marilor gînditori, de la Confucius la Demostene, erau gravate în piatră deasupra intrării. Era o clădire impozantă, cu grădini botanice alături, o casă potrivită pentru Dragon.

Metroul hurui sub asfalt, gîdilîndu-l în tălpi. Un aer stătut răzbătu prin grilaj, amestecîndu-se cu mirosul cleiului din mustaţa sa.

Mai rămăsese doar o oră pînă la închidere. Traversă strada şi intră. Lăsă valiza la garderobă.

— Garderoba va fi deschisă şi mîine? întrebă.

— Muzeul este închis mîine.

La garderobă era o femeie isteaţă, într-un costum albastru. Îi întoarse spatele.

— Cei care vin mîine folosesc garderoba?

— Nu. Dacă muzeul este închis, şi garderobă este închisă.

Bun.

— Mulţumesc.

— N-aveţi pentru ce.

Dolarhyde se plimbă printre imensele vitrine de sticlă din *Sala Oceanică* şi *Sala Băştinaşilor Americani* de la parter – vase de ceramică, arme primitive, artefacte şi măşti pline de forţă ale indienilor de pe coasta de nord-vest.

Mai erau doar patruzeci de minute pînă la închiderea

muzeului. Nu mai avea timp să studieze parterul. Ştia unde se aflau ieşirile şi lifturile pentru vizitatori.

Urcă la etajul cinci. Simţea că se află mai aproape de Dragon, dar era în regulă – nu va dă colţul ca să dea fugă la El.

Dragonul nu era expus publicului; pictura fusese încuiată în întuneric de cînd se întorsese de la Tate Gallery din Londra.

Dolarhyde aflase la telefon că *Marele Dragon Roşu şi Femeia Înveşmîntată cu Soare* era rareori expus. Avea aproape două sute de ani şi lumină îl putea deteriora.

Dolarhyde se opri în faţa picturii lui Albert Bierstadt, *Furtună în Munţii Stîncoşi – Mt. Rosalie 1866*. Din locul acela putea vedea uşa Studioului de pictură şi a Depozitului. Acolo se afla Dragonul. Nu o copie, nu o fotografie: Dragonul. Acolo va veni a doua zi, cînd avea întîlnirea.

Se plimbă de-a lungul etajului cinci, traversă coridorul cu portrete, fără să vadă picturile. Ieşirile îl interesau. Găsi ieşirea de incendiu şi scările principale şi reţinu unde se aflau lifturile pentru public.

Gardienii erau nişte bărbaţi politicoşi de vîrsta a doua, cu pantofi cu talpă groasă, după ani de zile de stat în picioare. Nici unul nu era înarmat, observă Dolarhyde; unul dintre cei din hol purta totuşi armă. Poate că era un poliţist de noapte.

Anunţul de închidere răsună în difuzoare, aşa că el se duse şi îşi luă valiza.

Dolarhyde rămase pe trotuar în faţa muzeului şi privi mulţimea care se scurgea în plăcuta seară de vară.

Cei care făceau jogging alergau pe loc, aşteptînd pînă cînd şuvoiul de oameni traversă strada spre metrou.

Dolarhyde petrecu cîteva minute în grădina botanică. Făcu apoi semn unui taxi şi indică şoferului adresa unui magazin pe care îl găsise în Pagini Aurii.

40

Luni la ora nouă seara, Graham puse servieta pe jos în faţa uşii apartamentului din Chicago pe care îl folosea şi începu să scotocească prin buzunar după chei.

Petrecuse o zi lungă în Detroit interogînd personalul şi verificînd dosarele angajaţilor la spitalul unde doamna Jacobi făcuse muncă voluntară înainte ca familia să se mute în Birmingham. Căuta o persoană care să fi lucrat atît în Detroit, cît şi în Atlanta, sau în Atlanta şi Birmingham; cineva care să fi putut deţine o dubiţă şi un scaun cu rotile şi care le-ar fi văzut pe doamna Jacobi şi pe doamna Leeds înainte de a le omorî.

Crawford considerase călătoria o pierdere de vreme, dar îl lăsase să-şi facă damblaua. Crawford avusese dreptate. Al naibii Crawford. Prea avea mereu dreptate.

Graham auzi telefonul sunînd în apartament. Cheile se prinseseră în cusătura pantalonilor. Cînd le trase afară, se auzi un zornăit lung. Mărunţişul se scurse pe cracul pantalonilor şi se împrăştie pe jos.

— Fir-ar să fie!

Ajunse în mijlocul camerei cînd telefonul amuţi. Poate că fusese Molly care încerca să ia legătura cu el.

O sună în Oregon.

Bunicul lui Willy răspunse la telefon cu gura plină. Era vremea cinei în Oregon.

— Transmite-i lui Molly să mă sune cînd termină, îl rugă Graham.

Era sub duş, cu şamponul în ochi, cînd telefonul sună din nou. Se şterse pe cap şi alergă cu apa şiroind pe el, înşfăcînd receptorul.

— Bună, Buze Fierbinţi.

— Tu, diavol cu vorbe dulci, sînt Byron Metcalf din Birmingham.

— Scuze.

— Am veşti bune şi veşti proaste. Ai avut dreptate cu Niles Jacobi. El a scos lucrurile din casă. S-a descotorosit de

ele, dar i-am strecurat nişte haşiş în cameră şi l-am descusut. Asta este vestea proastă – ştiu că sperai că Zîna Măseluţă să le fi furat şi să le fi ascuns. Vestea cea bună este că există un film. Nu-l am încă. Niles spune că sînt două role băgate sub banchetă maşinii sale. Le mai vrei încă, nu-i aşa?

— Bineînţeles că le vreau.

— Ei bine, prietenul lui intim, Randy, foloseşte momentan maşina şi încă n-am reuşit să luăm legătura cu el, dar nu mai durează mult. Vrei să trimit filmul cu primul avion spre Chicago şi să te sun ca să te anunţ cînd soseşte?

— Te rog. E foarte bine, Byron, mulţumesc.

— N-ai de ce.

Molly sună tocmai cînd Graham se pregătea de culcare. După ce se asigurară unul pe celălalt că se simt bine, nu prea mai avură ce discuta.

Willy se simţea minunat, îi comunică Molly. Îl lăsă pe băiat să-i spună noapte bună.

Willy avea însă mai multe de zis decît noapte bună – îi comunică lui Will vestea cea mare: bunicul îi cumpărase un ponei.

Molly nu pomenise despre asta.

41

Muzeul Brooklyn este închis pentru publicul larg miercurea, dar studenţii de la cursurile de artă şi cercetătorii au acces.

Muzeul reprezintă o facilitate excelentă pentru studenţii serioşi. Membrii personalului sînt documentaţi şi binevoitori; de multe ori permit cercetătorilor să vină miercurea cu o programare prealabilă spre a vedea obiecte care nu sînt expuse pentru publicul larg.

Francis Dolarhyde ieşi din staţia de metrou puţin după ora două după-amiază, cărîndu-şi materialul de studiu. Avea un caiet de notiţe, un catalog de la Tate Gallery şi o biografie a lui William Blake sub braţ.

Sub cămaşă avea şi un pistol plat de 9 mm, o măciucă şi un şiş. Un bandaj elastic ţinea armele lipite de abdomenul său plat. Haina sport se încheia peste toate acestea. O cîrpă înmuiată în cloroform şi sigilată într-o pungă de plastic se afla în buzunarul hainei.

În mînă căra o cutie nouă de chitară.

Lîngă ieşirea din metrou, în centrul Eastern Park, existau trei telefoane publice. Unul dintre aparate fusese smuls. Unul dintre celelalte două funcţiona.

Dolarhyde introduse fise, formă numărul de la Baeder, aşteptă pînă cînd Reba răspunse.

Auzea şi alte zgomote.

— Bună, Reba, spuse.

— Hei, D., cum te simţi?

Traficul intens de pe ambele benzi îl împiedica să audă bine.

— Bine.

— Parcă ai fi la un telefon public. Credeam că eşti acasă, bolnav.

— Vreau să vorbesc cu tine mai tîrziu.

— O.K. Sună-mă mai tîrziu, bine?

— Trebuie... să te văd.

— Şi eu vreau să mă vezi, dar nu pot în seara asta.

Trebuie să lucrez. O să mă suni?

— Mda. Dacă nu se întîmpla...

— Poftim?

— O să te sun.

— Chiar vreau să vii cît se poate de repede, D.

— Mda. La revedere... Reba.

În regulă. Frica i se scurse din oasele pieptului spre stomac. O înăbuşi şi traversă strada.

Intrarea în Muzeul Brooklyn miercurea se face printr-o singură uşă din extrema dreaptă a clădirii. Dolarhyde intră în spatele a patru studenţi la Arte. Tinerii îşi rezemară raniţele şi genţile de perete şi scoaseră permisele. Gardianul din spatele biroului le verifică.

I se adresă apoi lui Dolarhyde:

— Aveţi programare?

Dolarhyde aprobă din cap.

— Pictură. Domnişoara Harper.

— Semnaţi în registru, vă rog.

Gardianul îi oferi un pix. Semnă „Paul Crane”.

Funcţionarul formă un număr de interior. Dolarhyde se întoarse cu spatele la birou şi studie din uşă *Festivalul culesului viei* al lui Robert Blum în timp ce gardianul cerea confirmarea programării. Cu colţul ochiului putea vedea încă un paznic în hol. Da, era cel cu arma.

— Înapoi în hol, pe lîngă atelier, este o bancă în dreptul lifturilor principale, spuse ofiţerul de la birou. Aşteptaţi acolo. Domnişoara Harper coboară să vă ia.

Îi înmîna lui Dolarhyde un ecuson de plastic scris cu roz pe fond alb.

— Pot să-mi las chitara aici?

— O să am eu grijă de ea.

Muzeul arăta diferit cu luminile stinse. În vitrinele de sticlă era semiîntuneric.

Dolarhyde aşteptă trei minute pe bancă pînă cînd domnişoara Harper coborî din lift.

— Domnul Crane? Sînt Paula Harper.

Era mai tînără decît păruse la telefon cînd o sunase din St. Louis; o femeie sensibilă, drăguţă într-un mod sever.

Îşi purta bluză şi fusta ca pe o uniformă.

— Aţi sunat în legătură cu acuarelele lui Blake, spuse. Să mergem sus să vi le arăt. Luăm liftul personalului – pe aici.

Îl conduse pe lîngă atelierul muzeului întunecat şi printr-o cameră mică în care erau aliniate arme primitive. Privi rapid în jur pentru a găsi repere de orientare. În colţul sălii Băştinaşilor Americani se găsea un coridor ce ducea la un mic lift de serviciu.

Domnişoara Harper apăsă pe buton. Îşi strînse braţele la piept şi aşteptă. Ochii ei de un albastru palid alunecară peste permisul roz pe alb, prins de reverul lui Dolarhyde.

— V-a dat un permis pentru etajul şase, spuse. Nu contează – astăzi nu este nici un agent de pază la etajul cinci. Ce tip de cercetare desfăşuraţi?

Dolarhyde se limitase la zîmbete şi încuviinţări din cap pînă atunci.

— O lucrare despre William Butts, răspunse.

— Despre William Butts?

Bărbatul confirmă dînd din cap.

— N-am citit prea multe despre el. Nu-l găseşti decît în note de subsol ca patron al lui Blake. E un personaj interesant?

— Abia am început studiul. Voi fi nevoit să plec în Anglia.

— Am impresia că National Gallery deţine două acuarele pe care le-a realizat pentru Butts. Le-aţi văzut?

— Nu încă.

— Ar fi bine să le scrieţi din timp.

Dolarhyde dădu aprobator din cap. Sosi liftul.

Etajul cinci. Tremura un pic, dar îşi simţea sîngele pompînd prin braţe şi picioare. În curînd va deveni o problemă de da sau nu. Dacă va merge prost, nu-i va lăsa să pună mîna pe el.

Îl conduse de-a lungul coridorului cu portrete americane. Nu era drumul pe care venise el data trecută. Putea totuşi să-şi dea seama unde se află. Era în regulă.

Dar ceva îl aştepta pe culoar, iar cînd îl zări se opri

înmărmurit.

Paula Harper îşi dădu seama că el nu mai era în spatele ei şi se întoarse.

Bărbatul încremenise în faţa unei nişe din peretele cu portrete.

Reveni la el şi văzu la ce se holba.

— E un portret al lui George Washington de Gilbert Stuart, spuse ea.

Nu, nu-i adevărat.

— Vedeţi unul asemănător pe bancnota de un dolar. I se spune portretul Lansdowne deoarece Stuart a pictat unul şi pentru marchizul de Lansdowne spre a-i mulţumi pentru sprijinul acordat revoluţiei americane... Vă simţiţi bine, domnule Crane?

Dolarhyde era livid. Era mai rău decît toate bancnotele de un dolar pe care le văzuse vreodată. Washington, cu ochii săi pierduţi şi dinţii falşi prost executaţi îl privea fix din ramă. Dumnezeule, arăta exact ca bunică. Dolarhyde se simţi ca un copil prins cu o boroboaţă.

— Domnule Crane, vă simţiţi bine?

Trebuia să răspundă sau va strica tot. Trebuia să treacă peste asta. *Doamne, bărbate, e atît de bineee.* EŞTI CEL MAI MURDAR... Nu.

Trebuia să spună ceva.

— Iau cobalt, răspunse.

— Doriţi să luaţi loc cîteva minute?

Se simţea *chiar* un slab miros de medicament venind dinspre el.

— Nu. Luaţi-o înainte. Vin şi eu.

Şi n-ai să mai tai nimic, bunico. Naiba să te ia, te-aş ucide dacă n-ai fi deja moartă. Deja moartă. Bunica era deja moartă! Moartă acum, acum şi pentru totdeauna. Doamne, bărbate, e atît de bineee.

Celălalt, nu era însă mort, iar Dolarhyde ştia acest lucru.

O urmă pe domnişoara Harper printre valuri de frică.

Intrară printr-o uşă dublă în Atelierul de pictură şi Depozit. Dolarhyde aruncă o scurtă privire în jur. Era o

cameră lungă, liniştită, bine luminată şi plină de rafturi cu picturi acoperite. Mici birouri cubice erau înşirate de-a lungul peretelui. Uşa spre cel mai îndepărtat dintre ele era întredeschisă, iar Dolarhyde auzi un zgomot de maşină de scris.

Nu zări pe nimeni altcineva în afară de Paula Harper.

Îl conduse pînă la o masă de lucru şi îi aduse un scaun.

— Aşteptaţi aici. Vă aduc pictura.

Dispăru în spatele rafturilor.

Dolarhyde îşi desfăcu un nasture din dreptul abdomenului.

Domnişoara Harper se întorcea. Căra o cutie plată, neagră, nu mai mare ca o servietă. Era înăuntru. Cum de avea oare puterea să ducă pictura? Nu s-ar fi gîndit că era atît de plată. Văzuse dimensiunile în cataloage – 17 1/8 pe 13 1/2 inci –, dar nu le acordase atenţie. Se aşteptase să fie imensă. Dar era mică. Era mică şi se afla *acolo*, în camera liniştită. Nu realizase niciodată cîtă putere acumula Dragonul din vechea casă din livadă.

Domnişoara Harper spunea ceva: „... trebuia să o ţinem în cutie pentru că lumina soarelui i-ar afecta culorile. De aceea nu este expusă foarte des.”.

Puse cutia pe masă şi o şterse de praf. Un zgomot se auzi dinspre uşa dublă.

— Scuză-mă, trebuie să-i deschid lui Julio.

Luă în braţe cutia şi se grăbi spre uşa de sticlă. Un bărbat în scaun cu rotile aştepta afară. Femeia îi ţinu uşa pînă cînd intră.

— Acolo e bine?

— Da, mulţumesc, Julio.

Bărbatul ieşi.

Domnişoara Harper se întoarse.

— Îmi cer scuze, domnule Crane, Julio şterge praful astăzi şi curăţă nişte rame.

Deschise cutia şi scoase un înveliş alb de carton.

— Înţelegeţi că nu aveţi voie să-l atingeţi. Îl voi ţine eu pentru dumneavoastră – asta este regulă. E bine?

Dolarhyde încuviinţă cu o mişcare din cap. Nu putea vorbi.

Femeia deschise învelişul şi dădu la o parte folia protectoare din plastic şi pînza groasă.

Iată-l. *Marele Dragon Roşu şi Femeia Înveşmîntată cu Soare* – Omul-Dragon deasupra femeii prosternate prinsă într-unul din cercurile cozii lui.

Într-adevăr, era mic, dar plin de forţă. Uimitor. Cele mai bune reproduceri nu reuşiseră să redea fidel detaliile sau culorile.

Dolarhyde văzu clar, într-o singură clipă – scrisul lui Blake pe carton, două pete maronii la capătul din dreapta al pînzei. Îl impresionă grozav. Era prea mult... culorile erau mult mai puternice.

Privi femeia înfăşurată în coada Dragonului. Privi.

Observă că părul ei avea exact aceeaşi culoare ca cel al Rebei McClane. Văzu că se afla la mai puţin de un metru de uşă. Stăpîni vocile dinlăuntrul său.

Sper că nu te-am şocat, spusese Reba McClane.

— Se pare că a folosit şi cărbune, şi acuarelă, explică Paula Harper.

Stătea în aşa fel încît să-l poată urmări. Ochii ei nu se dezlipeau nici o secundă de pe tablou.

Dolarhyde băgă mîna sub cămaşă.

Undeva suna un telefon. Ţăcănitul maşinii de scris se opri. O femeie scoase capul din biroul îndepărtat.

— Paula, la telefon. Este mama ta.

Domnişoara Harper nu întoarse capul. Ochii ei nu-l slăbeau o clipă pe Dolarhyde sau pictura.

— Vrei, te rog, să preiei mesajul, o rugă ea. Spune-i că o sun eu.

Femeia dispăru în birou. După o secundă, zgomotul maşinii de scris se auzi din nou.

Dolarhyde nu se mai putea abţine. Puse totul la bătaie, acum.

Dar Dragonul făcu el prima mişcare.

— N-AM VĂZUT NICIODATĂ...

— Poftim? holbă ochii domnişoara Harper.

—... un şobolan atît de mare! spuse Dolarhyde, arătînd cu degetul. Se urcă pe rama aceea!

Domnişoara Harper întoarse capul.

— Unde?

Scoase măciuca de sub cămaşă. Mai mult din încheietură decît cu tot braţul, o lovi în ceafă. Femeia se prăbuşi, iar Dolarhyde o apucă de bluză şi îi îndesă în gură cîrpa cu cloroform. Paula Harper scoase un sunet strident, nu prea puternic şi înţepeni.

O aşeză uşor pe podea între masă şi rafturile cu tablouri, puse pînza cu acuarela pe jos şi se năpusti asupra ei. Foşnete, horcăit, tensiune... se auzi telefonul sunînd.

Femeia ieşi din biroul îndepărtat.

— Paula?

Privi prin cameră.

— Este mama ta! strigă. Vrea să vorbească *neapărat* cu tine.

Înaintă prin spatele mesei.

— Mă ocup eu de vizitator dacă...

În momentul acela îi văzu. Paula Harper întinsă pe podea, cu părul peste faţă, iar peste ea îl zări pe el, cu pistolul în mîna. Dolarhyde îşi îndesa în gură ultima bucată din acuarelă. Se ridică mestecînd şi porni să alerge. Către ea.

Femeia o luă la goană spre birou, trînti uşa, se repezi la telefon şi-l trase pe podea, se aruncă după el în patru labe, încercînd să formeze peste linia ocupată, cînd uşa se dădu de perete. Becul aprins al telefonului străluci intens în momentul impactului cu capul femeii, după ureche.

În liftul de serviciu, Dolarhyde urmări luminile indicatorului coborînd, cu pistolul lipit de abdomen, ascuns de cărţi.

Primul etaj. Ieşi în galeriile pustii. Mergea repede, pantofii săi de jogging făcînd un sunet surd pe duşumea. Cotind greşit, trecu pe lîngă măştile reprezentînd balene, specifice populaţiei Sisuit, pierzînd secunde importante, alergînd printre totemurile înalte Halda, pierdut. Fugi spre totemuri, privi în stîngă, zări armele primitive şi ştiu unde

se află.

Trase cu ochiul pe lîngă colţul care dădea în hol.

Ofiţerul de la birou stătea lîngă panoul de informaţii, la un metru de recepţie.

Paznicul înarmat se afla mai aproape de uşă. Tocul pistolului scîrţii cînd se aplecă să şteargă o pată de pe vîrful pantofului.

Dacă se împotrivesc, lichidează-i primul. Dolarhyde vîrî arma sub curea şi închise haina deasupra. Traversă holul, desfăcîndu-şi ecusonul.

Ofiţerul de la birou se întoarse cînd auzi paşii.

— Mulţumesc, spuse Dolarhyde.

Ținînd permisul de o margine, îl întinse peste birou.

Gardianul încuviinţă din cap.

— Vă rog să-l introduceţi prin fanta aceea.

Telefonul de la recepţie sună.

Ecusonul era greu de dezlipit de pe sticla ce acoperea biroul.

Telefonul sună din nou. Repede.

Dolarhyde apucă ecusonul şi îl introduse în fantă. Îşi luă cutia de chitară dintre mormanul de rucsacuri.

Paznicul venea la telefon.

Ieşit pe uşă, mergînd repede spre grădina botanică, era pregătit să tragă dacă ar fi auzit că este urmărit.

În grădină, la stînga, Dolarhyde se ascunse în spaţiul dintre un mic şopron şi un gard. Deschise cutia de chitară şi scoase o rachetă de tenis, o minge de tenis, un prosop, o pungă de cumpărături împăturită şi un mănunchi de ţelină cu frunze.

Nasturii săriră cînd îşi scoase haina şi cămaşa dintr-o singură mişcare, apoi pantalonii. Pe dedesubt purta un tricou imprimat cu sigla Brooklyn College şi pantaloni de încălzire. Înghesui cărţile şi hainele în pungă, apoi armele. Țelină o îngrămădi deasupra. Legă mînerele cutiei şi o băgă sub gard.

Traversînd grădina acum spre Prospect Park, cu prosopul pe după gît, ieşi în Empire Boulevard. Cei care făceau jogging alergau în faţa sa. Luîndu-se după ei în parc,

auzi în spate primele sirene ale poliţiei. Nici unul dintre alergători nu le dădu atenţie. Nici Dolarhyde.

Alerga şi se plimba alternativ, cărînd punga de cumpărături şi racheta, bătînd mingea de pămînt ca unul care se răcoreşte după un antrenament intens şi care s-a oprit la magazin să facă nişte cumpărături în drum spre casă.

Hotărî să încetinească pasul; n-ar trebui să alerge cu stomacul plin. Acum îşi putea alege ritmul.

Putea alege orice.

42

Crawford şedea în ultimul rînd al boxei juraţilor mîncînd alune Redskin în timp ce Graham lăsă jaluzelele din sala de judecată.

— Înţeleg că în seara asta o să-mi dai profilul, spuse Crawford. Mi-ai spus că marţi; azi e marţi.

— O să-l termin. Mai întîi vreau să văd asta.

Graham deschise plicul poştal de la Byron Metcalf şi scoase conţinutul – două role vechi de film de familie, fiecare dintre ele în cîte o pungă de plastic.

— Metcalf îl dă în judecată pe Niles Jacobi?

— Nu pentru furt – probabil că oricum el o să fie moştenitorul, el şi fratele lui Jacobi, spuse Graham. Sincer să fiu, nu ştiu. Procurorul din Birmingham vrea să-l facă praf.

— Bine, spuse Crawford.

Ecranul pentru filme atîrna de tavanul sălii cu faţa către boxa juraţilor, aranjament care le permitea acestora să urmărească probele filmate.

Graham montă proiectorul.

— Verificînd standurile de ziare de la care Zîna Măseluţă şi-ar fi putut face rost atît de repede de *Tattler* – am primit rapoarte de la Cincinnati, Detroit şi o grămadă din Chicago, spuse Crawford. Diverşi ciudaţi.

Graham porni filmul. Era făcut la pescuit.

Copiii familiei Jacobi se jucau cu undiţele pe malul cu trestii al unui heleşteu.

Graham încerca să nu se gîndească la cei care se aflau în coşciugele micuţe de sub pămînt. Încerca doar să şi-i imagineze pescuind.

Pluta fetei zvîcni şi dispăru. Muşcase.

Crawford mototoli punga de alune.

— Cei din Indianapolis îşi scot sufletul interogînd ziarişti şi verificînd staţiile Servco Supreme, spuse el.

— Vrei să vezi asta sau nu? întrebă Graham.

Crawford tăcu pînă la finalul filmului, care dură două

minute.

— Minunat, a prins un biban, spuse el. Acum în legătură cu profilul...

— Jack, tu ai fost în Birmingham chiar după incident. Eu am ajuns acolo abia după o lună. Ai văzut casă cînd încă le mai aparţinea – eu nu. Cînd am ajuns eu era redecorată. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să-i privesc pe oamenii ăştia şi după aceea o să-ţi termin profilul.

Pomi cel de-al doilea film.

Pe ecran apăru o petrecere aniversară. Familia Jacobi şedea în jurul mesei. Cîntau.

Graham le citi pe buze „Muuulţi ani trăiască”.

Donald Jacobi, în vîrstă de unsprezece ani, se întoarse către cameră. Şedea în capul mesei, cu tortul în faţă. Lumînările se reflectau în ochelarii lui.

La colţurile mesei îl flancau sora şi fratele lui, privindu-l cum suflă în lumînări.

Graham se foi pe scaun.

Doamna Jacobi se aplecă, părul ei negru legănîndu-se, ca să ia pisica şi să o dea jos de pe masă.

Apoi doamna Jacobi îi aduse fiului ei un plic mare, de care atîrna legată o panglică lungă. Donald Jacobi deschise plicul şi scoase din el o felicitare mare. Privi către cameră şi întoarse felicitarea. Pe ea scria „La mulţi ani – urmăreşte panglica”.

Imaginea începu să se clatine cînd camera urmă procesiunea în bucătărie. Acolo era o uşă încuiată cu un cîrlig. Donald coborî primul, urmat de ceilalţi, pe scările spre pivniţă, pe urma panglicii. Capătul panglicii era legat de ghidonul unei biciclete cu zece viteze.

Graham se întrebă de ce nu-i oferiseră bicicletă afară.

Cînd imaginea se întrerupse şi apăru următoarea, întrebarea lui îşi găsi răspunsul. Acum erau afară şi se vedea că plouase destul de tare. În grădină erau bălţi. Casa arăta altfel. Realtor Geehan schimbase culoarea cînd o vopsise după crimă. Uşa pivniţei care dădea afară se deschise şi apăru domnul Jacobi ducînd bicicleta. Era prima oară cînd apărea el în film. O adiere de vînt îi ridică părul

pieptănat peste chelie. Puse bicicleta pe pămînt, ceremonios.

Filmul se termina cu prima plimbare a lui Donald cu bicicleta.

— Ce porcărie tristă, spuse Crawford, dar noi ştiam deja toate astea.

Graham porni din nou filmul cu petrecerea aniversară.

Crawford clătină din cap şi începu să citească ceva din servieta sa, folosind o mică lanternă.

Pe ecran, domnul Jacobi scotea bicicletă din pivniţă. Uşa pivniţei se trînti în spatele lui. De ea atîrna un lacăt.

Graham opri cadrul.

— Acolo. De asta a avut nevoie de cleştele de buloane, Jack – ca să taie lacătul şi să intre prin pivniţă. De ce nu a folosit calea asta?

Crawford stinse lanterna şi privi ecranul peste ochelari.

— Ce-ai spus?

— Ştiu că a avut un cleşte – l-a folosit să taie ramura aia cînd pîndea din pădure. De ce n-a folosit-o să intre pe uşa pivniţei?

— N-a putut.

Rînjind, Crawford aşteptă.

— Îi place să surprindă oamenii.

— A încercat? S-a gîndit la asta? Eu n-am văzut niciodată uşa asta – cînd am ajuns eu acolo Geehan pusese o uşă de oţel cu dispozitive de siguranţă.

Crawford îşi dădu drumul la gură:

— *Presupui* că Geehan a pus-o. Nu Geehan a făcut-o. Uşa de oţel se afla acolo cînd au fost ucişi. Ea trebuie să fi fost pusă de Jacobi – era din Detroit, prefera dispozitivele de siguranţă.

— *Cînd* a pus-o Jacobi?

— Nu ştiu. Evident că după aniversarea băiatului – cînd a fost asta? Scrie în raportul de autopsie, dacă îl ai la îndemînă.

— Ziua lui a fost pe 14 aprilie, într-o luni, spuse

Graham, privind spre ecran cu bărbia în palmă. Vreau să ştiu cînd a schimbat Jacobi uşa.

Crawford se încruntă. Se însenină cînd înţelese sensul.

— Crezi că Zîna Măseluţă a studiat casă cînd uşa veche cu lacăt se afla încă acolo, spuse el.

— Avea la el un cleşte de tăiat, nu-i aşa? Cum intri într-un loc prin efracţie cu un cleşte? întrebă Graham. Poţi tăia lacăte, ivăre sau lanţuri. Jacobi nu avea nici ivăre, nici lanţuri la uşi, nu-i aşa?

— Nu.

— Atunci înseamnă că se aştepta la un lacăt. Un cleşte de buloane e destul de greu şi de lung. A acţionat ziua, iar din locul în care şi-a parcat maşina a avut mult de mers pînă la casă. Ştia că putea fi al dracului de grăbit la întoarcere dacă ceva nu ieşea cum trebuie. Nu ar fi cărat un cleşte dacă n-ar fi avut nevoie de el. Se aştepta la un lacăt.

— Tu crezi că el a studiat casa *înainte* ca Jacobi să schimbe uşa. Apoi vine să-i omoare, aşteaptă în pădure...

— De acolo nu poţi vedea latura asta a casei.

Crawford încuviinţă din cap.

— Aşteaptă în pădure. Ei merg la culcare, iar el vine cu cleştele şi descoperă noua uşă cu dispozitive de siguranţă.

— Să spunem că descoperă nouă uşă. El planificase totul, iar acum dă de uşa asta, spuse Graham, ridicînd mîinile. Este nervos, frustrat, vrea neapărat să intre. Aşa că deschide zgomotos, cu un levier, uşa din Curtea interioară. Intră în casă cu gălăgie – îl trezeşte pe Jacobi şi este nevoit să-l omoare pe scări. Asta nu seamănă cu Dragonul. El nu e aşa de dezordonat. E grijuliu şi nu lasă nimic în urma lui. Cînd a intrat în casa familiei Leeds a făcut-o curat.

— Bine, în regulă, admise Crawford. Dacă aflăm cînd a schimbat Jacobi uşa, poate vom putea stabili intervalul de timp dintre momentul în care a studiat casa şi cel al crimei. Oricum, intervalul *minim*. Asta pare ceva util acum. Poate că birourile de turism şi organizare de conferinţe din

Birmingham ne mai pot oferi date suplimentare în ceea ce priveşte cazarea sau închirierile de vehicule. Putem verifica din nou firmele de închirieri auto. De data asta vom lua în calcul şi dubiţele. O să vorbesc cu biroul din Birmingham.

Crawford vorbise probabil foarte convingător: fix peste patruzeci de minute, un agent FBI din Birmingham, trăgîndu-l după el pe agentul imobiliar Geehan, îl lua la întrebări pe un tîmplar care lucra la grinzile unei case noi. Informaţia tîmplarului fu trimisă unui radio-dispecer din Chicago.

— Ultima săptămînă din aprilie, spuse Crawford punînd jos receptorul. Atunci au montat nouă uşă. Doamne, asta înseamnă cu două luni înainte ca familia Jacobi să fie ucisă. De ce ar cerceta casa cu două luni înainte?

— Nu ştiu, dar îţi garantez că l-a văzut pe Jacobi sau toată familia înainte de a le cerceta casa. Dacă nu i-a urmărit de la Detroit, a descoperit-o pe doamna Jacobi cîndva între 10 aprilie, cînd s-au mutat la Birmingham, şi sfîrşitul lui aprilie, cînd uşa a fost schimbată. Cîndva în acest interval el s-a aflat în Birmingham. FBI-ul se ocupă de asta acolo?

— Şi poliţia, spuse Crawford. Spune-mi: de unde ştia că există o uşă interioară între pivniţă şi casă? Nu poţi fi sigur de asta – nu în Sud.

— Fără îndoială, a văzut interiorul casei.

— Amicul tău Metcalf a obţinut extrasele de cont ale lui Jacobi?

— Sînt sigur că da.

— Să vedem ce facturi au fost plătite între 10 aprilie şi sfîrşitul lunii. Ştiu că facturile au fost verificate începînd cu cîteva săptămîni dinaintea crimelor, dar poate nu am căutat destul de mult în urmă. Ca şi în cazul Leeds.

— Întotdeauna am bănuit că a privit în interiorul casei Leeds, spuse Graham. Din alee n-ar fi putut vedea geamul de la uşa bucătăriei. Acolo e o verandă cu zăbrele. Dar el a venit pregătit cu cuţitul pentru tăiat sticlă. Iar ei nu apelaseră la nici un serviciu cu trei luni înainte de a fi ucişi.

— Dacă el face cercetările cu atît de mult timp

înainte, poate nu căutăm cu destul timp în urmă. Asta o să facem acum. Totuşi, la Leeds – cînd era pe alee citind contoare în spatele casei Leeds cu două zile înainte să-i ucidă – poate i-a văzut intrînd în casă. Poate a privit înăuntru cînd uşa verandei era deschisă.

— Nu, uşile nu sînt pe aceeaşi direcţie – îţi aminteşti? Priveşte.

Graham puse în proiector filmul cu familia Leeds.

Cîinele familiei Leeds, Scotty, ridică urechile şi alergă la uşa de la bucătărie. Valerie Leeds şi copiii intrau aducînd cumpărăturile. Prin uşa verandei nu se vedeau decît gratii.

— Bine, vrei să-l pui pe Metcalf să se ocupe de ordinele de plată pe aprilie? Orice factură sau achiziţie de care s-ar fi putut ocupa un comis-voiajor. Nu... o să fac eu asta cît timp termini tu profilul. Ai numărul lui Metcalf?

Pe Graham îl interesa filmul familiei Leeds. Îi dădu absent lui Crawford trei numere ale lui Byron Metcalf.

Rulă filmul din nou pe cînd Crawford folosea telefonul din camera juraţilor.

Mai întîi filmul Leeds.

Cîinele familiei Leeds. Nu purta zgardă, iar cartierul era plin de cîini, dar Dragonul ştia care era al lor.

Iat-o pe Valerie Leeds. Imaginea ei îl şocă pe Graham. Iată uşa din spatele ei, vulnerabilă cu geamul ei mare. Pe ecran, copiii se jucau.

Graham nu se simţise niciodată aşa de apropiat de familia Jacobi cum se simţea de Leeds. Filmul lor îl tulbura acum. Îl deranja faptul că se gîndise la familia Jacobi ca la nişte urme de cretă pe o podea însîngerată.

Iată-i pe copiii familiei Jacobi, înşiraţi pe colţul mesei, lumînările aniversare aruncînd lumini pe chipurile lor.

O fracţiune de secundă, Graham văzu picătura de ceară de pe noptiera lui Jacobi, petele de sînge din colţul dormitorului familiei Leeds. Ceva...

Crawford se întorcea.

— Metcalf mi-a spus să te întreb...

— *Nu-mi vorbi!*

Crawford nu se supără. Aştepta nemişcat, mijind

ochii.

Filmul rula în continuare, luminile şi umbrele jucînd pe chipul lui Graham.

Iată pisica familiei Jacobi. Dragonul ştia că aceasta era pisica familiei Jacobi.

Exista uşa interioară a pivniţei.

Exista uşa exterioară a pivniţei cu lacătul. Dragonul adusese un cleşte.

Filmul se termină. În cele din urmă ieşi din aparat cu capătul fluturînd.

Tot ceea ce avea nevoie să ştie Dragonul se afla pe aceste două filme.

Nu fuseseră arătate în public, nu exista nici un club de film, nici un fest...

Graham privi bine cunoscută cutie verde în care sosise filmul familiei Leeds, pe care se aflau numele şi adresa lor. Şi Laboratorul Gateway Film, St. Louis, Mo. 63102.

În mintea lui „St. Louis” se regăsea la fel ca toate numerele de telefon pe care le văzuse vreodată. Ce-i cu St. Louis? Era unul dintre locurile în care *Tattler* era disponibil în fiecare luni noapte, aceeaşi zi în care se tipărea – ziua dinaintea răpirii lui Lounds.

— La dracu', spuse Graham.

Îşi cuprinse capul în palme parcă pentru a nu-şi lăsa gîndurile să zboare.

— Metcalf mai e la telefon?

Crawford îi întinse receptorul.

— Byron, sînt Graham. Ascultă, rolele alea cu filmul Jacobi pe care le-ai trimis – se aflau în vreo cutie?... Sigur, fireşte că ştiu că le-ai trimis şi pe ele. Ai în faţă extrasele de cont ale lui Jacobi? În regulă, vreau să ştiu unde şi-au developat filmul. Probabil le-a expediat vreun magazin în locul lor. Dacă sînt chitanţe de magazine farmaceutice sau video, putem afla cu cine au făcut afaceri. E urgent, Byron. O să-ţi povestesc cu prima ocazie. FBI-ul din Birmingham va începe să verifice magazinele. Dacă găseşti ceva, spune-le mai întîi lor, apoi nouă. Faci asta? Grozav. Ce? *Nu*, n-o să te

prezint lui Buze Fierbinţi.

Agenţii FBI-ului au cercetat patru magazine video pînă l-au găsit pe cel în care fusese Jacobi. Directorul le-a spus că toate filmele clienţilor erau trimise într-un singur loc pentru procesare.

Crawford văzuse filmele de douăsprezece ori înainte să primească telefonul din Birmingham. Primi mesajul.

Neobişnuit de oficial, îi întinse mîna lui Graham.

— E Gateway, spuse el.

43

Crawford turna un Alka-Seltzer într-un pahar de plastic cînd vocea stewardesei se auzi în sistemul de adresare al zborului 727.

— Pasagerul Crawford?

Cînd gesticulă cu mîna de pe scaunul său de pe culoar, ea veni către el.

— Domnule Crawford, vreţi să vă duceţi în cabina de pilotaj, vă rog?

Crawford lipsi patru minute. Reveni şi se aşeză pe scaun alături de Graham.

— Zîna Măseluţă a fost în New York astăzi.

Graham tresări şi scrîşni din dinţi.

— Nu. Doar a spart capetele a două femei la Muzeul Brooklyn şi, ascult-o pe asta, a *mîncat* un tablou.

— L-a mîncat?

— L-a mîncat. Specialiştii au sărit în sus cînd au aflat ce a mîncat. Au luat două amprente parţiale de pe biletul de plastic pe care l-a folosit şi i le-au trimis lui Price. Cînd Price le-a pus cap la cap pe ecran, a constatat că erau aceleaşi. Nu l-a identificat, dar este acelaşi deget mare care a fost găsit pe ochiul puştiului Leeds.

— New York, spuse Graham.

— Faptul că a fost azi în New York nu înseamnă nimic. E posibil să lucreze încă la Gateway. Dacă da, azi a avut zi liberă. E şi mai uşor.

— Ce a mîncat?

— Un tablou care se cheamă *Marele Dragon Roşu şi Femeia Înveşmîntată cu Soare*. Ei spun că a fost pictat de William Blake.

— Ce ştii despre femei?

— Au o lovitură bună de măciucă. Cea mai tînără e la spital sub observaţie. Celei mai în vîrstă i-au trebuit patru copci. Uşoară contuzie.

— Au putut da o descriere?

— Cea mai tînără. Tăcut, voinic, mustaţă şi păr negre

– perucă, cred. Cea mai în vîrstă – n-a văzut nimic.

— Dar n-a omorît pe nimeni.

— Ciudat, spuse Crawford. I-ar fi prins mai bine să le fi omorît pe-amîndouă – ar fi putut avea mai mult timp avans şi n-ar mai fi existat nici o descriere. Cei de la Ştiinţe Comportamentale l-au chemat pe Bloom la spital. Ştii ce-a spus el? A spus că poate încearcă să se oprească.

44

Dolarhyde auzi flapsurile ieşind. Luminile din St. Louis treceau încet pe sub aripa avionului. Sub picioarele sale trenul de aterizare tremură la contactul cu aerul şi se blocă cu o bufnitură.

Clătină din cap dintr-o parte într-alta pentru a se dezmorţi.

Acasă.

Îşi asumase un mare risc, dar cîştigase dreptul de a lua o decizie. Putea alege să o aibă pe Reba McClane vie. Putea să stea de vorbă cu ea şi putea să se bucure de mişcările ei uimitoare în patul lui.

Nu mai trebuia să-i fie teamă de casa lui. Acum avea Dragonul în stomac. Se putea duce la el acasă, să urce la copia Dragonului de pe perete şi s-o facă cocoloş, dacă aşa avea el chef.

Nu trebuia să-şi facă griji în legătură cu Dragostea faţă de Reba. Dacă simţea Dragoste pentru ea, îi putea da Dragonului familia Sherman şi scăpa astfel, se întorcea la Reba calm şi uşurat, tratînd-o bine.

De la aeroport, Dolarhyde sună la apartamentul ei. Nu răspunse nimeni. Încercă la Baeder Chemical. Linia de noapte era ocupată. Şi-o imagină pe Reba mergînd către staţia de autobuz după încetarea lucrului, pipăind cu bastonul, cu pelerina de ploaie pe umeri.

Ajunse în mai puţin de cinci minute la laboratorul de film, prin traficul redus de noapte.

Nu era în staţia de autobuz. Parcă pe strada din spatele laboratorului, lîngă intrarea cea mai apropiată de camerele obscure. Îi va spune că se află acolo şi că aşteaptă pînă ce termină lucrul ca să o ducă acasă. Era mîndru de noua sa putere de a decide. Voia să o folosească.

Între timp mai putea face cîte ceva în biroul său.

La Baeder Chemical erau aprinse doar cîteva lumini.

Camera obscură a Rebei era încuiată. Lumina de

deasupra uşii nu era nici verde, nici roşie. Era stinsă. Apăsă pe butonul soneriei. Nici un răspuns.

Poate a lăsat vreun mesaj în biroul lui.

Auzi paşi pe coridor.

Era Dandridge, trecea pe lîngă camerele obscure fără să ridice ochii din pămînt. Mergea repede, ducînd la subsuoară o mapă groasă cu dosarele angajaţilor.

O mică încruntare apăru pe fruntea lui Dolarhyde.

Dandridge era la jumătatea parcării, îndreptîndu-se către clădirea Gateway, cînd Dolarhyde ieşi din Baeder în spatele lui.

Două dube de distribuţie şi şase maşini se aflau în parcare. Buick-ul acela era al lui Fisk, directorul de personal de la Gateway. Oare ce făceau?

Nu erau ture de noapte la Gateway. Cea mai mare parte a clădirii se afla în întuneric. În timp ce se îndrepta către biroul său, Dolarhyde vedea luminile roşii de pe coridor care indicau ieşirea. Luminile din spatele uşii cu geam a Departamentului personal erau aprinse. Dolarhyde auzi voci, cea a lui Dandridge şi cea a lui Fisk.

Se auziră paşii unei femei apropiindu-se. Secretara lui Fisk dădu colţul culoarului în faţa lui Dolarhyde. Avea o eşarfă pe cap şi ducea cu ea registrele de la Contabilitate. Era grăbită.

Registrele erau grele, o povară. Lovi în uşa biroului lui Fisk cu vîrful piciorului.

Will Graham deschise.

Dolarhyde îngheţă în coridorul întunecat. Arma lui era în dubiţă.

Uşa biroului se închise la loc.

Dolarhyde se mişcă repede, fără să scoată un sunet cu pantofii lui de alergare pe podeaua netedă. Apropie faţa de geamul uşii de la intrare şi scrută parcarea. Văzu o mişcare în lumina neoanelor. Un om. Se afla lîngă una dintre dubiţele de distribuţie şi avea o lanternă. Scutură ceva. Dădea cu praf pe oglinda exterioară, căutînd amprente.

În spatele lui Dolarhyde, undeva pe coridor, se plimba

un altul. Se depărtă de uşă, se furişă după colţ şi coborî scările către subsol şi camera cazanelor, în partea opusă a clădirii.

Urcîndu-se pe o masă de lucru, putea ajunge la ferestrele de sus care dădeau la nivelul solului în spatele tufişurilor. Se rostogoli peste pervazul ferestrei şi se ridică în patru labe între tufişuri, gata de fugă sau de luptă.

Nu era nici o mişcare în partea aceea a clădirii. Se ridică, vîrî o mînă în buzunar şi traversă strada. Alergînd cînd trotuarul era cufundat în întuneric, mergînd la pas cînd treceau maşini, făcu un lung ocol în jurul clădirilor Gateway şi Baeder Chemical.

Dubiţa lui era parcată la curba din spatele clădirii. Nu era nici o ascunzătoare în jurul ei. Asta e. Traversă strada în fugă şi sări înăuntru, înşfăcînd valiza.

Luă arma, umplu încărcătorul şi o puse pe bord, acoperind-o cu un tricou.

Demară încet, aşteptă ca lumina semaforului să se schimbe pe verde, dădu uşor colţul şi se înscrise în trafic.

Acum trebuia să gîndească şi era greu să gîndească.

Filmele erau de vină. Graham aflase cumva de filme. Graham ştia *unde*. Nu ştia *cine*. Dac-ar fi ştiut cine, n-ar mai fi avut nevoie de fişele de personal. De ce şi de registrele de la Contabilitate? Pentru absenţe. Să găsească o potrivire între absenţe şi zilele în care Dragonul a lovit. Nu, exceptîndu-l pe Lounds, au fost sîmbete. Poate zilele dinaintea acelor sîmbete; asta căuta. Aici l-a păcălit – recuperările angajaţilor nu erau înregistrate.

Dolarhyde înaintă încet pe Lindbergh Boulevard, gesticulînd cu mîna liberă pentru a marca concluziile.

Căutau amprente. Nu le dăduse această ocazie – poate doar biletul de plastic de la Muzeul Brooklyn. Îl apucase în grabă de margini.

Sigur aveau o amprentă. La ce bun o amprentă dacă nu aveau cu ce să o compare?

Cercetau duba aceea pentru amprente. Nu avusese timp să vadă dacă verificau şi celelalte maşini.

Dubă. Transportarea scaunului cu rotile cu Lounds în

ea – asta le-a dat ideea. Sau poate cineva din Chicago a văzut duba. Erau multe dube la Gateway, particulare, de distribuţie.

Nu. Graham ştia că el avea o dubă. Graham ştia pentru că ştia. Graham ştia. Graham ştia. Nenorocitul ăsta era un monstru.

Vor lua amprentele tuturor de la Gateway şi Baeder. Dacă nu-l vor prinde în seara asta, îl vor prinde mîine. Trebuia să fugă pentru totdeauna, şi *chipul* său va fi afişat în toate avizierele oficiilor poştale şi ale secţiilor de poliţie. Informaţiile începeau să se lege. Era mic şi slab în faţa lor.

— Reba, spuse el cu voce tare.

Reba nu-l putea salva acum. Îl încercuiau din ce în ce mai strîns, iar el nu era decît un slab buză de iepu...

— ACUM ÎŢI PARE RĂU CĂ M-AI TRĂDAT?

Vocea Dragonului vibră în adîncul lui, la fel de adînc ca şi tabloul din pîntecele lui.

— Nu te-am trădat. Am vrut doar să aleg. Tu m-ai chemat...

— DĂ-MI CE VREAU ŞI TE VOI SALVA.

— Nu. Voi fugi.

— DĂ-MI CE VREAU ŞI O SĂ AUZI CUM SE RUPE COLOANA VERTEBRALĂ A LUI GRAHAM.

— Nu.

— ACUM ADMIRĂ CE AI FĂCUT TU AZI. ACUM SUNTEM APROAPE. PUTEM FI DIN NOU UNUL SINGUR. MĂ SIMŢI ÎNĂUNTRUL TĂU? MĂ SIMŢI, NU-I AŞA?

— Da.

— ŞI ŞTII CĂ EU TE POT SALVA. ŞTII CĂ TE VOR TRIMITE ÎNTR-UN LOC MAI RĂU DECÎT CEL AL FRATELUI BUDDY. DĂ-MI CE VREAU ŞI VEI FI LIBER.

— Nu.

— TE VOR OMORÎ. TE VEI ZBATE PE JOS, ÎN AGONIE.

— Nu.

— CÎND TU VEI FI PLECAT, EA SE VA CULCA CU ALŢII, SE VA...

— Nu! Taci.

— SE VA CULCA CU ALŢI OAMENI, OAMENI FRUMOŞI,

VA PUNE...

— Opreşte-te. Taci.

— ÎNCETINEŞTE ŞI O SĂ TAC.

Piciorul lui Dolarhyde se ridică de pe acceleraţie.

— AŞA E BINE. DĂ-MI CE VREAU ŞI N-O SĂ SE ÎNTÎMPLE. DĂ-MI, ŞI O SĂ TE LAS ÎNTOTDEAUNA SĂ ALEGI, POŢI SĂ ALEGI MEREU, ŞI VEI VORBI BINE, EU VREAU CA TU SĂ VORBEŞTI BINE, ÎNCETINEŞTE, AŞA, VEZI STAŢIA SERVICE? OPREŞTE ACOLO ŞI LASĂ-MĂ SĂ VORBESC CU TINE...

45

Graham ieşi din birou şi privi o clipă coridorul întunecat. Nu era în apele lui. Dura prea mult.

Crawford îi verifica pe cei 380 de angajaţi de la Baeder cît de repede şi de amănunţit era posibil – omul ăsta era neîntrecut la genul ăsta de treburi –, dar timpul trecea şi nu mai puteau tăcea prea multă vreme.

Crawford le spusese lucrătorilor de la Gateway doar atît cît trebuia să ştie: „Vrem să-l găsim, nu să-l hărţuim, le spusese Crawford. Dacă îl descoperim în noaptea asta, putem pune mîna pe el în afara laboratorului, poate la el acasă sau în parcare.”.

Poliţia din St. Louis era cooperantă. Locotenentul Fogel de la Omucideri şi un sergent apărură într-o maşină fără însemne, aducînd un fax.

Conectat la un telefon din Gateway, în cîteva minute faxul transmise simultan fişele de personal la Departamentul Identificare al FBI din Washington şi Departamentul Vehicule Motorizate din Missouri.

În Washington, numele aveau să fie comparate cu amprentele din arhivă, atît de la condamnările civile, cît şi penale.

Numele angajaţilor de la Baeder care aveau acces la secrete erau eliminate.

Departamentul de Vehicule Motorizate avea să verifice proprietarii de dube.

Doar patru angajaţi au fost aduşi – directorul de personal, Fisk; secretara lui Fisk; Dandridge de la Baeder şi contabilul şef de la Gateway.

Pentru convocarea acestora în miez de noapte la întîlnire nu s-au folosit telefoanele. Agenţii s-au prezentat personal la ei acasă şi i-au informat cum stăteau lucrurile. „Verificaţi-i înainte de a le spune ce vreţi de la ei, spusese Crawford. Şi nu-i lăsaţi să folosească telefonul după aceea. Asemenea noutăţi circulă repede.”.

Speraseră o identificare rapidă după proteza dentară.

Nici unul dintre cei patru angajaţi nu a remarcat aşa ceva.

Graham privi de-a lungul coridorului luminat de becurile roşii de evacuare. La naiba, avea să se rezolve.

Ce altceva ar fi putut face în seara asta?

Crawford îi ceruse ca femeia aceea de la Muzeul Brooklyn – domnişoara Harper – să fie transportată aici cît de repede îi permitea starea sănătăţii. Probabil dimineaţă. Departamentul de poliţie din St. Louis avea o dubă de supraveghere. Ea putea să stea înăuntru şi să-i urmărească pe angajaţi intrînd la lucru.

Dacă nu-i dădeau de capăt în seara asta, toate urmele operaţiunii aveau să dispară înainte de începerea lucrului. Graham nu-şi făcea iluzii – ar avea noroc dacă ar dura încă o zi pînă să se răspîndească vestea prin Gateway. Dragonul o să urmărească orice i-ar da de bănuit. O să zboare.

46

Acceptase o gustare tîrzie cu Ralph Mandy, păruse în regulă. Reba McClane ştia că trebuia să-i spună la un moment dat, şi nu-i plăcea să lase lucrurile să treneze.

De fapt, se gîndise că Mandy ştia ce urma să se întîmple cînd ea insistase să plătească nemţeşte.

I-a spus în maşină cînd a dus-o acasă, că nu era mare lucru, că ea se simţea bine cu el şi dorea să fie prieteni, dar că avea pe cineva.

Poate că el fusese uşor rănit, dar şi puţin uşurat A reacţionat bine, gîndi ea.

În faţa uşii ei, Ralph nu a cerut să intre. A vrut să o sărute la despărţire, iar ea a răspuns cu plăcere. El i-a deschis uşa şi i-a dat cheile. A aşteptat pînă a intrat şi a încuiat uşa.

Cînd s-a întors, Dolarhyde l-a împuşcat în gît şi de două ori în piept. Trei gloanţe din pistolul cu amortizor. Şi un scuter e mai gălăgios.

Dolarhyde ridică lesne cadavrul lui Mandy, îl trase între tufişuri şi casă şi îl lăsă acolo.

Imaginea Rebei sărutîndu-l pe Mandy îl rănise profund pe Dolarhyde. Apoi durerea dispăru definitiv.

Încă arăta şi vorbea ca Francis Dolarhyde – Dragonul era un actor foarte bun; interpreta bine rolul lui Dolarhyde.

Reba se spăla pe faţă cînd auzi soneria. Sună de patru ori înainte ca ea să ajungă la uşă. Atinse lanţul, dar fără să-l scoată.

— Cine e?

— Francis Dolarhyde.

Ea deschise uşa, cu lanţul încă pus.

— Mai spune-mi o dată.

— Dolarhyde. Eu sunt.

Ştia că aşa era. Scoase lanţul.

Rebei nu-i plăceau surprizele.

— Parcă ai spus că o să mă suni, D.

— Aş fi făcut-o. Dar e o urgenţă, te asigur, spuse el,

punîndu-i cîrpa cu cloroform pe faţă de cum intră.

Strada era pustie. Majoritatea caselor erau cufundate în întuneric. O duse la dubă. Tălpile lui Ralph Mandy ieşeau din boscheţi în curte. Dolarhyde nu-şi mai bătu capul cu el.

Ea se trezi în timpul mersului. Şedea în dreapta şoferului, cu obrazul pe tapiţeria prăfuită a dubei, cu transmisia sunîndu-i zgomotos în ureche.

Încercă să-şi ducă palmele la faţă. Mişcarea îi strivi pieptul. Avea mîinile legate.

Le pipăi cu faţa. Erau legate una de alta de la coate la încheieturile pumnilor cu nişte fîşii moi de cîrpă. Picioarele îi erau legate la fel, de la genunchi la glezne. Gura îi era acoperită cu ceva.

Ce... Ce...? D. era la uşă, apoi... Îşi aminti că îi întorsese capul şi forţa lui nemaipomenită. Oh, Doamne... ce se întîmpla? D. era la uşă, apoi se înecase cu ceva rece şi încercase să-şi ferească faţa, dar capul îi era imobilizat.

Acum se afla în duba lui D. O recunoscu după zgomot. Duba era în mers. Frica încolţi în ea. Instinctul îi spunea să tacă, dar gîtul îi era plin de vapori de cloroform şi benzină. Tuşi în căluş.

Vocea lui D.:

— Nu mai durează mult.

Ea simţi o curbă, apoi rulau pe pietriş, pietre lovindu-se de aripi şi de podeaua maşinii.

E nebun. Bine. Asta e. Nebun.

„Nebun” e un cuvînt înfricoşător.

Ce se întîmplase? Ralph Mandy. Probabil îi văzuse la ea acasă. Asta îl enervase.

Adună-te. Un om încercase odată să o plesnească, la Institutul Reiker. Ea tăcuse şi el nu putuse să o nimerească – nu vedea. Ăsta putea să vadă al dracului de bine. Adună-te. Pregăteşte-te să vorbeşti. Doamne, ar putea să mă omoare cu căluşul ăsta în gură. Doamne, ar putea să mă omoare fără să înţeleagă ce-i spun.

Fii gata Gîndeşte-te la tot şi nu-l stîrni. Spune-i că poate renunţa, nu-i nici o problemă. Eu n-o să vorbesc. Rămîi liniştită cît de mult timp poţi. Dacă nu poţi sta

liniştită, aşteaptă pînă-i poţi găsi ochii.

Duba se opri, apoi se clătină cînd el coborî. Portiera laterală se deschise. Mirosea a iarbă şi cauciucuri încinse. Greieri. El urcă în maşină.

Împotriva voinţei sale, încercă să strige, se înecă cu căluşul şi întoarse capul cînd el o atinse.

Mîngîierile uşoare pe umăr nu reuşiseră s-o calmeze. O palmă usturătoare pe obraz reuşi.

Încercă să vorbească cu căluşul în gură. Fu ridicată, purtată pe sus. Paşii lui răsunau sec pe scară. Acum ştia unde se afla. La el acasă. Unde la el acasă? Ceas ticăind în dreapta. Covor, apoi podea. Dormitorul în care făcuseră dragoste. Se scufunda în braţele lui, simţea patul sub ea.

Încercă să vorbească. El pleca. Zgomot afară. Uşa dubei trîntita. Vine. Pune ceva pe podea – canistre de metal.

Simţi miros de benzină.

— Reba.

Într-adevăr vocea lui D., dar atît de calmă. Îngrozitor de calmă şi de stranie.

— Reba, nu ştiu ce... să-ţi spun. Tu te-ai simţit atît de bine, şi nu ştii ce-am făcut pentru tine. Şi am greşit, Reba. M-ai făcut vulnerabil, apoi m-ai rănit.

Ea încercă să vorbească din nou.

— Dacă te dezleg şi te las să te ridici în capul oaselor, o să fii cuminte? Nu încerca să fugi. Pot să te prind. O să fii cuminte?

Ea întoarse capul în partea din care se auzea vocea pentru a încuviinţa.

Simţi pe piele atingerea oţelului rece, fîşîitul cuţitului prin cîrpe şi braţele îi fură eliberate. Acum picioarele. Obrajii ei erau uzi cînd căluşul dispăru.

Încet şi precaut, se ridică în capul oaselor în pat. *Dă ce ai mai bun*.

— D., spuse ea, nu ştiam că ţii atît mult la mine. Mă bucur că aşa simţi, dar, vezi tu, m-ai speriat cu asta.

Nici un răspuns. Ştia că e acolo.

— D., fraierul ăla de Ralph Mandy te-a enervat atît de

tare? L-ai văzut la mine acasă? Asta e, nu-i aşa? Îi spuneam că nu vreau să mă mai văd cu el. Pentru că vreau să mă văd cu tine. Nu o să mă mai întîlnesc niciodată cu Ralph.

— Ralph a murit, spuse Dolarhyde. Nu cred că i-a plăcut foarte tare.

Pe naiba. Sper că inventează.

— Nu te-am rănit niciodată, D. Nu am vrut niciodată să fac asta. Hai să fim prieteni, să facem sex şi să ne simţim bine, şi să uităm de asta.

— Taci, spuse el calm. O să-ţi spun ceva. Cel mai important lucru pe care-l vei auzi vreodată. La fel de important ca cele Zece Porunci. La fel de important ca Predica de pe Munte. Ai înţeles?

— Da, D. Eu...

— Taci. Reba, în Birmingham şi Atlanta s-au întîmplat nişte lucruri extraordinare. Ştii la ce mă refer?

Ea negă dînd din cap.

— Au tot fost pe la ştiri. Două familii au murit. Leeds. Şi Jacobi. Poliţia crede că au fost ucişi. Acum ştii?

Începu să nege, apoi îşi aminti şi încuviinţă din cap.

— Ştii cum i se spune celui care a fost la oamenii ăştia? Poţi vorbi.

— Zîna...

O mînă o înşfacă de obraji, făcînd-o să tacă.

— Gîndeşte-te bine şi răspunde corect.

— E nu-ştiu-care Dragon. Dragonul... Dragonul Roşu.

El se afla aproape de ea. Îi simţea respiraţia pe faţă.

— EU SUNT DRAGONUL.

Dîndu-se înapoi, împinsă de volumul şi de nemaipomenitul timbru al vocii lui, se lovi de tăblia de la capul patului.

— Dragonul te vrea, Reba. Te-a vrut dintotdeauna. Eu nu am vrut să i te dau. Astăzi am făcut ceva pentru tine ca el să nu te poată avea. Şi am greşit.

Acesta era D., cu D. putea vorbi.

— Te rog. Te rog nu-l lăsa să mă aibă. Nu o să-l laşi, te rog nu-l lăsa – eu sînt pentru *tine*. Ţine-mă la tine. Mă placi, ştiu că aşa e.

— Încă nu m-am hotărît. Poate nu mă pot abţine să nu i te dau. Nu ştiu. Vreau să văd dacă faci ce-ţi spun eu. O să faci? Pot conta pe tine?

— O să mă străduiesc. O să încerc. Nu mă speria prea tare, altfel n-o să pot.

— Ridică-te, Reba. Stai lîngă pat. Ştii în ce parte a camerei te afli?

Încuviinţă din cap.

— Ştii exact unde în casă te afli, nu-i aşa? Te-ai plimbat prin casă în timp ce eu dormeam, nu-i aşa?

— Dormeai?

— Nu fi proastă. Cînd am petrecut noaptea aici. Ai umblat prin casă, nu-i aşa? Ai găsit vreun lucru ciudat? L-ai luat şi l-ai arătat cuiva? Ai făcut asta, Reba?

— Am ieşit pur şi simplu afară. Tu dormeai, iar eu am ieşit afară. Jur.

— Atunci ştii unde se află uşa de la intrare, nu-i aşa?

Încuviinţă.

— Reba, pune-ţi mîinile pe pieptul meu. Ridică-le încet.

Să mă reped la ochii lui?

Mîinile lui îi cuprinseră beregata din ambele părţi.

— Să nu faci ceea ce gîndeşti sau strîng. Pune-ţi doar mîinile pe pieptul meu. Chiar la gît. Simţi cheia de pe lanţ? Scoate-mi-o de la gît. Uşor... e-n regulă. Acum voi vedea dacă pot avea încredere în tine. Du-te şi încuie uşa de la intrare şi adu-mi cheia înapoi. Du-te. Te aştept. Nu încerca să fugi. Te pot prinde.

Ea ţinea cheia în mînă, lanţul lovindu-i-se încet de coapsă. Îi era greu să meargă cu pantofii, dar nu se descălţă. Ticăitul ceasului o ajuta. Covor, podea, iar covor. Canapeaua. Mergi spre dreapta.

Ce-i mai bine? Ce? Să-i fac jocul sau să acţionez? Oare ceilalţi i-au făcut jocul? Respiraţia agitată o ameţise. Nu ameţi. Nu muri.

Depinde dacă uşa e deschisă. Află unde este el.

— Merg încotro trebuie?

Ea ştia că da.

— Mai sînt vreo cinci trepte. Vocea venea într-adevăr din dormitor.

Simţi curent pe faţă. Uşa era întredeschisă. Rămase între uşă şi vocea din spatele ei. Introduse cheia în broască de sub clanţă. Pe dinafară.

Acum. Iese repede, trage uşa şi răsuceşte cheia. Pe scări, fără baston, încercînd să-şi amintească unde era duba, alergînd. Alergînd. În ce – un tufiş – acum ţipînd. Țipînd.

— Ajutor. Ajutor. Ajutor. Ajutor. Alergînd pe pietriş. Un claxon de camion în depărtare. Autostrada în partea aceea, mers repede, şi mai repede, alergat, cît de repede putea, schimbînd direcţia cînd simţi iarbă în loc de pietriş, alergînd în zigzag pe drum.

În spatele ei paşi apropiindu-se repede, alergînd pe pietriş. Se opri şi luă un pumn de pietre, aşteptă pînă ce el fu aproape şi le aruncă, le auzi lovindu-se de el.

O apucă de umăr şi o întoarse, un braţ puternic sub bărbie, în jurul gîtului, strîngînd, strîngînd, sîngele bubuindu-i în urechi. Lovi în spate, lovi fluierul piciorului în vreme ce se aşternea liniştea.

47

În două ore lista angajaţilor bărbaţi albi între douăzeci şi cincizeci de ani care aveau dubiţă – era gata. Erau douăzeci şi şase de nume.

Departamentul de Vehicule Motorizate din Missouri oferise informaţii cu privire la culoarea părului din permisele de conducere, dar acest lucru nu era folosit ca o probă eliminatorie; Dragonul ar putea purta perucă.

Secretara lui Fisk, domnişoara Trillman, făcu copii după listă şi le distribui.

Locotenentul Fogel se uita pe lista cu nume cînd pagerul sună.

Fisk vorbi scurt la telefon cu sediul, acoperind apoi receptorul cu mîna.

— Domnule Crawford... Jack, un bărbat alb, Ralph Mandy, în vîrstă de treizeci şi opt de ani, a fost găsit împuşcat mortal acum cîteva minute în University City – adică în mijlocul oraşului, lîngă Washington University –, era în curtea din faţă a casei locuite de o femeie pe nume Reba McClane. Vecinii au spus că lucrează pentru Baeder. Uşa e descuiată, ea nu e acasă.

— Dandridge! strigă Crawford. Ce ştim despre Reba McClane.

— Lucrează în camera obscură. E oarbă. E de undeva din Colorado...

— Îl cunoşti pe Ralph Mandy?

— Mandy? făcu Dandridge. Randy Mandy?

— *Ralph* Mandy, lucrează aici?

O verificare a fişei de personal dovedi că nu.

— Coincidenţă poate, spuse Fogel.

— Poate, încuviinţă Crawford.

— Sper că Reba n-a păţit nimic, interveni domnişoara Trillman.

— O cunoşti? întrebă Graham.

— Am stat de cîteva ori de vorbă.

— Ştii ceva despre Mandy?

— Pe el nu-l cunosc. Singurul bărbat cu care am văzut-o, am văzut-o urcîndu-se în duba domnului Dolarhyde.

— Duba domnului Dolarhyde, domnişoară Trillman? Ce culoare are duba domnului Dolarhyde?

— Lăsaţi-mă să mă gîndesc. Maro închis, poate negru.

— Unde lucrează domnul Dolarhyde? întrebă Crawford.

— Este şef de producţie, spuse Fisk.

— Unde e biroul lui?

— Pe culoar.

Crawford se întoarse să vorbească cu Graham, dar el pornise deja.

Biroul domnului Dolarhyde era încuiat. Cu o cheie de la Întreţinere o deschise.

Graham intră şi aprinse lumina. Stătea nemişcat în uşă, examinînd camera cu privirea. Era foarte curat. Nu se vedea nici un lucru personal. Pe raftul pentru cărţi erau doar manuale tehnice.

Lampa de birou se afla în partea stîngă a scaunului, deci era dreptaci. Aveau nevoie de amprenta degetului mare stîng.

— Hai să punem praf pe mapa pentru hîrtii, îi spuse el lui Crawford, care se afla pe culoar, în spatele lui. Trebuie să pună degetul mare stîng pe clemă.

Începuseră să lucreze la sertare cînd privirea lui Graham fu atrasă de agenda de pe birou. Dădu paginile înapoi pînă la ziua de sîmbătă, 28 iunie, data crimelor Jacobi.

Agenda era goală în zilele de joi şi vineri de dinaintea acelui weekend.

Dădu paginile înainte pînă la ultima săptămînă din iulie. Joia şi vinerea erau goale. Era o însemnare miercuri: „AM 552 3:45-6:15”.

Graham copie mesajul.

— Vreau să aflu unde ajunge acest zbor.

— Lasă-mă să mă ocup eu de asta, tu vezi-ţi de treabă aici, spuse Crawford. Se îndreptă către un telefon de

pe culoar.

Graham se uita la un tub de adeziv dentar aflat în sertarul de jos al biroului cînd Crawford îl strigă de la uşă.

— Merge la Atlanta, Will. Hai să-l săltăm.

48

Apă rece pe faţa Rebei, scurgîndu-i-se în păr. Ameţeală. Ceva tare sub ea, înclinat. Întoarse capul. Lemn dedesubt. Un prosop rece şi umed îi şterse faţa.

— Te simţi bine, Reba?

Vocea calmă a lui Dolarhyde.

Se înfioră cînd o auzi.

— Uhhhh.

— Respiră adînc.

Trecu un minut.

— Crezi că poţi sta în picioare? Încearcă să te ridici.

Se putea ridica dacă o susţinea. Stomacul i se strînse. El aşteptă pînă ce spasmul trecu.

— Pe rampă. Îţi aminteşti unde te afli?

Ea încuviinţă din cap.

— Scoate cheia din uşă, Reba. Vino înăuntru. Acum încui-o şi pune cheia la gîtul meu. Aşa. Acum să mă asigur că e încuiată.

Auzi zgomotul făcut de clanţă.

— Acum du-te în dormitor. Ştii drumul.

Se împiedică şi căzu în genunchi, cu capul aplecat. El o ridică de braţe şi o duse pînă în dormitor.

— Şezi pe scaunul ăsta.

Se aşeză.

— DĂ-MI-O ACUM.

Ea se chinui să se ridice; mîinile mari de pe umeri o împiedicară.

— Stai liniştită, altfel nu-l pot ţine departe de tine, spuse Dolarhyde.

Amintirile începeau să-i revină. Nu voia asta.

— Încearcă, te rog, spuse ea.

— Reba, pentru mine totul s-a terminat.

El era în picioare, făcînd ceva. Mirosul de benzină era foarte puternic.

— Întinde mîna. Atinge asta. N-o apuca, doar atinge-o.

Ea simţi ceva ce semăna cu nişte nări netede de oţel. Ţeava unei puşti.

— Asta e o carabină, Reba. Un Magnum de calibrul doisprezece. Ştii ce o să facă?

Ea negă dînd din cap.

— Lasă mîna jos.

Ţeava rece fu proptită sub bărbie.

— Reba. Îmi doresc să fi putut avea încredere în tine. Am vrut să am încredere în tine.

Părea că plînge.

— Te-ai simţit atît de bine.

Plîngea.

— La fel şi tu, D. Îmi place. Te rog, nu-mi face rău acum.

— Pentru mine totul s-a terminat. Nu i te pot lăsa. Ştii ce va face?

Strigînd.

— Ştii ce va face? Te va muşca pînă te va omorî. Mai bine vii cu mine.

Auzi un chibrit, simţi miros de sulf, auzi un fîşîit. Căldură în cameră. Fum. Foc. Lucrul de care se temea cel mai tare pe lume. Foc. Orice altceva ar fi fost de preferat. Speră să fie ucisă de prima împuşcătură. Îşi încordă picioarele, gata să fugă.

Hohotind.

— Oh, Reba, nu pot suporta să te văd arzînd.

Ţeava se îndepărtă de gîtul ei.

Ambele încărcătoare ale carabinei se descărcară cînd ea se ridică în picioare.

Asurzită, crezu că a fost împuşcată, crezu că e moartă, simţi bufnitura grea pe podea.

Apoi fum şi trosnetul flăcărilor. Foc. Focul o readuse la realitate. Simţea căldură pe mîini şi pe faţă. Afară. Călcă pe nişte picioare, se împiedică de piciorul patului.

Mergi aplecată pe sub fum, se spune. Nu fugi, o să te împiedici de obstacole şi o să mori.

Era încuiată. Încuiată. Mergînd, ghemuită, cu degetele bîjbîind pe podea, găsi picioarele – celălalt capăt, găsi păr,

atinse ceva moale sub păr. Doar o masă amorfă, aşchii de os ascuţite şi înăuntru un ochi desprins.

Cheie în jurul gîtului... repede. Ambele mîini pe lanţ, picioarele sub ea, înşfăcă. Lanţul se rupse, iar ea căzu pe spate, se ridică din nou. Se întoarse, derutată. Încercînd să simtă, să audă cu urechile ei asurzite dincolo de trosniturile focului. Marginea patului... care margine? Se împiedică de cadavru, încercă să asculte.

BANG, BANG, ceasul bătînd. BANG, BANG, în sufragerie. BANG, BANG, ia-o la dreapta.

Gîtul uscat de fum. BANG, BANG. Uşă aici. Sub mîner. N-o scăpa. Declicul încuietorii. O deschise repede. Aer. Pe rampă. Aer. Se prăbuşi în iarbă. Din nou în patru labe, tîrîndu-se.

Se ridică în genunchi ca să bată din palme, auzi ecoul trimis de casă şi se depărtă de ea, respirînd adînc pînă ce se putu ridica din nou, mers, alergare pînă se lovi de ceva, din nou alergare.

49

Nu le-a fost uşor să depisteze casa lui Francis Dolarhyde. Adresa înscrisă la Gateway era un oficiu poştal din St. Charles.

Chiar şi departamentul şerifului din St. Charles fu nevoit să consulte o hartă a companiei de electricitate pentru a fi siguri.

Echipa şerifului întîmpina brigada SWAT din St. Louis în cealaltă parte a rîului, iar caravana se deplasă în linişte pe Autostrada Naţională 94. Drumul era indicat de un ajutor de şerif aflat lîngă Graham, în maşina din frunte. Crawford se aplecă între ei de pe scaunul din spate şi-şi supse dinţii. Traficul era degajat în nordul oraşului St. Charles, o furgonetă plină cu copii, un autobuz Greyhound, un camion de tractare.

Văzură vîlvătaia pe cînd părăseau limita nordică a oraşului.

— Asta *e!* spuse ajutorul de şerif. Aici este!

Graham apăsă pe acceleraţie. Vîlvătaia devenea din ce în ce mai mare şi mai puternică pe măsură ce înaintau pe autostradă.

Crawford pocni din degete în microfon.

— Către toate unităţile, casa care arde este casa lui. Fiţi cu ochii în patru. Poate o să iasă. Şerifule, dacă vrei, lasă-ne să instalăm aici o blocadă.

Un nor gros de fum şi scîntei se deplasa către sud-est, ajungînd acum deasupra lor.

— Aici, stop, intră pe pietriş, spuse şeriful.

Atunci zăriră femeia – o siluetă întunecată pe fundalul incendiului, o zăriră exact în clipa în care îi auzi şi ea venind şi ridică mîinile implorator către ei.

Şi apoi o flacără imensă izbucni în sus şi lateral, arzînd grinzi şi tocuri de geamuri, descriind încet arcuri mari pe cerul nopţii; duba explodă, dîra portocalie a copacilor în flăcări răbufni şi se stinse brusc. Pămîntul se cutremură cînd suflul exploziei zgudui maşinile poliţiei.

Femeia era întinsă pe şosea cu faţa în jos. Crawford, Graham şi poliţiştii alergară către ea prin ploaia de flăcări, cîţiva trecînd în fugă pe lîngă ea cu armele scoase.

Crawford o luă pe Reba de la un poliţist care-i scutura scînteile din păr.

O apucă de braţe, cu faţa lipită de faţa ei, roşie în lumina flăcărilor.

— Francis Dolarhyde, spuse el. O scutură încetişor. Francis Dolarhyde, unde e?

— Înăuntru, spuse ea, ridicînd mîna murdară către flăcări, apoi lăsînd-o să cadă. E acolo, mort.

— Eşti *sigură?* Crawford o privi în ochii lipsiţi de vedere.

— Am fost cu el.

— Povesteşte-mi, te rog.

— S-a împuşcat în faţă. L-am atins. El a dat foc casei. S-a împuşcat în faţă. L-am atins. Era pe podea. L-am atins, pot să stau jos, vă rog?

— Da, spuse Crawford. O duse în spatele maşinii poliţiei. O luă în braţe şi o lăsă să plîngă pe umărul său.

Graham stătu în mijlocul străzii şi privi flăcările pînă ce i se roşi faţa şi îl duru.

Vîntul ridică fumul dispersat care acoperi Luna.

50

Vîntul de dimineaţă era călduţ şi umed. Sufla nori zdrenţuiţi peste focarele înnegrite de pe locul în care se aflase casa lui Dolarhyde. Fumul subţire se împrăştia peste cîmpuri.

Cîţiva stropi de ploaie atinseră cărbunii şi explodară în mici balonaşe de aburi şi cenuşă.

Un trăsnet căzu în apropiere, lumina lui învîrtejindu-se.

S. E. Aynesworth, şeful departamentului Explozive din FBI, stătea cu Graham lîngă ruine în partea din care bătea vîntul, turnînd cafea dintr-un termos.

Aynesworth se ghemui cînd şeful pompierilor ajunse în mijlocul flăcărilor cenuşii cu o greblă.

— Slavă Domnului că îi e încă prea fierbinte ca să răscolească prea mult, spuse el cu jumătate de gură.

Fusese foarte prietenos cu autorităţile. Lui Graham îi vorbea pe şleau.

— La dracu', trebuie să mă apuc de treabă, să găsesc ce se mai poate găsi. Cînd toţi grangurii mici şi mari or să-şi termine cafeaua, locul ăsta o să arate ca o fermă de curcani.

Pînă la sosirea de la Washington a nepreţuitei maşini îndrăgite a lui Aynesworth, trebuia să se descurce cu ce putuse aduce cu avionul. Scoase un rucsac de puşcaş marin din portbagajul unei maşini de patrulare şi despachetă hainele antitermice, ghetele şi salopeta din azbest.

— Cum s-a văzut cînd a luat foc, Will?

— O explozie de lumină intensă care s-a terminat brusc. Apoi s-a întunecat în partea de jos. Multe lucruri au sărit în sus, tocuri de geamuri, bucăţi de tavan şi gunoaie zburînd care încotro, rostogolindu-se pe cîmp. A fost o undă de şoc, apoi vînt. A explodat, apoi s-a liniştit din nou. De parcă s-ar fi stins focul.

— Focul ardea bine cînd a explodat?

— Da, ieşea prin acoperiş şi prin ferestrele de la

parter şi de la etaj. Copacii ardeau.

Aynesworth alese doi pompieri pe care îi puse să pregătească un furtun, şi un al treilea îmbrăcat în azbest care să stea lîngă cablul troliului în cazul în care ar cădea ceva pe el.

Curăţă scările pivniţei, acum sub cerul liber, şi coborî prin încrengătura de lemne înnegrite. Putea sta doar în reprize de cîteva minute. Făcu opt drumuri.

Din tot efortul obţinu doar o bucată plată de metal deformat, dar aceasta părea să-l facă fericit.

Roşu la faţă şi transpirat, dezbrăcă hainele de azbest şi se aşeză pe bara de protecţie a maşinii de pompieri cu pelerina unui coleg aruncată pe umeri.

Puse bucata de metal pe pămînt şi o curăţă de un strat de cenuşă.

— Dinamită, îi spuse lui Graham. Uite aici, vezi modelul de ferigă din metal? Asta este dimensiunea potrivită pentru un portbagaj sau o cutie cu efecte personale. Probabil asta e. Dinamită într-o cutie cu efecte personale. Totuşi, nu a explodat în subsol. Eu cred că la parter. Vezi copacul tăiat acolo unde l-a lovit marmura de pe masă? Aruncată lateral. Dinamita s-a aflat în ceva care a ferit-o de foc o vreme.

— Dar rămăşiţe?

— Poate că n-au rămas multe, dar întotdeauna e cîte ceva. Avem mult de căutat. O să-l găsim. Ţi-l voi da într-o punguţă.

Un sedativ o adormi în cele din urmă pe Reba McClane la Spitalul De Paul puţin după lăsarea întunericului. Ţinea ca poliţista să stea aproape de patul ei. Se trezi de cîteva ori în timpul dimineţii şi o prinse pe femeie de mînă.

Cînd ceru micul dejun, i-l aduse Graham.

Cum s-o abordeze? Cîteodată le era mai uşor dacă te purtai impersonal. Cu Reba McClane nu era cazul.

Se prezentă.

— Îl cunoşti? o întrebă ea pe poliţistă.

Graham îi întinse poliţistei actele. Nu era nevoie.

— Ştiu că este un ofiţer federal, domnişoară McClane.

În cele din urmă, ea îi povesti totul. Despre timpul petrecut cu Francis Dolarhyde. Avea gîtul uscat şi se oprea des ca să sugă bucăţi de gheaţă.

El îi puse întrebări incomode şi ea îi răspunse, la un moment dat făcîndu-i semn cu mîna către uşă în timp ce poliţista îi ţinea ligheanul ca să vomite.

La întoarcerea lui, era palidă, dar cu faţa spălată şi radioasă.

Îi puse şi ultima întrebare şi închise carneţelul.

— N-o să te mai pun să treci prin asta, spuse el, dar mi-ar plăcea să revin pe-aici doar ca să te salut şi să văd ce mai faci.

— Cum te-ai putea abţine? Fermecătoare cum sunt.

Pentru prima oară văzu lacrimi şi înţelese ce o durea.

— Ne scuzi un minut, ofiţer? ceru Graham.

O luă pe Reba de mînă.

— Uite ce e. Dolarhyde avea multe probleme, dar cu tine nu e nimic în neregulă. Ai spus că era bun şi atent cu tine. Te cred. Asta ai scos tu la lumină din el. În cele din urmă, nu te-a putut omorî şi nu te-a putut privi murind. Oamenii care studiază acest caz spun că încerca să renunţe. De ce? Fiindcă l-ai ajutat tu. Ai salvat probabil cîteva vieţi. Nu ai atras un monstru. Ai atras un om posedat de un monstru. Nu e nimic în neregulă cu tine, puştoaico. Dacă crezi asta, greşeşti. O să mă întorc să te văd peste o zi sau două. Sînt nevoit să privesc poliţişti toată ziua şi simt nevoia unei evadări – încearcă să faci ceva cu părul tău cît eşti aici.

Ea dădu din cap şi-i arătă uşa. Parcă zîmbise, dar nu era sigur.

Graham o sună pe Molly de la sediul FBI din St. Louis. La telefon răspunse bunicul lui Willy.

— Sînt Will Graham.

— Bună ziua, domnule Graham.

Bunicii lui Willy îi spuneau întotdeauna „Domnule

Graham”.

— Mama spune că s-a sinucis. Se uita la televizor cînd au transmis ştirea. Norocul dracului. V-a scutit pe voi de multă bătaie de cap. Ne-a scutit şi pe noi, contribuabilii, să mai plătim şi pentru asta. Chiar era alb?

— Da, domnule. Blond. Părea scandinav.

Bunicii lui Willy erau scandinavi.

— Pot vorbi cu Molly, vă rog?

— Te întorci în Florida acum?

— Curînd. Molly este acolo?

— Mama, vrea să vorbească cu Molly. E în baie, domnule Graham. Nepotul meu ia din nou micul dejun. Îi prieşte aerul. Ar trebui să-l vezi pe neastîmpăratul ăsta cum mănîncă. Pun pariu că s-a îngrăşat cu vreo trei kilograme. Iat-o.

— Bună.

— Salut, grozavule.

— Veşti bune, hm?

— Aşa se pare.

— Eram în grădină. Buni a ieşit şi mi-a spus că a văzut la televizor. Tu cînd ai aflat?

— Azi-noapte tîrziu.

— De ce nu m-ai sunat?

— M-am gîndit că doarme buni.

— Nu, se uita la Jimmy Carson. Nici nu-ţi pot spune cît de bucuroasă e că nu mai trebuie să-l prinzi tu.

— Eu o să mai stau pe-aici o vreme.

— Patru-cinci zile?

— Nu ştiu exact. Poate nu chiar atît de mult. Vreau să te văd, puştoaico.

— Şi eu vreau să te văd după ce termini toată treaba.

— Azi e miercuri. Pe vineri ar trebui să...

— Will, buni i-a invitat pe toţi unchii şi mătuşile lui Willy din Seattle săptămîna viitoare, şi...

— Las-o pe buni. Oricum, cine e buni?

— Cînd Willy era mic nu putea să pronunţe...

— Vino acasă cu mine.

— Will, *te-am* aşteptat. Ei nu apucă niciodată să-l

vadă pe Willy şi încă cîteva zile...

— Vino tu singură. Lasă-l pe Willy acolo, iar fosta ta soacră îl poate sui într-un avion săptămîna viitoare. Ştii ce – hai să mergem la New Orleans. Ştiu un loc care se cheamă...

— Nu cred. Lucrez – cu jumătate de normă – la un magazin de-aici, din oraş, şi ar trebui să le dau un preaviz.

— Molly, ce s-a întîmplat?

— Nimic. E totul în regulă... Sînt atît de tristă, Will. Ştii că am venit aici după ce tatăl lui Willy a murit.

Ea spunea întotdeauna „tatăl lui Willy” de parcă ar fi fost o instituţie. Nu-i spunea niciodată pe nume.

— Şi am fost împreună cu toţii – eu mi-am revenit, m-am mai liniştit. Acum m-am mai liniştit, şi eu...

— O mică diferenţă: eu nu am murit.

— Nu vorbi aşa.

— Cum? Cum aşa?

— Te-ai supărat.

Graham închise ochii o clipă.

— Alo?

— Nu m-am supărat, Molly. Faci ce vrei. O să te sun cînd se liniştesc lucrurile pe-aici.

— Poţi veni aici.

— Nu cred.

— De ce nu? E loc destul. Buni o să...

— Molly, ei nu mă înghit şi ştii de ce. De fiecare dată cînd se uită la mine, îşi aduc aminte.

— Nu eşti corect şi nici nu ai dreptate.

Graham era foarte obosit.

— Bine. Sînt nişte împuţiţi şi-mi provoacă greaţă – încearc-o pe asta.

— Nu spune aşa ceva.

— Ei vor băiatul. Poate că pe tine te plac într-adevăr, probabil că da, în cazul în care se gîndesc vreodată la asta. Dar ei vor băiatul, şi te vor lua şi pe tine. Nu mă vor pe mine, şi nici nu mă interesează. *Eu* te vreau *pe tine*. În Florida. Şi pe Willy cînd se va plictisi de poneiul lui.

— O să te simţi mai bine după un pui de somn.

— Mă îndoiesc. Uite ce e, o să te sun cînd o să ştiu exact ce se-ntîmplă pe-aici.

— Bine.

Închise.

— *Rahat*, spuse Graham. *Rahat*.

Crawford băgă capul pe uşă.

— Te-am auzit spunînd *rahat*?

— Da.

— Înveseleşte-te. A sunat Aynesworth de pe teren. Are ceva pentru tine. Spune că ar trebui să mergem, a primit veste de la poliţia locală.

51

Aynesworth turna cu grijă cenuşă în canistrele proaspăt vopsite cînd Graham şi Crawford ajunseră la ruinele înnegrite de pe locul în care se aflase casa lui Dolarhyde.

Era murdar şi avea o băşică mare sub ureche. Agentul special Janowitz de la Explozive se plimba prin pivniţă.

Un bărbat înalt se agita în spatele unui Oldsmobile prăfuit parcat pe drum. Le tăie calea cînd Graham şi Crawford traversau curtea.

— Tu eşti Crawford?

— Exact.

— Robert L. Dulaney. Sînt procuror, iar aceasta este jurisdicţia mea.

Le arătă cartea de vizită. Pe ea scria „Votaţi pentru Robert L. Dulaney”.

Crawford aşteptă.

— Omul tău de aici are nişte dovezi care trebuie să-mi fie predate. M-a lăsat să aştept aproape o oră.

— Îmi pare rău pentru deranj, domnule Dulaney. El a respectat instrucţiunile mele. Hai să luăm loc în maşina dumneavoastră şi să lămurim problema.

Şeful de secţie Aynesworth zîmbi, scoţînd la iveală nişte dinţi albi pe faţa murdară. Scotocise prin cenuşă toată dimineaţa.

— În calitate de şef de secţie, îmi face mare plăcere...

—... să-ţi arăţi colţii, ştim asta, spuse Janowitz, ieşind din ruinele pivniţei.

— Linişte în front, soldat Janowitz. Adu cele necesare.

Îi aruncă lui Janowitz un set de chei de maşină.

Din portbagajul unui sedan al FBI-ului, Janowitz aduse o cutie lungă de carton. De fundul cutiei era legată o carabină, cu magazia arsă şi cu ţevile deformate de căldură. Într-o cutie mai mică era un pistol automat înnegrit.

— Pistolul a rezistat mai bine, spuse Aynesworth. Cei de la balistică vor face proba balistică pentru identificare. Vino, Janowitz, să-i dăm drumul.

Aynesworth luă de la el trei pungi termice de plastic.

— Faţă şi mijloc, Graham.

O clipă, veselia dispăru de pe faţa lui Aynesworth. Acesta era un ritual vînătoresc, precum mîzgălirea cu sînge a frunţii lui Graham.

— A fost un spectacol pe cinste.

Aynesworth îi dădu pungile lui Graham.

Una conţinea vreo cinci centimetri dintr-un femur uman ars şi un os de şold. O alta – un ceas de mînă. În a treia se aflau dinţii.

Proteză era înnegrită şi ruptă, şi doar jumătate din ea se afla acolo, dar în jumătatea aceea era montat un incisiv inconfundabil.

Graham presupuse că ar trebui să spună ceva.

— Mulţumesc, mulţumesc mult.

Clătină puţin capul şi se simţi uşurat de-a binelea.

—... piesă de muzeu, spuse Aynesworth. Trebuie să o predăm curcanului, nu-i aşa, Jack?

— Da. Dar sînt nişte profesionişti la biroul procurorului din St. Louis. O să vină şi o să facă un mulaj.

Crawford şi ceilalţi se alăturară procurorului lîngă maşina lui.

Crawford rămase singur lîngă casă. Ascultă şuieratul vîntului prin şeminee. Spera ca Bloom să vină aici cînd se va face bine.

Graham voia să afle mai multe despre Dolarhyde. Voia să ştie ce se întîmplase aici, cum luase naştere Dragonul. Dar deocamdată era sătul.

O pasăre se aşeză pe coşul unui şemineu şi începu să fluiere.

Graham fluieră şi el drept răspuns.

Se putea duce acasă.

52

Graham zîmbi cînd simţi avionul săltînd şi ducîndu-l departe de St. Louis, întorcîndu-se în bătaia soarelui către sud, apoi est şi în cele din urmă către casă.

Molly şi Willy vor fi acolo. „Hai să nu ne mai prostim şi să ne tot spunem cui îi pare rău şi de ce. O să te iau din Marathon, tipule”, spusese ea la telefon.

Cu timpul spera să poată reţine cîteva momente plăcute – satisfacţia de a-i vedea la lucru pe oamenii aceia dedicaţi meseriei lor. Bănuia că puteai găsi asta oriunde dacă ştiai unde să cauţi.

Era normal să le mulţumească lui Lloyd Bowman şi lui Beverly Katz, aşa că le spusese la telefon că fusese o mare plăcere să lucreze din nou cu ei.

Un singur lucru îl deranja puţin: felul în care s-a simţit cînd Crawford s-a întors de la telefon şi a spus „E Gateway”.

A fost probabil cea mai mare şi sălbatică bucurie care a explodat vreodată înlăuntrul lui. Era tulburător să ştie că momentul acela fusese cea mai fericită clipă a vieţii sale, în camera aglomerată a juraţilor din Chicago. *Cînd ştia înainte de a şti de fapt.*

Nu i-a spus lui Lloyd Bowman ce simţise. Nici nu era nevoie. „Ştii, cînd teorema lui s-a dovedit adevărată, Pitagora a oferit Muzei o sută de boi, spusese Bowman. Nimic mai romantic, nu-i aşa? Nu răspunde – durează mai mult dacă nu iroseşti în cuvinte sentimentul acesta.”.

Graham se nelinişti mai tare pe măsură ce se apropia de casă şi de Molly. În Miami trebuia să iasă pe platformă şi să se îmbarce pe *Mătuşa Lula*, bătrînul DC-3 care zbura la Marathon.

Îi plăceau DC-3-urile. Astăzi îi plăcea totul.

Mătuşa Lula fusese construită cînd Graham avea cinci ani, iar aripile ei erau întotdeauna murdare de un strat de ulei care curgea din motor. Avea mare încredere în ea. Alergă către ea ca şi cînd ar fi aterizat într-un luminiş din

junglă anume ca să-l salveze.

Luminile din Islamorada se apropiau pe măsură ce insulă se derula pe sub aripă. Graham putea vedea încă valurile înspumate de partea Atlanticului. În cîteva minute aterizau în Marathon.

Era ca atunci cînd fusese prima oară la Marathon. Şi atunci sosise la bordul bătrînei *Mătuşei Lula*, şi de multe ori după aceea a fost la aeroport pentru a o privi aterizînd, încet şi sigur, cu flapsurile coborîte, cu flăcări ieşind din eşapament şi pasagerii în siguranţă dincolo de geamurile luminate.

Şi decolările erau frumoase, dar cînd bătrînul avion lua o curbă largă spre nord, se întrista în aerul aspru al despărţirilor. Se învăţase să privească doar aterizările şi întîmpinările.

Asta a fost înainte de Molly.

Cu o ultimă zvîcnire, avionul se lăsă pe pistă. Graham îi văzu pe Molly şi pe Willy în spatele gardului, sub luminile aeroportului.

Willy stătea ţeapăn în faţa ei. A stat acolo pînă ce Graham a ajuns lîngă ei. Abia atunci a început să se plimbe împrejur, să examineze lucrurile care îl interesau. Graham îl îndrăgea pentru asta.

Molly era la fel de înaltă ca şi Graham, un metru şaptezeci şi cinci. Un sărut pătimaş în public produce adesea un fior plăcut, probabil fiindcă aceste sărutări se dau de obicei în pat.

Willy se oferi să-i care valiza, însă el îi dădu geanta cu haine.

Pe drumul către Sugarloaf Key, cu Molly la volan, Graham îşi aminti lucrurile ce se vedeau în lumina farurilor, imaginîndu-şi restul.

Cînd deschise portiera în curte, putu auzi marea.

Willy intră în casă cu geantă pe cap, partea de jos a acesteia lovindu-l peste picioare.

Graham rămase absent în curte, alungînd ţînţarii de pe faţă.

Molly puse mîna pe obrazul lui.

— Trebuie să intri în casă pînă nu te devorează.

Încuviinţă. Ochii lui erau umezi.

Ea mai aşteptă o clipă, acoperindu-şi capul cu braţele şi privi către el ridicînd din sprîncene.

— Martini Tanqueray, fripturi, îmbrăţişări şi altele. Pe aici... Şi factura de lumină şi cea de telefon şi lungi conversaţii cu copilul meu, adăugă ea cu jumătate de gură.

53

Graham şi Molly îşi doreau foarte tare ca între ei lucrurile să fie aşa cum fuseseră înainte, să continue de unde rămăseseră.

Cînd şi-au dat seama că nu era aşa, nemărturisita constatare rămase alături de ei ca o prezenţă nedorită în casă. Asigurările reciproce pe care încercară să şi le ofere şi ziua şi noaptea pe întuneric ocoleau esenţialul.

Molly nu i se păruse niciodată mai frumoasă. Îi admira farmecul de la o distanţă greu de suportat.

Ea încerca să se poarte frumos cu el, dar fusese la Oregon şi dezgropase securea războiului.

Willy simţea acest lucru şi era distant faţă de Graham, enervant de politicos.

Sosi o scrisoare de la Crawford. Molly o aduse o dată cu corespondenţa şi nu pomeni nimic de ea.

Conţinea o imagine cu familia Sherman, reprodusă de pe un film. Nu totul se făcuse scrum, explica biletul lui Crawford. Examinînd cîmpul de lîngă casă, se găsise această poză alături de alte cîteva lucruri pe care explozia le aruncase departe de foc.

Aceşti oameni erau probabil în vizorul lui, scria Crawford „Sînt în siguranţă acum. M-am gîndit că ai vrea să afli.”.

Graham i-o arătă lui Molly.

— Vezi? De-asta. De-asta a meritat.

— Ştiu, spuse ea. Înţeleg, chiar înţeleg.

Peştii se zbenguiau în lumina lunii. Molly pregătise o gustare, au pescuit, şi au făcut focul, dar totul era în zadar.

Bunicul şi buni i-au trimis lui Willy o poză cu poneiul şi el o lipi pe un perete în camera lui.

Cea de-a cincea zi acasă era ultima înainte că Graham şi Molly să se întoarcă la lucru în Marathon. Au pescuit în golf, plimbîndu-se un sfert de milă de-a lungul plajei curbate pînă într-un loc în care avuseseră noroc cîndva.

Graham decisese să stea de vorbă cu amîndoi deodată.

Expediţia nu începuse bine. Willy lăsase deoparte undiţa pe care i-o echipase Graham şi luase în schimb noua lansetă pe care i-o trimisese bunicul.

Pescuiră trei ore în tăcere. Graham deschise de cîteva ori gura să spună ceva, dar nu i se păru potrivit.

Era sătul să fie antipatic.

Graham prinse patru peşti folosind ca momeală musca. Willy nu prinse nimic. Folosea o Rapala cu trei cîrlige medii pe care i-o dăduse bunicul. Pescuia prea repede, arunca de multe ori, scotea undiţa din apă prea repede, pînă ce se înroşi la faţă, iar tricoul i se udă de transpiraţie.

Graham intră în apă, scurmă nisipul în urma unui val şi scoase doi răcuşori, cu picioarele atîrnîndu-le din carapace.

— Nu vrei una din astea, amice?

Îi întinse momeala.

— O să rămîn la Rapala. Ştiai că a fost a tatălui meu?

— Nu, spuse Graham.

O privi pe Molly.

Ea se lăsă pe vine şi privi o fregată zburînd în înaltul cerului.

Se ridică şi se scutură de nisip.

— Mă duc să pregătesc nişte sandvişuri, spuse ea.

După plecarea ei, Graham fu tentat să stea de vorbă cu copilul între patru ochi. Nu. Willy s-ar fi luat după mama lui. O să aştepte întoarcerea lui Molly. De data asta o va face.

Ea se întoarse repede fără sandvişuri, mergînd grăbită pe nisipul bătătorit al golfului.

— E Jack Crawford la telefon. I-am spus că o să revii tu, dar susţine că e urgent, zise ea, examinîndu-şi o unghie. Mai bine te-ai grăbi.

Graham roşi. Înfipse mînerul undiţei în nisip şi traversă dunele. Era mai rapid decît de-a lungul plajei dacă nu-ţi păsa de zgîrieturile tufişurilor.

Auzi un fîşîit adus de vînt şi, de teama unui şarpe cu clopoţei, cercetă atent pămîntul cînd intră în lăstărişul de cedru.

Văzu ghete sub un tufiş, strălucirea unei lentile şi o siluetă kaki ridicîndu-se. Privi direct în ochii galbeni ai lui Francis Dolarhyde şi teama îi grăbi bătăile inimii.

Văzu apărînd un pistol automat şi ridică piciorul, îl lovi cînd la capătul ţevii apăru o sclipire galbenă, iar pistolul zbură în ciulini. Graham pe spate, ceva arzîndu-i în stînga pieptului, se aruncă în jos pe dună către plajă.

Dolarhyde sări şi ateriză pe abdomenul lui Graham cu ambele picioare, cu cuţitul scos, fără să se uite în direcţia din care veneau ţipetele de la marginea apei. Îl ţintui pe Graham cu genunchii, ridică cuţitul şi icni cînd lovi. Lama trecu pe lîngă ochiul lui Graham şi i se înfipse adînc în obraz.

Dolarhyde se trase mai în faţă şi se lăsă cu toată greutatea pe mînerul cuţitului pentru a-l împlînta prin capul lui Graham.

Undiţa şuieră cînd Molly lovi cu toată puterea faţa lui Dolarhyde. Cîrligele Rapalei se înfipseră adînc în obrazul lui, iar mulineta cîrîi, eliberînd fir pe măsură ce Molly trăgea undiţa ca să lovească din nou.

Dolarhyde mîrîi, îşi prinse faţa în palme cînd ea lovi, şi cîrligele i se înfipseră şi în mîna. Cu o mînă liberă, cu una imobilizată pe obraz, trase cuţitul şi porni după ea.

Graham se rostogoli, se ridică în genunchi, apoi în picioare, cu ochii sălbatici şi sîngele şiroind, şi alergă, alergă după Dolarhyde, alergă pînă se prăbuşi.

Molly alerga către dune, Willy în faţa ei. Dolarhyde în spatele lor, trăgînd undiţa după el. Se prinse într-un tufiş, ceea ce îl făcu să se oprească urlînd înainte să se gîndească să taie firul.

— Fugi, puiule, fugi, puiule, fugi, puiule! Nu te uita înapoi, gîfîi ea.

Avea picioarele lungi şi se apropia de copilul din faţa ei, auzind trosnetul tufişurilor din ce în ce mai aproape, în spatele ei.

Aveau o sută de metri avans cînd părăsiseră dunele, şaptezeci de metri cînd au ajuns la casă. În goană pe scări. Intrară în dulapul lui Willy.

Către Willy:

— Stai aici.

Din nou jos pentru a-l înfrunta. Către bucătărie, încă nepregătită, scotocind frenetic după arma cu încărcător de viteză.

Uitase poziţia, uitase cum se ocheşte, dar strînse mînerul pistolului cu ambele mîini şi cînd uşa zbură de perete, îi găuri coapsă.

— Amma!

Şi îl împuşcă în plină figură, ţintuindu-l de uşă, ca apoi să se prăbuşească încet pe podea şi alergă către el şi-l împuşcă de încă două ori în cap cînd se tîra către perete, cu scalpul căzut pînă la bărbie.

Willy rupse un cearşaf şi plecă în căutarea lui Will. Picioarele îi tremurau şi căzu de cîteva ori cînd traversă curtea.

Ajutoarele şerifului şi ambulanţele sosiră chiar înainte ca Molly să se gîndească să-i cheme. Era sub duş cînd ei intrară în casă cu pistoalele scoase. Îşi spăla frenetic urmele de sînge şi oase de pe faţă şi din păr şi nu putu răspunde la întrebările pe care i le punea un poliţist prin perdeaua duşului.

Un poliţist ridică în cele din urmă receptorul telefonului care suna şi vorbi cu Crawford în Washington, care îi chemase şi auzise împuşcăturile.

— Nu ştiu, acum îl aduc, spuse poliţistul privind targa pe geam. Nu mi se pare că arată bine, spuse el.

54

Pe peretele din faţa patului se afla un ceas cu cifrele suficient de mari pentru a putea fi citite în ciuda medicamentelor şi a durerii.

Cînd Will Graham fu în stare să deschidă ochiul drept, văzu ceasul şi ştiu unde se afla – la reanimare. Privea ceasul. Mişcările lui îl asigurau că timpul trece, că momentul acesta va trece.

De asta fusese pus acolo.

Arăta ora patru. Nu avea idee care patru, nu-i păsa cîtă vreme limbile se mişcau. Adormi.

Ceasul arăta ora opt cînd deschise din nou ochii.

Cineva era lîngă el. Întoarse încet ochiul. Era Molly, privind pe fereastră. Era slăbită. Încercă să vorbească, dar simţi o durere insuportabilă cînd mişcă falca. Capul şi pieptul nu zvîcneau în acelaşi ritm. Era mai degrabă o sincopă. Scoase un sunet cînd ea părăsi camera.

Văzu un geam luminat cînd au procedat la o intervenţie chirurgicală asupra corzilor vocale.

Din nou lumină galbenă cînd văzu faţa lui Crawford aplecată asupra lui.

Graham reuşi să clipească. Cînd Crawford zîmbi, lui Graham i se păru că vede o bucată de spanac între dinţii lui.

Ciudat. Crawford detesta mai toate legumele.

Graham mimă gestul de a scrie pe cearşaful de sub el.

Crawford îi strecură carneţelul în mînă şi-i puse un pix între degete.

„Willy OK”, scrise el.

— Da, e bine, spuse Crawford. Molly de asemenea. A fost aici cînd dormeai. Dolarhyde e mort, Will. Pe cuvînt că e mort. I-am luat chiar eu amprentele şi l-am pus pe Price să le compare. Nu e nici o îndoială. E mort.

Graham desenă un semn de întrebare pe foaie.

— O să vorbim şi despre asta. Voi fi prin preajmă şi-ţi

voi spune toată povestea cînd te vei simţi mai bine. Nu mă lasă să stau decît cinci minute.

„Acum”, scrise Graham.

— A vorbit doctorul cu tine? Nu? Mai întîi despre tine – o să te faci bine. Ochiul tău e doar umflat ca urmare a rănii adînci de cuţit din obraz. L-au aranjat dar o să mai dureze. Ţi-au scos splina. Dar cine are nevoie de ea? Price şi-a pierdut-o în Birmania în '41.

O soră ciocăni în geam.

— Trebuie să plec. Ăştia nu respectă pe nimeni pe-aici. Pur şi simplu te-aruncă afară cînd ţi-a expirat timpul. Ne vedem mai tîrziu.

Molly era în sala de aşteptare de la reanimare. Mai erau acolo o mulţime de oameni obosiţi.

Crawford se îndreptă către ea.

— Molly...

— Bună, Jack, spuse ea. *Tu* arăţi chiar bine. Nu vrei să-i faci un transplant de faţă?

— Nu spune asta, Molly.

— L-ai văzut?

— Da.

— Nu credeam că-l pot privi, dar am putut.

— Or să-l aranjeze. Mi-a spus doctorul. O pot face. Vrei să stea cineva cu tine, Molly? E Phyllis jos, ea...

— Nu. Nu mai face nimic pentru mine.

Se întoarse, căutînd un şerveţel. El văzu scrisoarea cînd Molly deschise geanta: un plic mov elegant din care mai văzuse.

Crawford ura asta. Trebuia să i-l ceară.

— Molly?

— Ce e?

— Will a primit o scrisoare?

— Da.

— Soră medicală ţi-a dat-o?

— Da, ea mi-*a dat-o*. Mai au şi nişte flori de la toţi *prietenii* lui din Washington.

— Pot să văd scrisoarea?

— O să i-o dau lui cînd o să vrea.

— Te rog, lasă-mă să o văd.

— De ce?

— Pentru ca să nu afle... tocmai de la persoana aceea.

Era ceva în neregulă cu expresia de pe chipul lui, iar ea privi către scrisoare şi o scăpă, cu tot cu geantă. Un ruj se rostogoli pe podea.

Aplecîndu-se să-i ridice lucrurile, îi auzi paşii îndepărtîndu-se pe coridor, abandonînd poşeta.

El îi dădu poşeta sorei de serviciu.

Crawford ştia că lui Lecter îi era imposibil să facă rost de ceea ce avea nevoie, dar cu omul ăsta nu voia să-şi asume riscuri.

Puse un internist să-i scaneze scrisoarea în laboratorul de raze X. Crawford despică toate laturile scrisorii cu un briceag şi căută pe suprafaţa ei urme de praf sau pete – exista leşie la Chesapeake Hospital, şi aveau şi o farmacie.

Satisfăcut, o citi:

Dragă Will,

Iată-ne pe amîndoi lîncezind în spitale. Tu ai durerea ta, eu nu am cărţile mele – învăţatul doctor Chilton a avut grijă de asta.

Trăim vremuri primitive – nu-i aşa, Will? – nici sălbatice, nici înţelepte. Caracteristica principală este jumătatea de măsură. Orice societate raţională ori mi-ar da cărţile, ori m-ar omorî.

Îţi doresc însănătoşire grabnică şi să nu fii prea urît.

Mă gîndesc adesea la tine.

Hannibal Lecter

Internistul îşi privi ceasul:

— Mai aveţi nevoie de mine?

— Nu, spuse Crawford. Unde este incineratorul?

Cînd Crawford se întoarse după patru ore pentru următoarea perioadă de vizite, Molly nu era în sala de aşteptare şi nici la reanimare.

Graham era treaz. Imediat desenă un semn de întrebare după care scrise: „D. mort cum?”.

Crawford îi povesti. Graham rămase nemişcat un minut. Apoi scrise: „Plesnit cum?”.

— Bine, spuse Crawford. St. Louis. Dolarhyde o căuta probabil pe Reba McClane. A venit în laborator cînd noi eram acolo şi ne-a descoperit. Amprentele lui erau pe o fereastră deschisă de la camera cazanelor – abia ieri am aflat.

Graham scrise pe foaie. „Cadavrul?”.

— Credem că e un tip pe nume Arnold Lang – e dat dispărut. Maşina lui a fost găsită în Memphis. Fuseseră scoase numerele. Or să mă dea afară în cîteva minute. Lasă-mă s-o iau în ordine: Dolarhyde ştia că eram acolo. A scăpat de noi la laborator şi s-a dus cu maşina la staţia Servco Supreme, la intersecţia dintre Lindbergh şi autostrada 270. Arnold Lang lucra acolo. Reba McClane a spus că Dolarhyde a avut o dispută cu un lucrător de la o staţie service în sîmbăta dinaintea ultimei. Credem că era vorba de Lang. L-a lichidat pe Lang şi i-a luat cadavrul acasă. Apoi s-a dus la Reba McClane. Ea se îmbrăţişa cu Ralph Mandy la uşă. L-a împuşcat pe Mandy şi l-a tîrît în tufişuri.

Intră sora medicală.

— Pentru numele lui Dumnezeu, e o treabă a poliţiei, spuse Crawford.

Vorbi repede în timp ce sora îl trăgea de mîneca hainei către uşă.

— A adormit-o pe Reba McClane cu cloroform şi a adus-o acasă. Corpul era acolo, mai spuse Crawford de pe culoar.

Graham trebui să mai aştepte patru ore pentru a afla restul.

— I-a spus una-alta, ştii tu, „Să te omor sau nu?” spuse Crawford cînd apăru în uşă. Ştii figura cu cheia de gît, ca să se asigure că ea atinge cadavrul. Ca ea să ne spună *nouă* că a simţit un cadavru. Mă rog, e chestia cu „Nu pot suporta să te văd arzînd”, spune el, şi-i zboară capul lui

Lang cu un glonţ de calibrul doisprezece. Lang era exact ce-i trebuia. Oricum n-avea dinţi. Poate Dolarhyde ştia că maxilarul rezistă adesea la foc – cine mai ştie ce ştia? Oricum, Lang nu mai avea maxilar după ce Dolarhyde a terminat cu el. I-a zburat capul lui Lang de pe trup şi probabil că a trîntit un scaun sau ceva de genul ăsta ca să se audă bufnitura corpului căzînd. A pus cheia la gîtul lui Lang. După care Reba scotoceşte primprejur în căutarea cheii. Dolarhyde stă în colţ, privind-o. Femeii îi mai ţiuie urechile încă în urma împuşcăturii. N-o să audă zgomotele mărunte. El dă foc, dar încă nu pusese benzina. Avea benzină în cameră. Ea a ieşit teafără din casă. Dacă ea s-ar fi speriat prea tare, s-ar fi lovit de vreun perete sau ar fi înlemnit, cred că ar fi scos-o el afară. Ea nu ar fi avut de unde să ştie cum a ajuns afară. Dar ca planul să-i reuşească, ea trebuia să iasă afară. Oh, la dracu', vine sora.

Graham scrise repede. „Cum maşină?”.

— Asta e de admirat, spuse Crawford. Ştia că îşi va lăsa dubiţa acasă. Nu putea conduce două maşini şi avea nevoie de o portiţă de scăpare. Uite ce-a făcut: l-a pus pe Lang să-i lege dubă de camionul de tractare al staţiei service. I-a făcut felul lui Lang, a încuiat staţia şi şi-a remorcat duba pînă acasă. Apoi a părăsit remorca pe o stradă de lîngă cîmpul din spatele casei, s-a suit în duba lui şi a plecat după Reba. Cînd ea a ieşit nevătămată din casă, el a adus afară dinamită, a pus benzină în jurul focului şi a şters-o prin spate. A luat remorca, a adus-o *înapoi* la staţia service, a lăsat-o acolo şi a luat maşina lui Lang. Fără urme. Am înnebunit pînă mi-am dat seama. Ştiu că aşa e, pentru că am găsit două amprente pe bara de remorcare. Probabil că am trecut pe lîngă el cînd mergeam către casă... da, doamnă. Vin acum. Da, doamnă.

Graham vru să mai pună o întrebare, dar era prea tîrziu.

Molly beneficie de următoarele cinci minute de vizită.

Graham scrise „Te iubesc” pe carnetul lui Crawford.

Ea dădu din cap şi îl apucă de mînă.

Un minut mai tîrziu scrise din nou. „Willy OK?”.

Ea încuviinţă.

„Aici?”

Ea ridică prea repede ochii de pe carneţel. Ţuguie buzele ca pentru un sărut şi arătă către sora care se apropia.

„Unde?” insistă el, subliniind de două ori.

— Oregon, spuse ea.

Crawford veni pentru ultima oară.

Graham îl aştepta cu carneţelul pregătit. Scrisese: „Dinţi?”.

— Ai bunicii lui, spuse Crawford. Cei pe care i-am găsit în casă erau ai bunicii lui. Poliţia din St. Louis a găsit pe unul Ned Vogt – mama lui Dolarhyde era mama vitregă a lui Vogt. Vogt a văzut-o pe doamna Dolarhyde pe cînd era copil şi nu i-a putut uita dinţii. De asta ţi-am telefonat cînd ai dat peste Dolarhyde. Smithsonian tocmai mă sunase. Obţinuseră în cele din urmă dinţii de la autorităţile din Missouri ca să-i examineze pentru satisfacţia proprie. Ei au observat că partea superioară era făcută din vulcanită în loc de acrii, cum se foloseşte astăzi. Nimeni nu a mai facut proteze din vulcanită de treizeci şi cinci de ani. Dolarhyde a comandat o pereche nouă din acrii exact ca cea veche care să i se potrivească. Aceasta a fost găsită pe cadavrul lui. Smithsonian a examinat-o – canelurile, spuneau ei, şi montura. De producţie chineză. Cele vechi erau elveţiene. Avea la el şi o cheie de la o cutie din Miami. Acolo se afla o carte mare. Un fel de registru – un lucru dat dracului. O să fac rost de el cînd o să vrei să-l vezi. Ştii, tipule, acum trebuie să mă întorc la Washington. O să revin în week-end dacă pot. O să te ţii tare?

Graham desenă un semn de întrebare, apoi îl şterse şi scrise „Sigur”.

Soră medicală veni după plecarea lui Crawford. Îi injectă Demerol în perfuzie şi ceasul se estompă. Nu putea urmări secundarul.

Se întreba dacă Demerolul avea efect asupra sentimentelor. Ar putea s-o ţină departe pe Molly o vreme. Pînă ce îi vor reface faţa. Ar fi josnic din partea lui. S-o ţină

departe pentru ce? Adormea şi spera să nu viseze.

Oscilă între vis şi amintiri, dar nu era chiar atît de rău. Nu o visă pe Molly plecînd sau pe Dolarhyde. O lungă perioadă de vis-amintire despre Shiloh[1], întreruptă de lumini pe chipul lui, şi gîfîiala, şi sîsîitul bătăilor pulsului său... era primăvară, puţin după ce-l împuşcase pe Garrett Jacob Hobbs, cînd Graham vizitase Shiloh.

Într-o frumoasă zi de aprilie mergea pe drumul asfaltat către Bloody Pond. Iarba proaspătă, încă verde deschis, creştea pe panta dinspre apă. Apa limpede crescuse peste iarbă, iar iarba se vedea în apă ca şi cînd ar fi acoperit fundul lacului.

Graham ştia ce se întîmplase acolo în aprilie 1862.

Se aşeză pe iarbă, simţi pămîntul umed prin pantaloni.

Automobilul unui turist trecu pe lîngă el şi după aceea Graham văzu o mişcare în urma lui. Maşina frînsese spatele unui pui de şarpe. Se tîra întruna în forme de opt în jurul lui însuşi, în mijlocul şoselei asfaltate, scoţînd la vedere cîteodată spatele negru, cîteodată burta gălbuie.

Prezenţa înspăimîntătoare a lui Shiloh îl învălui în frig, deşi transpira în bătaia blîndului soare de primăvară.

Graham se ridică din iarbă cu pantalonii umezi în fund. Avea mintea limpede.

Şarpele continua să se răsucească în jurul lui însuşi. El stătu deasupra lui, îl ridică de vîrful neted al cozii şi cu o mişcare largă îl plesni ca pe un bici.

Creierii îi zburară în lac. O plătică se repezi spre ei.

Îşi imaginase acest Shiloh plin de fantasme, frumuseţea lui sinistră.

Acum, oscilînd între amintire şi somnolenţa indusă de medicamente, văzu că Shiloh nu îi mai părea sinistru; era diferit de toate celelalte locuri pe care le ştia el. Acest minunat tărîm, Shiloh, putea fi martor la orice fel de întîmplări. Frumuseţea lui neiertătoare reflecta indiferenţa

---

1 Localitate în Canaan, sediul unui altar israelit, ce a fost distrusă complet după o bătălie cu filistenii. Metaforă pentru o bătălie dezastruoasă

naturii, Maşina Verde. Măreţia lui ridiculiza suferinţele noastre.

Se trezi şi privi ceasul lipsit de raţiune, dar nu se putu opri să gîndească:

În Maşina Verde nu există milă; *noi* producem mila, o fabricăm în acele zone corticale care s-au format peste creierul nostru iniţial de reptilă.

Nu există crimă. Noi am inventat crima şi ea contează numai pentru noi.

Graham era conştient că el avea toate instinctele necesare pentru a comite o crimă; poate şi capacitatea de a simţi milă.

Totuşi înţelegea crima neplăcut de bine.

Se întrebă dacă, în marele trup al omenirii, cu minţile oamenilor ce aleg drumul civilizaţiei, instinctele rele pe care le stăpînim în interiorul nostru şi conştientizarea acestor instincte funcţionează ca virusul împotriva căruia se înarmează trupul.

Se întrebă dacă aceste porniri vechi, îngrozitoare reprezintă virusul care face vaccinul.

Da, se înşelase în privinţa venerabilului Shiloh. Shiloh nu e un tărîm bîntuit de fantasme – oamenii sînt bîntuiţi de ele.

Acestui tărîm nu-i pasă.

Şi m-am sîrguit în inima mea să cercetez şi să iau aminte cu înţelepciune la tot ceea ce se petrece sub cer. Acesta este un chin cumplit pe care Dumnezeu l-a dat fiilor oamenilor, ca să se chinuiască întru el.

Eclesiastul 1:13

Contents